Prolog

Odată, când eram în clasa a noua, a trebuit să scriu o lucrare despre un poem. Unul dintre versuri suna aşa: „Dacă n-ai avea ochii deschişi, n-ai mai cunoaşte diferenţa dintre vis şi trezie.” La vremea aceea, nu însemnase prea mult pentru mine. În definitiv, aveam în clasă un tip de care-mi plăcea şi, prin urmare, oare cum se mai aştepta cineva de la mine să fiu atentă la analiza literară? Dar acum, după trei ani, înţelegeam perfect poemul.

Pentru că, în ultima vreme, viaţa mea chiar dăduse impresia că ar fi pe marginea abisului de a deveni un vis. Erau zile în care mă gândeam că mă voi trezi şi voi descoperi că evenimentele recente din viaţa mea nici nu s-au întâmplat în realitate. Mai mult ca sigur, eram o prinţesă căzută într-un vis fermecat. Dintr-un moment într-altul, acest vis — nu, acest coşmar — se va sfârşi, iar eu îmi voi găsi prinţul şi happy-endul.

Dar nu exista vreun final fericit de găsit, cel puţin nu în viitorul previzibil. Iar prinţul meu? Ei bine, aici e o poveste lungă. Prinţul meu se transformase într-un vampir: într-un strigoi, mai precis. În lumea mea, se întâlnesc două tipuri de vampiri, a căror existenţă este secretă pentru oamenii obişnuiţi. Moroii sunt vampiri vii, vampiri buni, care se folosesc de magia elementelor şi nu ucid în căutarea sângelui de care au nevoie pentru supravieţuire. Strigoii sunt vampiri morţi vii, nemuritori şi monstruoşi, care ucid când se hrănesc. Moroii se nasc. Vampirii se fac — cu forţa sau de bunăvoie — prin mijloace malefice.

Iar Dimitri, tipul pe care-l iubesc, a fost prefăcut în strigoi împotriva voinţei lui. Transformarea s-a petrecut în timpul unei bătălii, al unei eroice misiuni de salvare la care participasem, la rându-mi. Strigoii răpiseră moroi şi dhampiri din şcoala pe care o frecventam, aşa că plecasem, împreună cu alţii, să-i salvăm. Dhampirii sunt pe jumătate vampiri şi pe jumătate umani: dăruiţi cu tăria şi perseverenţa oamenilor, dar şi cu reflexele şi simţurile moroilor. Dhampirii sunt antrenaţi să devină gardieni, bodyguarzii de elită care-i apără pe moroi. Asta sunt eu. Asta era şi Dimitri.

După preschimbarea lui, toţi ceilalţi moroi l-au considerat mort. Şi, într-o anumită măsură, aşa şi era. Cei care erau transformaţi în strigoi îşi pierdeau orice simţ al virtuţii şi orice fărâmă din viaţa anterioară. Chiar şi dacă nu erau transformaţi de bunăvoie, tot nu avea importanţă. Oricum deveneau răi şi cruzi, exact ca toţi ceilalţi strigoi. Ceea ce fuseseră înainte dispărea şi, sincer vorbind, era mai uşor să ţi-i imaginezi urcându-se la cer sau reîncarnându-se, decât să-i vezi cu ochii minţii cum pândesc noaptea şi fac victime. Totuşi, eu nu putusem să-l uit pe Dimitri, sau să accept că, în esenţă, era mort. Era bărbatul pe care-l iubeam, bărbatul cu care avusesem o sincronizare atât de deplină, încât era greu să-ţi dai seama unde se termina fiinţa mea şi unde începea a lui. Inima mea refuza să renunţe la el: chiar dacă, practic, era un monstru, rămăsese undeva în adâncul ei. În acelaşi timp, n-am putut să uit o conversaţie pe care am avut-o odată cu el. Amândoi fuseserăm de acord că mai bine am fi morţi — cu adevărat morţi — decât să umblăm prin lume în chip de strigoi.

Şi, de îndată ce mi-am isprăvit perioada de doliu după virtuţile lui pierdute, m-am hotărât să-i respect dorinţa. Chiar dacă nu mai credea acum în ea. Trebuia să-l găsesc. Trebuia să-l ucid şi să-i eliberez sufletul din acea stare întunecată, nefirească. Totuşi, nu e uşor să omori strigoi. Sunt demenţial de iuţi şi de puternici. Nu cunosc îndurarea. Am omorât deja destul de mulţi: lucru cam nebunesc pentru cineva care abia a împlinit optsprezece ani. Şi ştiam că să mă ocup de Dimitri ar fi însemnat cea mai mare provocare pentru mine, atât din punct de vedere fizic, cât şi emoţional.

De fapt, consecinţele emoţionale apăruseră de îndată ce luasem hotărârea. Plecarea pe urmele lui Dimitri însemnase să fac unele lucruri care-mi schimbau viaţa (şi asta fără ca măcar să pun la socoteală faptul că, luptându-mă cu el, era foarte probabil să-mi pierd propria viaţă, ca rezultat.) Eram încă la şcoală, la doar câteva luni de absolvire şi de momentul în care aveam să devin gardian cu drepturi depline. Fiecare zi în care rămâneam blocată în Academia Sf. Vladimir — o şcoală pentru moroi şi dhampiri izolată, apărată — însemna o nouă zi în care Dimitri bântuia prin lume, vieţuind în acea stare pe care nu şi-o dorise niciodată. Îl iubeam prea mult ca să permit aşa ceva. Prin urmare, trebuia să părăsesc şcoala înainte de vreme şi să mă strecor printre oameni, abandonând lumea în care-mi trăisem aproape întreaga viaţă.

Plecarea mea însemna să mai abandonez un lucru... sau, mai degrabă, o persoană: pe Lissa, cea mai bună prietenă a mea, cunoscută şi drept Vasilisa Dragomir. Lissa era moroi, cea din urmă descendentă a unei familii regale. Eram desemnată să-i fiu gardian după ce absolveam amândouă, iar hotărârea mea de a pleca să-l vânez pe Dimitri distrusese în mare măsură acel viitor comun. Nu aveam de ales, trebuia s-o părăsesc.

În afara prieteniei noastre, între mine şi Lissa exista o legătură unică. Fiecare moroi se specializează într-un anume tip de magie a elementelor: pământ, aer, apă, sau foc. Până de curând, se crezuse că existau numai aceste patru tipuri de magie. Apoi, descoperiserăm un al cincilea: magia spiritului.

Acesta era elementul Lissei şi, fiind atât de puţini utilizatori ai magiei spiritului pe lume, nu prea ştiam mare lucru despre el. În cea mai mare parte, părea să fie legat de puterile parapsihologice. Lissa exercita o uimitoare forţă de constrângere: capacitatea de a-şi impune voinţa asupra aproape oricui. Mai putea şi să lecuiască, tocmai aici relaţia dintre noi devenind un pic cam ciudată. Vedeţi voi, eu practic murisem în accidentul de maşină care-i ucisese familia. Lissa mă readusese, fără să-şi dea seama, din lumea morţilor, creând o legătură parapsihologică între noi două. De atunci, eram mereu conştientă de prezenţa şi de gândurile ei. Puteam să-mi dau seama la ce se gândea şi să simt când avea necazuri. Tot de curând, descoperiserăm că eram capabilă să văd fantome şi spirite care încă nu părăsiseră lumea aceasta, ceea ce mă descumpănea, determinându-mă să mă zbat ca să le blochez apariţia. Fenomenul acesta, în întregul său, era numit atingerea umbrei.

Legătura noastră creată prin atingerea umbrei îmi oferea posibilitatea ideală de a o proteja pe Lissa, din moment ce ştiam instantaneu când avea probleme. Jurasem s-o apăr câte zile voi trăi, dar apoi Dimitri — înaltul, superbul, aprigul Dimitri — schimbase totul. Fusesem pusă în faţa acestei oribile alegeri: s-o protejez în continuare pe Lissa, sau să-i eliberez sufletul lui Dimitri. Alegerea între ei doi îmi frângea inima, aducându-mi un junghi în piept şi lacrimi în ochi. Despărţirea mea de Lissa fusese chinuitoare. Eram cele mai bune prietene încă de la grădiniţă, aşa că plecarea mea însemnase un şoc pentru amândouă. Cinstită să fiu, ea nici măcar nu putuse s-o anticipeze. Îmi păstrasem secretă povestea de dragoste cu Dimitri. El fusese instructorul meu, cu şapte ani mai în vârstă decât mine, desemnat şi el să-i fie gardian Lissei. Aceasta fiind situaţia, amândoi ne străduiserăm din răsputeri să ne împotrivim atracţiei reciproce, ştiind că trebuia să ne concentrăm asupra Lissei mai mult decât a altcuiva, precum şi că, de asemenea, am fi putut avea destule necazuri din cauza relaţiei noastre profesor-elev.

Dar faptul că eram ţinută departe de Dimitri — chiar dacă fusesem de acord cu el — îmi provocase o acumulare de resentimente nemărturisite la adresa Lissei. Probabil că ar fi trebuit să discut cu ea şi să-i explic frustrarea de a-mi şti întreaga viaţă deja planificată. Cumva, nu mi se părea corect ca, în timp ce Lissa era liberă să trăiască şi să iubească după bunul plac, eu eram mereu nevoită să-mi sacrific propria fericire, astfel încât să mă asigur că era ea protejată. Şi totuşi, era cea mai bună prietenă a mea, aşa că nu puteam suporta gândul că o necăjeam. Lissa era vulnerabilă în mod special din cauză că practicarea magiei spiritului avea acel dăunător efect secundar de a le provoca nebunia celor în cauză. Prin urmare, îmi înăbuşisem sentimentele până când, în cele din urmă, explodaseră, iar eu părăsisem Academia — şi pe ea — pentru totdeauna.

Una dintre fantomele pe care le zărisem — cea a lui Mason, un prieten ucis de strigoi — îmi spusese că Dimitri se întorsese în ţinutul lui natal, Siberia. Sufletul lui Mason îşi regăsise tihna şi părăsise această lume la scurt timp după aceea, fără să-mi mai dea vreun indiciu în legătură cu unde anume, în Siberia, s-ar fi putut duce Dimitri. Aşa că eram nevoită să pornesc la drum orbeşte, înfruntând o lume cu fiinţe umane şi cu o limbă pe care nu le cunoşteam, astfel încât să-mi respect jurământul făcut.

După câteva săptămâni de trai pe cont propriu, izbutisem în sfârşit să ajung în Sankt Petersburg. Încă bâjbâiam, încă mă poticneam... dar hotărârea de a-l găsi îmi rămânea nestrămutată, chiar dacă, în acelaşi timp, mă şi îngrozea. Fiindcă, dacă izbuteam într-adevăr să-mi duc planul la bun sfârşit, dacă izbuteam într-adevăr să-l ucid pe bărbatul iubit, însemna ca Dimitri să plece de tot din lumea aceasta. Şi, sinceră să fiu, nu eram convinsă că aş putea să trăiesc mai departe într-o astfel de lume.

Nimic din toate acestea nu pare adevărat. Cine ştie? Poate că nici nu este. Poate că, în realitate, i se

întâmplă altcuiva. Poate că este doar rodul imaginației mele. Poare că, foarte curând, mă voi trezi și voi descoperi că totul a revenit la normal în privința Lissei și a lui Dimitri. Am fi cu toții împreună, iar el ar fi acolo, zâmbindu-mi și ținându-mă în brațe și spunându-mi că totul o să fie bine. Poate că, într-adevăr, toate acestea n-au fost decât un vis.

Și totuși, nu cred.

UNU

Eram urmărită.

Într-un fel, era o ironie a sorții, dacă mă gândeam cum îi tot urmărisem eu pe alții în ultimele câteva săptămâni. Cel puțin, nu era strigoi. Aș fi știut-o deja. Un efect recent al faptului că eram atinsă de umbră îl reprezenta capacitatea de a-i simți pe morții vii: din nefericire, prin intermediul unor accese de greață. Totuși, îi eram recunoscătoare acestui sistem de avertizare precoce din organismul meu, și mă simțeam ușurată știind că urmăritorul meu din seara aceasta nu era un vampir demențial de iute, demențial de malefic. Mă luptasem destul cu așa ceva în ultima vreme, așa că-mi cam doream o noapte de răgaz.

A trebuit să deduc că urmăritorul era dhampir, ca mine, probabil cineva din club. Ce e drept, persoana aceasta se deplasa un pic mai puțin furișat decât m-aș fi așteptat din partea unui dhampir. Zgomotul pașilor se auzea limpede pe caldarâmul întunecoaselor străzi lăturalnice pe care mergeam, iar la un moment dat, am prins pentru o fracțiune de secundă imaginea unei siluete incerte. Și totuși, luând în considerare temeritatea acțiunilor mele din seara aceasta, un dhampir reprezenta făptașul cel mai probabil.

Totul începuse ceva mai devreme, la Nightingale. Nu așa se numea cu adevărat clubul, era doar o traducere. Numele lui adevărat era unul rusesc, mai presus de capacitatea mea de a pronunța. Dincolo, în State, numele de Nightingale era foarte bine cunoscut printre moroii bogați care călătoreau în străinătate, iar acum puteam să înțeleg și de ce. Indiferent ce oră din zi ar fi fost, lumea apărea îmbrăcată la Nightingale ca la un bal imperial. Și, în fine, întreaga atmosferă semăna cu ceva desprins din vechile vremuri ale Rusiei țariste, cu pereții ca fildeșul acoperiți de ornamente cu cartușe și muluri aurite. Îmi amintea mult de Palatul de Iarnă, reședința imperială rămasă din vremea în care Rusia era condusă încă de țari. Îl vizitasem încă din prima zi când ajunsesem în Sankt Petersburg.

La Nightingale, candelabrele minuțios lucrate, pline cu lumânări adevărate, străluceau în aer, luminând decorațiunile aurite într-o asemenea măsură încât, chiar și cu iluminatul acela estompat, întregul așezământ sclipea. Aveau acolo un vast salon, plin de mese și separeuri încadrate de draperii din catifea, ca și un foaier și un bar, în care clienții puteau să stea la grămadă. La orele mai târzii ale serii, o formație muzicală se instala acolo, iar perechile începeau să populeze ringul de dans.

Nu mă sinchisisem de Nightingale când ajunsesem în oraș, acum câteva săptămâni. Fusesem suficient de arogantă încât să-mi închipui că aș fi în stare să descopăr imediat moroi în măsură să mă îndrume spre orașul natal din Siberia al lui Dimitri. Neavând alte indicii cu privire la locul din Siberia spre care putea să se fi îndreptat Dimitri, să pornesc spre orașul în care crescuse era cea mai bună șansă de a mă apropia de el. Treaba e că nu știam care anume era acel oraș, motiv pentru care încercam să găsesc moroi capabili să mă ajute. Existau în Rusia o serie de orașe și de comune ale dhampirilor, dar în Siberia, nu prea multe, ceea ce mă făcea să cred că majoritatea moroilor de aici i-ar cunoaște locul natal. Spre ghinionul meu, s-a dovedit că moroii care trăiau în așezările umane se pricepeau foarte bine să se mențină ascunși. Am verificat prin ceea ce am crezut că ar reprezenta cel mai probabil localurile preferate ale moroilor, dar am nimerit în gol. Și, fără acei moroi, nu aveam nici răspunsuri.

Ca urmare, am început să pândesc prin Nightingale, ceea ce nu era deloc ușor. Era greu pentru o fată în vârstă de optsprezece ani să se simtă ca acasă într-unul dintre cele mai elitiste cluburi ale orașului. În scurt timp, am descoperit că veșmintele scumpe și bacșișurile suficient de consistente mă ajutau destul de mult să mă descurc. Chelnerii începuseră să mă cunoască, iar dacă prezența mea li s-o fi părut bizară, nu mi-o spuneau în față, și se bucurau să-mi ofere masa dintr-un colț pe care o ceream

mereu. Probabil credeau că sunt fata cine ştie cărui magnat, sau politician. Oricare mi-ar fi fost proveniența, aveam banii necesari ca să mă aflu acolo, singurul lucru care-i interesa de fapt.

Chiar şi-aşa, primele mele seri petrecute acolo fuseseră descurajatoare. Poate că Nightingale o fi fost un local preferat, de elită, al moroilor, însă el era frecventat şi de oameni. Şi, la început, aceştia păreau să fie singurii clienți ai clubului. Mulțimea devenea mai numeroasă pe măsură ce orele înaintau spre noapte, şi zgâindu-mă printre mesele ticsite şi printre persoanele care zăboveau la bar, nu vedeam niciun moroi. Cea mai remarcabilă persoană pe care am văzut-o a fost o femeie cu părul lung, blond-platinat, care a intrat în foaier cu un grup de prieteni. Pentru o clipă, mi s-a oprit inima în loc. Femeia era cu spatele spre mine, dar semăna atât de mult cu Lissa, încât am fost sigură că mi s-a dat de urmă. Cel mai ciudat era că nu ştiam dacă să mă simt entuziasmată, sau îngrozită.

Îmi era dor de Lissa, atât, atât de mult... şi totuşi, în acelaşi timp, n-aş fi vrut ca ea să fie implicată în această primejdioasă călătorie a mea. Apoi, femeia s-a întors cu fața. Nu era Lissa. Nici măcar nu era moroi, ci doar o ființă umană. Încetul cu încetul, respirația mi-a revenit la normal.

În sfârşit, acum cam o săptămână, i-am văzut pentru prima dată. Un grup de femei moroi sosise pentru un prânz întârziat, însoțit de doi gardieni, un bărbat şi o femeie, care s-au aşezat supuşi şi tăcuți la masă, în timp ce persoanele din grija lor stăteau la bârfe şi râdeau în jurul şampaniei după-amiezii. Evitarea acestor gardieni fusese partea cea mai anevoioasă. Pentru cei care ştiu ce să caute, moroii erau lesne de depistat: mai înalți decât majoritatea oamenilor, palizi şi peste măsură de slabi. Mai aveau şi un anume stil ciudat de a zâmbi şi de a-şi ține buzele, astfel încât să-şi ascundă colții. Noi, dhampirii, cu sângele nostru uman, păream... în fine, umani.

E clar că astfel arătam eu în ochii neexersați ai oamenilor. Aveam cam un metru şi şaptezeci şi, în timp ce moroii erau înclinați să aibă trupuri ireale, de manechin, eu aveam o constituție atletică şi pieptul bombat. Moştenirea genetică din partea necunoscutului meu tată turc şi prea îndelungata şedere la soare îmi dăruiseră un uşor bronz care se asorta bine cu părul lung, aproape negru, şi ochii la fel de întunecați. În schimb, cei care fuseseră crescuți în lumea moroilor m-ar fi putut descoperi ca fiind dhampir, examinându-mă îndeaproape. Nu ştiu sigur despre ce era vorba: poate de cine ştie ce instinct care ne atrăgea spre cei de acelaşi neam şi ne făcea să recunoaştem amestecul cu sângele de moroi.

Indiferent de această problemă, era absolut necesar să par un om obişnuit în ochii acestor gardieni, aşa că nu le-am declanşat sistemul de alarmă. Am stat în colțul meu, de cealaltă parte a salonului, ciugulind din caviar şi prefăcându-mă că citesc din cartea mea. Între noi fie vorba, caviarul mi se părea dezgustător, însă părea să se găsească pretutindeni în Rusia, în special în locurile mai drăguțe. El, şi borşul: un fel de supă din sfeclă. Aproape niciodată nu reuşeam să-mi termin mâncarea la Nightingale şi mă îndreptam, hămesită, spre McDonald's după aceea, chiar dacă restaurantele McDonald's de la ruşi erau un pic altfel față de cele cu care crescusem în State. Dar, oricum, o fată trebuia să mai şi mănânce.

Prin urmare, totul s-a transformat pentru mine într-un test al aptitudinilor, studierea moroilor în timp ce gardienii lor nu erau atenți. Să recunoaştem, gardienii nu prea aveau de ce să se teamă pe timpul zilei, din moment ce niciun strigoi nu se arată la lumina soarelui. Însă stătea în firea gardienilor să vegheze la orice, aşa că ochii lor măturau fără încetare încăperea. Aveam aceeaşi pregătire şi le cunoşteam trucurile, aşa că am reuşit să spionez fără să fiu detectată.

Femeile au revenit de multe ori, de obicei în ultima parte a după-amiezii. La Sf. Vladimir, activitatea se desfăşura pe baza unui orar nocturn, însă moroii şi dhampirii care trăiau printre oameni aveau fie un program de zi, fie unul mixt. O vreme, m-am gândit dacă să le abordez; sau poate pe gardienii lor. Ceva m-a reținut. Dacă ar fi cineva care să ştie în ce oraş trăiesc dhampiri, atunci acela ar fi un bărbat moroi. Mulți dintre ei vizitau oraşele dhampirilor, sperând să-şi treacă la activ prăzi uşoare din rândul fetelor dhampir. Aşa că mi-am făgăduit mie însămi c-o să mai aştept o săptămână, să văd dacă apăreau şi ceva tipi. Dacă nu, urma să văd ce fel de informații mi-ar fi putut oferi femeile.

În sfârşit, acum vreo două zile, au început să vină şi doi bărbați moroi. Aveau tendința să apară ceva mai târziu, seara, când soseau veritabilii petrecăreți. Erau cam cu zece ani mai în vârstă decât mine şi izbitor de chipeşi, purtând costume de firmă şi cravate de mătase. După comportament, erau persoane importante, puternice, şi aş fi pariat o sumă consistentă pe faptul că aveau sânge regal: mai

ales fiindcă fiecare îşi avea propriul gardian. Gardienii arătau întotdeauna la fel: tineri îmbrăcaţi în costume ca restul lumii, dar tot supraveghind precauţi încăperea, cu acea abilitate tipică a gardienilor.

Şi mai erau femeile: mereu femeile. Cei doi moroi erau curtezani nemaipomeniţi, permanent luând în vizor şi abordând orice femeie le pica sub ochi; chiar şi pe cele din rândul oamenilor. Totuşi, nu plecau niciodată acasă cu vreo fiinţă umană. Acesta era un tabu încă ferm înrădăcinat în lumea noastră. Moroii se ţinuseră departe de oameni de atâtea secole, temându-se să nu fie descoperiţi de reprezentanţii unei rase care ajunsese să fie atât de prosperă şi de puternică.

Totuşi, asta nu însemna că bărbaţii plecau singuri acasă, într-un anumit punct al serii, de obicei îşi făceau apariţia femei dhampir: în fiecare seară, altele. Veneau îmbrăcate în rochii lungi, machiate abundent, beau vârtos şi râdeau de orice ar fi spus băieţii... ceea ce, probabil, nici măcar nu era atât de nostim, îşi purtau mereu părul lăsat în jos, dar din când în când îşi smuceau capetele astfel încât să-şi scoată la iveală gâturile, pline de vânătăi. Erau prostituate pentru sânge, femei dhampir care-i lăsau pe moroi să le bea sângele în timpul partidelor de sex. Şi acesta era un tabu... cu toate că se petrecea totuşi în secret.

Îmi doream în continuare să-l prind pe unul dintre bărbaţii moroi singur, departe de ochii vigilenţi ai gardienilor săi, astfel încât să-l pot lua la întrebări. Însă era imposibil. Gardienii nu-şi lăsau niciodată moroii nepăziţi. Am încercat chiar şi să-i urmăresc, dar de fiecare dată când grupul pleca din club, aproape imediat săreau într-o limuzină, ceea ce făcea imposibil ca să-i urmăresc pe jos. Devenea frustrant.

Până la urmă, în seara asta mă hotărâsem să abordez neapărat întregul grup şi să risc să fiu detectată de dhampiri. Nu ştiam dacă în realitate mă căuta cineva dintre cei de acasă, sau dacă vreunuia dintre membrii grupului îi păsa măcar cine aş fi. Poate că, pur şi simplu, aveam o părere mult prea bună despre mine. Evident, era posibil ca nimeni să nu-şi facă griji cu adevărat pentru o fugară care abandonase şcoala. Dar, dacă m-ar fi căutat cineva, atunci fără îndoială că descrierea mea ar fi circulat pe la toţi gardienii din lume. Chiar dacă aveam acum optsprezece ani, n-aş fi avut cum să scap dacă unii dintre cei pe care-i cunoşteam şi-ar fi pus în gând să mă târască înapoi în State, şi în niciun caz n-aş fi vrut să mă întorc până nu dădeam de Dimitri.

Deodată, când tocmai îmi calculam posibilităţile de abordare a grupului de moroi, una dintre femeile dhampir s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre bar. Gardienii au urmărit-o cu privirea, desigur, însă s-au arătat încrezători în privinţa siguranţei ei şi s-au concentrat mai mult asupra moroilor. În tot acest timp, mă gândisem că bărbaţii moroi puteau însemna cel mai bun mijloc de a obţine informaţii în legătură cu o aşezare de dhampiri şi de prostituate pentru sânge... dar ce metodă mai bună de aflare a locului exact puteam găsi decât să întreb o veritabilă prostituată pentru sânge?

M-am ridicat aparent nepăsătoare de la masa mea şi m-am apropiat de bar, ca şi cum m-aş fi dus să-mi iau ceva de băut. M-am oprit în apropierea femeii care-l aştepta pe barman şi am examinat-o cu coada ochiului. Era blondă şi purta o rochie lungă, plină de paiete argintii. Nu puteam să-mi dau seama precis dacă rochia mea mulată din satin negru ar fi părut, prin comparaţie cu a ei, de bun-gust, ori banală. Toate mişcările ei — până şi modul în care stătea în picioare — erau pline de graţie, ca ale unei dansatoare. Barmanul îi servea pe alţii; am ştiut că era momentul. M-am aplecat spre ea.

— Vorbeşti engleza?

Sări ca arsă, evident surprinsă, întorcându-şi privirea spre mine. Era mai în vârstă decât mă aşteptasem, ascunzându-şi cu iscusinţă anii cu ajutorul machiajului. Ochii ei mă cântăriră la iuţeală, recunoscându-mă ca dhampir.

— Da, îmi răspunse, prudentă. Chiar şi acest singur cuvânt trăda un accent pronunţat.

— Caut un oraş... un oraş în care locuiesc o grămadă de dhampiri, undeva în Siberia. Ştii despre ce vorbesc? Trebuie să dau de el.

Încă o dată, mă studie, fără ca eu să-i pot descifra expresia. După câte îi dezvăluia chipul, putea foarte bine să fi fost şi gardian. Poate că, într-o anumită perioadă a vieţii ei, se şi pregătise să devină aşa ceva.

— Nu face asta, îmi replică, fără menajamente. Las-o baltă, întoarse capul, oprindu-şi privirea asupra barmanului, care-i prepara cuiva un cocktail de culoare albastră, împodobit cu cireşe.

I-am pus mâna pe braţ.

— Trebuie să-l găsesc. E acolo un tip...

Dar mi-am înghițit vorbele. Halal interogatoriu rațional. Simplul gând la Dimitri îmi făcea inima să-mi sară până în gât. Cum aş putea vreodată măcar să-i explic femeii acesteia? Că urmăream un indiciu vag, căutându-l pe bărbatul pe care-l iubeam cel mai mult pe lume... pe un bărbat care fusese prefăcut în strigoi şi pe care trebuia acum să-l omor? Chiar şi-n prezent, puteam să-mi imaginez la perfecție căldura ochilor lui căprui şi felul în care obişnuia să mă atingă cu mâinile. Cum aş putea să fac lucrul acela pentru care traversasem oceanul?

Concentrează-te, Rose. Concentrează-te.

Femeia dhampir îşi întoarse din nou privirea spre mine.

— El nu merită, îmi zise, neînțelegându-mi intențiile. Fără îndoială, credea că sunt o fată bolnavă de iubire, alergând după cine ştie ce iubit... ceea ce, presupun, cam şi eram. Eşti prea tânără... încă nu e prea târziu pentru tine, să te fereşti de toate astea, adăugă. Chiar dacă fața îi era impasibilă, i se simțea tristețea din voce. Du-te şi fă altceva cu viața ta, mă sfătui ea. Ține-te departe de locul ăla.

— Ştii unde este? am sărit, prea absorbită ca să-i mai explic că nu mă duceam acolo să mă transform într-o prostituată pentru sânge. Te rog... trebuie să-mi spui. Am nevoie să ajung acolo!

— E vreo problemă?

Ne întoarserăm amândouă, privind în ochii aprigi ai unuia dintre gardieni. Fir-ar să fie. Femeia dhampir n-o fi însemnat ea principala lor preocupare, însă sigur observau dacă o sâcâia cineva. Gardianul era doar cu puțin mai matur decât mine, aşa că i-am adresat un zâmbet dulce. Chiar dacă nu mă revărsam din rochie ca femeia cealaltă, ştiam că fusta mea scurtă îmi avantaja grozav picioarele. Cu siguranță, nici măcar gardienii nu puteau fi imuni la aşa ceva? Ei bine, după toate aparențele, el era. Expresia dură de pe fața lui mă informa că farmecele mele nu aveau efect. Cu toate acestea, mi-am închipuit că aş putea foarte bine să-mi încerc norocul şi cu el, ca să obțin informații.

— Încerc să găsesc un oraş din Siberia, unul în care locuiesc dhampiri. Îl ştii?

Nici măcar nu clipi.

— Nu.

Minunat. Amândoi se lăsau greu.

— Mda, bine, dar poate ştie şeful tău? am întrebat, sfioasă, sperând ca vocea să-mi sune ca a unei aspirante la prostituția pentru sânge. Dacă dhampirii nu voiau să vorbească, poate că ar vrea unul dintre moroi. Poate că-şi doreşte o însoțitoare, am insistat, şi-o să vrea să stea de vorbă cu mine.

— Are deja o însoțitoare, replică gardianul, inexpresiv. Nu mai are nevoie de alta.

Mi-am păstrat zâmbetul pe buze.

— Eşti sigur? l-am întrebat, torcând ca o pisică. Poate c-ar trebui să-l întrebăm.

— Nu, răspunse gardianul. Din acel singur cuvânt, am dedus somația şi comanda. Înapoi. N-ar fi ezitat să se arunce asupra oricui i s-ar fi părut că reprezintă o amenințare pentru stăpânul lui... până şi asupra unei umile fete dhampir. M-am gândit dacă să-mi împing insistențele mai departe, însă foarte repede am ajuns la concluzia că trebuie să-i urmez avertismentul şi, într-adevăr, să nu mai insist.

I-am oferit o ridicare indiferentă din umeri.

— El pierde.

Şi, fără alte cuvinte, m-am întors nepăsătoare spre masa mea, ca şi cum refuzul n-ar fi însemnat vreo mare scofală. În tot acest timp mi-am ținut respirația, aproape aşteptându-mă ca gardianul să mă înhațe de păr şi să mă târască afară din club. Nu s-a întâmplat aşa ceva. Totuşi, în timp ce îmi luam haina şi lăsam ceva bani pe masă, l-am observat privindu-mă cu ochi prudenți şi calculați.

Am ieşit din Nightingale cu acelaşi aer nonşalant, îndreptându-mă spre strada aglomerată. Era sâmbătă seara şi prin preajmă se găseau din belşug alte cluburi şi restaurante. Petrecăreții umpleau străzile, unii dintre ei înveşmântați la fel de luxos ca şi clienții de la Nightingale; alții erau de vârsta mea, îmbrăcați normal. Din cluburi se revărsau zgomotele muzicii de dans la un volum asurzitor, încărcate de bubuitul başilor. Restaurantele cu vitrine din sticlă lăsau să se vadă localuri elegante şi mese luxos aranjate. În timp ce mă strecuram prin mulțime, înconjurată de conversații în ruseşte, m-am împotrivit tentației de a privi înapoi. N-aş fi vrut să stârnesc bănuieli în plus, în eventualitatea în care dhampirul acela m-ar fi urmărit cu privirea.

Cu toate acestea, când am cotit pe o stradă liniştită pe care o foloseam ca scurtătură spre hotelul

meu, am auzit zgomotul uşor al paşilor. Se pare că-i alarmasem destul, încât gardianul luase decizia de-a mă urmări. Ei bine, nici gând să-l las să mă ia pe nepregătite. Chiar dacă eram mai mică decât el — şi purtam rochie şi pantofi cu toc înalt — tot mă luptasem cu destui bărbaţi, inclusiv cu strigoi. Puteam să mă descurc şi cu ăsta, mai ales dacă mă foloseam de elementul surpriză. După cât mă plimbasem încoace şi-ncolo prin zonă, ajunsesem să cunosc bine toate cotiturile şi ungherele. Am înteţit pasul şi am ţâşnit pe după câteva colţuri, unul dintre ele ducându-mă pe o alee întunecoasă, pustie. Înfricoşător, mda, însă putea să joace rolul unui loc grozav pentru o ambuscadă, mai ales după ce m-am strecurat repede în cadrul unei uşi. Mi-am scos fără zgomot pantofii cu tocuri înalte. Erau negri, cu cureluşe drăguţe din piele, dar deloc ideali pentru o luptă, în afara cazului în care aş fi avut de gând să-i scot cuiva ochii cu tocul. Dacă stau să mă gândesc, nu era o idee rea. Totuşi, nu mă aflam într-o situaţie atât de disperată. Fără ei, simţeam caldarâmul rece sub tălpile goale, fiindcă mai devreme plouase.

N-am avut mult de aşteptat. Câteva clipe mai târziu, am auzit zgomotul paşilor şi am zărit umbra lunguiaţă a urmăritorului meu întinzându-se pe sol, azvârlită de lumina pâlpâitoare a unui bec de pe o stradă alăturată. Apoi, urmăritorul se opri, fără îndoială căutându-mă cu privirea. Zău aşa, m-am gândit, tipul respectiv era neglijent. Ar fi trebuit să se deplaseze mai tiptil şi să nu se lase văzut atât de uşor. Poate că pregătirea gardienilor de-aici, din Rusia, nu era la fel de bună precum cea cu care mă obişnuisem. Nu, nu putea să fie adevărat, în niciun caz, dacă mă gândesc la felul în care îşi dădea gata Dimitri adversarii. La Academie, spuneau despre el că era un zeu.

Urmăritorul meu mai făcu câţiva paşi, după care sosi momentul să-mi fac şi eu mutarea. Am sărit afară, cu pumnii pregătiţi.

— OK, am exclamat. N-am vrut decât să pun câteva întrebări, aşa că dă-te înapoi, sau...

Şi am încremenit. În faţa mea nu era gardianul din club. Era o fiinţă umană.

O fată, nu mai mare decât mine. Era cam de înălţimea mea, cu părul blond închis tuns scurt şi un trenci bleumarin, care părea să fi costat mult. Pe sub el, puteam să zăresc o fustă-pantalon drăguţă şi o pereche de cizme din piele care păreau la fel de costisitoare ca şi trenciul. Lucru încă şi mai uimitor, o recunoşteam. O văzusem de două ori la Nightingale, discutând cu bărbaţii moroi. Presupusesem că era doar una dintre femeile cu care le plăcea lor să flirteze, aşa că o scosesem din calcul imediat. La urma urmei, ce-mi folosea mie o persoană umană?

Avea chipul parţial umbrit, dar chiar şi în lumina aceea sărăcăcioasă, puteam să-i disting expresia agasată. Nu era tocmai ceea ce aşteptasem.

— Tu eşti, nu-i aşa? mă întrebă. Încă un şoc. Engleza ei avea un accent american, cu nimic diferit de al meu. Tu eşti cea care a înşirat cadavre de strigoi prin oraş. Te-am văzut la club astă-seară şi am ştiut că tu trebuie să fi fost.

— Eu...

Dar alte cuvinte refuzară să mi se alcătuiască pe buze. Habar n-aveam cum să reacţionez. O fiinţă umană, vorbind pe un ton atât de nepăsător despre strigoi? Era aproape la fel de uluitor ca simplul fapt de a da aici peste un strigoi. Niciodată nu mi se mai întâmplase aşa ceva, de când mă ştiam. Iar ei nu părea să-i pese de starea mea de stupefacţie.

— Uite ce e, nu se poate să faci asta, bine? Ştii câtă bătaie de cap îmi dai? Situaţia internă e şi-aşa destul de rea, ca s-o mai bramureşti şi tu. Poliţia a găsit cadavrul pe care l-ai lăsat în parc, să ştii. Nici măcar nu poţi să-ţi imaginezi câte sfori a trebuit să trag ca să acopăr asta.

— Tu... tu cine eşti? am izbutit în cele din urmă s-o întreb. Era adevărat. Lăsasem un cadavru în parc, dar, pe bune, ce-ar fi trebuit să fac? Să-l târăsc după mine până la hotel şi să-i spun recepţionerului că prietenul meu a băut un pic cam mult?

— Sydney, îmi răspunse fata, plictisită. Sydney mă cheamă. Eu sunt Alchimistul detaşat aici.

— Al... ce?

Oftă zgomotos şi, mai mult ca sigur, îşi dădu şi ochii peste cap.

— Desigur. Asta explică tot.

— Nu, nu chiar, am replicat, regăsindu-mi în sfârşit stăpânirea de sine. De fapt, cred că tu eşti cea care ar trebui să dea o grămadă de explicaţii.

— Şi tupeu, pe deasupra. Ce, eşti un fel de test trimis pentru mine? Of, tată. Asta mai lipsea.

Începeam să mă enervez deja. Nu-mi plăcea să fiu dădăcită. Şi cu atât mai mult nu-mi plăcea să fiu dădăcită de o ființă umană, care mai şi făcea să sune totul ca şi cum faptul că eu omorâsem strigoi ar fi fost ceva rău.

— Uite ce e, nu ştiu cine eşti, sau de unde ştii toate astea, dar n-am de gând să stau aici şi să...

Un val de greață mă străbătu, făcându-mă să mă încordez, iar mâna îmi zbură instantaneu spre țepuşa din argint pe care o țineam în buzunarul interior al hainei. Sydney încă avea pe chip expresia aceea agasată, însă acum era amestecată cu nedumerirea față de brusca mea schimbare de poziție. Avea spirit de observație, asta trebuia să i-o recunosc.

— Care-i problema? mă întrebă.

— O să mai ai un cadavru de care să te ocupi, i-am răspuns, exact în timp ce strigoiul o ataca.

DOI

Faptul că o atacase pe ea în loc să sară pe mine reprezenta o proastă inspirație din partea strigoiului. Amenințarea din partea mea venea: pe mine ar fi trebuit să mă neutralizeze mai întâi. Numai că modul nostru de aşezare i-o scosese pe Sydney în drum, aşa că era nevoit s-o dea gata pe ea până să ajungă la mine. O înhață de umăr, smucind-o spre el. Era iute — ei mereu erau astfel — însă şi eu eram în seara asta în formă.

Un şut rapid îl izbi de peretele unei clădiri învecinate şi o eliberă pe Sydney din strânsoarea lui. Gemu la impact şi se prăbuşi pe caldarâm, amețit şi surprins. Nu era uşor să prinzi pe nepregătite un strigoi, mai ales cu reflexele lui fulgerătoare. Abandonând-o pe Sydney, îşi concentra atenția asupra mea, cu furie în ochii lui roşii şi cu buzele răsfrânte, dezgolindu-i colții. Țâşni cu acea viteză supranaturală din locul în care căzuse şi se năpusti spre mine. M-am lăsat în jos şi i-am expediat un pumn, pe care l-a evitat la rândul lui. Următoarea lui lovitură mă nimeri în braț, făcându-mă să mă clatin, abia izbutind să-mi mențin echilibrul. Țineam încă strâns țepuşa în mâna dreaptă, însă aveam nevoie de o breşă prin care să-l izbesc în piept. Un strigoi inteligent s-ar fi răsucit într-o parte, astfel încât să-mi împiedice unghiul de vedere asupra pieptului său. Tipul de față îşi făcea treaba aşa şi-aşa, şi dacă reuşeam să rămân vie suficient de mult, era destul de probabil să nimeresc o breşă.

Tocmai atunci îşi făcu apariția Sydney, izbindu-l în spinare. Nu fusese o lovitură prea puternică, însă îl făcuse să tresară. M-am repezit cât de iute puteam, aruncându-mă asupra lui cu toată greutatea. Țepuşa îi străpunse inima, în timp ce ne trânteam de perete. Fusese foarte simplu. Viața — sau viața de mort viu, sau ce-o mai fi fost — se scurse din el. Nu mai mişcă. Mi-am smuls țepuşa de îndată ce am fost sigură că-l omorâsem şi i-am privit trupul năruindu-se pe caldarâm.

La fel cum se întâmplase cu toți strigoii pe care-i ucisesem în ultima vreme, am avut fugitiv o senzație ireală. Şi dacă ar fi fost Dimitri? Am încercat să-mi imaginez chipul lui Dimitri pe trupul strigoiului din fața mea, am încercat să mi-l închipui zăcând la picioarele mele. Pentru o fracțiune de secundă, imaginea a apărut. Pe urmă... s-a dus. Nu era decât un strigoi oarecare.

Mi-am revenit imediat din dezorientarea mea, reamintindu-mi că aveam lucruri mai importante de care să mă preocup aici. Trebuia să văd ce era cu Sydney. Chiar şi față de o ființă umană, firea mea protectoare nu se putea împiedica să nu intre în acțiune.

— Eşti teafără?

Încuviință, arătând zguduită, dar altfel nevătămată.

— Bine lucrat, zise. Vocea îi suna de parcă s-ar fi forțat să se arate încrezătoare. Niciodată... niciodată n-am văzut în realitate cum este omorât unul...

Nici nu-mi imaginam cum ar fi putut să vadă, dar dacă mă gândeam mai bine, nici nu ştiam, în primul şi-n primul rând, câte cunoştea ea din chestiile astea. Părea în stare de şoc, aşa că am prins-o de braț şi am dat s-o iau de acolo.

— Haide, să plecăm undeva unde să fie mai multă lume.

Ca un strigoi să pândească în apropiere de Nightingale nu mi se părea o idee chiar nepotrivită, cu cât stăteam să mă gândesc mai mult la asta. Ce loc mai bun să găseşti dacă voiai să vânezi moroi, decât unul dintre cluburile lor preferate? Totuşi, din câte speram, majoritatea gardienilor ar avea

suficient creier încât să-şi ferească protejaţii de alei ca asta.

Propunerea să plecăm din acel loc o smulse pe Sydney din stupoarea ei.

— Ce? strigă. Ai de gând să-l laşi şi pe ăsta aşa? Mi-am zvârlit braţele spre cer.

— Dar ce-ai vrea să fac? Bănuiesc că aş putea să-l târăsc în spatele pubelelor ăstora şi să las să-l incinereze soarele. Cam aşa procedez de obicei.

— Corect. Şi dacă apare cineva să ia gunoiul? Sau iese vreunul pe uşile astea din spate?

— Păi, nu prea pot să-l târăsc în altă parte. Şi nici să-i dau foc. Un vampir la grătar ar cam atrage ceva atenţie, nu crezi?

Sydney clătină exasperată din cap şi se apropie de cadavru. Se strâmbă în clipa în care-şi coborî privirea spre strigoi, după care îşi vârî mâna într-o geantă mare din piele. Din ea, scoase la iveală un flaconaş. Cu o mişcare îndemânatică, stropi cadavrul cu conţinutul flaconaşului, după care se trase repede înapoi. Din locurile în care picăturile atinseseră trupul, începu să se ridice un fum gălbui, învârtejit. Apoi, fumul se deplasă lent spre exterior, întinzându-se pe orizontală, nu pe verticală, până când ajunse să-l învăluie în întregime pe strigoi. Pe urmă, se contractă şi iar se contractă, până când nu mai rămase nimic altceva decât o minge cât pumnul. În câteva secunde, fumul se împrăştie de tot, lăsând în urma lui o inofensivă grămăjoară de praf.

— Ce mama naibii a mai fost şi asta? m-am mirat.

— Meseria mea. Eşti drăguţă să mă anunţi când se mai întâmplă aşa ceva?

Şi dădu să-mi întoarcă spatele şi să plece.

— Stai! Cum pot să te anunţ... habar n-am cine eşti.

Îmi aruncă o privire peste umăr şi-şi îndepărtă părul blond de pe faţă.

— Chiar? Vorbeşti serios, nu-i aşa? Credeam că vă învaţă asta pe toţi, când absolviţi.

— A, bine. Nostimă fază... Eu, cum să zic, hm, n-am absolvit.

Sydney făcu ochii mari.

— Ai doborât o... chestie de-asta... şi nici măcar n-ai terminat şcoala?

I-am răspuns printr-o ridicare din umeri, iar ea a rămas tăcută timp de câteva secunde.

Până la urmă, oftă din nou şi zise:

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

Ba bine că nu! Întâlnirea cu ea fusese cel mai straniu lucru care mi se întâmplase de când ajunsesem în Rusia. Voiam să ştiu de ce credea că ar fi trebuit să iau legătura cu ea, şi cum făcuse de dizolvase cadavrul strigoiului. Şi, în timp ce ne întorceam pe străzile aglomerate, îndreptându-ne spre unul dintre restaurantele ei preferate, îmi trecu prin minte că, din moment ce avea cunoştinţă despre lumea moroilor, poate că aveam o şansă să ştie şi unde era localitatea lui Dimitri.

Dimitri. Iată-l din nou, răsărindu-mi în minte. Habar n-aveam dacă într-adevăr pândea prin preajma oraşului său natal, însă nu aveam deocamdată vreun alt punct de plecare, încă o dată, senzaţia aceea bizară mă străbătu. Chipul lui Dimitri se amestecă, în mintea mea, cu cel al strigoiului pe care tocmai îl omorâsem: pielea albă, ochii încercuiţi de roşu...

Nu, m-am certat cu asprime. Încă nu te concentra pe asta. Nu intra în panică. Până când aveam să fiu faţă-n faţă cu Dimitri strigoiul, aveam să-mi dobândesc cea mai mare parte a tăriei amintindu-mi de Dimitri cel pe care-l iubeam, de ochii lui de un căprui închis, de palmele lui calde, de îmbrăţişarea lui năvalnică...

— Tu eşti bine... hm, cum te-o chema?

Sydney mă privea fix, într-un fel cam ciudat, şi mi-am dat seama că ne opriserăm în faţa unui restaurant. Nu ştiam ce expresie aveam pe faţă, dar probabil că era suficient de neobişnuită încât să-i atragă până şi ei atenţia. Până acum, impresia mea, cât timp merseserăm, era că îşi dorea să discute cu mine cât mai puţin posibil.

— Mda, mda, foarte bine, am replicat brusc, punându-mi masca de gardian. Şi mă cheamă Rose. Aici e?

Acolo era. Restaurantul era luminos şi vesel, chiar dacă foarte departe de opulenţa din Nightingale. Ne-am strecurat într-un separeu tapiţat cu piele neagră — şi prin asta înţeleg imitaţie de piele, adică vinilin — observând, spre încântarea mea, că în meniu aveau şi specialităţi americane, pe lângă cele ruseşti. Lista era tradusă în engleză şi aproape că mi-a lăsat gura apă văzând în ea pui fript. Muream

de foame după ce nu mâncasem în club, iar gândul la carnea bine pătrunsă mi se părea voluptuos după atâtea săptămâni de mâncăruri cu varză şi aşa-zise specialităţi McDonald's.

Sosi chelneriţa, iar Sydney comandă într-o rusă curgătoare, în timp ce eu doar am arătat cu degetul în meniu. Hm. Sydney chiar era plină de surprize. Dacă mă gândeam la asprimea atitudinii ei, m-aş fi aşteptat să mă ia imediat la întrebări, însă după plecarea chelneriţei, Sydney rămase tăcută, doar jucându-se cu şervetul şi evitând contactul vizual. Era foarte ciudat. Categoric, se simţea stânjenită în preajma mea. Chiar şi având masa între noi, dădea impresia că nu ştie cum să se tragă mai departe de mine. Şi totuşi, izbucnirea ei de mai adineauri fusese neprefăcută, şi insista cu hotărâre ca eu să-i urmez regulile, care-or fi fost şi alea.

Ei bine, ea n-avea decât să facă pe ruşinoasa, însă eu nu aveam astfel de reţineri cu privire la abordarea subiectelor stânjenitoare. De fapt, asta cam era ceva emblematic pentru mine

— Ei, ai de gând să-mi spui cine eşti şi care-i treaba? Sydney îşi ridică privirea. Acum, că eram într-un loc mai bine luminat, puteam să văd că are ochii căprui. Am mai observat şi un tatuaj interesant pe partea de jos a obrazului ei stâng. Cerneala semăna a aur, ceva nemaiîntâlnit de mine până acum. Era un model complicat, cu flori şi frunze, vizibil cu adevărat doar când îşi înclina capul într-un anume fel încât aurul să capteze lumina.

—Ţi-am spus, răspunse ea. Sunt Alchimist.

— Iar eu ţi-am spus că nu ştiu ce-i aia. E vreun cuvânt rusesc?

Deşi nu mi se părea că ar suna astfel. O umbră de zâmbet îi jucă pe buze.

— Nu. Să înţeleg că nici de alchimie n-ai auzit?

Am clătinat din cap, iar ea şi-a proptit bărbia într-o palmă, fixând din nou masa cu privirea. Înghiţi, ca şi cum şi-ar fi luat inima în dinţi, după care un potop de vorbe îi ţâşni de pe buze.

— În trecut, în Evul Mediu, existau unii oameni convinşi că, dacă descopereau formula, sau vraja, potrivită, ar fi putut să transforme plumbul în aur. Deloc surprinzător, n-au reuşit. Dar asta nu i-a împiedicat să caute tot felul de alte chestii mistice şi supranaturale, aşa că până la urmă tot au descoperit ceva magic. Vampirii, preciza, încruntându-se.

Gândul mi-a zburat la orele mele de istorie a moroilor. Evul Mediu fusese epoca în care neamul nostru a început cu adevărat să se desprindă de cel omenesc, ascunzându-se şi menţinându-şi secretul. Aceea fusese vremea când vampirii se transformaseră într-un mit din punctul de vedere al restului lumii, până şi moroii fiind priviţi în chip de monştri demni de a fi vânaţi.

Sydney îmi confirmă gândurile.

— Şi atunci a fost momentul din care moroii au început să se ţină deoparte. Aveau puterile lor magice, însă oamenii începeau să-i depăşească numeric. Şi îi depăşim încă.

Ultima propoziţie aproape că-i aduse un zâmbet pe faţă. Moroilor le venea uneori greu să înţeleagă asta, în timp ce oamenilor părea să le fie foarte uşor.

— Aşa că moroii au făcut o înţelegere cu Alchimiştii. Dacă Alchimiştii îi ajutau pe moroi şi pe dhampiri, şi comunităţile lor, să rămână un secret în ochii oamenilor, moroii le dădeau în schimb astea. Şi-şi atinse cu degetul tatuajul auriu.

— Ce-i asta? m-am interesat. Adică, în afară de ceea ce se vede.

Şi-l mângâie uşor cu buricele degetelor, fără să se sinchisească să-şi mascheze sarcasmul atunci când vorbi.

— Îngerul meu păzitor. De fapt, este din aur şi — strâmbându-se, îşi lăsă mâna să cadă — sânge de moroi, vrăjit cu apă şi pământ.

— Ce? Cuvântul îmi ieşi prea răsunător, iar câteva persoane din restaurant îşi întoarseră capetele spre mine. Sydney continuă să vorbească, pe un ton mult mai scăzut... şi extrem de înverşunat.

— Nu sunt deloc încântată, dar e „răsplata” pe care o primim pentru că vă ajutăm pe voi, ăştia. Apa şi pământul ni-l leagă de piele şi ne dăruiesc însuşirile caracteristice moroilor... în fine, vreo câteva dintre ele. Aproape niciodată nu mi se face rău. O să am o viaţă îndelungată.

— Mi se pare că sună bine, am rostit, neconvinsă.

— Poate, pentru unii. Dar nu avem de ales. „Cariera” asta e o moştenire de familie: se transmite de la o generaţie la alta. Toţi suntem nevoiţi să învăţăm despre moroi şi despre dhampiri. Ne stabilim legături în rândul oamenilor, care ne permit să vă acoperim, din moment ce avem o mai mare libertate

de mişcare. Avem trucurile şi tehnicile noastre prin care ne descotorosim de cadavrele strigoilor: cum ar fi licoarea pe care ai văzut-o. În schimb, totuşi, vrem să stăm pe cât posibil departe de voi... acesta fiind şi motivul pentru care majorității dhampirilor nu li se spune despre existența noastră decât la absolvire. Iar moroii nu află aproape niciodată.

Se opri brusc, dându-mi de înțeles că lecția se sfârşise.

Simțeam că mi se învârteşte capul. Niciodată, chiar niciodată nu mă gândisem la aşa ceva. Ia stai! Oare? Cea mai mare parte a pregătirii mele pusese accentul pe aspectele fizice ale posturii de gardian: vigilență, luptă etc. Şi totuşi, din când în când, auzisem vagi referiri la acele persoane din lumea oamenilor care ne-ar ajuta să-i ascundem pe moroi, sau să-i scoatem din situații bizare, sau primejdioase. Niciodată nu-mi bătusem prea mult capul cu asta, nici nu auzisem termenul de Alchimist. Dar, dac-aş fi rămas în şcoală, probabil că l-aş fi auzit.

Probabil că nu era ceea ce trebuia să spun, dar firea mea nu se putea abține.

— Şi de ce vă păstrați farmecul acesta doar pentru voi? De ce nu vi-l faceți cunoscut şi lumii oamenilor?

— Pentru că asta e o condiție suplimentară a puterii noastre. Ea ne opreşte să vorbim despre voi într-un fel care v-ar putea pune în primejdie, sau v-ar expune.

Un farmec care-i împiedica să vorbească... asta suna suspect de mult a forță de constrângere. Toți moroii puteau să folosească, fie şi într-o mai mică măsură, forța de constrângere, iar cei mai mulți erau capabili să-şi transpună ceva din magia lor în diverse obiecte, conferindu-le anumite proprietăți. Magia moroilor se transformase de-a lungul anilor, iar întrebuințarea forței de constrângere era acum considerată o faptă imorală. Presupun că tatuajul acela nu era decât un vechi, foarte vechi farmec, transmis de secole.

Mi-am recapitulat în minte tot ceea ce-mi spusese Sydney, făcând ca alte întrebări să mi se învălmăşească în cap.

— De ce... de ce vreți să stați cât mai departe de noi? Adică, nu că aş vrea să devenim cei mai buni prieteni de-o veşnicie, sau mai ştiu eu ce, dar...

— Pentru că datoria noastră față de Dumnezeu este să apărăm restul omenirii de maleficele creaturi ale nopții.

Cu un gest absent, mâna i se duse spre ceva de la gât. Era acoperit în cea mai mare parte de jachetă, dar o scurtă îndepărtare a gulerului scoase pentru o fracțiune de secundă la iveală o cruce din aur.

Reacția mea inițială la vederea ei a fost una de stânjeneală, dat fiind faptul că nu eram cine ştie ce credincioasă. În realitate, niciodată nu mă simțeam pe deplin în largul meu în preajma credincioşilor pătimaşi. Treizeci de secunde mai târziu, întregul impact al cuvintelor ei mă pătrunse.

— Stai puțin, am exclamat, indignată. Vorbeşti despre noi toți... şi despre dhampiri, şi despre moroi? Toți suntem creaturi malefice ale nopții?

Îşi lăsă mâna să cadă de pe cruciuliță şi nu răspunse.

— Noi nu suntem ca strigoii! m-am răstit. Expresia de pe chip îi rămase netulburată.

— Moroii beau sânge. Dhampirii sunt nefireştile progenituri ale lor cu oamenii.

Nimeni nu mă mai făcuse vreodată nefirească, în afară de acea dată când pusesem ketchup pe un taco. Dar, pe bune, rămăsesem fără salsa, aşa că, spuneți şi voi, ce-ar fi trebuit să fac?

— Moroii şi dhampirii nu sunt malefici, i-am replicat lui Sydney. Nu ca strigoii.

— E adevărat, recunoscu ea. Strigoii sunt mai malefici.

— Hei, nu asta am...

Dar tocmai atunci sosi mâncarea, iar puiul fript era un motiv aproape suficient de bun să mă distragă de la ofensa de a fi comparată cu un strigoi. Cel puțin, m-a împiedicat să ripostez imediat la afirmațiile ei, îndemnându-mă în schimb să muşc din crusta aurie şi aproape lichefiată pe alocuri. Sydney comandase un cheeseburger cu cartofi prăjiți şi începu să ciugulească delicat din mâncare.

După ce am dat gata un copan întreg, m-am simțit în sfârşit pregătită să-mi reiau argumentația.

— Noi nu semănăm deloc cu strigoii. Moroii nu ucid. Nu aveți niciun motiv să vă temeți de noi.

Încă o dată fie spus, nu mă dădeam în vânt să-i reconfortez pe oameni. Nimeni din neamul nostru nu se omora cu firea, mai ales ținând seama de înclinația spre iresponsabilitate a oamenilor, gata să

experimenteze orice chestie pe care n-o înțelegeau.

— Orice om care află despre voi va afla în mod inevitabil şi despre strigoi, zise ea. Am observat că doar ciugulea din cartofii prăjiți, fără să-i şi mănânce de-a binelea.

— Cunoaşterea existenței strigoilor ar putea să le permită oamenilor să se apere, totuşi.

De ce mama naibii mai stăteam să mă joc de-a avocatul diavolului?

Se opri din ciugulitul unui cartof şi-l lăsă să cadă la loc pe farfurie.

— Poate că da. Dar mulți oameni ar fi ispitiți de gândul la nemurire... chiar şi cu prețul de a-i sluji pe strigoi, în schimbul transformării lor în creaturi ale iadului. Ai rămâne surprinsă dacă ai vedea cum ar reacționa o grămadă de oameni când ar afla despre existența vampirilor. Nemurirea înseamnă o miză mare — cu tot răul care decurge din ea. O grămadă de oameni care ar afla despre existența strigoilor ar încerca să-i slujească, sperând că transformarea se va produce, până la urmă.

— Asta-i o nebunie...

Dar m-am oprit imediat. Anul trecut, descoperisem dovezi ale faptului că existau oameni care-i ajutau pe strigoi. Strigoii nu puteau să se atingă de țepuşele din argint, însă oamenii da, iar unii dintre ei se folosiseră de astfel de țepuşe pentru străpungerea dispozitivelor de pază ale moroilor. Oare oamenilor acelora să li se fi promis nemurirea?

— Şi astfel, continuă Sydney, iată de ce este de preferat să ne asigurăm că nu ştie nimeni despre oricare dintre voi. Existați — cu toții — şi nu avem ce face în privința asta. Voi vă vedeți de treburile voastre şi vă descotorosiți de strigoi, iar noi ne vedem de ale noastre, şi-i salvăm pe ceilalți semeni ai noştri.

Am muşcat dintr-o aripă de pui şi m-am abținut să remarc că, în consecință, afirma că-şi salvează semenii şi de cei ca mine. Din anumite puncte de vedere, ceea ce spunea avea logică. Nu era posibil ca noi să ne mişcăm întotdeauna invizibili prin lume şi, da, trebuia să recunosc, era nevoie să se ocupe cineva şi de cadavrele strigoilor. Oamenii care să lucreze alături de moroi reprezentau varianta ideală. Astfel de oameni ar fi capabili să se învârtească în voie prin lume, mai ales dacă aveau acele soiuri de contacte şi de legături la care se tot referea ea.

Am încremenit la jumătatea mestecatului, amintindu-mi de gândurile mele de mai devreme, de când mergeam încoace cu Sydney. M-am forțat să înghit, după care am luat o gură zdravănă de apă.

— Uite o întrebare. Ai legături prin toată Rusia?

— Din nefericire, răspunse. Când împlinesc optsprezece ani, Alchimiştii sunt trimişi prin țară, să dobândească experiență direct de la sursă în meseria lor şi să-şi stabilească tot felul de legături. Mai degrabă aş fi preferat să rămân în Utah.

Suna la fel de nebuneşte ca tot ceea ce-mi mai spusese, însă n-am vrut să forțez nota.

— Ce fel de legături, mai exact? Ridică din umeri.

— Urmărim deplasările multor moroi şi dhampiri. Mai cunoaştem şi o mulțime de funcționari guvernamentali de rang înalt... atât dintre oameni, cât şi dintre moroi. Dacă s-a raportat vreo apariție de vampir printre oameni, de obicei suntem în măsură să dăm de cineva important, care să miruiască pe altcineva, sau mai ştiu eu ce... Totul ajunge sub preş.

Urmărim deplasările multor moroi şi dhampiri. Bingo. M-am aplecat mai aproape de ea şi mi-am coborât tonul. Totul părea să atârne de momentul acela.

— Caut o localitate... o aşezare a dhampirilor, într-un fund de lume, în Siberia. Nu ştiu cum îi zice.

Dimitri îi pomenise numele o singură dată, iar eu îl uitasem.

— E ceva de genul... Om?

— Omsk, mă corectă ea. Mi-am îndreptat brusc spinarea.

— O ştii?

Nu-mi răspunse imediat, însă ochii o trădau.

— Poate.

— O ştii! am exclamat. Trebuie să-mi spui unde e. Am nevoie să ajung acolo.

Se strâmbă.

— Ai de gând să fii... una dintre alea?

Aşadar, Alchimiştii ştiau despre existența prostituatelor pentru sânge. Nu mă surprindea. Dacă Sydney şi asociații ei ştiau tot restul despre lumea vampirilor, trebuiau s-o ştie şi pe-asta.

— Nu, am replicat, semeaţă. Doar am nevoie să găsesc pe cineva.
— Pe cine?
— Pe cineva.
Aproape că am făcut-o să zâmbească. Ochii ei căprui sclipeau gânditori în timp ce mesteca un alt cartof prăjit. Nu luase decât două muşcături din cheeseburgerul ei, care se răcea în mare viteză. Din principiu, aş cam fi vrut să-l mănânc eu.
— Mă întorc imediat, zise brusc. Se ridică şi se îndreptă cu paşi mari spre un colţ mai liniştit al restaurantului. Scoţând din geanta aia fermecată a ei un telefon mobil, se întoarse cu spatele şi sună pe cineva.
Între timp, ronţăisem tot puiul, aşa că m-am servit cu câţiva din cartofii ei, fiindcă părea din ce în ce mai puţin probabil să aibă ceva de gând în privinţa lor. În timp ce mâncam, îmi cântăream în minte posibilităţile care-mi stăteau în faţă, întrebându-mă dacă găsirea oraşului lui Dimitri avea să fie atât de simplă. Şi, după ce aveam să ajung acolo... oare cât va fi de simplu mai departe? Oare l-aş găsi pe el acolo, aşteptând în întuneric, urmărindu-şi prada? Şi, când aş fi faţă în faţă cu el, oare chiar aş fi capabilă să-i străpung inima cu ţepuşa? Imaginea aceasta nedorită îmi reveni în minte: Dimitri, cu ochii roşii şi...
— Rose?
Am clipit surprinsă. Mă pierdusem în reverie, iar Sydney se întorsese. Se strecură la loc pe scaunul de vizavi de mine.
— Aşadar, se pare că... Se opri şi privi în jos.
— Mi-ai mâncat din cartofi?
Habar n-aveam de unde ştia, din moment ce era un morman uriaş. Abia dacă-l ştirbisem un pic. Închipuindu-mi că furtul cartofilor prăjiţi ar atârna în balanţă ca o nouă dovadă a faptului de a fi o creatură malefică a nopţii, am replicat vioaie:
— Nu.
Se încruntă pentru o clipă, gândindu-se, apoi zise:
— Chiar ştiu unde este oraşul. Am mai fost acolo.
Mi-am înălţat capul. Mama mă-sii. Chiar avea să se întâmple, după atâtea săptămâni de căutări. Sydney avea să-mi spună unde e oraşul, iar eu puteam să pornesc într-acolo şi să încerc să închid capitolul ăsta oribil din viaţa mea.
— Mulţumesc, îţi mulţumesc tare mult...
Îşi ridică un braţ cerându-mi tăcere şi făcându-mă să observ atunci cât de nefericită arăta.
— Numai că n-o să-ţi spun unde este. Am rămas cu gura căscată.
— Ce?
— O să te conduc eu însămi acolo.

TREI

Stai puțin... ce? am protestat.

Asta nu era în plan. Asta nu era absolut deloc în plan. Încercam să mă deplasez prin Rusia pe cât posibil mai incognito, în plus, nu mă prea entuziasma ideea de a avea o coadă... cu atât mai mult, una care părea că mă detestă. Nu ştiam de cât timp aş fi avut nevoie ca să ajung în Siberia — vreo două zile, după cum aveam impresia — şi nu puteam să mă imaginez cum ar fi fost să mi-l petrec ascultând-o pe Sydney explicându-mi ce ființă nefirească şi malefică eram.

Înghițindu-mi reacția ofensată, am încercat să apelez la rațiune. În definitiv, eu eram cea care-i cerea o favoare.

— Nu e nevoie, am zis, forțându-mi un zâmbet. E drăguț din partea ta că te oferi, dar nu vreau să-ți creez neajunsuri.

— Ei bine, replică ea, sec, aici nu e loc de-ntors. Şi nu e vorba că aş fi eu drăguță. Nici măcar nu e opțiunea mea. E un ordin din partea superiorilor mei.

— Tot îmi sună ca şi cum aş fi o pacoste pentru tine. De ce nu-mi spui pur şi simplu unde e, şi pe ei să-i trimiți la naiba?

— E clar că nu-i cunoşti pe cei pentru care lucrez.

— Nici n-am nevoie. Niciodată nu iau în seamă autoritățile. Nu e deloc greu, după ce te obişnuieşti.

— Mda? Şi, cum te-ar ajuta asta să-ți găseşti aşezarea? mă întrebă zeflemitoare. Uite ce e, dacă vrei să ajungi acolo, asta-i singura cale.

În fine... era singura cale de a ajunge acolo dacă mă foloseam de Sydney ca sursă de informare. Puteam oricum să mă întorc la pânda mea din Nightingale... dar îmi luase deja atât de mult timp până să obțin o pistă de acolo. În schimb, ea era chiar aici, în fața mea, cu informația de care aveam nevoie.

— De ce? am întrebat-o. De ce trebuie să vii şi tu?

— Nu pot să-ți spun de ce. Doar atât: aşa mi-au cerut ei. Încântător. Am examinat-o cu privirea, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla aici. De ce Dumnezeu ar fi vrut cineva — fără să mai punem la socoteală că era vorba despre oameni implicați în lumea moroilor — să-şi bată capul cu drumurile unei adolescente dhampir? Nu-mi închipuiam ca Sydney să aibă vrun motiv ascuns; doar dacă ar fi fost o actriță foarte, foarte bună. Totuşi, cei în fața cărora răspundea aveau o socoteală a lor, iar mie nu-mi plăcea să joc după cum cântau alții. În acelaşi timp, eram nerăbdătoare să termin cu toate astea. Fiecare zi care trecea însemna încă una în care nu-l găseam pe Dimitri.

— Cât de repede am putea să plecăm? m-am interesat, în cele din urmă. Sydney, trăsesem concluzia, nu era decât o novice. Nu demonstrase vreo veritabilă abilitate ceva mai devreme, când mă urmărise. Sigur n-avea să fie atât de greu s-o pierd pe drum, de îndată ce ajungeam suficient de aproape de oraşul lui Dimitri.

Păru cam dezamăgită de reacția mea, aproape de parcă ar fi sperat s-o refuz, ceea ce însemna că scăpa de corvoadă. Nu-şi dorea să vină cu mine mai mult decât îmi doream eu. Deschizându-şi geanta, îşi scoase din nou telefonul mobil, îşi făcu de lucru cu el timp de vreo două minute, reuşind până la urmă să scoată la iveală câteva date despre mersul trenurilor. Îmi arătă orarul pentru a doua zi.

— Aşa ceva te aranjează?

Am studiat ecranul, apoi am făcut un semn aprobator.

— Ştiu unde e gara asta. Pot să ajung acolo.

— OK. Se ridică şi azvârli ceva bani pe masă. Ne vedem mâine, îmi mai zise. Făcu câțiva paşi, după care îşi întoarse din nou privirea spre mine. A, şi poți să mănânci şi restul cartofilor.

După ce am ajuns în Rusia, la început am stat în cămine pentru tineret. Sigur că aveam bani ca să stau oriunde altundeva, însă voiam să rămân nedetectată. În plus, luxul nu era tocmai prioritatea mea. Când am început să frecventez clubul Nightingale, am descoperit că nu prea puteam totuşi să mă întorc într-o pensiune plină de studenți cu rucsacul în spate, în timp ce purtam o rochie de firmă.

Aşa că locuiam acum la un hotel de fițe, cu tot cu tipi care-ți deschideau mereu uşile şi un salon cu podeaua din marmură. Salonul acela era atât de mare, încât cred că putea să încapă în el o întreagă pensiune studențească. Poate chiar două. La rândul ei, camera mea era spațioasă şi cam împopoțonată,

şi am fost fericită să ajung în ea şi să-mi schimb rochia şi pantofii cu toc. Mi-am dat seama, resimțind doar un mic junghi de regret, că eram nevoită să-mi las acolo toate rochiile pe care mi le cumpărasem în Sankt Petersburg. Voiam să am un bagaj uşor cât timp mă tot preumblam prin țară, şi chiar dacă aveam un rucsac încăpător, nu-mi puteam lua prea multe lucruri cu mine. Of, în fine. Rochiile acestea aveau s-o facă fericită pe vreo cameristă, fără îndoială. Singura piesă ornamentală care-mi trebuia cu adevărat era nazar-vl meu, pandantivul semănând cu un ochi albastru. Era un dar de la mama, care la rândul ei îl primise cadou de la tatăl meu. Întotdeauna îl purtam la gât.

Trenul nostru spre Moscova pleca mai spre prânz, după care aveam să luăm un altul, care traversa țara, până în Siberia. Voiam să fiu bine odihnită şi pregătită pentru toate astea. De îndată ce m-am văzut îmbrăcată în pijama, m-am strecurat sub greoaia pilotă de pe pat, sperând că somnul va sosi curând. Dar, în loc de-aşa ceva, în minte mi se învolburau gânduri despre tot ceea ce mi se întâmplase în ultimul timp. Situația cu Sydney reprezenta o întorsătură bizară, dar una cu care mă puteam descurca. Atât timp cât ne mărgineam la mijloacele de transport public, nu prea avea cum să mă atragă în ghearele misterioşilor ei superiori. Şi, din ceea ce-mi spusese în legătură cu programul nostru de călătorie, avea într-adevăr să dureze doar vreo două zile, sau cam aşa ceva, până să ajungem în localitatea lui Dimitri. Două zile puteau să pară imposibil de lungi, dar şi imposibil de scurte.

Însemna că puteam foarte bine să-l înfrunt pe Dimitri peste câteva zile... şi atunci, ce? Puteam s-o fac? Puteam să mă îndur să-l ucid? Şi chiar dacă ajungeam la concluzia că puteam, oare aveam într-adevăr abilitatea necesară ca să-l înfrâng? Aceleaşi întrebări pe care mi le tot puneam de două săptămâni încoace continuau să mă tortureze, iar şi iar. Dimitri mă învățase tot ceea ce ştiam, iar cu reflexele îmbunătățite ale unui strigoi, avea să fie cu adevărat acel zeu cu care-l asemănăm mereu în glumă. Moartea era un deznodământ foarte posibil pentru mine.

Dar grijile nu-mi erau de ajutor în momentul de față şi, privind ceasul de perete din cameră, am constatat că zăceam aşa, trează, de aproape o oră. Asta nu era bine. Aveam nevoie să fiu într-o formă de vârf. Aşa că am făcut un lucru pe care ştiam că n-ar fi trebuit să-l fac, dar care întotdeauna avea darul de a-mi alunga grijile din minte... în mare măsură, deoarece asta implica prezența mea în mintea altcuiva.

Ca să mă strecor în mintea Lissei, nu aveam nevoie decât de un mic efort de concentrare. N-aş fi ştiut-o, dacă n-aş fi încercat şi altădată, când eram la mare distanță una de cealaltă, însă descoperisem că nu era nicio diferență față de momentele când eram chiar lângă ea.

Era spre sfârşitul dimineții acasă, în Montana, iar Lissa nu avea ore astăzi, fiindcă era sâmbătă. După plecarea mea, mă străduisem din răsputeri să clădesc ziduri mentale între noi, blocând-o aproape complet, cu tot cu sentimentele ei. Acum, fiind înăuntru, toate barierele fuseseră înlăturate, iar emoțiile ei mă loviră cu puterea unui val seismic. Era şucărită. Tare şucărită.

— De ce-o avea ea impresia că poate doar să pocnească din degete şi să mă trimită oriunde vrea, oricând vrea? bombănea în clipa aceea.

— Pentru că ea e regina. Şi pentru că tu ai făcut pactul cu diavolul.

Lissa, împreună cu iubitul ei, Christian, leneveau în podul bisericii Academiei. Imediat cum am recunoscut locul, am fost cât pe-aci să-i ies din minte. Ei doi avuseseră mult prea multe întâlniri „romantice” acolo, iar eu n-aş fi vrut să fiu martoră în cazul în care, în scurt timp, aveau să zboare hainele de pe ei. Spre norocul meu — sau poate că dimpotrivă — supărarea ei mă informa că sexul nu va fi astăzi în program, Lissa având o dispoziție atât de proastă.

Era, de fapt, o situație cam ironică. Rolurile se inversaseră. Lissa era cea care clocotea de furie, în tip ce Christian rămânea liniştit şi stăpân pe sine, încercând să pară calm de dragul ei. Era aşezat pe podea, sprijinit de perete, în timp ce ea stătea în fața lui, între picioarele lui depărtate şi brațele care o cuprindeau, îşi sprijini capul de pieptul lui şi oftă.

— În ultimele câteva săptămâni, am făcut tot ce mi-a cerut! „Vasilisa, te rog, condu-i pe aceşti tâmpiți de vizitatori regali prin campus.” „Vasilisa, te rog, aruncă-te într-un avion în weekend, astfel încât să te pot prezenta unor oficialități plictisitoare de aici, de la Curte.” „Vasilisa, te rog, fă-ți ceva timp şi lucrează ca voluntar cu elevii mai mici. Face o bună impresie.”

Cu toată disperarea Lissei, nu-mi puteam stăpâni un uşor amuzament. Îi imita perfect vocea reginei Tatiana.

— Ultima dintre ele ai fi făcut-o de bunăvoie, îi atrase atenția Christian.
— Mda... esențialul era să fi fost de bunăvoie. Urăsc ca ea să-mi dicteze fiecare clipă a vieții, aşa cum s-a întâmplat în ultima vreme.
Christian se aplecă spre ea şi-o sărută pe obraz.
— După cum ți-am spus, ai făcut pactul cu diavolul. Acum, eşti favorita ei. Vrea să se asigure că-i faci o imagine bună.
Lissa se încruntă. Deşi moroii trăiau în țări conduse de oameni şi erau supuşi ai guvernelor acestora, ei se mai supuneau şi unui rege, sau unei regine, care provenea din una dintre cele douăsprezece familii regale ale moroilor. Regina Tatiana — o Ivashkov — era actuala domnitoare, iar ea îşi manifestase un interes aparte față de Lissa, ca fiind singura reprezentantă în viață a familiei Dragomir. Astfel, Tatiana îi propusese Lissei o înțelegere. Dacă Lissa avea să se stabilească la Curte după ce absolvea cursurile de la Sf. Vladimir, regina urma să-i aranjeze admiterea la Universitatea Lehigh, din Pennsylvania. Lissa avea o minte sclipitoare şi se gândise că sacrificiul de a locui în casa Tatianei merita, dacă voia să frecventeze cursurile unei universități nu prea mari, dar prestigioase, spre deosebire de cele minuscule la care mergeau de obicei moroii (din rațiuni de siguranță).
După cum afla Lissa în prezent, totuşi, condițiile care i se puseseră îşi arătau acum efectele.
— Iar eu nu fac decât să stau şi să înghit, se plânse ea. Nu fac decât să zâmbesc şi să răspund: „Da, Maiestate. Cum doriți, Maiestate."
— Atunci, spune-i că renunți la înțelegere. O să ai optsprezece ani peste vreo două luni. Din familie regală sau nu, oricum nu eşti supusă vreunei obligații. Nu ai nevoie de ea dacă vrei să mergi la o universitate importantă. Plecăm pur şi simplu, amândoi. Te duci la oricare facultate vrei. Sau nu te duci la nicio facultate. Am putea să fugim la Paris, sau altundeva, şi să lucrăm într-un restaurant mititel. Sau să vindem tablouri proaste pe străzi.
Vorbele lui chiar o făcură pe Lissa să râdă, apoi să se cuibărească mai aproape de Christian.
— Da, sigur. Chiar te văd întru totul răbdător şi servind lumea la masă. O să fii dat afară din prima zi. Se pare că singura cale de supraviețuire pentru noi ar fi ca eu să merg la facultate şi să asigur întreținerea amândurora.
— Mai sunt şi alte căi, dacă vrei să ajungi la facultate, să ştii.
— Mda, dar niciuna atât de bună, replică ea, cu înțelepciune. Sau atât de uşoară, cel puțin. Asta e singura cale. Doar că mi-aş dori să nu mai înghit toate astea şi să mai ridic nasul în fața ei. Rose aşa ar fi făcut.
— Rose ar fi fost arestată pentru trădare încă de prima oară când i-ar fi cerut Tatiana să facă ceva.
Lissa zâmbi întristată.
— Mda. Aşa ar fi fost. Zâmbetul i se transformă într-un suspin. Îmi e tare dor de ea, ştii?
Christian o sărută din nou.
— Ştiu.
Era o conversație obişnuită pentru ei, una care nu se prăfuia niciodată, fiindcă nici sentimentele Lissei față de mine nu păleau niciodată.
— Ea e OK, să ştii, o asigură Christian. Oriunde ar fi, e OK. Lissa rămase cu privirea pierdută prin întunericul din pod.
Unica lumină intra printr-o fereastră din sticlă vitrată, care făcea ca întreaga încăpere să arate ca un tărâm de poveste. Spațiul fusese golit recent; mai precis, de mine şi de Dimitri, acum vreo două luni, dar deja se umpluse la loc de praf şi lăzi. Preotul de aici era un tip simpatic, dar cam genul de guzgan strângător. Lissa, totuşi, nu observa nimic din toate acestea. Gândurile ei erau prea concentrate asupra mea.
— Aşa sper. Mi-aş fi dorit să am o idee — cât de vagă — unde ar putea să fie. Mă tot gândesc că, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu ea, dacă ea ar...
Lissa nu fu în stare să-şi exprime gândul până la capăt.
— În sfârşit, mă tot gândesc că aş fi ştiut, cumva. Că aş fi simțit. Adică, ştiu că legătura funcționează într-un singur sens... asta nu s-a schimbat niciodată. Dar ar trebui să ştiu dacă i s-ar întâmpla ceva, nu?
— Nu ştiu, îi răspunse Christian. Poate că da. Poate că nu.

Oricare altul i-ar fi dat un răspuns exagerat de dulceag şi liniştitor, asigurând-o că da, da, sigur că ar fi ştiut. Însă făcea parte din firea lui Christian această onestitate brutală. Lissa i-o aprecia. La fel şi eu. Asta nu-l făcea să fie chiar totdeauna un prieten agreabil, dar cel puţin ştiai că nu-ţi vindea gogoşi.

Lissa oftă din nou.

— Adrian susţine că ar fi OK. O vizitează în vis. Aş da orice s-o pot face şi eu. Vindecarea mea merge din ce în ce mai bine, iar chestia cu aura s-a pus la punct. Dar, deocamdată, nici vorbă de vise.

Gândul că Lissei îi este dor de mine mă durea mai mult decât dacă m-ar fi dat cu totul uitării. Niciodată nu voisem să-i fac rău. Până şi când aveam resentimente faţă de ea, fiindcă simţeam că-mi controlează viaţa, niciodată n-o urâsem. O iubeam ca pe o soră şi nu puteam să suport gândul că suferea acum din cauza mea. Cum de ajunsese situaţia dintre noi să fie atât de dată peste cap?

Ea şi cu Christian rămaseră în continuare acolo, cufundaţi într-o tăcere tihnită, absorbind putere şi iubire unul de la celălalt. Aveau ceea ce avusesem şi eu cu Dimitri, un sentiment intens de contopire şi intimitate, încât deseori cuvintele nu mai erau necesare. El îşi trecu degetele prin părul ei şi, chiar dacă nu aveam cum să văd asta prea clar prin ochii ei, puteam în schimb să-mi închipui cum strălucea părul acela blond pal în lumina de curcubeu filtrată de ferestrele vitrate. Christian îi trecu câteva şuviţe după urechi şi apoi îi înclină capul pe spate, apropiindu-şi buzele de ale ei. Sărutul începu atât de uşor şi de delicat, după care intensitatea crescu încetul cu încetul, căldura răspândindu-se din gura lui într-a ei.

Hopa, mi-am zis. Ar putea să cam fie timpul pentru retragere, până la urmă. Numai că ea îi puse capăt înainte ca eu să trebuiască s-o fac.

— E timpul, rosti ea, cu regret. Trebuie să mergem.

În ochii de un albastru cristalin ai lui Christian citeam altceva.

— Poate că tocmai acesta ar fi momentul perfect în care să i te împotriveşti reginei. Ar trebui să rămâi pur şi simplu aici... ar fi o modalitate excelentă ca să-ţi afirmi personalitatea.

Lissa îi arse un cot uşurel, după care-i depuse o sărutare pe frunte şi se ridică.

— Nu acesta este motivul pentru care vrei tu să rămân, aşa că nici măcar nu încerca să mă manipulezi.

Ieşiră din biserică, iar Christian bombăni ceva despre ceea ce ar fi vrut să-i facă mai degrabă decât s-o manipuleze, atrăgându-şi un nou ghiont. Plecară spre clădirea administrativă, aflată în inima campusului superior. În afara celor dintâi semne ale primăverii, totul arăta la fel cum fusese la plecarea mea: cel puţin, pe dinafară. Clădirile din piatră erau la fel de mari şi de impunătoare. Înalţii, străvechii copaci vegheau în continuare. Şi totuşi, în inimile celor din personal şi în cele ale elevilor, se produseseră schimbări. Tuturor le rămăseseră cicatrice de pe urma recentului atac. Mulţi dintre ai noştri fuseseră omorâţi şi, cu toate că orele de clasă se reluaseră şi se derulau mai departe, toată lumea resimţea încă durerea sufletească.

Lissa şi Christian ajunseră la destinaţia lor: clădirea administrativă. Ea nu cunoştea motivul pentru care fusese chemată, decât că Tatiana voia să-i prezinte cine ştie ce tip dintr-o familie regală, tocmai sosit la Academie. Gândindu-se cu cât de multe persoane o forţase în ultima vreme Tatiana să facă cunoştinţă, Lissa nu prea acorda importanţă întâlnirii. Ea şi Christian intrară în biroul directoarei şi o găsiră acolo pe Kirova, stând la taclale cu un moroi mai bătrân şi cu o fată cam de vârsta noastră.

— A, domnişoara Dragomir. Ai ajuns.

Avusesem destule necazuri cu Kirova cât timp fusesem elevă, şi totuşi, vederea ei acum mă făcea să devin cam nostalgică. Să fiu suspendată pentru provocarea unei încăierări în sala de clasă mi se părea ceva incomparabil mai bun decât să cutreier prin Siberia, în căutarea lui Dimitri. Kirova avea aceeaşi înfăţişare ca totdeauna, asemănătoare unei păsări, aceiaşi ochelari stându-i în echilibru pe vârful nasului. Bărbatul şi fata se ridicară, iar Kirova făcu un gest spre ei.

— Ţi-i prezint pe Eugene Lazar şi pe fiica lui, Avery. Apoi, Kirova întoarse din nou capul spre Lissa. Ei sunt Vasilisa Dragomir şi Christian Ozera, adăugă.

Urmă un moment lung de examinări reciproce. Lazar era un nume regal, dar asta nu putea să fie o surpriză, din moment ce Tatiana iniţiase întâlnirea. Domnul Lazar îi adresă Lissei un zâmbet cuceritor în timp ce-i strânse mâna. Păru un pic surprins să-l vadă pe Christian, însă zâmbetul nu-i dispăru. Fireşte, lui Christian o astfel de reacţie nu i se părea deloc neobişnuită.

Cele două modalități prin care deveneai strigoi erau de bunăvoie sau cu forța. Un strigoi putea să transforme o altă persoană — ființă umană, moroi sau dhampir — bând din sângele ei și apoi alimentând-o la loc cu sânge de strigoi. Asta fusese ceea ce i se întâmplase lui Dimitri. Cealaltă modalitate de a deveni strigoi se aplica numai în cazul moroilor, fiind aleasă de bunăvoie. Moroii care ucideau în mod intenționat pe cineva, bându-i sângele, se transformau și ei în strigoi. De regulă, moroii nu beau decât cantități mici, inofensive, de sânge de la voluntarii umani. Dar dacă luau atât de mult încât să-i distrugă celuilalt forța vitală? Ei bine, acest fapt îi trecea pe moroi de partea întunericului, răpindu-le puterile magiei elementelor și transformându-i în nefireștii morți vii.

Exact acest lucru îl făcuseră părinții lui Christian. Ucise-seră cu intenție și deveniseră strigoi, pentru dobândirea vieții veșnice. Christian nu arătase niciodată vreo dorință de a se transforma în strigoi, însă toată lumea se comporta de parcă el ar fi fost gata s-o facă. (Să recunoaștem, atitudinea lui impertinentă nu-i prea era de folos.) Foarte multe dintre rudele lui apropiate — în ciuda faptului că aparțineau unei familii regale — erau pe nedrept evitate, din același motiv. Însă noi doi învățaserăm împreună cum să facem de petrecanie unui număr considerabil de strigoi în decursul recentului atac asupra Academiei, iar vestea despre izbânzile noastre circulase, îmbunătățindu-i reputația.

Kirova nu era niciodată genul celor care să-și irosească timpul cu formalitățile, așa că trecu direct la subiect.

— Domnul Lazar va fi noul director de-aici.

Lissa îi zâmbea încă politicoasă noului venit, însă acum își smuci imediat capul spre Kirova.

— Ce?

— Îmi voi da demisia, îi explică atunci Kirova, pe un ton suficient de inexpresiv și de lipsit de emoție, încât să poată rivaliza cu al oricăruia dintre gardieni. Totuși, voi sluji în continuare școala, ca profesoară.

— Dumneavoastră o să predați? se miră Christian, nevenindu-i să creadă.

Ea îl privi cu răceală.

— Da, domnule Ozera. Pentru așa ceva am venit inițial în școală. Sunt convinsă că, dacă mă voi strădui destul, îmi voi aminti cum trebuie procedat.

— Dar de ce? întrebă Lissa. Faceți o treabă grozavă.

Era, mai mult sau mai puțin, adevărat. În ciuda tuturor disputelor mele cu Kirova — legate de obicei de încălcarea regulilor din partea mea — nutream încă față de ea un puternic respect. La fel și Lissa.

— Este o activitate la care mă gândeam să revin de ceva vreme, îi explică directoarea. Acum mi s-a părut un moment la fel de potrivit ca oricare altul, iar domnul Lazar este un administrator foarte capabil.

Lissa era destul de pricepută la descifrarea persoanelor. Cred că asta făcea parte din efectele secundare ale întrebuințării spiritului, ca și modul în care spiritul își făcea utilizatorii să fie foarte, foarte carismatici. Lissa credea că, de fapt, Kirova minte, iar eu aveam aceeași impresie. Dac-aș fi fost capabilă să-i citesc gândurile lui Christian, bănuiesc că aș fi descoperit o părere identică. Atacul asupra Academiei le provocase multora un sentiment de panică, mai ales celor din familiile regale, cu toate că problema care dusese la declanșarea atacului fusese rezolvată încă de atunci. Bănuiam că era la mijloc mâna Tatianei, care o forța pe Kirova să demisioneze și punea în locul ei un director cu sânge regal, făcându-i astfel pe ceilalți membri ai familiilor regale să se simtă mai bine.

Lissa nu-și dădu gândurile pe față și se întoarse spre domnul Lazar.

— Ei bine, mă bucur foarte mult să vă cunosc. Sunt convinsă că veți face o treabă grozavă. Dați-mi de știre dacă vă pot ajuta cu ceva.

Își juca desăvârșit rolul de prințesă perfectă. Politețea și bunăvoința se numărau printre multele ei talente.

— De fapt, răspunse domnul Lazar, ar fi ceva.

Avea o voce profundă, tunătoare, genul de voce care umple o încăpere. Făcu un gest spre fiica lui.

— Mă întreb dacă n-ai putea să-i arăți lui Avery cum stau treburile pe-aici și s-o ajuți să se acomodeze. A absolvit anul trecut, dar urmează să mă ajute în îndatoririle mele. Cu toate acestea, sunt convins că ar prefera să-și petreacă timpul cu cineva de vârsta ei.

Avery zâmbi şi, pentru prima dată, Lissa îi acordă cu adevărat atenție. Avery era frumoasă. Amețitor de frumoasă. Şi Lissa era frumoasă, cu părul acela superb şi ochii verzi ca jadul, specifici familiei sale. Mie mi se părea de o sută de ori mai drăguță decât Avery, dar lângă fata aceasta mai mare decât ea, Lissa se simțea cam banală. Avery era înaltă şi subțire, ca majoritatea moroilor, însă avea şi câteva curbe sexy pe ici, pe colo. Genul acela de bust, ca al meu, era foarte râvnit printre moroi, iar părul ei lung, şaten, ca şi ochii albaştri-cenuşii completau ansamblul.

— Promit să nu fiu o pacoste prea mare, zise Avery. Şi, dacă vrei, o să-ți ofer câteva ponturi despre dedesubturile vieții de la Curte. Am auzit c-o să te muți acolo.

Instantaneu, sistemul defensiv al Lissei intră în funcțiune, înțelesese ce se întâmpla. Tatiana nu numai că o mătrăşea pe Kirova, dar mai şi trimitea o supraveghetoare pentru Lissa. O frumoasă şi perfectă prietenă, care să poată s-o spioneze şi să încerce s-o pregătească, ridicând-o la standardele Tatianei. Tonul Lissei vădi o perfectă politețe atunci când îi răspunse, însă în el exista o evidentă nuanță de răceală.

— Ar fi grozav, zise ea. Sunt destul de aglomerată în ultima vreme, dar o să încercăm să ne găsim timp.

Nici tatăl lui Avery, nici Kirova nu păru să observe subînțelesul stai la locul tău, însă o străfulgerare din ochii lui Avery o informă pe Lissa că mesajul fusese recepționat.

— Mersi, zise Avery. Dacă nu mă înşel, avea pe chip o legitimă umbră de ofensă. Sunt convinsă c-o să găsim noi o cale, adăugă ea.

— Bine, bine, rosti domnul Lazar, nesesizând nimic din drama fetei. Ai putea s-o conduci pe Avery spre pavilionul pentru oaspeți? Ea o să stea în aripa de est.

— Sigur, răspunse Lissa, dar dorindu-şi să poată face orice altceva, numai asta nu.

Ea, Christian şi Avery dădură să plece, dar chiar atunci, doi tipi intrară în cameră. Unul dintre ei era moroi, un pic mai tânăr decât noi două, iar celălalt era un dhampir trecut de douăzeci de ani: un gardian, după cum arătau trăsăturile sale dure, serioase.

— A, iată-vă, zise domnul Lazar, invitându-i înăuntru pe cei doi. Îşi lăsă o mână pe umărul băiatului. El e fiul meu, Reed. Este în anul al treilea şi va frecventa orele de-aici. Este foarte entuziasmat în această privință.

În realitate, Reed părea extrem de puțin entuziasmat. Era cam cel mai arogant tip din câți văzusem. Dacă vreodată ar fi trebuit să joc rolul unui adolescent îmbufnat, atunci aş fi putut să învăț tot ceea ce ar fi fost de ştiut despre asta de la Reed Lazar. Avea aceeaşi înfățişare plăcută şi aceleaşi trăsături ca şi Avery, însă acestea erau stricate de grimasa care părea să-i fi fost permanent lipită pe față. Domnul Lazar i-i prezentă pe toți ceilalți. Singurul răspuns din partea lui Reed fu un gutural „Bună”.

— Iar el este Simon, gardianul lui Avery continuă domnul Lazar. Fireşte, cât timp suntem în campus, nu va fi nevoie ca el să fie cu ea tot timpul. Ştiți cum este. Totuşi, sunt sigur că-l veți vedea prin preajmă.

Speram să nu fie cazul. Nu arăta atât de total dezagreabil ca Reed, însă avea o anumită asprime din fire care părea exagerată chiar şi pentru un gardian. Deodată, mi s-a cam făcut milă de Avery. Dacă el avea să fie singurul ei însoțitor, în locul ei mi-aş fi dorit tare mult să mă împrietenesc cu cineva ca Lissa. Totuşi, Lissa îi dăduse clar de înțeles că nu avea de gând să intre în jocul Tatianei. Fără prea multe vorbe, ea şi Christian o conduseră pe Avery spre pavilionul pentru oaspeți, după care plecară imediat. În mod normal, Lissa ar fi rămas s-o ajute pe Avery să se instaleze şi ar fi invitat-o să mănânce cu ea mai târziu. Nu şi de data aceasta. Nu, cât timp erau motive ascunse la mijloc.

M-am întors în propriul trup, înapoi, în camera mea de hotel. Ştiam că n-ar mai fi trebuit să-mi pese de viața de la Academie şi chiar că ar fi trebuit să-i plâng de milă lui Avery. Şi totuşi, stând întinsă acolo şi privind fix prin întuneric, nu m-am putut împiedica să extrag din această întâmplare o oarecare infatuată — şi da, foarte egoistă — senzație de satisfacție: Lissa nu avea să umble prea curând după o nouă cea mai bună prietenă.

PATRU

În oricare alt moment al vieții mele, mi-ar fi plăcut la nebunie să explorez Moscova. Sydney planificase călătoria astfel încât, după sosirea trenului nostru acolo, să mai avem la dispoziție câteva ore până să ne îmbarcăm în următorul, care avea să ne ducă în Siberia. Astfel, aveam timp să hoinărim prin zonă şi să cinăm pe fugă, cu toate că ea voia să se asigure că vom ajunge la adăpost, înăuntrul gării, înainte de a se întuneca prea tare afară. Cu toate pretențiile mele de tipă tare şi semnele mele molnija, nu era dispusă să rişte.

Nu avea importanță din partea mea cum ne petreceam răgazul dintre cele două trenuri. Atât timp cât mă apropiam de Dimitri, acesta era singurul lucru care conta. Aşa că, împreună cu Sydney, am rătăcit fără țintă, vizitând locurile şi vorbind foarte puțin. Nu mai fusesem niciodată în Moscova. Era un oraş frumos, prosper, plin de oameni şi de activități comerciale. Aş fi putut să-mi petrec zile întregi acolo doar făcând cumpărături şi încercând restaurantele. Locuri despre care auzisem toată viața — Kremlinul, Piața Roşie, Teatrul Balşoi — erau acum, toate, la nasul meu. Dar, oricât ar fi fost ele de mişto, după o vreme, am încercat de fapt să-mi abat atenția de la priveliştile şi sunetele oraşului, fiindcă îmi aminteau de... în fine, de Dimitri.

El discuta tot timpul cu mine despre Rusia şi se jurase cu cerul şi cu pământul că o să-mi placă la nebunie acolo.

„Pentru tine, o să fie ca într-un basm”, îmi spusese odată. Era în timpul unei şedințe de antrenament de dinaintea orelor, spre sfârşitul toamnei trecute, imediat înainte de căderea primei zăpezi. Atmosfera era cețoasă, iar roua acoperea totul.

„Scuze, tovarăşe”, îi răspunsesem, întinzându-mi mâinile să-mi leg părul la spate, într-o coadă. Lui Dimitri îi plăcuse întotdeauna să-mi las părul liber, însă la antrenamentul de luptă? Părul lung însemna un impediment total. „Borgul şi muzica demodată nu fac parte din happy-endul pe care mi l-am imaginat întotdeauna.”

Atunci, îmi dăruise unul dintre rarele lui zâmbete abia schițate, cele de genul care doar îi încrețeau un pic pielea la colțurile ochilor. „Borş, nu borg”, mă corectase. „Şi am văzut ce poftă de mâncare ai. Dac-o să-ți fie suficient de foame, o să mănânci şi aşa ceva.”

„Aşadar e nevoie să fiu flămândă ca să iasă bine basmul ăsta?” l-am întrebat. Nimic nu-mi făcea mai mare plăcere decât să-l tachinez pe Dimitri. În fine, poate în afară de cazurile când îl sărutam.

„Vorbeam despre țară. Despre clădiri. Du-te într-unul dintre oraşele mari: nu seamănă cu nimic din tot ce-ai văzut. Toată lumea, în State, are tendința să construiască la fel: mereu blocuri mari, mătăhăloase. Le place să facă totul repede şi uşor. În schimb, în Rusia sunt clădiri care reprezintă veritabile capodopere. Ele sunt artă... chiar şi o mulțime dintre clădirile obişnuite, în care oamenii îşi trăiesc viața de zi cu zi. Iar locuri ca Palatul de Iarnă sau Biserica Troițki din Sankt Petersburg? Acelea îți taie respirația.”

Fața i se îmbujorase la amintirea locurilor pe care le văzuse, bucuria făcând ca trăsăturile lui deja frumoase să pară divine.

Cred că ar fi fost în stare să-mi înşiruie toată ziua punctele de atracție din țara lui. Inima din mine ardea, doar privindu-l. Şi atunci, aşa cum procedam de fiecare dată când mă temeam că aş putea să devin smiorcăită sau sentimentală, am făcut o glumă cu care să-i abat atenția şi să-mi ascund emoțiile. Asta l-a readus din nou cu gândul la lucru şi am început antrenamentul.

Acum, umblând pe străzile oraşului împreună cu Sydney, îmi doream să-mi fi putut lua înapoi gluma aceea şi să-l fi ascultat pe Dimitri povestindu-mi mai multe despre țara lui natală. Aş fi dat orice să-l am pe Dimitri aici cu mine, pe Dimitri, aşa cum fusese până nu demult. Avusese dreptate în legătură cu clădirile. Sigur, multe erau copii brute după orice ai găsi în State, sau oriunde altundeva în lume, însă unele erau splendide: vopsite în culori vii, împodobite cu straniile, dar frumoasele lor cupole de forma unor cepe. Câteodată, chiar păreau ca de pe altă lume. Şi, în tot acest timp, mă gândeam întruna că Dimitri ar fi trebuit să fie aici, alături de mine, să-mi arate şi să-mi explice totul. Ar fi trebuit să fie o evadare romantică pentru noi doi. Puteam să fi mâncat în restaurante exotice, după care seara să mergem să dansăm. Eu aş fi purtat una dintre acele rochii de firmă pe care a trebuit să le las în hotelul din Sankt Petersburg. Aşa ar fi trebuit să fie. N-ar fi trebuit să mă plimb cu o ființă umană care mă privea chiorâş.

— Fantastic, hm? Ca un decor dintr-o poveste.

Vocea lui Sydney mă făcu să tresar şi să-mi dau seama că ne oprisem în faţa gării din care urma să plecăm. Erau mai multe gări în Moscova. Faptul că ea se făcea ecoul conversaţiei mele cu Dimitri îmi trimise fiori reci pe şira spinării: în mare parte, din cauză că avea dreptate. Clădirea gării nu avea acele cupole în formă de ceapă, dar tot arăta ca o imagine decupată dintr-o carte cu poveşti, ca o combinaţie dintre castelul Cenuşăresei şi o căsuţă din turtă dulce. Avea un acoperiş mare şi arcuit, cu turnuri la fiecare capăt. Pereţii albi erau presăraţi cu petice din cărămizi maro şi mozaic verde, făcând-o să arate aproape vărgată. În State, unii ar fi calificat-o drept ţipătoare, în ochii mei, era frumoasă.

Am simţit cum îmi ţâşnesc lacrimi din ochi în clipa în care m-am gândit ce-ar fi avut de spus Dimitri despre clădirea aceasta. Probabil că s-ar fi arătat îndrăgostit de ea, exact cum era îndrăgostit de totul de pe-aici. Dându-mi seama că Sydney aştepta un răspuns, mi-am înghiţit tristeţea şi am jucat rolul adolescentei frivole.

— Poate dintr-o poveste despre o gară, am replicat.

Îşi arcui o sprânceană, surprinsă de indiferenţa mea, dar nu mai comentă. Ce-ar fi putut să spună? Poate că, dacă aş continua cu sarcasmul, până la urmă s-ar plictisi şi m-ar lăsa baltă. Dar, nu ştiu de ce, mă îndoiam că aş putea să fiu atât de norocoasă. Eram destul de convinsă că frica de superiorii ei surclasa oricare alte sentimente pe care le-ar fi putut nutri faţă de mine.

Aveam bilete într-o cuşetă de clasa întâi, care s-a dovedit că era cu mult mai mică decât m-aş fi aşteptat. Era dotată cu câte o combinaţie pat/banchetă de-o parte şi de cealaltă, o fereastră şi un televizor, montat sus, pe perete, menit probabil să-ţi dea impresia că trece timpul mai repede, însă eu deseori aveam probleme când era să urmăresc programele televiziunilor ruseşti: nu doar din cauza limbii, ci şi a faptului că unele show-uri erau de-a dreptul bizare. Totuşi, eu şi Sydney urmam să avem fiecare propriul spaţiu, chiar dacă încăperea era mai intimă decât ne-ar fi plăcut.

Culorile îmi aminteau foarte mult de aceleaşi tipare fanteziste pe care le văzusem prin oraşe. Până şi coridorul din afara cabinei noastre era viu colorat, cu un covor pluşat cu modele roşii şi galbene şi o dungă verde-albăstruie cu galben întinzându-se pe mijloc. În cabină, banchetele erau acoperite cu perne din catifea de un portocaliu somptuos, iar draperiile se asortau cu nuanţe de auriu şi de culoarea piersicii, fiind confecţionate dintr-o ţesătură groasă şi grea, împodobită cu modele din mătase. Între toate acestea, la care se adăuga măsuţa ornamentată din mijlocul cabinei, era ca şi cum ai fi călătorit într-un palat miniatural.

Se întunecase până să plece trenul din gară. Nu ştiu din ce motiv, Trans-Siberianul pleca întotdeauna noaptea din Moscova, încă nu era foarte târziu, însă Sydney mă anunţă că voia să doarmă, iar eu nu-mi doream s-o scot din sărite mai mult decât era deja. Aşa că am stins toate luminile, în afara unei minuscule veioze pentru citit, de lângă patul meu. Îmi cumpărasem din gară o revistă şi, chiar dacă nu înţelegeam limba, fotografiile înfăţişând machiaje şi veşminte treceau peste toate barierele culturale. Am răsfoit paginile cât de încet am putut, admirând tot felul de topuri şi rochii pentru vară şi întrebându-mă dacă — şi când — aş mai fi în stare să reîncep să-mi fac griji privitor la astfel de lucruri.

Nu eram obosită când m-am întins, dar somnul mi-a venit chiar şi-aşa. Visam că schiam pe apă când, deodată, valurile şi soarele din jurul meu s-au dizolvat, prefăcându-se într-o încăpere tapetată cu etajere peste etajere încărcate de cărţi. Mesele cu computere ultimul răcnet umpleau sala, peste care domnea o linişte deplină. Eram în biblioteca Academiei Sf. Vladimir.

„Of, nu se poate”, am gemut. „Nu şi azi.”

„De ce nu şi azi? De ce nu în fiecare zi?”

M-am întors şi m-am pomenit în faţa ochilor cu atrăgătorul chip al lui Adrian Ivashkov. Adrian era moroi, strănepot al reginei, unul dintre cei pe care-i lăsasem în urmă odată cu fosta mea viaţă, când pornisem în această misiune sinucigaşă. Avea ochi de un superb verde-smarald, care le făceau pe multe fete să leşine, mai ales că deasupra lor se afla părul acela şaten ciufulit cu cochetărie. Pe deasupra, era şi cam îndrăgostit de mine, iar motivul pentru care aveam atât de mulţi bani pentru călătoria mea era acela că-i scosesem de la el luându-l cu zahărelul.

„Corect”, am recunoscut. „Presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare pentru faptul că nu te arăţi decât cam o dată pe săptămână.”

Zâmbi şi se aşeză de-a-ndoaselea pe unul dintre scaunele acelea din şipci. Era înalt, ca majoritatea moroilor, cu o construcție suplă, musculară. Moroii nu ajung niciodată să fie prea corpolenți.

„Absența face ca inima să fie mai afectuoasă, Rose. Nu trebuie să mă consideri o prezență certă."

„Nu ne aşteaptă o astfel de primejdie; fii pe pace."

„Bănuiesc că n-ai de gând să-mi spui unde eşti."

„Nț."

În afara Lissei, Adrian era singura persoană cunoscută care mai utiliza spiritul, dintre cei aflați în viață, iar printre talentele sale se număra şi capacitatea de a-mi apărea în vise — adesea nepoftit — şi de a discuta cu mine cu astfel de prilejuri. Socoteam o binecuvântare faptul că puterile lui nu-i permiteau niciodată să şi afle în ce loc eram.

„Mă omori, Rose", rosti el, pe un ton melodramatic. „Fiecare zi fără tine înseamnă o tortură. Pustiit. Singur. Mă ofilesc fără tine, întrebându-mă dacă măcar mai trăieşti."

Vorbea în acel stil exagerat, stupid, caracteristic pentru el. Adrian rareori lua lucrurile în serios şi avea întotdeauna o latură frivolă. Spiritul mai avea şi tendința de a-i face pe cei care-l utilizau să devină instabili psihic, dar cât timp se împotrivea acestei tendințe, rămânea neafectat de ea. Totuşi, dedesubtul acelui ton melodramatic, simțeam un sâmbure de adevăr. Indiferent cât de superficial se arăta în aparență, chiar ținea la mine.

Mi-am încrucişat brațele pe piept.

„Ei bine, sunt încă vie, asta-i clar. Aşa că ai putea, cred eu, să mă laşi să dorm liniştită."

„De câte ori să-ți repet? Tu chiar dormi."

„Şi totuşi, în mod inexplicabil, mă simt epuizată discutând cu tine."

Replica mea îl făcu să râdă.

„Of, cât de dor mi-e de tine!"

Apoi, zâmbetul i se şterse.

„Şi ei îi este dor."

Am înțepenit. Ei. Nici măcar nu avea nevoie să-i pronunțe numele. Nu încăpea îndoială asupra persoanei la care se referea. Lissa.

Pronunțarea numelui ei, fie şi numai în gând, îmi provoca durere, mai ales după ce o şi văzusem noaptea trecută. Alegerea între Dimitri şi Lissa fusese cea mai grea hotărâre din viața mea, iar trecerea timpului n-o făcea să-mi devină mai uşoară. Chiar dacă-l alesesem pe el, faptul că eram departe de ea mă făcea să mă simt ca şi cum mi-aş fi retezat un braț, mai ales din cauză că legătura dintre noi nu ne permitea niciodată să fim cu adevărat despărțite.

Adrian îmi aruncă o privire şireată, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile.

„Te mai duci s-o vezi?"

„Nu", am mințit, refuzând să recunosc că tocmai o văzusem noaptea trecută. Lasă-l să creadă că mă eliberasem de-a binelea de toate astea. „Nu mai face parte din viața mea", am adăugat.

„Corect. În viața ta nu mai este loc decât pentru primejdioase misiuni paramilitare."

„Tu n-ai înțelege nimic care nu are legătură cu băutul, cu fumatul sau cu umblatul după femei."

Adrian scutură din cap.

„Tu eşti singura pe care mi-o doresc, Rose."

Spre nenorocul meu, îl credeam. Ar fi fost mai uşor pentru amândoi dacă el ar fi putut să-şi găsească pe altcineva.

„Ei bine, poți să-ți păstrezi sentimentele, dar o să trebuiască să tot aştepți."

„Mult?"

Îmi punea mereu întrebarea aceasta şi, de fiecare dată, accentuam cât de îndelungată îi va fi aşteptarea şi că-şi pierdea vremea. Dar, gândindu-mă la posibila pistă oferită de Sydney, în seara aceasta am ezitat.

„Nu ştiu."

Speranța înflori pe chipul lui Adrian.

„E cel mai optimist răspuns pe care mi l-ai dat până acum."

„Nu te baza prea mult pe asta. «Nu ştiu» ar putea să însemne o zi, sau un an. Sau niciodată."

Zâmbetul lui pişicher reveni, şi până şi eu eram nevoită să recunosc că era drăguț.

„Eu voi spera că va fi vorba despre o singură zi." Gândul la Sydney îmi aduse în minte o întrebare. „Hei, ai auzit vreodată de Alchimişti?" „Sigur că da", răspunse el. Tipic.

„Evident că ai auzit." „De ce? Ai nimerit peste ei?" „Cam aşa ceva." „Ce-ai făcut?"

„Ce te face să crezi că aş fi făcut eu ceva?" Izbucni în râs.

„Alchimiştii ies la iveală doar atunci când apar necazuri, iar tu aduci necazuri oriunde umbli. Ai grijă, totuşi. Sunt fanatici religioşi."

„Mi se pare un calificativ cam extrem", m-am împotrivit. Nu mi se părea că ar fi ceva rău în credința lui Sydney.

„Doar să nu te laşi convertită de ei, îmi zise, făcându-mi cu ochiul. Îmi placi aşa păcătoasă cum eşti."

Am dat să-i spun că, după părerea lui Sydney, mântuirea era ceva mai presus de mine, însă el puse capăt visului, trimițându-mă înapoi la somn.

Numai că, în loc să mă întorc la propriile vise, m-am trezit. În jurul meu, trenul zumzăia liniştitor, în timp ce goneam prin peisajul rural rusesc. Lampa mea pentru citit era încă aprinsă, luminând prea puternic pentru ochii mei somnoroşi. Am întins mâna s-o sting şi atunci am constatat că patul lui Sydney era gol. Probabil s-o fi dus la toaletă, m-am gândit. Şi totuşi, aveam o senzație incomodă. Ea, cu tot cu grupul de Alchimişti de care aparținea, reprezenta încă un mister, şi deodată mi-am făcut griji ca nu cumva să se fi pus în aplicare cine ştie ce plan sinistru. Oare ieşise să se vadă cu vreun agent operativ acoperit? M-am hotărât s-o caut.

Recunosc că nu aveam habar unde-ar putea să fie, într-un tren de dimensiunile acestea, însă niciodată în viață logica nu mă abătuse din drum. Şi nu avea niciun motiv s-o facă tocmai acum. Din fericire, după ce mi-am strecurat picioarele în pantofi şi am ieşit pe coridorul de lângă cabina noastră, am descoperit că nu trebuia să caut prea departe.

Coridorul era plin de ferestre, toate acoperite cu draperiile acelea încărcate, iar Sydney stătea la una dintre ele, cu spatele spre mine, privind afară, înfăşurată într-o pătură. Părul îi era răvăşit de pe urma somnului şi arăta mai puțin auriu în lumina slabă.

— Hei... am început, şovăielnică. Eşti bine?

Întoarse puțin capul spre mine. Cu o mână ținea pătura, în timp ce cealaltă se juca uşor cu cruciulița de la gât. Mi-am amintit de comentariul lui Adrian în legătură cu religia.

— N-am somn, îmi replică direct.

— E... e din cauza mea?

Unicul ei răspuns fu că se întoarse din nou spre fereastră.

— Uite ce e, am zis, simțindu-mă neajutorată. Dacă pot să fac ceva... Adică, în afară de cazul în care m-aş întoarce şi aş anula călătoria...

— Mă descurc, zise. Doar că este, în fine, este de-a dreptul straniu pentru mine. Mă ocup tot timpul de cei ca tine, dar nu am în realitate legătură cu voi, înțelegi?

— Probabil că am putea să găsim o cabină separată pentru tine, dacă asta te-ar ajuta. Putem să căutăm un însoțitor, am bani destui.

Scutură din cap.

— Nu e vorba decât despre vreo câteva zile, atât.

Nu ştiam ce să mai zic. Faptul că o aveam pe Sydney pe lângă mine era un inconvenient pentru mărețul meu plan, însă nici n-aş fi vrut ca ea să sufere. Privind-o cum îşi mângâia cruciulița, am încercat să mă gândesc ce replică liniştitoare aş fi putut să-i ofer. Încercarea de a crea o punte de legătură între viziunile noastre despre Dumnezeu poate că ar fi însemnat o cale de apropiere, însă nu ştiu de ce, dar nu prea credeam că dacă i-aş povesti cum mă luptam zilnic cu Dumnezeu, şi cum mă îndoiam de existența Lui în ultima vreme, mi-ar fi îmbunătățit cumva toată această reputație de creatură-malefică-a-nopții.

— OK, am zis, într-un târziu. Anunță-mă dacă-ți schimbi părerea.

M-am întors în patul meu şi am adormit surprinzător de repede, în ciuda grijilor legate de gândul că Sydney ar putea să stea acolo pe coridor toată noaptea. Totuşi, când m-am trezit dimineață, era încovrigată în patul ei, dormind tun. După toate aparențele, oboseala ei fusese prea puternică, încât o îndemnase la somn, cu toată teama față de mine. Am coborât fără zgomot din pat şi mi-am schimbat

tricoul şi pantalonii de trening cu care mă culcasem. Mi-era foame şi-mi închipuiam că Sydney avea să doarmă mai mult fără mine prin preajmă.

Restaurantul era în vagonul următor şi arăta ca scos dintr-un film de cinematecă. Elegantele fețe de masă de un roşu-închis, alămurile şi lemnul de culoare închisă, împreună cu micile vitralii în culori vii, confereau întregului spațiu o atmosferă de vechi. Semăna mai mult cu un restaurant pe care m-aş fi aşteptat să-l găsesc pe străzile din Sankt Petersburg decât cu un vagon-restaurant dintr-un tren. Am comandat ceva care-mi amintea vag de pâinea prăjită, doar că avea şi brânză pe deasupra. Era însoțită de cârnați, care până acum păreau să fie la fel oriunde m-aş fi aflat.

Aproape că terminasem când apăru şi Sydney. Când o cunoscusem, atunci, în prima seară, crezusem că fusta-pantalon şi bluza ei fuseseră de dragul etichetei din Nightingale. Cu toate acestea, descopeream acum faptul că era stilul ei vestimentar obişnuit. Părea să fie dintre acele persoane din garderoba cărora lipsesc blugii şi tricourile. O fi fost ea mai în neorânduială noaptea trecută, dar acum purta o cochetă pereche de pantaloni largi şi o bluză călduroasă gri, cu mânecă lungă, făcându-mă să mă simt cam şleampătă în comparație cu ea. Părul îi era pieptănat şi dat cu fixativ, însă avea un uşor aspect răvăşit care bănuiam că nu dispărea niciodată, indiferent cât s-ar fi străduit. Bine că aveam în favoarea mea măcar coada de cal bine aranjată, pe ziua de azi.

Se strecură pe bancheta din fața mea şi comandă o omletă atunci când sosi chelnerul, şi de data aceasta vorbind în ruseşte.

— De unde ştii asta? m-am interesat.

— Ce, rusa? replică, ridicând din umeri. A trebuit s-o învăț în cadrul educației mele. Şi câteva alte limbi.

— Uau.

Urmasem şi eu cursuri introductive în vreo câteva limbi, dar mă descurcam jalnic în toate. La vremea aceea, nu le prea acordasem atenție, dar acum, datorită călătoriei şi a lui Dimitri, chiar mi-aş fi dorit să fi ştiut ruseşte. Bănuiesc că nu era prea târziu, chiar culesesem vreo câteva fraze de când eram aici, dar oricum... tot era o sarcină descurajantă.

— Probabil că trebuie să înveți o grămadă de chestii pentru meseria asta, am rostit, gânditoare, cântărind în minte ce putea să însemne apartenența la o grupare secretă care traversa granițele internaționale şi interacționa cu tot felul de guvernări. Atunci, altceva îmi veni în minte. Şi ce e cu soluția aia pe care ai folosit-o cu strigoiul? am întrebat-o. Aia care i-a dezintegrat cadavrul?

Sydney zâmbi. Aproape.

— Ei bine, doar ți-am spus că Alchimiştii au pornit ca o grupare care încerca să producă diverse poțiuni, da? Asta-i o licoare chimică pe care am inventat-o ca să scăpăm repede de cadavrele strigoilor.

— Ai putea cumva s-o foloseşti chiar şi ca să omori un strigoi? am întrebat-o. Să stropeşti un strigoi cu un lichid care să-l dizolve ar însemna o metodă mult mai uşoară decât cele obişnuite: decapitarea, străpungerea cu țepuşa sau arderea.

— Mă tem că nu. Nu are efect decât asupra cadavrelor.

— Nasol, am zis. M-am întrebat dacă mai avea cumva şi alte poțiuni pe mânecă, dar am tras concluzia că ar trebui să-mi raționalizez interogatoriile față de Sydney, cel puțin pe moment. În schimb, am vrut să ştiu altceva. Ce-o să facem când o să ajungem la Omsh? m-am interesat.

— Omsk, mă corectă ea. O să facem rost de o maşină pentru restul drumului.

— Ai mai fost acolo? În localitatea aia?

— O dată, încuviință ea.

— Cum e? am întrebat-o, surprinsă să aud în vocea mea o notă melancolică. Lăsând deoparte expediția mea pentru găsirea lui Dimitri, o parte din mine voia doar să se agate de orice ar fi putut avea legătură cu el. Voiam să ştiu tot ceea ce nu ştiam încă despre el. Dacă mi-ar fi dat cei de la Academie bunurile lui personale, aş fi dormit cu ele în fiecare noapte.

Totuşi, camera lui fusese dereticată foarte repede. Acum, nu puteam decât să adun ce frânturi mai găseam despre el, de parcă stocarea acestor fragmente de informații l-ar mai fi putut păstra alături de mine.

— Ca oricare alt oraş de dhampiri, bănuiesc.

— N-am fost niciodată în vreunul.

Chelnerul aşeză pe masă omleta comandată de Sydney, iar ea se opri cu furculiţa în aer..

— Chiar? Credeam că voi toţi... în fine, nu ştiu. Am clătinat din cap.

— Am stat la Academie toată viaţa. Mai mult sau mai puţin.

Pauza mea de doi ani pe care-i petrecusem printre oameni nu era tocmai relevantă.

Sydney mesteca meditativă. Aş fi pus pariu că n-avea să-şi termine omleta. Din ceea ce văzusem în acea primă seară, şi ieri, cât timp aşteptaserăm trenul, nu prea părea să mănânce în general. Parcă ar fi trăit numai cu aer. Poate că era tot vreo chestie de-a Alchimiştilor. Dar, cel mai probabil, era o chestie de-a lui Sydney.

— Oraşul este populat pe jumătate de oameni şi pe jumătate de vampiri, însă dhampirii nu ies în evidenţă. Au o întreagă societate subterană despre care oamenii nu au nici cea mai vagă idee.

Mereu îmi închipuisem că exista acolo o veritabilă cultură „underground”, însă nu puteam să-mi dau seama cum s-ar încadra ea în ansamblul oraşului.

— Şi? am insistat. Cum arată underground-ul ăsta? Sydney îşi lăsă furculiţa pe masă.

— Hai să zicem doar că va trebui să te pregăteşti sufleteşte.

CINCI

Restul călătoriei s-a desfăşurat fără alte evenimente notabile. Sydney nu şi-a pierdut nici măcar pentru o clipă acea stinghereală pe care părea s-o aibă în preajma mea, însă câteodată, în timp ce încercam să înţeleg ce se difuza la un post de televiziune rusesc, avea răbdare să-mi explice ea ce se-ntâmpla acolo. Existau unele diferenţe culturale între aceste programe şi cele cu care crescuserăm amândouă, aşa că măcar lucrul ăsta îl aveam în comun. Din când în când, catadicsea să zâmbească la ceva ce ni se părea ambelor amuzant, iar eu simţeam că era acolo o persoană cu care m-aş fi putut împrieteni. Ştiam bine că niciodată n-aş avea cum să găsesc pe cineva care s-o poată înlocui pe Lissa, însă cred că o anumită parte din mine tânjea încă să umple, în privinţa prieteniei, golul produs atunci când o părăsisem.

Sydney moţăia toată ziua, ceea ce mă făcea să mă gândesc dacă nu cumva nu era decât o insomniacă cu un program de odihnă bizar. De asemenea, a continuat cu felul ei cam ciudat de a se hrăni, abia atingându-se de mâncărurile din faţa ei. Mereu îmi lăsa mie ceea ce-i rămânea, şi avea un spirit un pic mai aventuros în privinţa bucătăriei ruseşti. La început, când abia sosisem în Rusia, fusesem nevoită să experimentez, iar acum era ceva plăcut să beneficiez de îndrumarea din partea cuiva care, chiar nefiind din părţile locului, tot cunoştea mult mai multe decât mine despre ţara aceasta.

În cea de-a treia zi a călătoriei noastre, am ajuns la Omsk. Era un oraş mai mare şi mai drăguţ faţă de ceea ce m-aş fi aşteptat să găsesc în Siberia. Dimitri mereu mă tachinase, spunându-mi că imaginea formată în mintea mea, conform căreia Siberia arăta ca Antarctica, era total greşită, iar acum puteam să-mi dau seama că avusese dreptate: cel puţin, în ceea ce privea partea de sud a acestei regiuni. Clima nu era prea diferită de ceea ce aş fi întâlnit în Montana în aceeaşi perioadă a anului, aerul rece de primăvară fiind din când în când încălzit de razele soarelui.

Sydney îmi spusese că, atunci când aveam să ajungem acolo, urma să facă rost, de la câţiva moroi, cunoscuţi de-ai ei, de o maşină care să ne ducă mai departe. Mai mulţi moroi locuiau în oraşul acesta, amestecându-se în numeroasa lui populaţie. Totuşi, pe măsură ce ziua trecea, descopeream că aveam o problemă. Niciun moroi nu era dispus să ne ducă în aşezarea dhampirilor. Din câte se părea, drumul era periculos. Strigoii bântuiau adesea prin preajma lui pe timpul nopţii, sperând să prindă moroi sau dhampiri călători. Cu cât mai mult îmi explica Sydney, cu atât mai îngrijorată deveneam cu privire la planul meu. După toate aparenţele, nu erau prea mulţi strigoi chiar în oraşul lui Dimitri. Potrivit spuselor ei, aceştia pândeau pe la periferie, însă puţini erau cei care locuiau permanent acolo. Dacă aşa stătea situaţia, şansele mele de a-l găsi pe Dimitri scădeau dramatic. Situaţia se înrăutăţea chiar şi mai mult pe măsură ce Sydney continua să mi-o descrie.

— Foarte mulţi strigoi hălăduiesc prin ţară căutându-şi victimele, iar aşezările nu înseamnă pentru

ei decât zone de trecere, îmi explică ea. Şoseaua este cam izolată, aşa că unii strigoi preferă să aştepte o vreme, încercând să găsească prăzi uşoare. Pe urmă, pleacă.

— În State, strigoii se ascund frecvent în oraşele mari, am zis, stânjenită.

— Şi aici fac la fel. Le vine mai uşor să-şi prindă victimele fără să fie observaţi.

Da, treaba asta îmi dădea categoric planurile peste cap. În cazul în care Dimitri nu-şi stabilise reşedinţa în oraşul acesta, urmau serioase probleme pentru mine. Ştiusem că strigoii preferă oraşele mari, însă cumva mă convinsesem pe mine însămi că Dimitri se va întoarce în locurile în care crescuse.

Dar dacă Dimitri nu era acolo... ei bine, dintr-odată, mă izbi enormitatea Siberiei. Aflasem că Omsk nici măcar nu era cel mai mare oraş din regiune, iar găsirea fie şi a unui singur strigoi acolo putea să fie o sarcină dificilă. Să-l caut în oricare alte oraşe mai mari? Lucrurile puteau să devină foarte, foarte urâte, în eventualitatea în care intuiţia mea avea să se dovedească greşită.

De când pornisem în căutarea lui Dimitri, câteodată avusesem momente de slăbiciune, în care aproape că speram să nu-l găsesc niciodată. Ideea întâlnirii lui în chip de strigoi mă chinuia încă. Mai eram vizitată şi de alte viziuni... imagini ale lui, aşa cum fusese, şi amintiri ale momentelor petrecute împreună.

Cred că amintirea mea cea mai preţioasă era din acea perioadă chiar de dinaintea transformării lui. Fusese unul dintre acele momente în care absorbisem o grămadă din întunericul indus de spirit în Lissa. Îmi pierdusem controlul, devenind incapabilă să mă mai stăpânesc. Mi-era frică să nu mă prefac într-un monstru, mă înfricoşa gândul că aş putea să-mi iau singură viaţa, la fel ca o altă femeie gardian atinsă de umbră.

Dimitri mă făcuse să redevin eu însămi, dăruindu-mi din tăria lui. Atunci înţelesesem cât de puternică era legătura dintre noi, cât de perfect ne înţelegeam unul pe celălalt. Fusesem sceptică în trecut în legătură cu existenţa sufletelor pereche, dar în clipa aceea, îmi dădusem seama că era ceva adevărat. Şi, împreună cu acea legătură emoţională, venise şi una fizică. Eu şi Dimitri cedaserăm în sfârşit în faţa atracţiei. Juraserăm că n-o s-o facem niciodată, dar... în fine, sentimentele noastre fuseseră, pur şi simplu, prea puternice. Se dovedise imposibil să ne ţinem departe unul de celălalt. Făcusem dragoste, iar pentru mine fusese pentru prima oară în viaţă. Uneori, eram convinsă că avea să fie şi singura.

Actul în sine fusese uluitor, iar eu mă trezisem că eram incapabilă să separ plăcerea fizică de cea emoţională. După, zăcusem întinşi împreună în baraca micuţă atât timp cât îndrăzniserăm, ceea ce fusese, de asemenea, uluitor. Fusese unul dintre acele rare momente când simţisem că era cu adevărat al meu.

„Ţi-aduci aminte de farmecul de constrângere pasional al lui Victor?” îl întrebasem, cuibărindu-mă mai strâns la pieptul lui.

Dimitri mă privise ca pe o nebună. „Desigur”, îmi răspunsese.

Victor Dashkov era un moroi dintr-o familie regală, fost prieten al Lissei şi al familiei ei. Nu prea ştiusem că el studiase ani de zile în secret utilizarea spiritului şi o identificase pe Lissa ca fiind o utilizatoare a spiritului chiar înainte ca ea să ştie asta. Îi supusese mintea la tot felul de trucuri care chiar o făcuseră să creadă că va înnebuni. Intrigile lui culminaseră cu răpirea şi torturarea ei, menită să dureze până când consimţea să-l vindece de boala care-l ucidea.

Victor era condamnat acum la închisoare pe tot restul vieţii, atât pentru ceea ce-i făcuse Lissei, cât şi pentru planurile sale trădătoare de rebeliune împotriva guvernării moroilor. Fusese unul dintre puţinii care ştiuseră despre relaţia mea cu Dimitri, fapt care mă îngrijorase nespus de mult. Ba făcuse ca această relaţie să meargă mai departe, creând un farmec pasional, o vrajă de atracţie sexuală: un colier impregnat cu magia pământului şi forţă de constrângere. Farmecul era plin de o periculoasă magie care ne făcuse, pe mine şi pe Dimitri, să ne lăsăm pradă celor mai primare instincte ale noastre. Ne opriserăm în ultima clipă şi, până la noaptea noastră din baracă, eu crezusem că neprevăzuta noastră ciocnire indusă de farmecul de constrângere ar fi reprezentat supremul extaz fizic.

„Nu mi-am dat seama că putea să fie mai bine”, îi mărturisisem lui Dimitri după ce m-am culcat cu adevărat cu el. Mă simţisem un pic intimidată vorbind despre aşa ceva. „M-am gândit la asta tot timpul... la ceea ce s-a întâmplat între noi.”

Se întorsese spre mine, smucind în sus cuverturile. În baracă era frig, însă patul avea pături călduroase. Probabil că ar fi trebuit să ne îmbrăcăm, însă era ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit. Faptul că stăteam lipiți goi amândoi mi se părea atât de plăcut...

„Şi eu."

„Şi tu?" l-am întrebat, surprinsă. „Am crezut... Nu ştiu. Am crezut că eşti prea disciplinat pentru asta. Am crezut c-o să te străduieşti să uiți."

Dimitri râsese şi mă sărutase pe gât. „Rose, cum aş fi putut să uit că am stat în pielea goală cu cineva atât de frumos ca tine? Am stat treaz atâtea nopți, derulându-mi în minte fiecare amănunt. Mi-am repetat, şi mi-am tot repetat, că a fost o greşeală, însă pe tine e imposibil să te uite omul." Buzele i se mutaseră spre gâtul meu, iar degetele îmi mângâiaseră şoldul.

„Eşti gravată în mintea mea pentru totdeauna. Nimic, absolut nimic pe lume nu va putea să schimbe asta vreodată."

Şi tocmai aceste amintiri erau cele care făceau atât de greu de înțeles expediția aceasta, pentru uciderea lui, chiar dacă era acum strigoi. Şi totuşi... în acelaşi timp, tocmai din cauza acestor amintiri trebuia să-l distrug. Aveam nevoie să mi-l amintesc ca pe bărbatul care mă iubea şi mă strângea în brațe în pat. Aveam nevoie să-mi amintesc că bărbatul acela n-ar fi vrut să rămână un monstru.

N-am fost foarte entuziasmată când mi-a arătat Sydney maşina pe care o cumpărase, mai ales din cauză că banii i-i dădusem eu.

— Cu asta o să mergem? am protestat. Dar e în stare măcar să ajungă până acolo?

Din câte se părea, drumul avea să dureze vreo şapte ore. Mă privi şocată.

— Vorbeşti serios? Tu ştii ce-i asta? E un Citroen model 1972. Chestiile astea sunt uluitoare. Ai idee cât de greu o fi fost să introducă în țară aşa ceva, pe vremea sovieticilor? Nu pot să cred că tipul chiar mi-a vândut-o. E de neînțeles.

Ştiam prea puține despre vremea sovieticilor şi chiar mai puține despre automobilele clasice, însă Sydney mângâia capota de un roşu strălucitor de parcă ar fi fost îndrăgostită. Cine-ar fi ghicit? Era înnebunită după maşini. Poate că aveam în față un exemplar valoros, iar eu pur şi simplu nu eram în stare să-l apreciez. Mă pricepeam mai degrabă la automobile sport sclipitoare, nou-nouțe. Cinstită să fiu, maşina asta nu avea urme de lovituri, sau de rugină, şi în afara aspectului ei demodat, părea curată şi bine îngrijită.

— O să meargă? am mai întrebat.

Dacă era posibil, expresia ei deveni şi mai sceptică.

— Normal!

Şi chiar merse. Motorul tresări la viață cu un zumzet ferm şi, văzând modul în care intra în accelerație, am început să-i înțeleg fascinația lui Sydney. Voia să conducă ea, şi tocmai mă pregăteam să argumentez că maşina fusese cumpărată pe banii mei, dar, văzându-i privirea adoratoare, am hotărât în cele din urmă să nu mă amestec între ea şi automobil.

Pur şi simplu, mă bucuram că aveam să plecăm imediat. Era deja după-amiază târziu. Dacă şoseaua era atât de periculoasă pe cât susținea toată lumea, n-ar fi fost de dorit să fim încă pe drum după căderea întunericului. Sydney era de aceeaşi părere, însă spunea că am putea să parcurgem cea mai mare parte a drumului până la apus, după care să ne petrecem noaptea într-un loc cunoscut de ea. Aveam să ajungem la destinație a doua zi dimineață.

Cu cât ne îndepărtam de Omsk, cu atât mai pustiu devenea peisajul. Studiindu-l, începeam să înțeleg dragostea lui Dimitri față de acest pământ. E adevărat, era plin de tufişuri şi sterp, dar primăvara făcea să înverzească şesurile, şi exista ceva obsedant de frumos în toată această sălbăticie virgină. Îmi amintea, în anumite privințe, de Montana, şi totuşi avea o anume calitate care-i aparținea exclusiv.

Nu m-am putut abține să mă folosesc de dragostea lui Sydney față de maşină ca subiect de conversație.

— Cunoşti multe despre maşini? am întrebat-o.

— Câte ceva, îmi răspunse. Tata e Alchimistul din familia noastră, însă mama e mecanic.

— Chiar? am întrebat-o surprinsă. E cam... neobişnuit.

Sigur, nu prea eram eu cea îndreptățită să vorbesc despre rolurile sexelor. Dacă ne gândeam că

viața îmi era dedicată luptelor şi uciderilor, nu prea puteam să pretind nici eu că aş fi avut o meserie tradițional feminină.

— E foarte bună şi m-a învățat o grămadă de lucruri. Nu m-ar fi deranjat să-mi câştig existența din asta. Nu m-ar fi deranjat nici să merg la facultate.

În vocea ei era uşor de desluşit o notă de amărăciune.

— Cred că sunt tare multe alte lucruri pe care mi-aş fi dorit să le pot face.

— Şi de ce nu poți?

— Trebuia să fiu următorul Alchimist din familie. Sora mea... în fine, ea e mai mare decât mine, şi de obicei cel mai mare dintre copii este cel care trebuie să facă meseria asta. Numai că ea e cam... inutilă.

— E cam crud cuvântul.

— Mda, poate. Dar pur şi simplu nu era în stare să se descurce cu treburi de genul acesta. Când vine vorba să-şi pună în ordine colecția de rujuri, e de neoprit. Dar să se descurce cu genul de rețele şi de persoane de care ne ocupăm noi? Nu, n-ar fi niciodată în stare de aşa ceva. Tata zice că eu eram singura capabilă să fac meseria asta.

— E un compliment, măcar.

— Aşa cred.

Sydney părea acum atât de întristată, încât mi-a părut rău că deschisesem subiectul. Am încercat să găsesc altceva.

— Dac-ai fi putut să mergi la facultate, ce ți-ar fi plăcut să studiezi?

— Arhitectura greacă şi romană.

În acea clipă, am ajuns la concluzia că era mai bine că nu mă aflam eu la volan, fiindcă probabil că aş fi ieşit de pe drum.

— Serios?

— Ştii ceva despre toate astea?

— Hm, nu.

— E ceva fantastic.

Expresia de tristețe îi lăsă locul uneia de entuziasm: părea la fel de pasionată ca atunci când îmi prezentase maşina. Arunci am înțeles de ce-i plăcuse clădirea gării.

— Ingeniozitatea de care a fost nevoie pentru unele dintre construcțiile lor... în fine, e pur şi simplu fantastică. Dacă Alchimiştii nu mă trimit înapoi în State după asta, sper să fiu repartizată în Grecia, sau în Italia.

— Ar fi mişto.

— Mda, zise, dar zâmbetul îi pieri. Totuşi, în meseria asta nimic nu-ți garantează că o să obții ceea ce-ți doreşti.

Rămase tăcută după această replică, iar eu am ajuns la concluzia că ademenirea ei în mica noastră conversație însemnase o victorie suficient de importantă. Aşa că am lăsat-o cu gândurile despre automobile clasice şi arhitectură, în timp ce mintea mea rătăcea spre propriile subiecte. Strigoi. Datorie. Dimitri. Mereu Dimitri...

Mă rog, Dimitri şi Lissa. Întotdeauna era o dilemă care îmi provoca tot mai multă suferință. Astăzi, în timp ce automobilul mă legăna, năucindu-mă, Lissa era cea spre care-mi zburau gândurile, în mare măsură datorită recentei vizite din vis a lui Adrian.

Seara devreme în Rusia însemna dimineața devreme în Montana. Desigur, din moment ce şcoala se desfăşura după un orar nocturn, practic era noapte şi pentru ei, cu tot soarele de afară. Se apropia ora stingerii şi toată lumea trebuia cât de curând să se întoarcă în internate.

Lissa era cu Adrian, în camera lui din pavilionul pentru oaspeți. Adrian, la fel ca Avery, absolvise deja şcoala, dar fiind singurul alt utilizator cunoscut al spiritului, rămăsese pe termen nelimitat la Academie, să lucreze împreună cu Lissa. Tocmai petrecuseră o lungă şi epuizantă seară, lucrând la pătrunderea în vise şi stăteau pe podea, cu fața unul spre celălalt. Scoțând un oftat, Lissa se prăbuşi pe spate şi rămase aşa, întinzându-şi brațele deasupra capului.

— N-are rost, gemu ea. N-o să pot să învăț niciodată.

— Niciodată nu te-am considerat o învinsă, verişoară. Vocea lui Adrian avea aceeaşi tonalitate

frivolă, dar puteam să-mi dau seama că şi el era istovit. Nu erau veri în realitate: era doar un termen folosit uneori de cei din familiile regale în discuţiile dintre ei.

— Pur şi simplu, nu înţeleg cum faci.

— Iar eu nu ştiu cum să-ţi explic. Nu fac decât să mă gândesc la asta şi... ei bine, se întâmplă. Ridică din umeri şi-şi scoase pachetul de ţigări pe care-l avea mereu la el. Te deranjează? o întrebă.

— Da, zise ea. Şi, spre surprinderea mea, el lăsă pachetul deoparte. Ce naiba? Pe mine nu mă întrebase niciodată dacă mă deranjează să fumeze... şi chiar mă deranja. În realitate, în multe cazuri, aş fi jurat c-o făcea numai ca să mă enerveze, ceea ce nu avea nicio logică. Adrian trecuse cu mult de vârsta la care băieţii încearcă să le atragă pe fete sâcâindu-le.

El încercă din nou să-i explice procedeul.

— Eu doar mă gândesc la cine vreau şi, într-un fel... Nu ştiu. Îmi extind mintea spre acea persoană.

Lissa se ridică în şezut şi-şi încrucişa picioarele.

— Seamănă mult de tot cu ceea ce-mi descria Rose că face atunci când îmi citeşte gândurile.

— Probabil că e acelaşi principiu. Uite, ţi-a luat ceva vreme până să înveţi ce e cu aurele. Nu e nicio diferenţă. Şi nu eşti singura care are dificultăţi de învăţare. Şi eu abia acum încep să trec de vindecarea zgârieturilor, în timp ce tu eşti capabilă să-i învii pe morţi, ceea ce — poţi să zici că-s nebun — e ceva cam extrem.

Se opri puţin, după care preciza:

— Evident, unii ar fi de părere că sunt într-adevăr nebun, în clipa în care el aminti despre aure, ea îl studie din ochi şi-şi invocă abilitatea de a vedea acel câmp luminos care străluceşte în jurul oricărei fiinţe vii. Aura lui îi deveni clară, în-conjurându-l cu o strălucire aurie. După spusele lui Adrian, şi aura ei era la fel. Niciun alt moroi nu avea acel soi de auriu pur. Lissa şi Adrian deduseseră că era ceva unic, doar pentru utilizatorii spiritului.

Adrian zâmbi, ghicind ceea ce făcea Lissa.

— Cum arată? o întrebă.

— La fel.

— Vezi cât de bine te pricepi acum la asta? Şi cu visele, trebuie doar să ai răbdare.

Lissa îşi dorea cu ardoare să poată pătrunde în visele altora, la fel ca el. În ciuda dezamăgirii ei, eu mă bucuram că nu poate. Vizitele din vis ale lui Adrian îmi făceau şi-aşa destule greutăţi. Vederea ei ar fi... mă rog, nu eram întru totul sigură, dar probabil că mi-ar fi îngreunat şi mai mult încercarea de a-mi menţine atitudinea aceea calmă, dură, pe care o abordam în Rusia.

— Nu vreau decât să ştiu ce face, explică Lissa, cu vocea pierită. Nu pot să suport să nu ştiu.

Din nou, aceeaşi conversaţie pe care o auzisem şi cu Christian.

— Am văzut-o alaltăieri. E foarte bine. Şi-o s-o mai vizitez curând.

Lissa încuviinţă.

— Crezi c-o s-o facă? Crezi că poate să-l omoare pe Dimitri? Adrian zăbovi mult timp până să răspundă.

— Eu cred că poate. Întrebarea e dacă nu cumva o să-şi atragă şi moartea ei în acelaşi timp.

Lissa tresări, dar şi eu eram un pic surprinsă. Răspunsul fusese la fel de brutal ca unul pe care l-ar fi putut da Christian.

— Dumnezeule, mi-aş fi dorit să nu se fi hotărât să plece după el.

— Dorinţele n-au rost acum. Rose trebuie să facă asta. E singurul mod în care putem s-o mai avem printre noi. Şi, după o scurtă pauză, adăugă: E singurul mod în care ea ar putea să-şi continue viaţa.

Adrian mă surprindea uneori, dar acum se întrecuse pe sine. Lissa era de părere că plecarea mea după Dimitri însemnase un act nesăbuit şi sinucigaş. Ştiam că Sydney ar fi socotit la fel dacă i-aş fi destăinuit adevărul în legătură cu călătoria mea. Însă Adrian... nesăbuitul, superficialul, petrecăreţul de Adrian, să fi înţeles? Examinându-l prin ochii Lissei, îmi dădeam seama că, într-adevăr, înţelesese. Nu-i făcea plăcere, şi-i simţeam durerea din cuvinte. Ţinea la mine. Faptul că aveam sentimente atât de puternice faţă de altcineva îi provoca suferinţă. Şi totuşi... el chiar credea că fac ceea ce trebuie... singurul lucru pe care l-aş fi putut face.

Lissa privi ceasul de pe perete.

— Trebuie să plec, până nu mă prinde stingerea. Probabil că ar fi cazul să şi învăţ pentru testul de

la istorie.
Adrian zâmbi.
— Învăţatul e ceva depăşit. Nu trebuie decât să găseşti pe cineva suficient de deştept, de la care să copiezi.
Ea se ridică.
— Vrei să spui că eu nu sunt deşteaptă?
— Pe naiba, nici gând.
Se ridică la rândul lui şi se duse să-şi toarne ceva de băut din barul bine aprovizionat pe care-l avea la îndemână. Această auto-medicaţie reprezenta modul lui iresponsabil de a ţine în frâu efectele secundare ale spiritului, iar acum, dacă îl utilizase toată noaptea, probabil că-şi dorea acea amorţeală a simţurilor adusă de viciile sale.
— Eşti cea mai deşteaptă persoană din câte cunosc, reluă el. Dar asta nu înseamnă că trebuie să munceşti inutil.
— N-ai cum să reuşeşti în viaţă dacă nu munceşti. Cu copiatul nu ajungi nicăieri.
— Treaba ta, replică el, zâmbind. Eu am copiat toată şcoala, şi uite cât de bine mă descurc azi.
Dându-şi ochii peste cap, Lissa îl îmbrăţişa repede în chip de rămas-bun, apoi plecă. De îndată ce dispăru din câmpul lui vizual, zâmbetul i se mai estompă un pic. De fapt, gândurile ei căpătară o întorsătură categoric întunecată. Faptul că amintise de mine îi stârnise tot felul de sentimente interioare. Era îngrijorată pentru mine: disperat de îngrijorată. Îi mărturisise lui Christian că se simţea prost din cauza a ceea ce se întâmplase între noi, însă abia acum mă izbea acest sentiment cu întreaga lui forţă. Lissa era sâcâită de vinovăţie şi de tulburare, mustrându-se în permanenţă că nu procedase aşa cum ar fi trebuit. Şi, mai presus de toate, îi lipseam. Avea aceeaşi senzaţie ca şi mine: de parcă o parte din ea ar fi fost amputată.
Adrian locuia la cel de-al patrulea etaj, iar Lissa preferase să coboare pe scări decât să ia liftul. Tot timpul, mintea îi era un vălmăşag de griji. Griji în legătură cu mine. Grija provocată de faptul că deocamdată nu resimţea întunecatele efecte secundare ale utilizării spiritului, ceea ce o făcea să se întrebe dacă nu cumva i le absorbeam eu, la fel cum se întâmplase şi cu o altă femeie gardian, pe numele ei Ana. Ea trăise cu secole înaintea noastră şi fusese legată de Sfântul Vladimir, cel care dăduse numele şcolii noastre. Absorbise de la el efectele neplăcute ale utilizării spiritului... şi ajunsese să înnebunească.
Pe palierul etajului al doilea, Lissa auzi strigăte, chiar şi prin uşa care despărţea casa scării de coridor. Deşi ştia că nu au nimic de-a face cu ea, se opri, învinsă de curiozitate. În clipa imediat următoare, împinse fără zgomot uşa, deschizând-o, după care făcu câţiva paşi pe coridor. Vocile veneau de după colţ. Aruncă o privire prudentă într-acolo; nu că ar fi avut nevoie de aşa ceva. Recunoscuse deja vocile.
Avery Lazar stătea pe coridor cu mâinile în şolduri, privindu-şi sfidătoare tatăl. El era în pragul uşii a ceea ce trebuie să fi fost apartamentul său. Aveau atitudini rigide şi ostile, iar furia parcă scotea scântei între ei.
— Fac ce vreau, urlă ea. Nu sunt sclava ta.
— Eşti fiica mea, replică el, pe un ton în acelaşi timp calm, dar şi condescendent. Cu toate că, uneori, aş fi preferat să nu fi fost.
Au. Atât eu, cât şi Lissa, am resimţit şocul.
— Şi-atunci, de ce mă sileşti să stau în văgăuna asta idioată? Lasă-mă să mă întorc la Curte!
— Şi să-mi provoci şi alte motive de stânjeneală? Abia am izbutit să plecăm fără să deteriorăm reputaţia familiei... prea mult. Nici nu mă gândesc să te trimit acolo de una singură şi să te las să faci Dumnezeu mai ştie ce.
— Atunci, trimite-mă la mama! Elveţia sigur ar fi de preferat locului ăsta.
Urmară câteva clipe de tăcere.
— Mama ta este... ocupată.
— O, ce drăguţ, ripostă Avery, cu vocea încărcată de sarcasm. E modul politicos de a spune că n-are chef de mine. Nu mă surprinde. N-aş face decât să mă amestec între ea şi tipul cu care şi-o trage.
— Avery!

Vocea lui răsună puternică şi mânioasă. Lissa tresări şi făcu un pas înapoi.

— Conversaţia s-a terminat. Întoarce-te în camera ta şi trezeşte-te din beţie, până nu te vede cineva aşa. Te aştept dimineaţă la micul dejun, şi mă aştept să fii o prezenţă respectabilă. Avem câţiva oaspeţi importanţi.

— Mda, şi Dumnezeu ştie cât de mult trebuie să păstrăm aparenţele.

— Du-te în camera ta, repetă el. Până nu-l chem pe Simon şi-i dau ordin să te târască el până acolo.

— Am înţeles, să trăiţi, se fandosi ea. Imediat, să trăiţi. La ordinele dumneavoastră, să trăiţi.

Şi, acestea fiind zise, el trânti uşa. Lissei, care între timp se ascunsese la loc după colţ, nu-i venea să creadă că putuse să-i spună astfel de lucruri propriei sale fiice. Pentru câteva clipe, domni tăcerea. Pe urmă, Lissa auzi zgomotul paşilor... apropiindu-se de ea. Deodată, Avery apăru de după colţ şi se opri în faţa ei, permiţându-ne s-o vedem parcă pentru prima dată cu adevărat.

Avery purta o rochie strâmtă şi scurtă, croită dintr-un soi de material albastru care avea reflexe argintii la lumină. Părul îi atârna, lung şi dezordonat, iar lacrimile care-i şiroiau din ochii albaştri-cenuşii îi stricau machiajul abundent de pe faţă. Miasma de alcool se resimţi cu putere. Îşi şterse grăbită ochii cu mâna, evident stânjenită de faptul că era surprinsă într-o astfel de stare.

— Ei bine, rosti ea, cu brutalitate, bănuiesc că ai ascultat drama noastră de familie.

Lissa se simţea la fel de stânjenită, din cauză că fusese prinsă trăgând cu urechea.

— Îmi... îmi pare rău. N-am vrut. Doar treceam pe-aici şi... Avery o întrerupse cu un hohot de râs aspru.

— În fine, nu cred că are vreo importanţă. Probabil că a auzit toată lumea din clădire.

— Îmi pare rău, repetă Lissa.

— Nu e cazul. N-ai făcut nimic rău.

— Nu... Vreau să spun, îmi pare rău pentru că el... ştii, pentru că ţi-a spus lucrurile alea.

— Asta face parte din ceea ce înseamnă să fim o familie „bună”. Oricine are rufe murdare în familie.

Avery îşi încrucişa braţele pe piept şi se rezemă de perete. Chiar aşa, întoarsă pe dos şi răvăşită, era frumoasă.

— Doamne, cât îl urăsc câteodată... Fără supărare, dar locul ăsta e al naibii de plictisitor. Am găsit câţiva băieţi din anul al doilea cu care să-mi pierd vremea astă-seară, dar... şi ei au fost destul de plictisitori. Singurul lucru care-i interesa era berea.

— Dar de ce... de ce te-a adus aici tatăl tău? o întrebă Lissa. De ce nu eşti... nu ştiu, la facultate?

Avery hohoti din nou cu asprime.

— Nu are destulă încredere în mine. Când eram la Curte, m-am încurcat cu gagiul ăla simpatic care lucra acolo... evident, nicidecum dintr-o familie regală. Tata s-a blocat, temându-se că o să afle lumea. Aşa că, atunci când a primit postul de-aici, m-a luat cu el, ca să stea cu ochii pe mine... şi să mă tortureze. Cred că-i e frică să nu fug în lume cu un băiat din lumea oamenilor, dacă mă lasă la facultate, adăugă oftând. Jur pe Dumnezeu, dacă n-ar fi fost şi Reed aici, chiar aş fi fugit, punct.

Lissa nu spuse nimic pentru o bucată de timp. Făcuse tot posibilul s-o evite pe Avery cu toată sârguinţa. Date fiind ordinele primite în ultima vreme de ea din partea reginei, părea să fie singura modalitate prin care putea să se împotrivească şi să împiedice să fie controlată. Dar acum, începea să se întrebe dacă nu cumva se înşelase în privinţa lui Avery. Nu părea să fie o spioană de-a Tatianei. Nu părea să fie cineva trimis s-o modeleze pe Lissa într-o perfectă întruchipare a unei persoane de descendenţă regală. Mai degrabă, Avery dădea impresia unei fete triste, suferinde, a cărei viaţă era pe punctul de a scăpa de sub control. O fată prinsă în vârtejul ordinelor, la fel de mult pe cât era Lissa în ultima perioadă.

Inspirând adânc, Lissa se grăbi să rostească următoarele cuvinte.

— Ai vrea să vii la prânz mâine cu mine şi cu Christian? N-ai deranja pe nimeni dacă ai veni la masa noastră. Dar n-aş putea să-ţi garantez că va fi, hm, atât de palpitant pe cât ţi-ai dori.

Avery zâmbi din nou, dar de data aceasta surâsul îi era mai puţin amar.

— Ei bine, nu aveam în plan decât să mă îmbăt de una singură, în camera mea, preciza, scoţându-şi din geantă o sticlă cu ceea ce părea să fie whisky. Mi-am făcut ceva provizii, explică ea.

Lissa nu înțelese prea clar ce fel de răspuns era acela.
— Aşadar... te aştept la prânz?
Veni rândul lui Avery să ezite. Totuşi, încetul cu încetul, un slab licăr de speranță şi de interes i se ivi pe chip. Concentrându-se, Lissa încercă să-i desluşească aura. La început, avu unele dificultăți, fiind probabil istovită după cât exersase cu Adrian. Cu toate acestea, în clipa în care, în sfârşit, izbuti să-i capteze aura lui Avery, observă un amestec de culori: verde, albastru şi auriu. Nimic neobişnuit. În momentul de față, era înconjurată de un cerc roşu, aşa cum li se întâmpla frecvent celor cuprinşi de supărare. Dar, chiar sub ochii Lissei, roşeața aceea se estompă.
— Mda, răspunse Avery, în cele din urmă. Ar fi grozav.
— Cred că atât putem să mergem pe ziua de azi.
De cealaltă parte a lumii, vocea lui Sydney mă smulse din gândurile Lissei. Nu ştiam de cât timp tot visam cu ochii deschişi, însă mi-am dat seama că între timp Sydney părăsise şoseaua principală, iar acum conducea printr-un orăşel care se potrivea perfect cu imaginile mele despre Siberia ca loc la capătul lumii. În realitate, denumirea de „orăşel" era complet exagerată. Se vedeau doar câteva case răzlețe, un magazin şi o benzinărie. Terenurile cultivate se întindeau dincolo de case, şi am numărat mai mulți cai decât maşini. Cele câteva persoane aflate pe-afară se holbau uimite la automobilul nostru. Cerul devenise de un portocaliu închis, iar soarele se cufunda tot mai mult la orizont. Sydney avea dreptate. Aproape că se înnoptase, aşa că era necesar să nu mai zăbovim pe drumuri.
— Suntem la doar vreo două ore distanță, cel mult, continuă ea. Am mers chiar foarte bine şi ar trebui să ajungem acolo destul de repede, mâine-dimineață.
Conduse până în celălalt capăt al satului — ceea ce-i luă, să zicem, un minut — şi opri în fața unei case complet albe, cu un hambar alături.
— Aici o să poposim.
Am coborât din maşină şi ne-am apropiat de casă.
— Sunt prieteni de-ai tăi? am întrebat-o.
— Nu. Nu i-am văzut în viața mea. Dar ne aşteaptă. Alte misterioase legături de-ale Alchimiştilor.
Ne-a deschis uşa o femeie umană cu înfățişare prietenoasă, care ne invită să intrăm. Nu ştia să spună decât vreo câteva cuvinte englezeşti, însă abilitățile de translator ale lui Sydney ne ajutară să ne descurcăm. Sydney era mai volubilă şi mai fermecătoare ca niciodată, probabil datorită faptului că gazdele noastre nu făceau parte din rândul detestabililor vampiri.
Poate n-ați crede că o zi de călătorie cu automobilul ar fi atât de obositoare, însă eu mă simțeam epuizată şi nerăbdătoare să pornim cât mai devreme. Aşa că, după cină şi un pic de televizor, Sydney şi cu mine ne-am retras în camera care ne fusese pregătită. Era micuță şi simplă, însă avea două paturi alăturate acoperite de pături groase şi pufoase. M-am strecurat în patul meu, mulțumită de moliciunea şi căldura lui, şi m-am întrebat dac-o să-mi apară în vis Lissa sau Adrian.
N-au apărut. Cu toate acestea, m-am trezit străbătută de un uşor val de greață: acea greață care mă anunța de prezența unui strigoi prin apropiere.

ŞASE

M-am ridicat cat ai clipi, trează şi vioaie cu fiecare fibră a corpului. Nu erau felinare stradale a căror lumină să pătrundă prin fereastră, aşa că am avut nevoie de câteva secunde până să pot desluşi ceva în încăperea întunecoasă. Sydney era încovrigată în patul ei, cu chipul neobişnuit de paşnic în timp ce dormea.
Unde să fi fost strigoiul? Cu certitudine, nu în camera noastră. Să fi fost în casă? Toată lumea spunea că drumul spre oraşul lui Dimitri era periculos. Totuşi, aş fi crezut că strigoii erau înclinați să umble după moroi şi dhampiri... cu toate că şi ființele umane reprezentau o parte importantă a regimului lor alimentar. Gândul la simpaticul cuplu care ne primise în casă îmi strânse pieptul ca o gheară. În niciun caz nu aveam să permit să li se întâmple ceva.
Coborând fără zgomot din pat, mi-am înhățat țepuşa şi m-am strecurat afară din cameră fără s-o deranjez pe Sydney. Nu mai era nimeni treaz şi, imediat cum am ajuns în sufragerie, greața mi-a

dispărut. OK. Strigoiul nu se afla înăuntru, ceea ce era bine. Era afară, după toate aparenţele, în dreptul acelei părţi a casei în care se afla camera mea. Continuând să mă mişc neauzită, m-am îndreptat spre uşa din faţă, după care am trecut după colţ, la fel de tăcută ca şi noaptea care mă înconjura.

Greaţa deveni tot mai puternică pe măsură ce mă apropiam de hambar, şi nu mi-am putut împiedica un sentiment de îngâmfare. Aveam să-l iau prin surprindere pe strigoiul acesta care-şi închipuise că s-ar putea furişa în căutarea cinei într-un minuscul sătuc. Uite-l. Exact lângă intrarea hambarului, zăream mişcându-se o umbră lunguiaţă, le-am prins, mi-am zis în gând. Mi-am pregătit ţepuşa şi am dat să ţâşnesc înainte...

...Şi tocmai atunci, ceva m-a izbit în umăr.

M-am împleticit, uimită, după care am văzut în faţa mea un strigoi. Cu coada ochiului, am zărit cum umbra de lângă hambar se materializează într-un alt strigoi, care se apropia cu paşi mari. Panica mă săgeta prin tot corpul. Constatam acum că erau doi, iar sistemul meu secret de detecţie nu fusese capabil să sesizeze diferenţa. Mai rău, mă şi prinseseră nepregătită.

Un gând îmi fulgeră instantaneu prin minte. Dar dacă unul dintre ei este Dimitri?

Nu era. Cel puţin, nu era cel de lângă mine. Era o femeie, încă nu-mi dădeam seama cine era cel de-al doilea, care se apropia din partea cealaltă, mişcându-se cu iuţeală. Totuşi, trebuia să mă ocup mai întâi de primejdia imediată, aşa că mi-am avântat ţepuşa spre femeie, sperând s-o pot răni, însă ea s-a lăsat în jos atât de repede, încât abia dacă i-am sesizat mişcarea. Apoi, mi-a tras o lovitură aproape într-o doară. N-am reacţionat suficient de repede, aşa că m-am pomenit zburând spre celălalt strigoi... un tip care nu era Dimitri.

Am ripostat iute, sărind în picioare şi trăgându-i un şut. Mi-am întins ţepuşa în faţă, creând ceva distanţă între noi, însă asta nu mi-a fost de prea mare folos, fiindcă femeia m-a prins din spate, apucându-mi trupul şi smucindu-l spre al ei. Scoţând un ţipăt sugrumat, i-am simţit mâinile cuprinzându-mi gâtul. Probabil, avea de gând să mi-l frângă, mi-am dat seama.

Era o tehnică rapidă şi uşoară de-a strigoilor, care le permitea apoi să-şi târască după ei victima şi să se hrănească mai târziu.

M-am zbătut, îndepărtându-i un pic braţele, dar când l-am văzut pe celălalt strigoi aplecându-se asupra noastră, mi-am dat seama că era inutil. Erau doi. Erau puternici.

Panica mă cuprinse din nou, o copleşitoare senzaţie de frică şi de disperare. Mi-era teamă de fiecare dată când mă băteam cu strigoii, numai că, de data aceasta, frica atinsese punctul culminant. Era dezlânată şi scăpată de sub control, ceea ce mă făcea să bănuiesc că avea în ea un pic din nebunia şi din întunecimea absorbite din Lissa. Senzaţiile explodau înăuntrul meu şi mă întrebam dacă nu cumva aveau să mă distrugă înaintea strigoilor. Eram într-un foarte real pericol de a muri aici... de a permite ca şi Sydney şi ceilalţi să fie ucişi. Furia şi deznădejdea provocate de gândul acesta mă înăbuşeau.

Apoi, deodată, păru că se despică pământul în două. Siluete translucide, licărind delicat prin întuneric, ţâşniră pretutindeni. Unele arătau a oameni normali. Altele erau oribile, cu feţele sfrijite, semănând a cranii. Fantome. Spirite. Ne înconjurară, prezenţa lor făcându-mi părul măciucă şi provocându-mi o durere îngrozitoare prin tot craniul.

Fantomele se întoarseră spre mine. Mai trecusem şi altădată prin aşa ceva, într-un avion, când arătările roiau, ameninţând să mă mistuie. M-am încordat, străduindu-mă cu disperare să-mi adun tăria de a înălţa bariere care să mă izoleze de lumea spiritelor. Era o abilitate pe care fusesem nevoită să mi-o însuşesc, una pe care de obicei mi-o menţineam fără vreun efort. Numai că disperarea şi panica provocate de această situaţie îmi fisuraseră stăpânirea de sine. În acel moment oribil, înfiorător, mi-am dorit încă o dată, mânată de egoism, ca Mason să nu-şi fi găsit tihna şi să nu fi părăsit lumea aceasta. M-aş fi simţit mai bine dacă şi fantoma lui ar fi fost acolo.

Atunci, mi-am dat seama că nu eu eram ţinta lor.

Fantomele îi prindeau la înghesuială pe cei doi strigoi. Spiritele nu aveau o formă solidă, însă fiecare loc în care mă atingeau, sau pe care-l parcurgeau trecând prin mine, îmi dădeau o senzaţie ca de gheaţă. Femeia strigoi începu imediat să-şi fluture braţele, încercând să alunge arătările, mârâind de furie şi de altceva care aproape că semăna a frică. Fantomele nu păreau să fie capabile să-i

rănească pe strigoi, însă dădeau impresia că-i sâcâie destul de mult... şi că le distrag atenţia.

L-am străpuns cu ţepuşa pe bărbatul strigoi înainte ca măcar să mă vadă apropiindu-mă. Imediat, fantomele din jurul lui se întoarseră spre femeie. Era pricepută, trebuie să recunosc. Cu toate zbaterile ei de a alunga fantomele, tot era capabilă să-mi evite destul de bine atacurile. Un pumn norocos de-al ei mă făcu să văd stele verzi şi să mă izbesc de peretele hambarului. Aveam încă durerea aceea îngrozitoare de cap provocată de fantome, iar faptul că mă dăduse cu ţeasta de hambar nu mă ajuta deloc. Bălăbănindu-mă, ameţită, m-am apropiat din nou de ea şi mi-am reînnoit eforturile de a-i nimeri inima. Izbuti să-şi menţină pieptul în afara razei mele de acţiune... dar numai până când o fantomă dintre cele mai îngrozitoare o prinse nepregătită. Momentul ei de neatenţie îmi dărui şansa aşteptată: am străpuns-o şi pe ea cu ţepuşa. Se prăbuşi la pământ... lăsându-mă singură cu spiritele.

Cât timp fuseseră şi strigoii, era clar că fantomele voiau să-i atace. Rămânând doar eu, situaţia semăna mult cu cea din avion. Păreau fascinate de mine, disperate să-mi atragă atenţia.

Numai că, din moment ce fantomele roiau în jurul meu cu zecile, putea să pară la fel de bine şi un atac.

Disperată, am încercat din nou să-mi adun forţele şi să-mi ridic zidurile de protecţie, să blochez accesul fantomelor spre mine, aşa cum făcusem acum multă vreme. Efortul era înfiorător. Cumva, sentimentele mele scăpate de sub control aduseseră spiritele şi, cu toate că mă mai liniştisem acum, acest control era mai greu de recăpătat. Capul continua să-mi zvâcnească de durere. Strângând din dinţi, mi-am concentrat fiecare dram de energie în blocarea fantomelor.

— Plecaţi, le-am şuierat. Nu mai am nevoie de voi. Pentru o clipă, eforturile mele părură inutile. Apoi, încetul cu încetul, unul câte unul, spiritele începură să dispară. Simţeam cum autocontrolul pe care-l deprinsesem îmi revenea treptat. Curând, nu mai rămase acolo nimic în afara mea, a întunericului şi a hambarului... şi a lui Sydney.

Am observat-o exact în clipa în care mă prăbuşeam. Ieşea în fugă din casă, în pijama, cu chipul palid. Îngenunchind lângă mine, mă ajută să mă ridic în şezut, cuprinsă toată de o teamă firească.

— Rose! Eşti OK?

Mă simţeam de parcă fiecare fărâmă de energie din creier şi din trup mi-ar fi fost absorbite. Nu puteam să mă mişc. Nu puteam să mă gândesc.

— Nu, i-am răspuns. După care am leşinat.

L-am visat din nou pe Dimitri, cuprinzându-mă cu braţele şi aplecându-şi frumosul chip asupra mea, pătruns de îngrijorare, aşa cum se întâmplase de cele mai multe ori când nu mă simţisem bine. Amintirile unor întâmplări trecute îmi reveniră, cu noi doi, râzând de cine ştie ce glumă. Uneori, în visele acestea, mă purta pe braţe. Alteori, mergeam cu maşina. Din când în când, chipul începea să-i capete acea înfricoşătoare imagine de strigoi care mă chinuia de fiecare dată. În cazurile acestea, îi porunceam repede creierului să alunge astfel de gânduri.

Dimitri avusese de atâtea ori grijă de mine, şi fusese întotdeauna acolo când îi simţisem nevoia. Totuşi, se întâmplase şi invers. Recunosc, nu ajungea la infirmerie atât de frecvent ca mine. Era norocul meu. Chiar şi când era rănit, nu voia s-o admită. Şi, în timp ce visam şi halucinam, îmi veniră în minte şi imagini ale uneia dintre rarele situaţii în care putusem să-l îngrijesc, la rândul meu.

Imediat înainte ca şcoala să fie atacată, Dimitri fusese implicat într-o serie de teste la care fuseserăm supuşi eu şi colegii mei novici, cu scopul de a se constata cât de bine reacţionăm în faţa atacurilor prin surprindere. Dimitri era atât de tare, încât îţi era aproape imposibil să-l învingi, deşi se şi alesese cu destule vânătăi. Nimerisem peste el odată, în sala de sport, în vremea acelor teste, şi rămăsesem surprinsă observându-i o tăietură pe obraz. Nu avea cum să fie mortală, dar se vedea curgând destul sânge.

„Îţi dai seama că sângerezi de moarte?” strigasem. Era o afirmaţie cam exagerată, dar oricum...

Îşi atinsese obrazul cu un gest absent, dând impresia că-şi observă pentru prima oară tăietura.

„N-aş merge chiar atât de departe. Nu e nimic.”

„Nu e nimic, până se transformă în infecţie!”

„Ştii bine că nu e deloc probabil”, răspunsese, încăpăţânat. Şi avea dreptate. Moroii — în afara contractării întâmplătoare a unor maladii rare, cum fusese cazul lui Victor — se îmbolnăveau extrem de rar. Noi, dhampirii, moştenisem asta de la ei, exact la fel cum tatuajul lui Sydney îi oferea o

anumită protecție. Totuşi, doar nu era să-l las pe Dimitri să sângereze întruna.

„Hai acum”, îi poruncisem, arătându-i spre mica baie a sălii de sport. Vocea îmi sunase aprigă şi, spre surprinderea mea, el chiar se supusese.

După ce udasem o lavetă, îi ştersesem cu delicatețe fața. La început, continuase să protesteze, însă până la urmă tăcuse. Baia era mică, iar noi doi ne aflam la doar câțiva centimetri unul de celălalt. Îi simțeam mirosul pur, contaminant, şi-i studiam fiecare detaliu al feței şi al puternicului său trup. Inima îmi bătea nebuneşte în piept, dar era vorba să ne comportăm corespunzător, aşa că încercasem să par calmă şi stăpână pe mine. Şi el fusese de un calm neobişnuit, însă când îi dădusem părul după urechi, vrând să-i şterg şi restul feței, tresărise. Vârfurile degetelor mele, atingându-i pielea, îmi trimiseseră valuri de şoc prin toată ființa, iar el le resimțise, la rândul lui. Mă apucase de mână şi mi-o îndepărtase.

„Ajunge”, spusese, cu o voce răguşită. „Sunt bine.”

„Eşti sigur?” îl întrebasem. Încă nu-mi eliberase mâna. Eram atât, atât de aproape. Micuța baie părea gata să explodeze de atâta electricitate acumulată între noi. Ştiam că asta nu putea să dureze, însă nu suportam să-i dau drumul. Doamne, tare greu mai era uneori să te comporți ca o persoană responsabilă!

„Da”, zisese.

Vocea îi sunase delicat şi ştiam că nu era supărat pe mine. Îi era teamă, teamă de cât de puțin lipsea ca să izbucnească vâlvătaia între noi. Şi-aşa, eram încinsă toată, doar simțindu-i mâna. Atingerea lui mă făcea să mă simt întreagă, aşa cum fusesem întotdeauna menită să fiu. „Mulțumesc, Roza.”

Îmi dăduse drumul mâinii şi plecasem, fiecare la treburile sale din acea zi. Numai că senzațiile date de atingerea pielii şi părului lui zăboviseră cu mine ore întregi după aceea...

Nu ştiu de ce visasem tocmai amintirea aceasta după ce fusesem atacată lângă hambar. Părea ciudat că mă visam având grijă de Dimitri, când eu eram cea care avea nevoie de îngrijiri. Şi cred că nu avea cu adevărat importanță despre ce amintire era vorba, atât timp cât îl implica pe el. Dimitri mă făcea întotdeauna să mă simt mai bine, până şi în vis, dăruindu-mi putere şi hotărâre.

Dar aşa, cum zăceam în delirul meu, tot pierzându-mi şi recăpătându-mi simțirile, pe chipul lui reconfortant apăreau din când în când acei teribili ochi roşii şi colți. Scânceam, zbătându-mă din răsputeri să-mi alung priveliştea aceea. Alteori, nu semăna deloc cu Dimitri. Se transforma într-un bărbat pe care nu-l cunoşteam, un moroi mai în vârstă cu părul închis la culoare şi ochii vicleni, cu bijuterii din aur sclipindu-i la gât şi în urechi. Strigam din nou după Dimitri şi, până la urmă, chipul său revenea, liniştitor şi minunat.

La un moment dat, totuşi, imaginea se schimbase din nou, de data aceasta în cea a unei femei. Evident, nu era Dimitri, dar ceva anume din ochii ei căprui îmi amintea de el. Era mai în vârstă, trecută poate de patruzeci de ani, şi, din câte îmi dădeam seama, era dhampir. Îmi aşternu pe frunte o bucată răcoroasă de pânză, făcându-mă să-mi dau seama că nu mai visam. Tot corpul mă durea, şi eram într-un pat necunoscut, într-o cameră necunoscută. Nici urmă de strigoi. Oare şi pe ei îi visasem?

— Nu încerca să te mişti, îmi atrase atenția femeia, cu o foarte mică urmă de accent rusesc. Ai primit câteva lovituri urâte.

Ochii mi se măriră în timp ce-mi aminteam întâmplările de lângă hambar, de fantomele pe care le făcusem să apară. Nu fusese un vis.

— Sydney unde e? E bine?

— E foarte bine. Nu-ți face griji.

Ceva anume din vocea femeii îmi spunea că pot s-o cred.

— Unde sunt?

— În Baia.

Baia, Baia. Undeva, în străfundurile minții, numele acesta mi se părea cunoscut. Şi, dintr-odată, mi se aprinse beculețul. Demult, foarte demult, Dimitri mi-l pomenise. Nu pronunțase decât o dată numele oraşului său şi, chiar dacă mă străduisem, nu fusesem niciodată capabilă să mi-l amintesc. Sydney nu mi l-ar fi spus vreodată. Dar acum, eram acolo. Acasă la Dimitri.

— Cine eşti? am întrebat-o.

— Olena, îmi răspunse. Olena Belikova.

ŞAPTE

Parc-ar fi fost dimineaţa crăciunului.

De obicei, nu mă omoram cu credinţa în Dumnezeu şi în soartă, dar acum începeam să mă gândesc la modul cel mai serios. După ce leşinasem, se pare că Sydney dăduse câteva telefoane disperate, şi o cunoştinţă de-a ei din Baia pornise cu maşina spre noi — înfruntând primejdiile întunericului — să ne salveze şi să ne ducă într-un loc în care să pot fi tratată. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care avusesem vaga senzaţie că m-aş fi aflat într-un automobil în timpul delirului; nu totul făcuse parte din vis.

Şi apoi, nu ştiu cum, dintre toţi dhampirii din Baia, fusesem dusă tocmai la mama lui Dimitri. Era suficient cât să mă facă să reconsider cu toată seriozitatea posibilitatea ca forţe mult mai importante decât mine să fie puse la lucru în cadrul universului. Nimeni nu mi-a spus exact cum s-a întâmplat, dar am aflat foarte curând că Olena Belikova avea o reputaţie de vindecătoare printre semenii ei... şi nici măcar nu era vorba despre vreun fel de tămăduire magică. Avea pregătire medicală şi era acea persoană din regiune la care ceilalţi dhampiri — ba chiar şi unii moroi — mergeau atunci când voiau să evite atenţia oamenilor. Şi totuşi. Coincidenţa era ciudată, şi nu mă puteam împiedica să gândesc că se întâmpla ceva neînţeles de mine.

Deocamdată, nu-mi băteam prea mult capul cu „de ce”-urile şi „cum”-urile referitoare la situaţia mea actuală. Eram prea ocupată să mă holbez cu ochii cât cepele la ceea ce şi cine mă înconjura. Olena nu locuia singură. Toate surorile lui Dimitri — trei la număr — stăteau şi ele în aceeaşi casă, împreună cu copiii lor. Asemănarea de familie era năucitoare. Niciuna dintre ele nu arăta exact ca Dimitri, dar în fiecare dintre chipuri, puteam să-l zăresc şi pe el. Ochii. Zâmbetul. Până şi simţul umorului. Vederea lor îmi alimenta reţinerea cu privire la Dimitri pe care o avusesem de la dispariţia lui... şi o înrăutăţea în acelaşi timp. Ori de câte ori o priveam pe una dintre ele cu coada ochiului, aveam impresia că-l văd pe Dimitri. Era ca o casă a oglinzilor, cu reflexii distorsionate ale lui pretutindeni.

Până şi casa îmi dădea fiori. Nu existau semne evidente ale faptului că Dimitri ar fi trăit vreodată acolo, însă eu mă tot gândeam: Aici e locul în care a crescut. A umblat pe podelele astea, a atins pereţii ăştia... Cum treceam dintr-o cameră în alta, atingeam şi eu pereţii, încercând să absorb din ei energia lui. Mi-l închipuiam întinzându-se pe canapea, în vacanţele şcolare. Mă întrebam dacă se lăsa să alunece pe balustradă ca pe tobogan când era mic. Imaginile păreau atât de reale, încât eram nevoită să-mi tot reamintesc mie însămi că el nu mai fusese pe-aici de multă vreme.

— Te-ai refăcut uimitor de repede şi de bine, constată Olena, în dimineaţa următoare nopţii în care fusesem adusă la ea. Mă privea, aprobatoare, în timp ce devoram o porţie uriaşă de blinii. Acestea erau foi foarte subţiri de clătite, stivuite una peste alta şi unse cu unt şi cu gem. Organismul meu cerea mereu multă mâncare pentru menţinerea unui nivel ridicat al energiei, şi-mi închipuiam că, atât timp cât nu mestecam cu gura deschisă, sau mai ştiu eu ce, nu aveam niciun motiv să mă ruşinez dacă mâncam atât de mult. Am crezut că eşti moartă când te-au adus Abe şi Sydney încoace, îmi explică ea.

— Cine? am întrebat-o, printre îmbucături.

Sydney stătea la masă împreună cu restul familiei, de-abia atingându-se de mâncare, ca de obicei. Părea evident stânjenită de faptul că se afla într-o casă de dhampiri, numai că, în această dimineaţă, când coborâsem, observasem clar o oarecare uşurare în ochii ei.

— Abe Mazur, îmi răspunse Sydney. Şi, dacă nu mă înşel, am văzut cum câteva dintre celelalte persoane aflate la masă schimbă între ele priviri cu subînţeles. Este moroi. Eu... nu ştiam cât de grav erai rănită azi-noapte, aşa că l-am sunat. A venit acolo cu maşina şi cu gardienii lui. El a fost cel care te-a adus aici.

Gardienii. Plural.

— E dintr-o familie regală? m-am interesat. Mazur nu era numele vreuneia dintre familiile regale,

dar acesta nu reprezenta întotdeauna un semn sigur cu privire la descendența cuiva. Şi, în timp ce începeam să capăt încredere în rețeaua ei de cunoştințe şi legături din rândul persoanelor influente, nu puteam să-mi imaginez de ce s-ar fi dat peste cap pentru mine cineva dintr-o familie regală. Dar poate că le datora vreun serviciu Alchimiştilor.

— Nu, îmi răspunse ea sec, făcându-mă să mă încrunt. Un moroi care să nu fie dintr-o familie regală şi să aibă mai mult de un gardian? Foarte neobişnuit. Era clar că ea nu avea de gând să mai spună orice altceva legat de subiectul acesta; cel puțin, nu deocamdată.

După încă o înghițitură zdravănă de blinii, mi-am întors din nou atenția spre Olena.

— Mulțumesc pentru că te-ai îngrijit de mine.

Sora mai mare a lui Dimitri, Karolina, stătea şi ea la masă, împreună cu fetița ei, încă bebeluş, şi cu fiul, Paul. Băiatul avea cam zece ani şi părea fascinat de mine. Sora adolescentă a lui Dimitri, Viktoria, era şi ea acolo. Părea să fie mai mică decât mine ca vârstă. Cealaltă dintre surorile Belikov se numea Sonia şi plecase la serviciu înainte să mă trezesc eu. Trebuia să mai aştept până s-o cunosc.

— Chiar ai omorât singură doi strigoi? mă întrebă Paul.

— Paul, îl certă Karolina. Asta nu-i o întrebare frumoasă de pus.

— Da, dar e una tare interesantă, interveni Viktoria, zâmbind. Părul ei şaten era brăzdat de şuvițe aurii, însă ochii închişi la culoare scânteiau într-un fel foarte asemănător cu cei ai lui Dimitri, atunci când era entuziasmat de ceva, încât simțeam că mi se strânge inima. Încă o dată, aveam acea sâcâitoare senzație că Dimitri ar fi fost — şi n-ar fi fost — acolo.

— I-a omorât, răspunse Sydney, în locul meu. Am văzut cadavrele. Ca de fiecare dată.

Avea pe chip acea expresie de disperare comică a ei, şi m-a făcut să râd.

— Măcar i-am lăsat unde să-i poți găsi, de data asta, i-am replicat, dar deodată buna dispoziție mi s-a mai estompat. Altcineva... vreo altă ființă umană o fi observat, sau auzit?

— M-am descotorosit de cadavre înainte să le vadă cineva, zise ea. Dacă o fi auzit cineva... Ei bine, locurile izolate cum e acela sunt mereu pline de superstiții şi de poveşti cu fantome. Nu au dovezi efective cu privire la existența vampirilor, ca atare, dar întotdeauna există genul acela de credință că supranaturalul şi primejdiile sunt prezente peste tot în jur. Prea puține se ştiu pe-acolo.

Spusese „poveşti cu fantome” fără să-şi schimbe expresia. M-am întrebat dac-o fi văzut vreunul dintre spiritele de azi-noapte, dar până la urmă am ajuns la concluzia că probabil nu văzuse. Ieşise din casă chiar la finalul luptei şi, dacă era să mă iau după dovezile trecute, nimeni altcineva nu mai putea să vadă spiritele care-mi apăreau mie... cu excepția strigoilor, după cum s-a dovedit.

— Atunci, înseamnă că ai o foarte bună pregătire, aprecie Karolina, schimbându-şi poziția astfel încât să-şi sprijine fetița de umăr. Pari la vârsta la care ar trebui să fii încă la şcoală.

— Abia am terminat-o, i-am răspuns, atrăgându-mi o nouă privire cercetătoare din partea lui Sydney.

— Eşti americancă, zise Olena, ca într-o doară. Ce putea să te aducă aici?

— Eu... caut pe cineva, am răspuns, după câteva clipe de ezitare.

Mă temeam ca nu cumva să insiste, cerând amănunte, sau să nu aibă şi ea bănuieli legate de prostituția pentru sânge, dar tocmai atunci se deschise uşa bucătăriei şi bunica lui Dimitri, Eva, pătrunse în încăpere. Îşi mai vârâse capul şi mai devreme şi mă speriase ca naiba. Dimitri îmi spusese mai demult că era un soi de vrăjitoare specializată în ghicit, iar acum o vedeam prea bine. Arăta de parcă ar fi avut un catralion de ani şi era atât de slabă, încât te minunai cum de n-o suflă vântul. Abia dacă avea un metru şi jumătate înălțime, iar părul îi acoperea țeasta în smocuri rare şi cărunte. Însă ochii ei erau cei care mă înfricoşau cu adevărat. Restul trupului putea el să fi fost fragil, însă ochii aceştia întunecați erau pătrunzători şi ageri şi păreau să sfredelească până în suflet. Până şi fără explicația lui Dimitri, mi-aş fi dat seama că e vrăjitoare. Mai era şi singura din toată casa care nu vorbea engleza.

Se aşeză pe unul dintre scaunele goale, iar Olena sări grăbită de pe locul ei, să mai aducă blinii. Eva bombăni pe ruseşte ceva care le făcu pe celelalte să se arate stânjenite. Buzele lui Sydney zvâcniră într-un mic zâmbet. Ochii Evei erau ațintiți asupra mea în timp ce vorbea, aşa că mi-am rotit privirea în jur, aşteptând traducerea.

— Ce e? am întrebat.

— Bunica susține că nu ne spui tot adevărul despre motivul pentru care te afli aici. Zice că, pe cât amâni mai mult, pe atât va fi mai rău, îmi explică Viktoria. Apoi, îi adresă un zâmbet de scuză lui Sydney. Şi mai vrea să ştie, continuă ea, când are de gând să plece Alchimistul.
— Cât de curând posibil, replică sec Sydney.
— Păi, motivul pentru care sunt aici... e o poveste cam lungă, am zis. Puteam oare să mă exprim mai vag decât atât?
Eva mai spuse şi altceva, iar Olena ripostă cu ceea ce părea să fie o dojana. Apoi, mi se adresă cu blândețe.
— N-o lua în seamă, Rose. E într-unul dintre momentele ei de toane. Motivul pentru care eşti aici te priveşte numai pe tine... cu toate că sunt convinsă că Abe ar vrea să stea de vorbă cu tine, la un anumit moment dat.
Se încruntă uşor, ceea ce-mi reaminti de privirile schimbate mai devreme pe deasupra mesei.
— Ai grijă să-i mulțumeşti. Pare să fie foarte preocupat de persoana ta.
— Aş cam vrea şi eu să-l văd, am bâiguit, încă roasă de curiozitate cu privire la acest foarte bine apărat moroi fără sânge regal, care mă transportase cu maşina şi părea să-i facă pe toți să se simtă stingheriți. Nerăbdătoare să abat discuția de la motivul pentru care eram acolo, am schimbat grăbită subiectul. Mi-ar mai plăcea tare mult şi să arunc o privire prin Baia. N-am mai fost niciodată într-un astfel de loc... adică, undeva unde locuiesc atât de mulți dhampiri.
Viktoria se lumină la față.
— Fără discuție că o să te conduc eu... dacă eşti sigură că te simți bine. Sau dacă nu trebuie să pleci imediat.
Ea credea că sunt doar în trecere pe-acolo, ceea ce era mai bine. Sinceră să fiu, nici nu mai ştiam sigur ce voiam să fac, acum că părea improbabil ca Dimitri să fie prin zonă. I-am adresat lui Sydney o privire întrebătoare. Ea mi-a răspuns cu o ridicare din umeri.
— Fă ce vrei. Eu nu plec nicăieri.
Şi replica ei mi s-a părut un pic descumpănitoare. Mă adusese aici fiindcă aşa-i ceruseră superiorii ei... dar acum, care mai era treaba? În fine, aveam să-mi bat capul cu problema asta ceva mai târziu.
De îndată ce am terminat de mâncat, Viktoria practic m-a tras afară pe uşă, ca şi cum aş fi reprezentat cel mai palpitant eveniment întâlnit pe-acolo de ceva vreme. Eva nu-şi luase ochii de la mine în tot timpul cât stătusem la masă şi, chiar dacă nu mai spusese nimic altceva, privirea ei bănuitoare îmi spunea limpede că nu credea o iotă din ceea ce spusesem. Am invitat-o pe Sydney să iasă cu noi, însă ea a refuzat, preferând să se închidă într-o cameră şi să citească despre templele greceşti, sau să poarte conversații telefonice despre mersul lumii, sau cine mai ştie ce să facă.
Viktoria mă informă că de la casa lor până în centrul oraşului nu era mult de mers pe jos. Ziua era senină şi răcoroasă, cu destul soare cât să fie destul de agreabil să stai pe afară.
— Nu avem parte de prea mulți oaspeți, îmi explică ea. În afara bărbaților moroi, dar cei mai mulți dintre ei nu zăbovesc mult.
Nu mai adăugă şi altceva, însă mă puse pe gânduri cu privire la implicațiile spuselor ei. Nu cumva acei bărbați moroi veneau să-şi facă de lucru cu femeile dhampir? Fusesem crescută cu ideea că astfel de femei dhampir care alegeau să nu devină gardieni erau demne de dispreț şi întinate. Cele din Nightingale se potriveau, categoric, cu stereotipul prostituatelor pentru sânge, însă Dimitri mă asigurase că nu toate femeile dhampir erau aşa. Şi, după ce le cunoscusem pe cele din familia Belikov, îl credeam.
Pe când ne apropiam de centrul oraşului, aveam să descopăr foarte curând cum se destrăma un alt mit. Lumea vorbea mereu că prostituatele pentru sânge trăiau în tabere sau în comunități, însă aici nu era cazul. Baia nu era o localitate uriaşă, ca Sankt Petersburg, sau măcar ca Omsk, însă era un oraş adevărat, cu o numeroasă populație umană. Nu prea puteai s-o confunzi cu o aşezare rurală, sau cu vreo fermă. Întreaga dispunere era uluitor de firească, iar atunci când am ajuns în centrul împânzit de mici prăvălii şi restaurante, părea şi el ca oricare altul din cele în care trăiau oameni. Modern şi banal, cu doar o uşoară tentă provincială.
— Unde sunt toți dhampirii? m-am mirat cu voce tare. Sydney spusese că exista o subcultură secretă a dhampirilor, însă eu nu văzusem niciun semn de aşa ceva.

Viktoria zâmbi.
— O, sunt pe-aici. Avem multe magazine pe aici şi mai sunt şi alte locuri necunoscute de oameni.
Deşi puteam să înţeleg cum izbuteau dhampirii să rămână neobservaţi în oraşele mari, o astfel de reuşită mi se părea remarcabilă aici.
— Şi mulţi dintre noi chiar trăiesc şi muncesc printre oameni, adăugă ea, făcându-mi un semn cu capul spre ceea ce părea să fie o farmacie. Uite, aici lucrează acum Sonia.
— Acum?
— Acum, că e însărcinată, preciza Viktoria, dându-şi ochii peste cap. Te-aş duce să-ţi fac cunoştinţă cu ea, dar în ultima vreme e cam tot timpul morocănoasă. Sper să nască cât mai repede.
Se opri aici cu subiectul, făcându-mă să-mi pun încă o dată întrebări cu privire la dinamica existenţei dhampirilor şi moroilor de prin părţile locului. N-am mai pomenit despre asta, conversaţia noastră rămânând una lejeră şi chiar glumeaţă. Era uşor să-ţi placă de Viktoria şi, după doar o oră, ne înţelegeam de parcă ne-am fi cunoscut de-o viaţă. Poate că legătura mea cu Dimitri mă făcea să fiu ataşată şi de familia lui, în acelaşi timp.
Firul gândurilor îmi fu întrerupt de cineva care o strigă pe nume pe Viktoria. Întorcându-ne, văzurăm un tânăr dhampir foarte drăguţ traversând strada. Avea părul în nuanţa bronzului şi ochii închişi la culoare, iar ca vârstă era undeva între mine şi Viktoria.
Îi spuse ceva pe un ton prietenesc, familiar. Ea îi zâmbi şi apoi îi făcu un semn spre mine, prezentându-mă pe ruseşte.
— El e Nikolai, îmi spuse apoi în engleză.
— Încântat de cunoştinţă, îmi zise el, schimbând la rândul lui limba. Mă cântări repede din priviri, aşa cum procedează adesea băieţii, dar când îşi întoarse din nou privirea spre Viktoria, îmi fu limpede spre cine se îndrepta afecţiunea lui. Ar trebui s-o iei şi pe Rose la petrecerea Marinei, zise. O să fie duminică seara. Şovăi, un pic intimidat. Vii, nu? o întrebă.
Viktoria căzu pe gânduri, făcându-mă să-mi dau seama că habar n-avea de sentimentele lui.
— O să vin, dar...
Se întoarse spre mine.
— Tu o să mai fii pe-aici?
— Nu ştiu, i-am răspuns sinceră. Dar, dacă mai sunt, merg şi eu. Ce fel de petrecere o să fie?
— Marina e o prietenă de la şcoală, îmi explică Viktoria. Doar ne întâlnim şi sărbătorim, înainte să ne întoarcem.
— Unde, la şcoală? am întrebat prosteşte. Nu ştiu de ce, dar niciodată nu-mi trecuse prin cap că dhampirii de-aici s-ar duce la şcoală.
— Acum suntem în vacanţă, mă lămuri Nikolai. Pentru Paşte.
— A.
Era spre sfârşitul lui aprilie, însă habar n-aveam în ce zi pica Pastele în acest an. Pierdusem socoteala zilelor. Încă nu fusese, deci însemna că şcoala lor îşi avea vacanţa în săptămâna de dinaintea Paştelui. La Sf. Vladimir, vacanţa se lua după Paşte.
— Unde e şcoala voastră?
— La vreo trei ore de mers de-aici. Mai izolată chiar şi decât oraşul, adăugă Viktoria, strâmbându-se.
— Baia nu-i un loc atât de rău, o necăji Nikolai.
— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti. Tu o să pleci până la urmă şi-o să vezi alte locuri, noi şi interesante.
— Dar tu nu poţi să faci la fel? am întrebat-o. Se încruntă, deodată stânjenită.
— Păi, aş putea... dar nu aşa procedăm aici... cel puţin, nu în familia mea. Bunica are unele... principii puternice cu privire la bărbaţi şi la femei. Nikolai o să fie gardian, dar eu o să rămân aici, cu familia mea.
Deodată, Nikolai mă examina din nou cu privirea.
— Tu eşti gardian?
— A, păi... Venise rândul meu să mă simt stingherită. Dar, până să-mi vină în gând ceva de spus, interveni Viktoria.

— A omorât doi strigoi afară din oraş. De una singură. Nikolai păru impresionat.
— Chiar eşti gardian.
— Ei bine, nu... Am mai ucis şi până acum, dar de fapt n-am depus jurământul.
Întorcându-mă cu spatele, mi-am ridicat părul, arătându-le ceafa. Pe lângă normalele mele semne molnija, mai aveam şi acel mic tatuaj în formă de stea, care însemna că participasem la o bătălie. Amândoi rămaseră fără suflare, iar Nikolai spuse ceva pe ruseşte. Lăsându-mi părul să cadă, m-am întors din nou spre ei.
— Cee?
— Eşti... Viktoria îşi muşcă buzele, privindu-mă gânditoare în timp ce bâjbâia după ceea ce voia să spună. Nejurată? Nu ştiu care-i cuvântul englezesc.
— Nejurată? am repetat. Aşa cred... dar, practic, nu aşa sunt toate femeile de-aici?
— Chiar dacă nu suntem gardieni, tot primim semne care arată că ne-am încheiat pregătirea. Totuşi, nu şi semnul legământului. Pentru tine, care ai omorât atâția strigoi şi nu eşti subordonată unei şcoli, sau corpului gardienilor... Viktoria ridică din umeri. Noi numim asta „a fi nejurată”... e un lucru ciudat.
— E ciudat şi acolo de unde vin eu, am recunoscut.
De fapt, era ceva nemaiîntâlnit. Într-atât, încât nici nu aveam un termen care să-l descrie. Pur şi simplu, nu se întâmpla aşa ceva.
— Ar trebui să vă las acum, să vă vedeți de treabă, zise Nikolai, întorcându-şi privirea îndrăgostită spre Viktoria. Dar ne vedem sigur la petrecerea Marinei? Poate şi mai devreme?
— Da, fu ea de acord. Îşi luară rămas-bun pe ruseşte, după care el porni cu paşi mari şi siguri de-a lungul străzii, cu acel soi de lejeritate, de grație atletică, dobândit adesea de gardieni în urma pregătirii. Îmi amintea un pic de mersul lui Dimitri.
— Cred că l-am înfricoşat, am zis.
— Nu, te consideră captivantă.
— Dar nu la fel de captivantă pe cât te consideră pe tine. Sprâncenele i se înălțară de mirare.
— Ce?
— Îi place de tine... Adică, îi place cu adevărat. Nu ți-ai dat seama?
— O... Suntem doar prieteni.
Vedeam, după atitudinea ei, că şi credea în ceea ce spunea. Era complet indiferentă față de el, ceea ce mi se părea că ar fi păcat. Era un băiat drăguț şi simpatic. Dar, lăsându-l deoparte pe bietul Nikolai, am readus în discuție problema gardienilor. Mă intrigau diferitele atitudini de pe-aici.
— Spuneai că nu poți... dar ai vrea să fii gardian? Şovăi înainte să-mi răspundă.
— Nu m-am gândit niciodată cu adevărat. Fac la şcoală aceeaşi pregătire, şi-mi place că sunt în stare să mă apăr singură. Dar mai degrabă mi-aş folosi cunoştințele pentru apărarea familiei mele decât a moroilor. Cred că sună...
Se opri din nou, căutând cuvântul nimerit.
—... feminist? Totuşi, bărbații devin gardieni, iar femeile stau acasă. Doar fratele meu a plecat.
Aproape că m-am împiedicat.
— Fratele tău? am întrebat, încercând să nu-mi tremure vocea.
— Dimitri, îmi răspunse ea. E mai mare ca mine şi e gardian de ceva vreme. De fapt, acum e în Statele Unite. Nu l-am mai văzut de mult.
— Hm.
Mă simțeam oribil, vinovată. Vinovată din cauză că ascundeam adevărul de Viktoria şi de ceilalți. Oribil, fiindcă, după toate aparențele, nimeni dintre cei de la Academie nu se sinchisise până acum să transmită vestea familiei. Zâmbind către propriile amintiri, ea nu-mi observă schimbarea de dispoziție.
— Paul chiar arată exact ca el, la vârsta asta. Ar trebui să-ți arăt fotografii de-ale lui... dar şi unele mai recente. Dimitri e foarte drăguț. Ca frate al meu, adică.
Eram convinsă că vederea fotografiilor cu Dimitri din vremea în care era băiețel mi-ar fi sfâşiat inima. Şi-aşa, cu cât mai mult vorbea Viktoria despre el, cu atât mai rău mă simțeam. Ea n-avea habar despre ceea ce se întâmplase, şi chiar dacă trecuseră vreo câțiva ani de când nu-l mai văzuse, era clar

că ea, ca şi ceilalţi din familie, îl adora la nebunie. Nu că asta ar fi trebuit să mă surprindă. (Şi, pe bune, cine ar fi putut să nu-l iubească pe Dimitri?) Doar o singură dimineaţă petrecută în preajma lor era de-ajuns să-mi demonstreze cât erau de apropiaţi cu toţii. Şi mai ştiam, din povestirile lui Dimitri, că şi el ţinea enorm la ei toţi.

— Rose? Te simţi bine?

Viktoria mă privea îngrijorată, probabil pentru că nu zisesem nimic în ultimele zece minute.

Dăduserăm un tur, iar acum aproape că ajunseserăm la ea acasă. Privind-o, examinându-i chipul deschis, prietenos, ca şi ochii care semănau atât de mult cu ai lui Dimitri, îmi dădeam seama că mai aveam o misiune de îndeplinit înainte de a putea să plec în căutarea lui, oriunde ar fi fost. Am înghiţit în sec.

— Eu... mda, eu cred... cred că ar fi cazul să stau la o discuţie cu tine şi cu restul familiei.

— OK, acceptă ea, cu îngrijorarea încă prezentă în voce. Înăuntru, Olena se agita prin bucătărie, împreună cu Karolina. M-am gândit că-şi fac planuri pentru masa de seară, ceea ce mi s-a părut ceva uimitor, luând în considerare faptul că tocmai terminasem un mic dejun uriaş. În sufragerie, Paul îşi construia din piese Lego o foarte complicată pistă de curse. Eva stătea pe un scaun cu balansoar şi părea să fie cea mai obişnuită bunicuţă din lume, aşa cum tricota o pereche de ciorapi. Cu excepţia faptului că majoritatea bunicuţelor nu-ţi dădeau impresia că te-ar putea pârjoli dintr-o singură căutătură.

Olena vorbea cu Karolina pe ruseşte, dar trecu la engleză de îndată ce mă văzu.

— V-aţi întors mai devreme decât mă aşteptam.

— Am văzut oraşul, îi răspunse Viktoria. Şi... Rose vrea să discute cu voi. Cu noi toţi.

Olena îmi adresă o privire la fel de nedumerită şi de neliniştită ca şi Viktoria.

— Ce se-ntâmplă?

Povara tuturor acelor priviri ale membrilor familiei Belikov îmi făcu inima să-mi bubuie în piept. Cum aveam să fac asta? Cum puteam să le explic ceva despre care nu mai vorbisem de săptămâni? Gândul că aveau să treacă — împreună cu mine — prin toate astea mi se părea greu de suportat. În clipa în care intră grăbită şi Eva, situaţia deveni cu atât mai neplăcută. Poate că avea cine ştie ce simţ mistic care-i spunea că avea să se întâmple ceva cu adevărat important.

— Ar trebui să ne aşezăm, am zis.

Paul rămase în sufragerie, lucru care mă bucură. Eram destul de convinsă că n-aş fi fost în stare să spun ceea ce aveam de spus sub ochii unui băieţel... şi încă ai unuia care, din câte se părea, arăta ca Dimitri.

— Rose, care-i problema? mă întrebă Olena. Arăta atât de încântătoare şi de... mă rog, maternă, încât aproape că mi-a venit să plâng. Ori de câte ori eram furioasă pe propria-mi mamă, pentru că nu era lângă mine, sau pentru că făcea câte-o ispravă grozavă, o comparam întotdeauna cu o imagine a mamei ideale: cu o mamă care semăna foarte mult cu cea a lui Dimitri — abia acum îmi dădeam seama. Surorile lui Dimitri păreau la fel de îngrijorate, ca şi cum m-ar fi cunoscut dintotdeauna. Felul acesta în care mă acceptau şi se arătau preocupate cu privire la mine făcea ca ochii să mă usture încă şi mai mult, când mă gândeam că abia mă cunoscuseră, în chiar acea dimineaţă. Eva avea, totuşi, o expresie foarte stranie pe chip: aproape de parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva tot timpul.

— Ei bine... treaba este că, motivul pentru care am venit aici, în Baia, a fost ca să vă găsesc.

Nu era întru totul adevărat. Venisem să-l caut pe Dimitri, şi niciodată nu mă gândisem prea mult să-i găsesc familia, dar acum îmi dădeam seama că era foarte bine c-o găsisem.

— Ştiţi, Viktoria a amintit mai devreme despre Dimitri, am continuat. Olena se lumină la faţă auzind numele fiului ei. Şi... eu îl cunosc... ăăă, l-am cunoscut. Era gardian la şcoala mea. Mai bine zis, profesorul meu.

Chipurile Karolinei şi Viktoriei se luminară, la rândul lor.

— Ce face? se interesă Karolina. Nu l-am mai văzut de-un car de ani. Ştii cumva când mai vrea să treacă pe-acasă?

Nici prin gând nu putea să-mi treacă măcar să-i răspund la o astfel de întrebare, aşa că m-am grăbit să-i dau înainte cu povestirea, până nu-mi pierdeam de tot curajul în faţa tuturor acestor chipuri iubitoare. În timp ce-mi ieşeau cuvintele de pe buze, mă simţeam ca şi cum altcineva le-ar fi

pronunțat, iar eu nu făceam decât să stau deoparte şi să le ascult.

— Acum o lună... şcoala noastră a fost atacată de strigoi. Un atac tare afurisit... un grup uriaş de strigoi. I-am pierdut pe mulți dintre ai noştri: moroi şi dhampiri, deopotrivă.

Olena scoase o exclamație pe ruseşte. Viktoria se aplecă spre mine.

— La Sf. Vladimir?

M-am oprit din povestit surprinsă.

— Ați auzit de atac?

— Toată lumea a auzit, îmi răspunse Karolina. Ştim cu toții ce s-a întâmplat. Era şcoala ta?

Am încuviințat.

— Şi acolo e acum Dimitri? întrebă Olena. Am pierdut urma locurilor unde a fost repartizat în ultimul timp.

— Hm, mda...

Vocea îmi suna îngroşată. Nu mai puteam nici să respir.

— Eram la şcoală în noaptea atacului, am reafirmat. Era şi Dimitri. A fost unul dintre comandanții bătăliei... şi cum s-a luptat... a fost... a fost atât de viteaz... şi...

Cuvintele mi se frânseră, însă ajungând aici, celelalte începuseră să înțeleagă. Olena icni şi mai murmură ceva pe ruseşte. Am desluşit cuvântul care ştiam că înseamnă „Dumnezeu". Karolina rămase încremenită, dar Viktoria se aplecă spre mine. Ochii aceia, care semănau atât de mult cu ai fratelui ei, mă priveau concentrați, atât de concentrați, parcă îmboldindu-mă să spun adevărul, indiferent cât de cumplit ar fi fost.

— Ce s-a întâmplat? ceru ea să afle. Ce s-a întâmplat cu Dimitri?

Mi-am întors privirea de la chipurile lor, lăsând-o să rătăcească spre sufragerie. Pe peretele cel mai îndepărtat, am zărit o bibliotecă plină cu cărți vechi, îmbrăcate în piele. Pe cotoare aveau inscripții aurite. Complet întâmplător, mi-am amintit deodată de faptul că Dimitri îmi amintise de ele. Erau romanele alea vechi, de aventuri, strânse de mama, îmi spusese odată. Copertele erau atât de frumoase, şi eu le adoram. Dacă umblam cu grijă, mă lăsa uneori să le citesc. Gândul la un Dimitri tânăr, stând în fața bibliotecii acesteia, întorcând cu grijă paginile — şi, o, cât de grijuliu ştia să fie! — aproape că mă făcu să-mi pierd firul. Oare acolo îi apăruse dragostea față de romanele western?

Da, îmi pierdeam firul. Mă lăsam distrasă. Nu aveam să fiu în stare să le spun adevărul. Emoțiile îmi deveniseră prea puternice, amintirile inundându-mă, în timp ce mă luptam din răsputeri să mă gândesc la ceva — la orice — care să nu fie legat de bătălia aceea oribilă.

Atunci, am privit-o din nou pe Eva, şi ceva anume din misterioasa, ştiutoarea ei expresie, în mod inexplicabil, îmi dădu imboldul. Trebuia s-o fac. M-am întors spre celelalte.

— S-a luptat cu multă vitejie în bătălia asta şi, pe urmă, a ajutat la întreprinderea unei misiuni de salvare a unor persoane capturate de strigoi. A fost de-a dreptul uluitor şi acolo, numai că... a...

M-am oprit din nou şi mi-am dat seama că-mi curgeau lacrimi pe obraji. În mintea mea, se derulau imaginile cumplitei scene din peşteră, cu Dimitri, atât de aproape de libertate, doborât de un strigoi în ultimul moment. Scuturându-mă de gândurile acestea, am mai tras o dată aer adânc în piept. Trebuia s-o sfârşesc. Îi datoram asta familiei lui.

Nu exista vreun mod mai delicat în care s-o spun.

— Atunci, unul dintre strigoii de-acolo... mă rog, l-a înfrânt pe Dimitri.

Karolina îşi îngropa fața în umărul mamei sale, iar Olena nu făcu niciun efort să-şi ascundă propriile lacrimi. Viktoria nu plângea, însă chipul îi devenise complet nemişcat. Se lupta din greu să-şi țină emoțiile sub control, exact cum ar fi făcut şi Dimitri. Îmi căută privirea, simțind nevoia să ştie sigur.

— Dimitri e mort, zise ea.

Era o afirmație, nu o întrebare, însă mă privea aşteptând să-i confirm. M-am întrebat dacă nu cumva trădasem ceva, dădusem vreun indiciu despre faptul că povestea ar fi fost mult mai cuprinzătoare. Sau, poate, ea avea nevoie doar de certitudinea acelor cuvinte. Şi, pentru o clipă, mi-a trecut prin gând să le spun că Dimitri era mort. Asta le-ar fi spus cei de la Academie, asta le-ar fi spus gardienii. Lor le-ar fi fost mai uşor... dar, nu ştiu de ce, nu puteam suporta să le mint, chiar dacă ar fi fost o minciună mângâietoare. Dar Dimitri ar fi vrut întregul adevăr, iar familia lui îl voia de

asemenea.
— Nu, am răspuns şi, pentru o clipă cât o bătaie de inimă, speranţa a răsărit pe chipurile tuturor... cel puţin, până când am continuat. Dimitri e strigoi acum, am zis.

OPT

A-m văzut reacţii amestecate printre femeile din familia lui Dimitri. Unele dintre ele plângeau. Altele rămaseră năucite. Iar altele — mai ales Eva şi Viktoria — doar asimilară vestea şi nu-şi etalară sentimentele pe faţă, exact cum ar fi făcut şi Dimitri. Asta mă tulbura aproape la fel de mult ca şi lacrimile: îmi amintea prea mult de el. Dar, dintre toate, însărcinata Sonia — care se întorsese acasă la scurt timp după ce le-am dat vestea — avu cea mai intensă reacţie fizică. Fugi hohotind în camera ei şi nu mai ieşi de-acolo.

Nu trecu mult, totuşi, până ca Eva şi Olena să treacă la acţiune. Schimbară iute câteva replici pe ruseşte, evident punând ceva la cale. Dădură câteva telefoane, iar Viktoria fu expediată cu un mesaj. Nimeni nu părea să aibă nevoie de mine, aşa că, în cea mai mare parte a timpului, am hoinărit prin casă, încercând să nu stau în drumul nimănui.

M-am pomenit studiind rafturile pe care le zărisem mai devreme, trecându-mi degetele peste copertele legate în piele. Titlurile erau în alfabetul chirilic, dar n-avea importanţă. Faptul că le atingeam şi mi-l închipuiam pe Dimitri ţinându-le în mâini şi citindu-le mă făcea, cumva, să mă simt aproape de el.

— Cauţi o mică lectură uşoară?

Sydney intrase pe nesimţite şi acum stătea lângă mine. Mai devreme nu fusese pe-acolo, dar aflase şi ea vestea.

— Foarte uşoară, dat fiind faptul că nu înţeleg nimic din astea, i-am replicat. Apoi, făcând un semn spre membrii familiei lui Dimitri, care se tot agitau, am întrebat-o: Ce se-ntâmplă acolo?

— Pun la cale înmormântarea lui Dimitri, îmi explică Sydney. Sau, mă rog, slujba funerară.

M-am încruntat.

— Dar el nu e mort...

— Şşt! mă întrerupse, cu un gest tăios, aruncând o privire precaută spre ceilalţi care se vânzoleau prin jur. Nu spune asta.

— Dar aşa e, am sâsâit ca răspuns. Sydney scutură din cap.

— Nu şi pentru ele. Pe-aici... prin aşezările-astea... nu există stare de mijloc. Eşti ori viu, ori mort. N-au de gând să admită faptul că el ar fi un... unul dintre aceia, zise, fără să-şi poată ascunde dezgustul din voce. Din toate punctele de vedere, pentru ei toţi, e mort. Îl vor jeli şi-şi vor continua vieţile. La fel ar trebui să faci şi tu.

Nu m-am simţit ofensată de atitudinea ei brutală, fiindcă ştiam că nici nu intenţionase aşa ceva. Nu era decât modul ei de-a fi.

Totuşi, problema era că starea aceea de mijloc însemna ceva foarte real pentru mine, şi în niciun caz n-aveam cum să-mi continui viaţa. Nu încă.

— Rose... începu Sydney, după mai multe secunde de tăcere. Evita să-mi întâlnească privirea. Îmi pare rău, zise.

— Pentru Dimitri, adică?

— Mda... Habar n-aveam. N-a prea fost frumos din partea mea. Adică, doar n-o să mă prefac că m-aş simţi... mai bine stând printre cei ca voi, dar tot sunteţi... în fine, nu sunteţi umani, evident. Numai că... nu ştiu. Voi aveţi încă sentimente, încă iubiţi şi suferiţi. Şi, cât timp veneam încoace, tu ai ţinut în tine toate veştile astea oribile, iar eu nu ţi-am făcut deloc viaţa mai uşoară. Aşa că-mi pare rău pentru asta. Şi-mi pare rău că am gândit ceea ce era rău despre tine.

La început, am crezut că vorbeşte despre faptul că mă considera o creatură a răului, dar apoi mi-a picat fisa. În tot acest timp, ea crezuse că eu chiar veneam încoace ca să devin prostituată pentru sânge, iar acum credea că transmiterea veştilor către familia lui Dimitri ar fi fost unicul meu scop. Nu m-am deranjat s-o corectez.

— Mersi, dar n-aveai de unde să ştii. Şi, sincer vorbind, dac-aş fi fost în locul tău... Nu ştiu. Probabil că m-aş fi comportat la fel.
— Nu, zise ea. N-ai fi făcut la fel. Tu eşti întotdeauna drăguță cu lumea.
I-am aruncat o privire neîncrezătoare.
— Ai mai călătorit şi cu altcineva zilele astea? Acasă, am reputația de a nu fi chiar atât de drăguță. Am o atitudine, şi ştiu asta.
Sydney zâmbi.
— Mda, ai. Dar mai şi ştii să le spui celorlalți ceea ce trebuie, atunci când e nevoie. Să le spui celor din familia Belikov ceea ce le-ai spus... în fine, a fost greu. Şi, indiferent de ceea ce spui, poți să fii politicoasă şi să te dai peste cap ca să-i faci pe oameni să se simtă bine. În cea mai mare parte a timpului.
Am rămas un pic uimită. Oare impresia asta o lăsam? Deseori mă consideram regina arțăgoaselor, veşnic gata de încăierare, aşa că am încercat să mă gândesc la cum mă comportasem față de ea în aceste ultime câteva zile. Cu ea mă ciorovăisem o grămadă, dar cu ceilalți cu care ne întâlniserăm presupun că fusesem prietenoasă.
— Păi, mersi, i-am replicat, neştiind ce altceva puteam să zic.
— L-ai văzut deja pe Abe? Când te-ai plimbat prin oraş?
— Nu, am răspuns, dându-mi seama că uitasem de misteriosul meu salvator. Trebuia?
— Doar mi-am închipuit c-o să te găsească el.
— Dar el cine e? Cum de-a venit să ne ia, când i-ai spus că am fost rănită?
Sydney şovăi, făcându-mă să mă gândesc că mă voi alege cu încă unul dintre acele tratamente ale tăcerii, specifice Alchimiştilor. Dar apoi, după ce privi stingherită în jur, rosti cu voce scăzută:
— Abe nu face parte dintr-o familie regală, dar este un tip cu adevărat important. Nici rus nu e, dar stă mult timp aici în țară, întotdeauna cu afaceri... atât ilegale, cât şi legale, cred. E prieten cu toți moroii importanți şi, în mare parte din timp, dă impresia că ar avea control şi asupra alchimiştilor. Ştiu că e amestecat în procesul de realizare a tatuajelor noastre... dar afacerile lui merg cu mult mai departe. Avem şi o poreclă pentru el, fără ştirea lui... Zmeu.
— Zme... ce? Nu prea auzisem un astfel de cuvânt. Nu, clar nu semăna cu nimic din ce auzisem vreodată.
Sydney schiță un mic zâmbet văzându-mă nedumerită.
— Zmeu se spune în ruseşte la „şarpe”. Dar nu orice fel de şarpe.
Miji ochii în timp ce cugeta la o explicație mai potrivită.
— E un termen folosit în multe mituri. Uneori, pentru şerpii uriaşi cu care sunt nevoiți eroii să se bată. Mai există câteva poveşti şi despre vrăjitori cu sânge de şarpe, care sunt numiți aşa. Şi ți-aminteşti de şarpele din Grădina Raiului? Cel care a dus-o pe Eva în păcat? Şi lui i se spune zmeu.
M-am cutremurat. OK, era ceva destul de bizar, dar măcar punea câteva piese din puzzle cap la cap. Alchimiştii cică aveau legături în rândul conducătorilor politici şi al autorităților şi, după cum se părea, Abe exercita o influență considerabilă asupra lor.
— Abe este cel care a vrut ca tu să vii cu mine în Baia? Motivul pentru care Alchimiştii ți-au cerut să vii încoace?
Încă o dată, şovăi, după care încuviință.
— Mda... Când am sunat în seara aia, din Sankt Petersburg, mi s-a spus că erai căutată. Abe a dat ordine printre Alchimişti, cerând ca eu să stau cu tine până ajunge el aici. Se pare că te caută în numele cuiva.
Am înghețat. Temerile mele se adevereau. Eram căutată. Dar de cine? Dacă Lissa ar fi inițiat vânătoarea, aş fi simțit asta, când i-am vizitat mintea. Nu credeam nici că ar fi fost Adrian, mai ales dacă mă gândeam cât de disperat şi de neştiutor părea să fie în legătură cu locul în care mă aflam. În plus, părea să accepte ideea că aveam nevoie de această expediție.
Atunci, cine să mă fi căutat? Şi din ce motiv? Acest Abe părea să fie o persoană de rang înalt — chiar dacă una implicată în afaceri tenebroase — care ar putea foarte bine să aibă legătură cu regina, sau cu alții, aproape la fel de importanți. Oare să fi primit el ordine să mă găsească şi să mă aducă înapoi? Sau — luând în considerare cât de mult mă ura regina — poate primise ordin să se asigure că

nu mă mai întorc? Oare aveam de-a face cu un asasin? Era clar că Sydney îl privea cu un bizar amestec de teamă şi de respect.
— Poate că nu vreau eu să mă întâlnesc cu el, am zis.
— Nu cred c-o să-ți facă vreun rău. Vreau să zic că, dacă ar fi vrut, ar fi făcut-o deja. Dar ai grijă. El mereu joacă pe mai multe planuri simultan, şi e amestecat în destule secrete încât să rivalizeze cu Alchimiştii.
— Aşadar, tu n-ai încredere în el?
Îmi aruncă o privire mâhnită, în timp ce se întorcea să plece.
— Ai uitat. N-am încredere în niciunul dintre voi. După plecarea ei, m-am hotărât să ies din casă, îndepărtându-mă de tristețea şi de agitația dinăuntru. M-am aşezat pe treapta cea mai de sus a verandei din spate, privindu-l pe Paul cum se joacă. Îşi construia un fort pentru câteva dintre figurinele lui înfățişând personaje de acțiune. Deşi era sensibil la durerea din familia lui, era greu să fie prea afectat de „moartea" unui unchi pe care nu-l văzuse decât de vreo câteva ori. Vestea nu însemnase pentru el la fel de multe ca pentru noi, ceilalți.
Având atât de mult timp la dispoziție pentru restul zilei, m-am hotărât să verific repede ce se mai întâmpla cu Lissa. Fără voia mea, eram oarecum curioasă să aflu cum decurseseră treburile cu Avery Lazar.
Deşi Lissa avea intenții bune, era măcinată de îndoieli cu privire la oportunitatea invitării lui Avery la prânz. Şi totuşi, părea plăcut surprinsă văzând că Avery se adaptase perfect, fermecându-i atât pe Adrian, cât şi pe Christian. Să recunoaştem, Adrian era impresionat de aproape orice arăta a femeie. Christian era mai greu de cucerit, dar chiar şi lui începea să-i placă de ea; probabil, pentru că-l tachina în permanență pe Adrian. Oricine era capabil să facă o glumă pe seama lui Adrian urca pe un loc fruntaş în topul preferințelor lui Christian.
— Prin urmare, explică-mi, tocmai zicea Avery, răsucindu-şi câteva linguini în jurul furculiței. Tu, ce, doar arzi gazul toată ziua prin Academie? Încerci să-ți refaci experiența liceului?
— Nu e nimic de refăcut, replică Adrian, cu trufie. Am fost de-a dreptul cel mai tare la liceu. Mă venerau şi mă adorau... nu că ar trebui să surprindă pe cineva.
Lângă el, Christian aproape că se înecă în timp ce mânca.
— Aşadar... încerci să-ți retrăieşti zilele de glorie. Totul a luat-o la vale de-atunci încoace, hm?
— Nici gând, se împotrivi Adrian. Eu sunt ca un vin de calitate. Devin din ce în ce mai bun pe măsură ce trece timpul, încă n-am ajuns la nivelul maxim.
— Am impresia că, după o vreme, doar te învecheşti, zise Avery, părând neconvinsă de comparația cu vinul. Eu clar mă plictisesc, chiar dacă-mi petrec o parte din zi ajutându-l pe tata.
— Adrian doarme în cea mai mare parte a zilei, remarcă Lissa, străduindu-se să-şi păstreze seriozitatea pe chip. Aşa că, de fapt, nu are nevoie să-şi bată capul cu găsirea vreunei ocupații.
— Hei, îmi petrec o bună parte din timp ajutându-te să deslușeşti misterele spiritului, îi reaminti Adrian.
Avery se aplecă înainte, curiozitatea fiindu-i întipărită evident pe chipul drăguț.
— Aşadar, chiar e adevărat? Am auzit poveşti despre spirit... despre cum poți să-i vindeci pe alții...
Lissa avu nevoie de câteva clipe până să răspundă. Nu era sigură că se va obişnui vreodată cu faptul că puterile ei magice erau acum cunoscute de toată lumea.
— Printre altele, zise până la urmă. Încercăm încă să ne dăm seama cum se procedează.
Adrian se arătă mai nerăbdător decât ea să discute pe tema aceasta — sperând probabil c-o va impresiona pe Avery — şi-i oferi repede un raport amănunțit cu privire la unele dintre capacitățile spiritului, cum ar fi studierea aurei şi exercitarea forței de constrângere.
— Şi, adăugă el, eu pot să-i vizitez pe alții în visele lor. Christian ridică un braț.
— Stop. Simt că va urma un comentariu despre cum te visează deja toate femeile. Ştii, abia am mâncat.
— N-aveam de gând să ajung la aşa ceva, replică Adrian, deşi părea să regrete că nu se gândise el primul la gluma aceea.
Nu m-am putut abține de la o constatare amuzantă. Adrian era atât de impertinent şi de neruşinat în public... după care, în visele mele, îşi etala latura serioasă şi preocupată. Avea o personalitate mai

complexă decât ar fi crezut oricine altcineva.
Avery păru total doborâtă.
— Frate, şi eu care credeam că utilizarea aerului e o chestie mişto. Acum, nu mi se mai pare chiar aşa.
O uşoară briză îi suflă deodată părul pe spate, făcând-o să arate de parcă ar fi pozat pentru o şedinţă foto în costum de baie. Le mai şi adresă celorlalţi din grup un zâmbet orbitor. Nu mai lipsea decât fotograful.
Sunetul soneriei îi făcu pe toţi să se ridice. Christian îşi aduse aminte că-şi lăsase caietul de teme într-o altă sală de clasă, aşa că plecă grăbit să şi-l recupereze... evident, după ce-o sărută pe Lissa la despărţire.
Adrian plecă la fel de repede.
— Profesorii încep să mă privească urât dacă mă găsesc pe-aici după ce încep orele, explică el, apoi făcu spre Lissa şi spre Avery o mică plecăciune. Pe curând, domnişoarelor.
Avery, pe care n-o interesa câtuşi de puţin ceea ce credeau profesorii, o conduse pe Lissa spre sala în care avea următoarea oră. Chipul fetei ceva mai mature devenise gânditor.
— Aşadar... tu eşti într-adevăr împreună cu Christian, corect? întrebă.
Ba bine că nu! Dacă Avery ar fi văzut măcar jumătate dintre chestiile pe care le-am văzut eu întâmplându-se între Christian şi Lissa, prin legătura mea cu ea, n-ar mai fi avut nevoie să întrebe.
Lissa izbucni în râs.
— Da, de ce?
Avery şovăi, stârnindu-i şi mai mult curiozitatea Lissei.
— Păi... am auzit că ai fi încurcată cu Adrian. Lissa fu gata să se oprească din mers.
— Unde ai auzit una ca asta?
— La Curte. Regina spunea cât e de fericită de faptul că voi doi sunteţi un cuplu şi că sunteţi mereu împreună.
Lissa scoase un geamăt.
— Asta e din cauză că ori de câte ori merg eu la Curte, îl cheamă şi pe el, după care ne trimite pe amândoi să facem nu ştiu ce pentru ea. Nu e alegerea noastră... în fine, adică, nu vreau să mă înţelegi greşit. Nu mă deranjează să petrec ceva timp cu el, dar motivul pentru care suntem mereu împreună este că Tatiana ne face să fim împreună.
— Totuşi, ei pare să-i placă de tine. Mereu vorbeşte despre tine, despre cât de mult potenţial ai şi cât de mândră e ea de tine.
— Cred că e mândră că poate să mă manipuleze. Vizitele la Curte sunt un chin pentru mine. Ea fie că ignoră complet faptul că sunt cu Christian, fie profită de orice ocazie ca să strecoare câte-o insultă la adresa lui.
Regina Tatiana, ca atâta altă lume, nu putea să-i ierte vreodată pe părinţii lui Christian, pentru vina de a fi devenit strigoi de bunăvoie.
— Scuze, zise Avery, părând că într-adevăr se simţea jenată. N-am vrut să aduc în discuţie un subiect neplăcut. Intenţia mea era doar să ştiu dacă Adrian e liber, atâta tot.
Lissa nu era supărată pe Avery. Furia ei se îndreptase împotriva reginei, asupra modului în care presupunea Tatiana că oricine avea să se comporte aşa cum voia ea şi să danseze după cum îi cânta ea. Moroii erau conduşi de un rege sau de o regină de când se ştiau, iar uneori, Lissa era de părere că venise momentul pentru o schimbare. Aveau nevoie de un sistem în care toată lumea să aibă drepturi egale: fie că aveau sânge regal, fie că nu. Chiar şi dhampirii.
Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai iritată devenea, mânia şi frustrarea învăpăindu-i-se într-un stil mai caracteristic pentru mine, decât pentru ea. Uneori, îi venea să urle, să se ducă imediat la Tatiana şi s-o anunţe că rupe înţelegerea dintre ele. Poate chiar să-i spună Tatianei că venise vremea pentru o revoluţie, vremea să se termine cu starea aceea de înapoiere a organizării moroilor...
Lissa clipi des, uimită să descopere că tremura. De unde-i venise toată emoţia aceea? Una era să fie supărată pe Tatiana, dar asta...? Nu mai trecuse prin astfel de furii necontrolate de când începuse să utilizeze spiritul. Inspirând adânc, încercă să folosească unele dintre tehnicile de calmare pe care le deprinsese, astfel încât Avery să nu-şi dea seama în ce nebună era pe cale să se transforme.

— Pur şi simplu, nu pot să suport să se vorbească despre mine, asta-i tot, zise ea, până la urmă.

Avery nu părea să fi observat alunecarea spre furie a Lissei.

— Ei, dacă asta te face să te simți mai bine, află că nu toată lumea crede asta despre tine. Am cunoscut o fată... Mia? Mda, aşa o chema. Una care nu-i dintr-o familie regală.

Tonul de desconsiderare al lui Avery dădea de înțeles că împărtăşea punctul de vedere al multor membri ai familiilor regale cu privire la moroii „de rând".

— Când a auzit că tu şi cu Adrian ați fi împreună, a izbucnit în râs, continuă Avery. A zis că e o prostie.

Lissa aproape că zâmbi auzind-o. Mia fusese mai demult rivala Lissei şi o puştoaică egocentristă. Dar, după ce strigoii îi uciseseră mama, Mia abordase o atitudine aprigă, hotărâtă, una care ne plăcea enorm, atât mie, cât şi Lissei. Acum, Mia locuia la Curte împreună cu tatăl ei, antrenându-se în secret pentru lupte, astfel încât, într-o zi, să fie capabilă să se bată cu strigoii.

— O, exclamă deodată Avery. Uite-l pe Simon. Trebuie să plec.

Lissa privi de cealaltă parte a holului şi-l zări pe sumbrul gardian al lui Avery. N-o fi fost Simon chiar atât de încrâncenat ca Reed, fratele lui Avery, dar tot avea acelaşi aspect rigid şi încăpățânat pe care-l avusese când îl văzuse Lissa pentru prima oară. Totuşi, Avery părea să se împace foarte bine cu el.

— OK, zise Lissa. Ne vedem mai târziu.

— Poți să fii sigură, replică Avery, dând să plece.

— A, şi... Avery?

Avery îşi întoarse privirea spre Lissa.

— Da?

— Adrian e liber.

Singurul răspuns al lui Avery fu un zâmbet fugar, dar larg, după care fata porni spre Simon.

Întorcându-mă în Baia, la familia Belikov, am observat că pregătirile pentru slujba funerară îşi urmau cursul. Tot felul de vecini şi de prieteni, cu toții dhampiri, începeau să se adune, încetul cu încetul, mulți dintre ei aducând şi mâncare. Era prima mea privire asupra comunității de dhampiri, şi totuşi nu mi se părea că ar fi atât de misterioasă pe cât îmi dăduse de înțeles Sydney. Bucătăria se transformă într-o sală de ospăț, cu toate mesele încărcate de farfurii. Unele preparate le cunoşteam, şi mai erau acolo o mulțime de deserturi: fursecuri şi pateuri glazurate şi presărate cu nuci, mirosind a proaspăt coapte. Alte mâncăruri nu le mai văzusem în viața mea şi nici nu credeam că mi-aş dori să le mai văd vreodată. Mai ales un castron unsuros cu varză era cel pe care făceam tot posibilul să-l ocolesc.

Dar, până să mâncăm, toată lumea ieşi din casă, strângându-se într-un semicerc în curtea din spate. Era singurul loc în care putea să încapă atât de multă lume. Exact atunci apăru şi un preot, unul uman. Asta mă surprinse un pic, dar m-am gândit că, dacă locuiesc într-o aşezare umană, dhampirii merg la o biserică obişnuită. Şi, în ochii majorității oamenilor, dhampirii arată exact la fel ca ei, aşa că preotul, fără îndoială, credea că răspunde unei chemări obişnuite de-a enoriaşilor. Mai erau prezenți şi câțiva moroi aflați în oraş, însă şi ei, la rândul lor, puteau să treacă, mai mult sau mai puțin, drept oameni — unii mai palizi — atât timp cât manifestau discreție în privința colților. Oamenii nu se aşteptau să întâlnească supranaturalul în plină zi, aşa că mințile lor rareori luau în considerare o astfel de eventualitate, chiar şi dacă ea se afla chiar sub nasul lor.

Toată lumea tăcu. Era acum ora amurgului, flăcări portocalii învăpăind cerul la apus şi umbre aşternându-se asupra noastră, a tuturor. Preotul îşi săvârşi slujba în ruseşte, psalmodiind cu o voce care suna nepământesc în curtea din ce în ce mai întunecată.

Toate slujbele funerare la care participasem eu până acum fuseseră ținute în engleză, dar puteam să-mi dau seama că senzația era aceeaşi. Din timp în timp, cei adunați îşi făceau semnul crucii. Necunoscând tipicul, nu făceam decât să privesc şi să aştept, lăsând ca vocea întristată a preotului să-mi umple sufletul. Sentimentele mele față de Dimitri mi se învolburau în suflet ca o furtună, întețindu-se, şi mă străduiam să mi le țin acolo, înăuntru, închise în inimă. Când, în sfârşit, slujba se încheie, se împrăştie şi lugubra încordare care învăluise grupul. Lumea se puse din nou în mişcare, îmbrățişându-i pe cei din familia Belikov şi strângându-i mâna preotului, care plecă şi el, după puțin

timp.
Urmă masa. Farfuriile fură încărcate şi toată lumea se aşeză oriunde găsi loc, fie în casă, fie în curtea din spate. Niciunul dintre oaspeţi nu mă cunoştea, iar femeile din familia lui Dimitri erau mult prea ocupate ca să-mi acorde prea multă atenţie, cum alergau de colo-colo, încercând să-i facă pe toţi să se simtă bine-veniţi. Sydney a stat cu mine în cea mai mare parte a timpului şi, deşi conversaţia noastră a fost sumară, prezenţa ei m-a alinat. Ne-am aşezat pe podeaua sufrageriei, rezemându-ne de perete, în apropierea bibliotecii. Ea doar ciugulea din mâncare, ca de obicei, ceea ce-mi stârni un zâmbet. Era ceva liniştitor în acest tabiet familiar.

După terminarea mesei, lumea continuă să sporovăiască, în mici grupuri. Nu înţelegeam nimic din ce vorbeau, dar îi auzeam mereu pomenit numele: Dimitri, Dimitri. Îmi aminteau de acel sâsâit neinteligibil pe care-l scoteau fantomele atunci când mă vizitau. Era apăsător şi înăbuşitor, forţa acelui nume împovărându-mi inima. Dimitri, Dimitri. După o vreme, ajunse să fie prea mult pentru mine. Sydney plecase un pic, aşa că am ieşit să iau o gură de aer. Câţiva oaspeţi făcuseră un foc în spatele casei şi se aşezaseră în jurul lui, încă discutând despre Dimitri, aşa că m-am îndreptat spre curtea din faţă.

Am pornit de-a lungul străzii, fără să am de gând să merg prea departe. Noaptea era călduroasă şi senină, luna şi stelele strălucind intens prin întunericul de deasupra mea. Sentimentele îmi erau cam învălmăşite, şi acum, că tot eram departe de ceilalţi, am permis ca o mică parte a emoţiilor acestea reprimate să năvălească afară, sub forma unor lacrimi tăcute şiroindu-mi pe obraji. Ajunsă la vreo două case mai încolo, m-am aşezat pe bordură, odihnindu-mă şi bucurându-mă de nemişcarea din jurul meu. Pacea avea să-mi fie, totuşi, de scurtă durată: auzul meu ascuţit captă un sunet de voci venit dinspre casa Belikov. Trei siluete îşi făcură apariţia. Una, înaltă şi subţire, îi aparţinea unui moroi, iar celelalte erau de dhampiri. Le-am privit ţintă, în timp ce se opreau în faţa mea. Fără să mă sinchisesc de formalităţi, am rămas pe loc, privind drept în ochii întunecaţi ai moroiului. Nu i-am recunoscut pe cei trei ca fiind printre cei care participaseră la slujbă... dar pe moroi îl recunoşteam de altundeva. I-am adresat un mic zâmbet crispat.

— Abe Mazur, presupun.

NOUĂ

Credeam că nu eşti decât un vis, i-am zis.

Rămaseră cu toţii în picioare, dhampirii răspândindu-se în stânga şi-n dreapta moroiului, într-un soi de formaţie de apărare. Lui Abe îi aparţinea acel chip străin pe care-l zărisem în timp ce-mi tot pierdeam şi-mi recăpătam cunoştinţa, după confruntarea de lângă hambar. Era mult mai în etate decât mine, apropiat ca vârstă de Olena. Părul şi barbişonul îi erau negre, şi tenul cel mai bronzat din câte avusese vreodată un moroi. Dac-aţi văzut vreodată oameni bronzaţi, sau cu o piele mai închisă la culoare, care se îmbolnăvesc şi devin palizi, atunci să ştiţi că aşa arăta, în mare măsură. Avea un oarecare pigment în piele, însă acesta era accentuat de o paloare intensă. Dar cea mai uimitoare dintre toate îi era vestimentaţia. Purta un pardesiu lung, de culoare închisă, izbitor de scump, asortându-l cu un fular stacojiu din caşmir. Pe sub el, am zărit o frântură de aur, un lanţ asortat cu cercelul din aur, în formă de inel, dintr-o ureche. Prima mea impresie la vederea unei apariţii atât de înzorzonate tindea să fie că am de-a face cu un pirat, sau cu un proxenet. Dar, în clipa imediat următoare, m-am răzgândit. Ceva anume la el indica faptul că era genul de individ dispus să rupă multe oase ca să-şi atingă scopul.

— Un vis, ai? Asta, zise moroiul, cu o cât se poate de vagă urmă de zâmbet, nu e o chestie pe care s-o aud prea des.

Mă rog, nu chiar, reveni apoi, gândindu-se mai bine. Câteodată, le mai apar unora în coşmaruri, adăugă.

Nu era nici american, nici rus. Nu eram în stare să-i identific precis accentul.

Oare încerca să mă impresioneze, sau să mă intimideze, cu reputaţia lui grozavă, de băiat rău? Sydney nu se temea de el, nu tocmai, dar sesizasem limpede la ea o anumită precauţie.

— Ei bine, presupun că ştii deja cine sunt, am zis. Aşa că, întrebarea este: tu ce cauţi aici?
— Nu, replică el, zâmbetul devenindu-i mai dur. Întrebarea este: tu ce cauţi aici?
Am făcut un gest în direcţia casei, încercând să joc strâns.
— Particip la o slujbă funerară.
— Nu pentru asta ai venit în Rusia.
— Am venit în Rusia să le spun celor din familia Belikov că Dimitri a murit, văzând că nimeni altcineva nu s-a sinchisit s-o facă.
Începea să devină o explicaţie comodă pentru prezenţa mea aici, dar sub privirea cercetătoare a lui Abe, un fior îngheţat îmi străbătu şira spinării, cam cum se întâmpla atunci când mă privea Eva. La fel ca şi bătrâna aia nebună, nici el nu mă credea, şi încă o dată i-am resimţit primejdiosul tăiş ascuţit al personalităţii, altfel joviale.
Abe scutură din cap şi, în acelaşi timp, zâmbetul îi pieri.
— Nici acesta nu este motivul. Nu mă minţi, fetiţo. Am simţit cum mi se suie sângele la cap.
— Iar tu nu mă lua pe mine la interogatorii, moşule. Cel puţin, nu până nu eşti pregătit să-mi spui de ce aţi riscat, tu şi acoliţii tăi, să veniţi cu maşina pe drumul ăla, ca să ne luaţi pe mine şi pe Sydney.
Dhampirii lui Abe încremeniră la auzul cuvântului moşule, însă, spre surprinderea mea, el chiar zâmbi din nou... cu toate că zâmbetul nu-i ajunse şi în ochi.
— Poate că doar am vrut să dau o mână de ajutor.
— Nu şi din ceea ce am auzit eu. Tu eşti cel care le-a cerut Alchimiştilor s-o trimită pe Sydney aici cu mine.
— Da? zise, arcuindu-şi o sprânceană. Ţi-a spus ea una ca asta? Mmm... asta înseamnă un comportament urât din parte-i. Superiorilor ei n-o să le placă. Absolut deloc.
Of, fir-ar să fie. Mă luase gura pe dinainte. N-aş fi vrut ca Sydney să dea de belea. În cazul în care Abe era cine ştie ce soi de Naş mafiot de-al moroilor — cum îi zisese ea? Zmeul Şarpe? — nu mă îndoiam că ar putea fi în stare să ia legătura cu ceilalţi Alchimişti şi să-i facă bietei fete viaţa chiar şi mai nefericită.
— Am silit-o să-mi spună, am minţit. Am... am ameninţat-o când eram în tren. N-a fost greu. Deja îi era o frică de moarte de mine.
— Nu mă îndoiesc că-i este şi acum. Tuturor le e frică de noi, aşa cum sunt, legaţi prin secolele de tradiţie şi ascunzându-se în spatele crucilor, care să-i apere... în ciuda darurilor de care au parte prin intermediul tatuajelor. Din multe puncte de vedere, ei capătă aceleaşi caracteristici ca voi, dhampirii... cu excepţia urmaşilor.
Privea stelele în timp ce vorbea, ca un soi de filosof cugetând asupra misterelor universului. Cumva, asta mă înfurie şi mai mult. Lua toată povestea în glumă, când era limpede că avea anumite planuri în privinţa mea. Mie nu-mi plăcea să fiu inclusă în planurile altora... cu atât mai mult când nu ştiam ce implicau acele planuri.
— Mda, mda, sunt convinsă că am putea să vorbim toată noaptea despre Alchimişti şi despre cum îi joci pe degete, m-am răstit. Dar eu tot vreau să aflu ce vrei de la mine.
— Nimic, răspunse el, simplu.
— Nimic? Ţi-ai dat atâta bătaie de cap ca să mă cuplezi cu Sydney şi să mă urmăreşti până aici, pentru nimic?
Îşi coborî privirea de pe cer, iar în ochii lui se desluşea un licăr primejdios.
— Tu nu prezinţi interes pentru mine. Eu am propriile mele afaceri de derulat. Am venit în numele altora, care se interesează de tine.
Am înţepenit şi, în sfârşit, am simţit ce înseamnă adevărata frică. Mama mă-sii. Chiar era o vânătoare pusă la cale în privinţa mea. Dar de cine? De Lissa? De Adrian? De Tatiana? Încă o dată, cea din urmă eventualitate îmi provocă agitaţia. Ceilalţi m-ar fi căutat pentru că ţineau la mine. Dar Tatiana... Tatiana se temea că aş putea fugi în lume cu Adrian. Încă o dată, îmi trecu prin gând că, dacă ea era cea care voia să mă găsească, poate că nu voia decât să se asigure că nu mă voi mai întoarce. Abe mi se părea exact genul de persoană capabilă să-i facă pe alţii să dispară.
— Şi ce vor acei alţii? Vor să mă vadă întoarsă acasă? am întrebat, încercând să par netemătoare. Crezi că poţi să vii aici pur şi simplu şi să mă târăşti înapoi în State?

Zâmbetul acela secretos apăru din nou pe fața lui Abe.

— Dar tu crezi că aş putea pur şi simplu să te târăsc înapoi?

— Ei bine, l-am sfidat, din nou pe negândite, tu n-ai putea. Băieții tăi ar putea. În fine, nu se ştie. N-ar fi imposibil să-i dau gata şi pe ei.

Abe râse în gura mare pentru prima dată, un sunet copios, profund, plin de un sincer amuzament.

— Chiar te ridici la nivelul reputației tale de obrăznicătură, încântător.

Grozav. Abe probabil că avea un întreg dosar despre mine, pe undeva. Probabil ştia şi ce-mi place să mănânc la micul dejun.

— O să fac un târg cu tine. Îmi spui ce cauți aici, şi-o să-ți spun şi eu ce caut aici.

— Ți-am spus deja.

Fulgerător, râsul dispăru. Făcu un pas spre locul în care eram aşezată, iar gardienii lui se încordară.

— Iar eu ți-am spus să nu mă minți. Ai un motiv pentru prezența ta aici. Eu am nevoie să-l ştiu.

— Rose? Poți să vii încoace?

Dinspre casa familiei Belikov, vocea limpede a Viktoriei răsună prin noapte. Aruncând o privire înapoi, am văzut-o stând în pragul casei. Dintr-odată, mi-am dorit să mă îndepărtez de Abe. Exista ceva ucigător îndărătul acelei fațade țipătoare, joviale, care mă făcea să-mi doresc să nu-mi mai petrec niciun minut în plus în preajma lui. Sărind în picioare, am început să mă îndepărtez de-a-ndăratelea spre casă, aproape aşteptându-mă ca gardienii să vină şi să mă răpească, în ciuda cuvintelor lui. Cei doi tipi rămaseră la locurile lor, însă ochii mă urmăriră cu atenție. Zâmbetul spiritual reapăru pe fața lui Abe.

— Îmi pare rău că nu mai pot sta la taifas, am zis.

— Nu-i nimic, replică el, cu măreție. O să ne găsim timp altădată.

— N-aş prea crede, i-am întors-o. El a izbucnit în râs, iar eu am urmat-o grăbită pe Viktoria în casă, simțindu-mă la adăpost doar după ce am închis uşa. Individul ăsta nu-mi place, am declarat apoi.

— Abe? se miră Viktoria. Credeam că ți-e prieten.

— Da' de unde. E un fel de gangster, nu?

— Aşa cred, răspunse, pe un ton de parcă n-ar fi fost cine ştie ce scofală. Dar e şi motivul pentru care ai ajuns aici.

— Mda, ştiu că el a venit să ne ia. Viktoria clătină din cap.

— Nu, vreau să spun aici. Cred că, în tot timpul cât ai fost în automobil, ai tot repetat: „Belikov, Belikov”. Abe şi-a închipuit că ne cunoşti. De-asta te-a adus la noi acasă.

Era uimitor. Îl visasem pe Dimitri, aşa că, desigur, era posibil să-i fi rostit numele de familie. Dar habar n-aveam că tocmai de aceea ajunsesem acolo. Îmi închipuisem că datorită pregătirii medicale a Olenei.

Atunci, Viktoria adăugă lucrul cel mai uluitor dintre toate.

— Atunci când şi-a dat seama că noi nu te cunoşteam, a vrut să te ducă altundeva... dar bunica a zis că trebuie să rămâi la noi. Am impresia că a visat cumva c-o să vii la noi.

— Ce? Eva m-a visat?

Nebuna, sinistra de Eva, care mă ura? Viktoria încuviință.

— E harul ei. Eşti convinsă că nu-l cunoşti pe Abe? E un tip mult prea important şi ocupat ca să vină aici fără motiv.

Olena se apropie în grabă de noi înainte să-i pot răspunde. Mă prinse de braț.

— Te-am tot căutat. De ce-a durat atât de mult? întrebarea era îndreptată spre Viktoria.

— Abe era...

Olena clătină din cap.

— Nu contează. Haide. Toată lumea aşteaptă.

— Ce? am întrebat, lăsându-mă trasă prin casă spre curtea din spate.

— Eu trebuia să-ți spun, îmi explică Viktoria, grăbindu-se pe lângă mine. Am ajuns la partea în care toată lumea stă şi-şi aminteşte de Dimitri istorisind întâmplări.

— Nimeni nu l-a mai văzut de atâta vreme; nu ştim ce s-a mai întâmplat cu el în ultimii ani, adăugă Olena. Avem nevoie de tine, să ne spui.

Am tresărit. Eu? M-am şi împiedicat auzind asta, mai ales când am ieşit în curte şi am văzut toate fețele celor strânşi în jurul focului. Nu cunoşteam pe niciunul dintre ei. Cum aş fi putut să le povestesc despre Dimitri? Cum aş fi putut să le dezvălui tainele cele mai apropiate inimii mele? Totul părea să se încețoşeze, contopindu-se, şi mi se păru că sunt pe cale să leşin. Pentru moment, nimeni nu păru că mă observă. Vorbea Karolina, ținându-şi fetița în brațe. Din când în când, se oprea, iar ceilalți râdeau. Viktoria se aşeză pe o bucată de pământ acoperită cu o pătură şi mă trase jos lângă ea. Sydney ni se alătură după puțin timp.

— Ce spune? am întrebat-o în şoaptă.

Viktoria îşi ascultă sora timp de câteva momente, după care se aplecă mai aproape de mine.

— Povesteşte din vremea când Dimitri era foarte mic, cum se ruga mereu de ea şi de prietenele ei să-l lase să se joace cu ele. Avea cam şase ani, iar ele aveau opt şi n-aveau chef de el prin preajmă. Viktoria se opri din nou să asculte partea finală a povestirii. Până la urmă, reluă ea, Karolina i-a spus că-l lasă, dacă el acceptă să fie însurat cu păpuşile lor. Aşa că, pe urmă, Karolina şi prietenele ei l-au tot îmbrăcat, şi pe el şi păpuşile, şi-au ținut-o tot într-o nuntă. L-au însurat pe Dimitri de cel puțin zece ori.

Nu mi-am putut stăpâni râsul şi am încercat să mi-l închipui pe Dimitri, cel dur şi sexy, lăsându-se îmbrăcat de sora lui mai mare. Probabil că tratase ceremonia căsătoriei lui cu o păpuşă la fel de serios şi de stoic ca şi îndatoririle lui de gardian.

Vorbiră şi alții, aşa că a trebuit să mă străduiesc să țin pasul cu traducerea. Toate povestirile erau despre bunătatea lui Dimitri şi despre tăria lui de caracter. Chiar şi când nu se lupta cu morții vii, Dimitri era mereu prezent când avea cineva nevoie de ajutor. Aproape toți îşi aminteau de câte o situație în care Dimitri sărise să-i ajute pe alții, dându-se peste cap să facă tot ceea ce trebuia, chiar şi în cazuri în care se supunea unor riscuri. Pentru mine, nu era nicio surpriză. Dimitri întotdeauna făcea tot ceea ce trebuia.

Şi tocmai atitudinea aceasta a lui mă făcuse să-l iubesc atât de mult. Eu aveam o fire asemănătoare. Şi eu dădeam năvală când alții aveau nevoie de mine, uneori şi când n-ar fi trebuit s-o fac. Alții mă făceau nebună din cauza asta, însă Dimitri mă înțelesese. Mereu mă înțelesese, şi o parte a antrenamentului meu era menit să-mi tempereze, cu ajutorul rațiunii şi al calculului, această nevoie impulsivă de a mă avânta în primejdii. Aveam senzația că nimeni altcineva pe lume n-ar fi putut vreodată să mă înțeleagă ca el.

N-am observat cu câtă putere îmi curgeau lacrimile pe obraji până când nu i-am văzut pe toți privindu-mă. La început, am crezut că mă consideră nebună din cauză că plângeam, dar apoi mi-am dat seama că îmi pusese cineva o întrebare.

— Vor să povesteşti ceva despre ultimele zile ale lui Dimitri, îmi explică Viktoria. Spune-ne ceva. Ce-a făcut. Cum arăta.

Mi-am şters fața cu mâneca şi mi-am îndepărtat privirea, concentrând-o asupra focului. Mai vorbisem şi altădată în fața altora, dar acum era ceva diferit.

— Nu... nu pot, i-am zis Viktoriei, cu o voce încordată şi moale. Nu pot să vorbesc despre el.

Mă strânse de mână.

— Te rog. Ei au nevoie să audă ceva despre el. Au nevoie să ştie. Spune-ne orice, numai spune-ne. Cum era?

— Era... era fratele tău. Ştii cum era.

— Da, replică ea, cu blândețe. Dar vrem să ştim cum considerai tu că era.

Ochii mei rămăseseră încă fixați asupra focului, urmărind cum dansau flăcările, schimbându-şi culoarea din portocaliu în albastru.

— Era... era cel mai bun din câți am cunoscut vreodată. M-am oprit să mă adun, iar Viktoria a profitat de ocazie, traducându-mi cuvintele în limba rusă.

— Şi a fost unul dintre cei mai buni gardieni. Adică, era mai tânăr decât mulți dintre ei, dar toată lumea îl ştia. Îi cunoşteau cu toții reputația, şi o grămadă de lume se baza pe el, să-i ceară sfatul. Îl numeau un zeu. Şi, ori de câte ori era câte o luptă... sau o primejdie... era mereu primul care sărea. Nu ezita niciodată. Şi, acum vreo două luni, când a fost atacată şcoala noastră...

Aici, m-am împotmolit un pic. Familia Belikov spusese că ştiau de atac — că toți ştiau de el — şi,

după chipurile celor adunați aici, îmi dădeam seama că era adevărat. Nu era nevoie să dau amănunte despre noaptea aceea, despre ororile pe care le văzusem.

— În noaptea aceea, am continuat, Dimitri s-a repezit să-i înfrunte pe strigoi. Eram împreună, eu şi cu el, când ne-am dat seama că suntem atacați. Am vrut să rămân şi să-l ajut, dar el nu m-a lăsat. Mi-a cerut să plec, să dau fuga şi să-i alertez pe ceilalți. Iar el a rămas în urmă... fără să ştie câți strigoi avea de înfruntat, în timp ce eu mă duceam după ajutor. Nici acum nu ştiu cu câți s-o fi luptat... dar erau o haită întreagă. Şi i-a doborât pe toți, de unul singur.

Am îndrăznit să-mi ridic privirea spre fețele din jurul meu. Toată lumea stătea atât de tăcută şi de nemişcată, încât mă întrebam dacă mai respiră măcar.

— A fost foarte greu, le-am zis. Fără să-mi dau seama, vocea îmi coborâse la nivelul unei şoapte. A trebuit să repet ceva mai tare. A fost foarte greu, am zis. N-aş fi vrut să-l las, dar ştiam că trebuie s-o fac. M-a învățat atât de multe, dar unul dintre cele mai importante lucruri a fost acela că noi trebuie să-i apărăm pe ceilalți. Era de datoria mea să-i previn pe toți ceilalți, chiar dacă nu-mi doream decât să rămân cu el. În tot acest timp, inima mea îmi spunea întruna: „Întoarce-te, întoarce-te. Du-te la el!” Dar ştiam ce trebuia să fac... şi mai ştiam, în acelaşi timp, că o parte din el voia să mă ştie la adăpost. Iar dacă rolurile s-ar fi inversat... ei bine, şi eu i-aş fi cerut să fugă, la rândul meu.

Am suspinat, surprinsă de faptul că dezvăluiam atât de mult din secretele inimii mele. M-am întors la concret.

— Chiar şi după ce i s-au alăturat şi ceilalți gardieni, Dimitri n-a dat înapoi nici cu un pas. A doborât mai mulți strigoi decât aproape toți ceilalți.

În realitate, Christian şi cu mine îi uciseserăm pe cei mai mulți.

— A fost... a fost uluitor.

Le-am spus şi restul poveştii pe care le-o relatasem mai înainte celor din familia Belikov. Numai că, de data aceasta, am introdus şi mici amănunte, explicându-le cu însuflețire cât de viteaz şi de aprig fusese. Vorbele mă dureau în timp ce le rosteam, şi totuşi... era aproape o senzație de uşurare eliberarea de ele. Îmi ținusem prea mult strânse în suflet amintirile acelei nopți. Dar, până la urmă, trebuia să le povestesc şi despre peşteră. Şi asta... asta era partea cea mai rea.

— I-am prins pe strigoii fugiți într-o peşteră. Avea două intrări, aşa că ne-am dus peste ei din ambele părți. Totuşi, au rămas prinşi acolo şi câțiva dintre ai noştri, iar strigoii erau în număr mai mare decât ne aşteptaserăm. Am avut pierderi... dar am fi pierdut şi mai mulți, dacă n-ar fi fost Dimitri acolo. N-a vrut să plece până când nu ne-a văzut pe toți ieşiți de-acolo. Nu-i păsa de riscurile la care se expunea. Nu ştia decât că trebuie să-şi salveze semenii...

O citisem în ochii lui, hotărârea aceea. Planul nostru fusese până la urmă să ne retragem de îndată ce am fi ajuns cu toții afară, dar aveam senzația că el ar fi vrut să rămână până când ucidea toții strigoii pe care-i găsea. Cu toate acestea, se conformase şi el ordinului, începând în sfârşit să se retragă când văzuse restul echipei noastre în siguranță. Şi, în acele ultime clipe, imediat înainte ca strigoiul acela să-l muşte, Dimitri îmi întâlnise privirea, cu ochii lui atât de plini de iubire, încât părea că întreaga peşteră ar fi fost inundată de lumină. În ei citeam ceea ce discutaserăm mai devreme: O să putem fi împreună, Rose. Curând. Se apropie clipa. Şi nimic nu ne va mai putea despărți vreodată...

Totuşi, n-am mai menționat şi partea asta. După ce am terminat povestea, am văzut că fețele celor strânşi acolo erau întunecate, dar pline de admirație şi de respect. Aproape de rândul din spate al adunării, i-am observat pe Abe şi pe gardienii lui, ascultând de asemenea. Expresia feței lui era de nepătruns. Dură, dar nu furioasă, sau înfricoşătoare. Începură să circule printre cei adunați ceşcuțe mititele, iar cineva îmi întinse şi mie una. Un dhampir pe care nu-l cunoşteam, unul dintre puținii bărbați prezenți, se ridică şi-şi înălță ceşcuța.

Vorbi tare şi respectuos, rostind de câteva ori numele lui Dimitri. După ce încheie, bău din ceşcuță. Toți ceilalți băură şi ei, aşa că le-am urmat exemplul.

Şi a fost cât pe ce să mor, înecându-mă.

Parc-ar fi fost foc în stare lichidă. Am avut nevoie până şi de ultimul dram de energie ca să înghit lichidul acela şi să nu-i împroşc pe cei de lângă mine.

— Ce... ce-i asta? am întrebat, tuşind.

— Vodcă, îmi răspunse Viktoria, zâmbind. M-am holbat la pahar.

— Nu, nu se poate. Am mai băut vodcă şi altădată.
— Dar nu vodcă rusească.
Se pare că nu. M-am silit să beau şi restul din ceşcuță, din respect față de Dimitri, deşi aveam senzația că, dac-ar fi fost aici, ar fi clătinat din cap spre mine. Crezusem că nu voi mai fi în centrul atenției după ce-mi sfârşisem povestea, dar părea să nu fie aşa. Toată lumea mă bombarda cu întrebările. Voiau să afle mai multe despre Dimitri, mai multe amănunte despre cum decursese viața lui în ultimul timp. Mai voiau să ştie şi despre mine şi Dimitri, ca pereche. Se pare că toți îşi dăduseră seama că eu şi Dimitri eram îndrăgostiți... şi că se împăcaseră cu gândul acesta. Mă întrebară cum ne-am cunoscut, şi cât timp am fost împreună.
Şi, tot timpul, îmi umpleau ceşcuță. Hotărâtă să nu mai arăt ca o idioată, am tot băut, până când am fost în stare, în sfârşit, să dau vodca pe gât fără să-mi vină să tuşesc, sau să scuip. Cu cât beam mai mult, cu atât deveneau poveştile mele mai însuflețite şi mai zgomotoase. Membrele începură să mă furnice, iar o parte din mine era conştientă de faptul că, probabil, nu era bine ce făceam. Bine, bine, chiar totul din mine ştia asta.
În sfârşit, lumea începu să se împrăştie. Habar n-aveam ce oră să fi fost, dar cred că era miezul nopții. Poate şi mai târziu. M-am ridicat oricum în picioare, descoperind că mi-era mai greu decât m-aş fi aşteptat. Universul părea să se clatine, iar stomacul meu nu era deloc mulțumit de tratamentul la care-l supusesem. Cineva mă prinse de braț şi mă echilibra.
— Uşurel, mă sfătui Sydney. Nu te forța, încetişor, cu grijă, mă conduse spre casă.
— Doamne, am gemut. Chestia asta or folosi-o în chip de combustibil pentru rachete?
— Nu te-a obligat nimeni să bei întruna.
— Hei, nu-mi începe cu predicile. În plus, trebuia să fiu politicoasă.
— Da, sigur, bombăni ea.
Ajunsă înăuntru, m-am pomenit în fața imposibilei misiuni de a urca scara până în camera pe care mi-o dăduse Olena. Fiecare pas însemna o veritabilă tortură.
— Toți ştiau despre mine şi Dimitri, am zis, întrebându-mă dacă aş mai fi spus ceva din toate acestea şi în stare de trezie. Dar eu n-am spus nimănui că am fi fost împreună, am adăugat.
— Nici nu era nevoie. Scrie pe fruntea ta.
— Se comportau de parcă aş fi fost văduvă, sau cam aşa ceva.
— E ca şi cum ai fi, replică ea, în timp ce ajungeam în camera mea şi mă ajuta să mă aşez pe pat. Pe-aici, nu ajung prea mulți să se căsătorească. Dacă stai cu cineva destul timp, ei socotesc că e aproape acelaşi lucru.
Oftând, mi-am întors privirea în altă parte, fără s-o concentrez asupra a ceva anume.
— Tare mult îmi lipseşte, am zis.
— Îmi pare rău, replică ea.
— Oare o să fie vreodată mai bine? Întrebarea mea păru s-o ia prin surprindere.
— Eu... nu ştiu.
— Ai fost vreodată îndrăgostită? Clătină din cap.
— Nu.
Nu ştiam sigur dacă s-o consider norocoasă, sau nu. Nu ştiam sigur dacă toate zilele fericite pe care le-am petrecut împreună cu Dimitri meritau suferința de acum. În clipa imediat următoare, am ştiut adevărul.
— Sigur că au meritat.
— Hî? se miră Sydney.
Mi-am dat seama că-mi exprimasem gândul cu voce tare.
— Nimic. Vorbeam doar cu mine însămi. Ar trebui să trag un pui de somn.
— Mai ai nevoie de ceva? Crezi c-o să-ți fie rău? Mi-am evaluat greața din stomac.
— Nu, dar îți mulțumesc oricum.
— Bine. Şi, în caracteristicul ei stil brusc, plecă, stingând lumina şi închizând uşa după ea.
Credeam c-o să leşin imediat. Sincer vorbind, aş fi vrut să fie aşa. Îmi deschisesem inima prea mult spre Dimitri în seara asta, şi îmi doream ca toată această suferință să-mi dispară, îmi doream întunericul şi uitarea. În loc de asta, poate din cauză că eram lacomă după autoflagelare, inima mea se

hotărî să facă treaba până la capăt şi să se lase sfâşiată de tot.
Aşa că m-am dus s-o vizitez pe Lissa.

ZECE

Toată lumea se simţise foarte bine la prânz cu Avery, aşa că grupul se reunise din nou în seara aceea, trăgând o distracţie pe cinste. La asta se gândea Lissa în timp ce stătea în clasă, la ora de engleză din prima parte a dimineţii următoare. Rămăseseră treji până târziu noaptea trecută, furişându-se afară după stingere. Amintirea aceasta îi aduse Lissei un zâmbet pe faţă, chiar dacă fu nevoită să-şi înăbuşe un căscat. Nu m-am putut împiedica să mă simt un picuţ geloasă. Ştiam că Avery era răspunzătoare pentru starea de fericire în care se afla acum Lissa, iar asta mă cam sâcâia, într-un chip cam meschin. Şi totuşi... Noua ei prietenie cu Avery mă făcea şi să mă simt mai puţin vinovată de faptul c-o părăsisem.

Lissa căscă din nou. Era şi greu să te concentrezi la Litera stacojie când aveai de luptat cu o uşoară mahmureală. Avery dădea impresia că ar fi avut provizii interminabile de băuturi alcoolice. Adrian intrase imediat în joc, însă Lissa se arătase mai şovăielnică. Renunţase la viaţa de petreceri de multă vreme, dar până la urmă cedase azi-noapte şi băuse mai multe pahare de vin decât ar fi trebuit de fapt. Ironia sorţii, situaţia ei nu se deosebea prea mult de a mea, cu vodca. Amândouă exageraserăm, în ciuda faptului că ne despărţeau atâtea mii de kilometri.

Deodată, un vaiet ascuţit străpunse aerul. Lissa îşi ridică iute capul, la fel ca toţi ceilalţi din clasă. Într-un colţ al încăperii, un mic semnal de alarmă în caz de incendiu clipea şi-şi ţipa avertismentul. Fireşte, unii dintre elevi au început să ovaţioneze, în timp ce alţii s-au prefăcut înfricoşaţi. Ceilalţi, surprinşi, au rămas în aşteptare.

Profesoara Lissei păru şi ea luată un pic cam pe nepregătite şi, după o rapidă examinare, Lissa trase concluzia că nu era o alarmă planificată. Profesorii obişnuiau să le facă un semn cu capul atunci când era vorba despre exerciţii, iar domnişoara Malloy nu avea pe chip expresia aceea preocupată a profesorilor, în timp ce încercau să-şi dea seama cam cât timp le va fura exerciţiul din lecţie.

— Sus şi la posturi, comandă domnişoara Malloy, sâcâită, înhăţând o mapă cu clemă. Ştiţi unde trebuie să vă duceţi.

Procedura în cazul exerciţiilor de incendiu era una destul de standard.

Lissa îi urmă pe ceilalţi şi ajunse alături de Christian.

— Tu ai aranjat chestia asta? îl întrebă în glumă.

— Nţ. Aş fi vrut, totuşi. Materia asta mă omoară.

— Tu vorbeşti? Mă doare capul mai rău ca oricând. Christian îi răspunse cu un zâmbet cunoscător.

— Să-ţi fie învăţătură de minte, domnişoară Beţivica.

În replică, ea se strâmbă şi-l înghionti uşor. Ajunseră la locul de întâlnire stabilit pentru clasa lor, în curtea interioară, alăturându-se aparenţei de aliniere pe care încercau s-o contureze ceilalţi. Sosi şi domnişoara Malloy, care începu să verifice prezenţa pe o foaie din mapa ei, satisfăcută că nu lipsea nimeni.

— Nu cred că e ceva planificat, zise Lissa.

— De acord, răspunse Christian. Ceea ce înseamnă că, şi dacă nu e vorba despre un incendiu, tot s-ar putea să cam dureze.

— Bine, atunci. N-are rost să mai pierdem vremea pe-aici, hm?

Christian şi Lissa făcură stânga-mprejur, surprinşi de vocea auzită din spatele lor, şi o văzură pe Avery. Purta o rochie tricotată purpurie şi pantofi negri cu toc care păreau total nepotriviţi pe iarba udă.

— Ce cauţi aici? se miră Lissa. Am crezut că eşti la tine în cameră.

— Nu contează. E mare plictiseală pe-aici. Trebuia să vin să vă eliberez.

— Tu ai făcut-o? se interesă Christian, un pic impresionat. Avery ridică din umeri.

— Doar v-am zis, mă plictiseam. Şi-acum, haideţi să mergem, cât mai e haos pe-aici.

Christian şi Lissa schimbară o privire între ei.

— Ei bine, zise Lissa, cu încetineală, bănuiesc că dacă deja au făcut prezența...
— Mai repede! îi zori Avery. Entuziasmul ei era contagios, așa că, prinzând curaj, Lissa se grăbi după ea. Cu toată forfota elevilor, nimeni nu-i observă luând-o de-a curmezișul prin campus... până când ajunseră în fața pavilionului pentru oaspeți. Simon era acolo, rezemat de ușă, iar Lissa încremeni. Fuseseră prinși.
— Totul e pregătit? îl întrebă Avery.
Simon, în mod categoric genul de individ tare-și-tăcut, îi răspunse doar printr-o scurtă înclinare aprobatoare a capului, înainte de a-și îndrepta statura. Apoi, își îndesă mâinile în buzunarele hainei și plecă. Lissa făcu ochii mari.
— Ne... ne lasă, pur și simplu, să plecăm? Și mai e și părtaș?
Simon nu se afla în campus pe post de profesor, dar oricum... asta nu însemna neapărat să-i lase pe elevi să chiulească de la ore din cauza unei false alarme de exercițiu de incendiu.
Avery zâmbi poznașă, urmărindu-l cu privirea cum pleacă.
— E cu mine de ceva vreme. Și are altceva mai bun de făcut decât să stea cu ochii pe noi.
Îi conduse înăuntru, dar în loc să-i ducă în camera ei, trecură într-o cu totul altă aripă a clădirii și merseră într-un loc bine cunoscut mie: camera lui Adrian.
Avery bătu în ușă.
— Hei, Ivashkov! Deschide.
Lissa își trase o palmă peste gură ca să-și înăbușe chicotul.
— Halal furișat! Toată lumea o să te-audă.
— Am nevoie să mă audă el.
Continuă să bubuie în ușă și să urle și, în sfârșit, Adrian deschise. Părul îi stătea zburlit în toate direcțiile, iar sub ochi avea cearcăne întunecate. Băuse de două ori mai mult decât Lissa în seara precedentă.
— Ce...? se miră el, clipind des. Voi n-ar trebui să fiți la ore? Of, Doamne! N-am dormit chiar atât de mult, nu?
— Lasă-ne să intrăm, ceru Avery, făcându-și loc pe lângă el. Avem aici refugiați dintr-un incendiu.
Se trânti în grabă pe canapeaua lui, făcându-se comodă, în timp ce Adrian continua să-i privească holbându-se la ei. Lissa și Christian intrară, la rândul lor.
— Avery a declanșat alarma de incendiu, îi explică Lissa.
— Bună treabă, aprecie Adrian, lăsându-se să cadă pe un fotoliu pufos. Dar de ce trebuia să veniți aici? O fi ăsta singurul loc neatins de incendiu?
Avery îl privi fâlfâindu-și genele.
— Nu te bucuri că ne vezi?
După ce o examina gânditor preț de o clipă, Adrian răspunse:
— Întotdeauna mă bucur să vă văd.
În mod normal, Lissa ar fi privit cu asprime întâmplările de genul acesta, însă acum ceva i se părea amuzant. Era atât de nebunesc, atât de nechibzuit... era o scurtă eliberare de toate grijile ei din ultima vreme.
— N-o să le trebuiască prea mult până să-și dea seama, să știi. E posibil să-i trimită chiar acum pe toți în clase.
— E posibil, fu de acord Avery, ridicându-și picioarele pe măsuța pentru cafea. Dar știu din sursă sigură că o altă alarmă o să se declanșeze în școală, imediat cum or să se deschidă ușile.
— Cum naiba ai reușit asta? se interesă Christian.
— Strict secret.
Adrian se frecă la ochi, vădit amuzat de toate acestea, în ciuda abruptei treziri.
— Nu se poate să dai alarme toată ziua, Lazar.
— La drept vorbind, știu din sursă sigură că, imediat cum or să dea semnalul de cale liberă după cea de-a doua alarmă, o să se declanșeze o a treia.
Lissa izbucni într-un râs zgomotos, deși în mare parte el era provocat de reacțiile băieților, mai puțin de anunțul lui Avery. Christian, în crizele lui de răzvrătire antisocială, le mai dăduse foc unora. Adrian își petrecea majoritatea zilelor beat și fumând țigară de la țigară. Ca ei să fie uimiți de o fată

drăguță de societate ca Avery, era nevoie de ceva cu adevărat remarcabil. Iar Avery părea extrem de încântată de faptul că-i lăsase cu gura căscată.

— Dacă s-a terminat interogatoriul, zise ea, n-ai de gând să le oferi musafirilor ceva aperitive?

Adrian se ridică în picioare, căscând.

— Bine, bine, obraznice. O să fac cafea.

— Şi-o tărie? întrebă ea, înclinându-şi capul spre dulăpiorul în care-şi ținea Adrian băuturile alcoolice.

— Cred că glumeşti, exclamă Christian. Măcar ți-a mai rămas vreo bucățică din ficat?

Avery se duse spre dulăpior şi scoase de-acolo o sticlă cu ceva, pe care i-o întinse Lissei.

— Ai chef?

Până şi spiritul de rebeliune matinală al Lissei îşi avea limitele lui. Mahmureala vinului îi făcea încă întregul craniu să-i zvâcnească.

— Pfuu, nu, refuză ea.

— Laşilor, îi apostrofă Avery, după care se întoarse spre Adrian. Bine, atunci, domnule Ivashkov, ar fi mai bine să pui cafeaua la fiert. Întotdeauna mi-a plăcut o cafeluță la brandy.

Nu mult după aceea, m-am retras din mintea Lissei, plutind înapoi spre cea proprie, întorcându-mă la întunericul somnului şi la visele obişnuite. Pentru scurtă vreme, totuşi, fiindcă o bubuitură puternică m-a trezit brusc.

Am deschis repede ochii, şi o durere adâncă, mistuitoare, mi-a săgetat craniul spre ceafă: urmările vodcii aceleia toxice, fără îndoială. Mahmureala Lissei era nimic față de a mea. Am dat să închid ochii, vrând să mă scufund din nou în neştiință şi să las somnul să-mi aline cea mai mare parte a durerii. Dar atunci, bubuitul s-a auzit din nou... şi, mai rău decât atât, întregul pat de sub mine s-a zguduit cu violență. Cineva îl tot izbea cu piciorul.

Deschizând din nou ochii, m-am întors pe partea aceea şi m-am pomenit holbându-mă în ochii întunecați şi ageri ai Evei. Dacă Sydney o fi cunoscut mulți dhampiri ca Eva, atunci puteam înțelege de ce ne socotea pe toți cei din neamul nostru ca fiind vlăstare ale iadului. Strângând din buze, Eva izbi din nou patul cu piciorul.

— Hei, am strigat. M-am trezit, da?

Eva bombăni ceva pe ruseşte, iar Paul scoase capul din spatele ei, traducându-mi.

— Zice că nu eşti trează până nu te dai jos din pat şi nu stai pe picioare.

Şi, fără vreun alt avertisment, bătrâna aia sadică îşi continuă izbiturile. M-am ridicat brusc în şezut şi întreaga lume a început să se învârtească în jurul meu. Am mai zis asta şi altădată, dar acum, chiar aşa era. Mi-am zis că n-o să mai beau în viața mea. Băutura niciodată nu aduce vreun folos. Aşternutu-rile îmi păreau îngrozitor de ispititoare pentru bietul meu corp torturat, dar alte câteva lovituri date de cizmele cu bot ascuțit ale Evei mă făcură să țâşnesc jos din pat.

— Bine, bine. Eşti mulțumită, acum? Sunt în picioare. Expresia de pe fața Evei nu se schimbă, dar cel puțin se opri din izbit. M-am întors spre Paul.

— Ce se-ntâmplă?

— Bunica zice că trebuie să mergi cu ea.

— Unde?

— Zice că n-ai nevoie să ştii.

Am dat să ripostez că n-aveam de gând s-o urmez pe baba aia nebună nicăieri, dar o scurtă privire îndreptată asupra chipului ei înfricoşător m-a determinat să-mi iau gândul de la asta. N-o credeam dispusă să se dea în lături de la transformarea altora în broaşte râioase.

— Perfect, am zis. O să fiu gata să merg imediat după ce fac un duş şi mă schimb.

Paul îmi traduse replica, dar Eva scutură din cap şi mai spuse ceva.

— Zice că nu e timp, îmi explică el. Trebuie să mergem imediat.

— Nu pot nici măcar să mă spăl pe dinți?

Îmi îngădui această neînsemnată concesie, dar schimbatul hainelor părea să iasă total din discuție. Fie şi-aşa. Fiecare pas mă făcea să mă simt amețită, şi probabil c-aş fi leşinat încercând să întreprind ceva atât de complicat ca îmbrăcatul şi dezbrăcatul. Hainele nu-mi miroseau, sau mai ştiu eu ce: nu erau decât şifonate, fiindcă adormisem îmbrăcată cu ele.

Ajungând jos, am observat că nu mai era şi altcineva treaz, cu excepția Olenei, care spăla vasele rămase de aseară. A părut surprinsă că mă vede acolo. Eram două de aceeaşi părere.

— Cam devreme pentru tine, nu? mă întrebă.

Am întors capul şi am dat cu ochii de ceasul de pe peretele bucătăriei. Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu trecuseră decât vreo patru ore de când mă culcasem.

— Doamne sfinte! Măcar o fi răsărit soarele?

Uimitor lucru, răsărise. Olena se oferi să-mi pregătească micul dejun, dar încă o dată, Eva repetă chestia aia, că ne presează timpul. Stomacul meu părea că-şi doreşte şi că detestă în acelaşi timp mâncarea, aşa că n-am putut să-mi dau seama dacă abstinența era de bine, sau nu.

— Fie, am zis. Hai să mergem odată şi să terminăm cu asta. Eva se duse în sufragerie şi se întoarse după câteva clipe cu o geantă mare. Mi-o întinse nerăbdătoare. Cu un gest de indiferență, am luat-o şi mi-am atârnat-o pe un umăr. Era clar că avea lucruri înăuntru, dar nu era prea grea. Bătrâna plecă din nou în cealaltă cameră şi veni de-acolo cu o altă sacoşă. Am luat-o şi pe aceasta şi mi-am pus-o pe acelaşi umăr, echilibrându-le pe amândouă. Cea de-a doua era mai grea, dar spinarea mea nu protestă prea tare.

După ce a ieşit pentru a treia oară, revenind apoi cu o cutie uriaşă, am început să mă enervez.

— Ce-i asta? am întrebat răstită, luând-o din brațele ei. Parc-ar fi avut cărămizi înăuntru.

— Bunica are nevoie să-i cari câteva lucruri, îmi explică Paul.

— Da, am replicat, scrâşnind din dinți. Mi-am dat seama de asta încă de acum vreo douăzeci şi cinci de kile.

Eva îmi mai dădu o cutie, aşezând-o deasupra celeilalte. Nu era chiar atât de grea, însă în acest punct, sincer, nu mai conta. Olena îmi adresă o privire plină de compasiune, clătină din cap, după care se întoarse fără vorbă la spălatul vaselor, dând impresia că nu e deloc dispusă la discuții în contradictoriu cu Eva.

Bătrâna porni apoi, aşa că am urmat-o, ascultătoare, silindu-mă să țin bine cutiile şi, în acelaşi timp, să nu las să-mi cadă gentile de pe umăr. Era o povară grea, una complet nedorită pentru mahmurul meu trup, însă eram suficient de tare încât să-mi dau seama că n-o să fie o problemă să ajung până în oraş, sau unde-o mai vrea să mă ducă. Paul fugea pe lângă mine, parcă având sarcina să-mi dea de ştire în cazul în care mai găsea Eva pe undeva, pe marginea drumului, ceva să-mi dea de cărat.

Aveam impresia că primăvara se instalează în Siberia cu mult mai repede decât a reuşit vreodată în Montana. Cerul era limpede, iar soarele dimineții încălzea natura surprinzător de iute. Nu puteai să zici că ar fi vreme de vară, dar categoric era ceva demn de remarcat. Pentru un moroi, ar fi fost o vreme total nepotrivită de plimbare.

— Tu ai idee unde mergem? l-am întrebat pe Paul.

— Nu, îmi răspunse el, voios.

Pentru o persoană atât de vârstnică, Eva era capabilă să meargă într-un ritm destul de alert, şi m-am pomenit nevoită să grăbesc pasul ca să mă pot ține după ea, aşa încărcată cum eram. La un moment dat, ea aruncă o privire în urmă şi mormăi o replică pe care Paul mi-o traduse astfel:

— Se cam miră că nu poți să mergi mai repede.

— Mda, sigur. Şi pe mine mă cam miră că nu mai are cine să care ceva din astea.

Paul îmi traduse şi următoarea remarcă a bătrânei:

— Zice că dacă eşti într-adevăr o atât de celebră ucigaşă de vampiri, atunci asta n-ar trebui să fie o problemă.

M-am simțit nespus de uşurată în clipa în care mi-a apărut în fața ochilor centrul oraşului... numai că ne-am continuat drumul şi dincolo de el.

— Of, hai odată, am exclamat. Unde naiba tot mergem? Fără ca măcar să-şi întoarcă privirea, Eva bodogăni ceva.

— Bunica zice că unchiul Dimka nu s-ar fi văicărit niciodată atât, îmi transmise Paul.

Băiatul n-avea nicio vină: el era doar mesagerul. Cu toate acestea, ori de câte ori vorbea, îmi cam venea să-i ard un şut. Şi totuşi, mi-am dus povara mai departe şi n-am mai zis nimic pe tot restul drumului. Eva avea dreptate într-o anumită privință. Eram doar vânătoare de strigoi, şi într-adevăr

Dimitri nu s-ar fi plâns niciodată de mofturile vreunei babe. Şi-ar fi făcut datoria cu toată răbdarea posibilă.

Am încercat să mi-l invoc în minte şi să-mi inspir tărie din amintirea lui. M-am gândit din nou la orele petrecute în acea baracă, la cum îi simţisem buzele pe buzele mele şi la minunata mireasmă a corpului lui, simţită când m-am apropiat mai mult de el. I-am reauzit vocea, murmurându-mi la ureche că mă iubeşte, că sunt frumoasă, că sunt singura... Gândul la el nu-mi înlătura neplăcerea călătoriei cu Eva, dar măcar o făcea să fie un pic mai suportabilă.

Am mers mai departe timp de aproape o oră, până când am ajuns la o casă micuţă, şi am fost gata-gata să mă prăbuşesc de uşurare, scăldată de transpiraţie. Casa nu avea decât parter şi era clădită din scânduri maro, simple, ponosite de trecerea vremii. Ferestrele, cu toate acestea, erau mărginite pe trei laturi de splendide obloane albastre, puternic stilizate, acoperite cu un model alb. Era acelaşi tip de schemă coloristică stridentă pe care-l întâlnisem la clădirile din Moscova şi din Sankt Petersburg.

Eva ciocăni la uşă. La început, nu-i răspunse decât tăcerea, ceea ce mă făcu să intru în panică, la gândul că va trebui să facem calea-ntoarsă.

În cele din urmă, deschise o femeie: o femeie moroi. Avea, poate, pe la treizeci de ani şi era foarte drăguţă, cu pomeţi ridicaţi şi părul blond cu reflexe în nuanţa căpşunii. Scoase o exclamaţie de surprindere la vederea Evei, după care zâmbi şi o salută pe ruseşte. Aruncând o privire spre mine şi spre Paul, se dădu repede într-o parte şi ne făcu semn să intrăm.

Trecu la engleză de îndată ce-şi dădu seama că sunt din America. Toţi aceşti bilingvi mi se cam păreau uimitori.

Nu era ceva prea des întâlnit în State. Femeia îmi arătă o masă şi-mi zise să pun totul acolo, ceea ce am şi făcut, cu mare bucurie.

— Eu sunt Oksana, se prezentă, strângându-mi mâna. Soţul meu, Mark, e în grădină şi trebuie să apară imediat.

— Eu sunt Rose, i-am zis.

Oksana ne oferi scaune. Cel pe care m-am aşezat era din lemn şi cu spătarul drept, dar în clipa aceea, mi se păru la fel de bun ca un pat cu saltea din puf. Oftând fericită, mi-am şters fruntea de sudoare. Între timp, Oksana a început să scoată lucrurile cărate de mine.

Gentile erau pline de rămăşiţe de la parastas. În cutia de deasupra erau câteva farfurii şi oale, împrumutate de ceva vreme de la Oksana, după cum îmi explică Paul. În cele din urmă, gazda noastră ajunse şi la cutia de dedesubt şi, aşa să m-ajute Dumnezeu, chiar era plină cu cărămizi de grădină.

— Nu pot să cred, am exclamat. De cealaltă parte a sufrageriei, Eva avea o mutră satisfăcută.

În schimb, Oksana se arătă încântată de daruri.

— O, Mark o să fie fericit când o să le vadă, zise, zâmbindu-mi. Foarte drăguţ din partea ta că le-ai cărat atâta drum.

— Mă bucur c-am fost de folos, am replicat, băţoasă. Uşa din spate se deschise, şi pe ea intră un bărbat: Mark, probabil. Era înalt şi vânjos, părul încărunţit indicând că vârsta îi era mai înaintată decât cea a Oksanei. Se spălă pe mâini în chiuveta din bucătărie, după care se întoarse spre noi. Aproape că mi s-a tăiat respiraţia când i-am văzut faţa şi am descoperit ceva şi mai ciudat decât diferenţa de vârstă. Era dhampir. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva era altcineva, nu soţul ei, Mark. Şi totuşi, sub numele acesta mi-l prezentă Oksana, aşa că realitatea mă izbi: aveam în faţă un cuplu de soţi moroi — dhampir. Sigur, neamurile noastre se împreunau frecvent. Dar să se şi căsătorească? Era o faptă extrem de scandaloasă pentru lumea moroilor.

M-am străduit să nu-mi trădez surprinderea pe faţă şi să mă comport cu toată politeţea de care eram capabilă. Oksana şi Mark păreau să fie foarte interesaţi de persoana mea, cu toate că ea era cea care întreţinea discuţia, el mărginindu-se doar s-o urmărească, plin de curiozitate. Aveam părul lăsat în jos, aşa că tatuajele nu puteau să-mi dea de gol statutul de „nejurată". Poate că el doar se întreba cum de ajunsese o fată din America tocmai aici, la capătul lumii. Poate se gândea că nu sunt decât un nou recrut în tagma prostituatelor pentru sânge.

După cel de-al treilea pahar de apă, am început să mă simt mai bine. Cam tot atunci am auzit-o pe Oksana spunând că venise vremea să mâncăm, iar în momentul acela, stomacul meu era tocmai pregătit pentru asta. Oksana şi Mark pregătiră împreună masa, refuzând orice ofertă de ajutor.

Era fascinant să-i privesc la lucru. În viața mea nu mai văzusem o echipă atât de eficientă. Niciodată nu-şi stăteau în drum unul celuilalt şi niciodată nu aveau nevoie de vorbe pentru ceea ce trebuiau să facă mai departe. Cu toată izolarea amplasării casei, bucătăria era modern utilată, aşa că Oksana puse în cuptorul cu microunde un soi de caserolă cu cartofi. Mark era cu spatele spre ea, scotocind prin frigider, dar imediat cum apăsă ea butonul de pornire, zise:

— Nu, nu e nevoie s-o laşi atât de mult.

Am clipit mărunt, surprinsă, plimbându-mi privirea de la unul la celălalt. El nici măcar nu văzuse durata de timp aleasă de ea. Apoi, mi-a picat fisa.

— Sunteți legați între voi, am exclamat.

Amândoi şi-au întors privirile, la fel de surprinse, spre mine.

— Da. Nu ți-a spus Eva? mă întrebă Oksana.

Am săgetat-o cu privirea pe Eva, care iarăşi avea pe chip expresia aceea de automulțumire.

— Nu, am răspuns. Eva n-a fost prea îndatoritoare în dimineața asta.

— Aproape toată lumea de pe-aici ştie, zise Oksana, întorcându-se la treburile ei.

— Atunci... atunci înseamnă că eşti o utilizatoare a magiei spiritului.

Remarca mea o făcu să se oprească din nou, schimbând priviri uimite cu Mark.

— Asta, zise apoi, nu e ceva prea ştiut.

— Majoritatea are impresia că nu te-ai specializat, aşa-i? Pentru că exact aşa ceva se întâmplase în cazul Lissei şi al meu. Poveştile despre astfel de legături existaseră dintotdeauna în folclorul moroilor, însă modul în care se formau legăturile rămăsese mereu un mister. Credința generală era că „s-a întâmplat pur şi simplu". La fel ca Oksana, Lissa era privită în general ca un moroi care încă nu s-a specializat: o persoană care nu avea aptitudini speciale în întrebuințarea niciunuia dintre elemente. Între timp, noi ne dădusem seama, bineînțeles, că legăturile apăreau numai în cazul utilizatorilor spiritului, atunci când aceştia le salvau viețile altora.

Ceva anume din tonul Oksanei îmi spuse că n-o surprindea chiar atât de tare faptul că ştiam. Totuşi, nu puteam să-mi dau seama cum de înțelesese asta, şi în plus eram prea năucită de descoperirea mea, ca să mai pot spune şi altceva. Eu şi Lissa nu mai cunoscusem niciodată, absolut niciodată, alte două persoane astfel legate. Singurii despre care ştiam erau legendarii Vladimir şi Arma. Iar aceste poveşti erau încețoşate de vălul atâtor secole de istorie incompletă, ceea ce făcea dificilă separarea adevărului de ficțiune. Singurele alte piste pe care le aveam spre lumea spiritului erau reprezentate de domnişoara Karp — o fostă profesoară de-a noastră, care-a ajuns să înnebunească — şi Adrian. Până acum, el însemnase cea mai mare descoperire a noastră, un utilizator al spiritului care să fie mai mult sau mai puțin stabil... asta, în funcție de punctul de vedere din care-l priveai.

După ce masa fu gata, spiritul nu mai ieşi la iveală. Oksana conducea conversația, menținându-se la subiecte uşoare şi sărind de la o limbă la alta. În timp ce mâncam, i-am tot studiat pe ea şi pe Mark, căutând vreun semn de instabilitate. N-am văzut niciunul. Păreau pe deplin agreabili, persoane pe deplin obişnuite. Dacă n-aş fi ştiut ceea ce ştiam, n-aş fi avut niciun motiv să bănuiesc ceva. Oksana nu părea deprimată, sau dezechilibrată. Mark nu se alesese cu acel cumplit întuneric care se strecura uneori în mine.

Stomacul meu primi cu bucurie mâncarea, iar ceea ce-mi mai rămăsese din migrenă dispăru treptat. La un moment dat, totuşi, mă străbătu o senzație stranie. Era ceva derutant, ca un fel de fâlfâit în minte, urmat de un val de căldură şi apoi un altul înghețat care mă străbătură. Senzația dispăru la fel de repede pe cât sosise, şi speram că avea să fie cel din urmă dintre efectele neplăcute ale acelei infernale vodci.

După terminarea mesei, am sărit în picioare, vrând să-i ajut, dar Oksana a clătinat din cap.

— Nu, nu e nevoie. Ar trebui să te duci cu Mark.

— Hî? m-am mirat.

El îşi tampona fața cu un şervet, după care se ridică.

— Da, zise. Hai să ieşim în grădină.

Am dat să-l urmez, dar m-am oprit să arunc o privire spre Eva. Mă aşteptam ca ea să mă certe pentru că abandonam spălatul vaselor. Şi totuşi, n-am văzut pe fața ei vreo expresie de superioritate,

sau dezaprobatoare. Expresia ei era... înțelegătoare. Aproape de așteptare. Ceva din ea îmi trimise un fior pe șira spinării, amintindu-mi de cuvintele Viktoriei: Eva visase că voi veni.

Grădina în care mă conduse Mark era mult mai mare față de cât mă așteptasem, închisă cu un gard gros și mărginită de copaci. Frunze tinere atârnau pe crengile lor, blocând cea mai mare parte a căldurii. O mulțime de tufe și de flori îmbobociseră deja, iar pe ici, pe colo, tinerii lăstari porniseră deja binișor pe drumul spre maturitate. Era frumoasă, și mă întrebam dacă o fi cumva și mâna Oksanei pe-acolo. Lissa era capabilă să facă plantele să crească prin puterea spiritului.

Mark îmi arătă prin semne o bancă din piatră. Ne așezarăm unul lângă altul și se lăsă tăcerea.

— Bun, zise el, după un timp. Ce vrei să știi?

— Uau. Văd că nu pierzi timpul.

— Nu văd ce rost ar avea. Sigur ai o grămadă de întrebări. O să fac tot posibilul să-ți răspund.

— De unde ai știut? l-am întrebat. Că sunt și eu atinsă de umbră? Ai știut, nu-i așa?

Încuviință.

— Ne-a spus Eva.

OK, asta chiar era o surpriză.

— Eva?

— Ea simte tot felul de lucruri... lucruri pe care noi, ceilalți, nu le sesizăm. Totuși, nu-și dă seama mereu ce înseamnă ceea ce simte. Nu știe decât că are o senzație ciudată față de tine, pe care n-a mai avut-o decât în preajma unei singure persoane. Așa că te-a adus la mine.

— Am impresia că putea să facă asta fără să mă oblige să car lucruri cât pentru o întreagă gospodărie.

Plângerea mea îl făcu să râdă.

— Nu i-o lua în lume de rău. Te-a pus la încercare. A vrut să vadă dacă ești cu adevărat demnă de nepotul ei.

— Dar ce rost mai are? El e mort acum, am zis, cuvintele aproape sugrumându-mă.

— E adevărat, dar pentru ea, tot are importanță. Și, apropo, ea chiar crede că ești demnă.

— Are un stil cam ciudat de a o arăta. Adică, în afara faptului că m-a adus să te cunosc, cred.

Râse din nou.

— Chiar și fără ea, Oksana și-ar fi dat seama de ceea ce ești, de îndată ce te-ar fi cunoscut. Faptul că ești atinsă de umbră îți influențează aura.

— Așadar, și ea poate să vadă aurele, am murmurat. Și ce altceva mai poate să facă? Sigur e capabilă să vindece, altfel n-ai mai fi atins de umbră. Are o super-putere de constrângere? Poate să pătrundă în visele altora?

Aici fu prins pe nepregătite.

— Puterea ei de constrângere e mare, da... dar ce vrei să spui cu pătrunderea în vise?

— Cum ar fi... să poată să pătrundă în mintea altcuiva, în timp ce persoana aceea doarme. În mintea oricui... nu numai într-a ta. După care pot conversa, exact ca și cum ar fi unul lângă celălalt. Am un prieten care poate să facă așa ceva.

După expresia feței lui Mark mi-am dat seama că-i spusesem o noutate.

— Un prieten? Partenerul de legătură?

Partenerul de legătură? Nu mai auzisem niciodată termenul acela. Suna ciudat, dar avea logică.

— Nu... un alt utilizator al magiei spiritului.

— Altul? Câți cunoști?

— Trei, practic. Bine, patru acum, dac-o număr și pe Oksana.

Mark se întoarse cu spatele, ațintindu-și privirea absentă asupra unui ciorchine de flori roz.

— Atât de mulți... e incredibil. Eu n-am mai cunoscut decât un alt utilizator al spiritului, iar asta a fost acum mulți ani. Și el era legat de gardianul lui. Gardianul acela a murit, ceea ce i-a sfâșiat inima. Dar tot ne-a ajutat, pe mine și pe Oksana, când încercam să ne dăm seama cum merg treburile.

Îmi așteptam cu încordare propria moarte și mă temeam pentru moartea Lissei. Și totuși, nu-mi trecuse niciodată prin minte cum ar fi fost, dată fiind legătura dintre noi. În ce mod ar fi afectată cealaltă? Cum ar fi să nu ai decât un gol imens, după ce ai fost legată atât de intim de altcineva?

— Nici el n-a pomenit vreodată despre pătrunderea în visele altora, continuă Mark. Chicoti din

nou, câteva cute prietenoase încrețindu-i pielea din jurul ochilor lui albaştri. Am crezut că eu o să te ajut, zise, dar poate că tu eşti aici ca să mă ajuți.

— Nu ştiu, am răspuns, nesigură. Cred că voi doi aveți mai multă experiență în privința asta, decât noi.

— Unde ți-e partenerul de legătură?

— În State.

Nu eram obligată să dezvolt subiectul, dar, nu ştiu de ce, simțeam nevoia să-i mărturisesc întregul adevăr.

— Am... am părăsit-o. Mark se încruntă.

— Părăsit în sensul... că doar ai plecat în călătorie? Sau părăsit în sensul de abandonat?

Abandonat. Cuvântul mă plesni ca o palmă peste față şi, dintr-odată, tot ceea ce-mi apărea în minte nu era decât imaginea zilei aceleia în care o văzusem pentru ultima dată, când o lăsasem plângând.

— Aveam ceva de făcut, i-am răspuns evaziv.

— Da, ştiu. Mi-a spus Oksana.

— Ți-a spus ce?

Acum, veni rândul lui să ezite.

— N-ar fi trebuit s-o facă... Se străduieşte să n-o facă.

— Ce să facă? am insistat, stânjenită din motive pe care nu mi le puteam explica.

— A... în fine, ți-a examinat mintea. În timpul mesei, întorcându-mă cu gândul, mi-am amintit deodată acea furnicătură din cap, apoi valul de căldură care mă străbătuse.

— Şi asta ce înseamnă, mai exact?

— Aura poate să-i dea informații unui utilizator al spiritului despre personalitatea cuiva. Dar Oksana poate să pătrundă şi mai adânc, intrând şi chiar citind informații mai precise despre persoana aceea. Uneori, poate să-şi lege capacitatea aceasta de forța de constrângere... însă urmările sunt foarte, foarte redutabile. Şi nepotrivite. Nu e corect să-i faci una ca asta unei persoane cu care nu ai o legătură.

Îmi luă câteva clipe până să prelucrez informația. Nici Lissa, nici Adrian, nu erau capabili să citească gândurile altora. Pentru Adrian, cea mai mare apropiere de mintea altcuiva o reprezenta pătrunderea în vis. Lissa nu putea să facă asta, nici măcar cu mine. Eu puteam s-o simt, dar reciproca nu era valabilă.

— Oksana a simțit... of, nu ştiu cum să-ți explic. Există o anumită temeritate în tine. Ai pornit într-un soi de cruciadă. În sufletul tău scrie peste tot răzbunare.

Deodată, întinse mâna şi-mi ridică părul, privindu-mi atent ceafa.

— Exact cum credeam. Eşti nejurată. Mi-am smucit capul pe spate.

— Ce mare scofală e în asta? Oraşul ăsta de-acolo e plin de dhampiri care nu sunt gardieni.

Îl consideram în continuare pe Mark ca fiind un tip simpatic, dar mereu mă enervam când mi se făcea morală.

— Da, dar ei au ales să se aşeze la casele lor. Tu... şi alții ca tine... deveniți un soi de luptători rătăcitori. Sunteți obsedați să-i vânați pe strigoi pe cont propriu, încercând să faceți personal dreptate pentru nedreptățile pe care ni le-a făcut întregul lor neam. Dar asta nu poate duce decât la necazuri. Mereu o constat.

— Mereu? am întrebat, nedumerită.

— Tu de ce crezi că numărul gardienilor scade vertiginos? Pleacă să-şi întemeieze cămine, familii. Sau pornesc în lume, aşa ca tine, luptând în continuare, dar fără să răspundă în fața cuiva... în afară de cazul în care sunt angajați ca gărzi de corp, sau ca vânători de strigoi.

— Dhampiri, angajați...

Dintr-odată, începeam să înțeleg cum de Abe, un moroi fără sânge regal, ajunsese să aibă gărzi de corp. Banii pot să rezolve orice problemă, bănuiesc.

— N-am mai auzit niciodată de aşa ceva.

— Normal că nu. Ce crezi, că moroii şi ceilalți gardieni vor să se ştie peste tot? Te ispiteşte cumva posibilitatea asta?

— Nu văd ce-ar fi atât de rău în vânătoarea strigoilor. Noi avem mereu o poziție defensivă, nu

ofensivă, atunci când vine vorba despre strigoi. Poate că, dacă ar pleca mai mulți dhampiri la vânătoare, strigoii n-ar mai însemna o problemă atât de mare.

— Poate, dar există căi diferite de rezolvare a problemei, unele mai bune, altele, nu. Iar atunci când pornești așa, ca tine cu inima plină de durere și de dorință de răzbunare? Nu e una dintre căile cele mai bune. Poți să devii neglijentă. Iar întunericul adus de faptul că ești atinsă de umbră nu face decât să complice lucrurile.

Mi-am încrucișat brațele peste piept și mi-am fixat privirea înainte, într-o atitudine îndărătnică.

— Mda, bine. Nu prea am ce să fac în privința asta. Mark se întoarse spre mine, din nou cu o expresie de surprindere pe față.

— Dar de ce nu-i ceri partenerei tale de legătură să-ți lecuiască întunericul din tine?

UNSPREZECE

M-am holbat la mark timp de câteva lungi secunde. În cele din urmă, l-am întrebat, prosteşte:
— Ai zis... să lecuiască?
Mark se holbă la mine, la fel de surprins.
— Da, sigur. Poate să lecuiască alte lucruri, nu? Atunci, de ce nu şi asta?
— Pentru că... M-am încruntat.
— Nu prea are logică. Întunericul... toate efectele secundare nedorite... toate vin de la Lissa. Dacă ar putea să le lecuiască, atunci de ce nu şi le-ar lecui în ea însăşi?
— Pentru că, în ea, ele sunt prea înrădăcinate. Prea legate de fiinţa ei. Nu poate să le lecuiască aşa, ca pe altele. Dar, de îndată ce legătura dintre voi le-a atras în tine, sunt ca oricare alte afecţiuni.
Inima îmi bubuia în piept. Ceea ce sugera el era mult prea ridicol de simplu. Nu, era numai ridicol, punct. După toate cele prin care trecuserăm, în niciun caz Lissa n-ar fi putut să lecuiască furia asta, şi depresia, aşa cum lecuia o răceală, sau o fractură. Victor Dashkov, cu toate uneltirile lui malefice, cunoştea uimitor de multe lucruri despre spirit, şi ni le explicase şi nouă. Celelalte patru elemente erau mai concrete în natură, în timp ce spiritul provenea din minte şi din suflet. Folosirea unui volum atât de mare de energie mentală — astfel încât să fii capabil de înfăptuirea unor lucruri atât de importante — nu se putea să nu aibă efecte secundare devastatoare. Noi ne luptaserăm cu aceste efecte secundare încă de la început, mai întâi în cazul Lissei, apoi în cel al meu. Dar ele, pur şi simplu, nu voiau să dispară.
— Dac-ar fi fost posibil, am rostit încet, atunci ar fi făcut-o toată lumea. Domnişoara Karp nu şi-ar fi pierdut minţile. Anna nu s-ar mai fi sinucis. Ceea ce spui este prea simplu.
Mark nu ştia despre cine vorbeam, dar era clar că nu avea importanţă pentru ceea ce voia să exprime.
— Ai dreptate. Nu e deloc simplu. Este nevoie de un echilibru prudent, de un cerc al încrederii şi al forţei între cele două persoane. Mie şi Oksanei ne-a luat mult timp până să învăţăm... mulţi ani grei...
Se întunecă la faţă, şi nu puteam decât să-mi imaginez cum fuseseră anii aceia. Scurtul timp pe care-l petrecusem cu Lissa îmi fusese suficient. Ei se văzuseră nevoiţi să supravieţuiască în astfel de condiţii mult mai mult. Încetul cu încetul, gândindu-mă, am încercat să-i dau crezare spuselor.
— Dar acum sunteţi OK, da?
— Hmm, mormăi el, lăsându-mă să observ licărul unui zâmbet forţat pe buze. N-aş prea putea să afirm că am fi perfect OK. Ea doar atât poate să facă, dar viaţa devine astfel suportabilă. Îşi distanţează şedinţele de lecuire cât de mult ne putem descurca, fiindcă îi consumă o mare parte a puterilor. E ceva secătuitor, şi-i limitează puterile în general.
— Cum adică? Ridică din umeri.
— Poate încă să facă alte lucruri... lecuire, constrângere... dar nu la nivelul la care ar fi făcut-o, dacă n-ar fi trebuit să mă lecuiască mereu.
Speranţele începură să mi se întunece.
— A! Atunci... n-aş putea. N-aş putea să-i fac Lissei una ca asta.
— Prin comparaţie cu ceea ce-ţi face ea ţie? Rose, am senzaţia că ei i se va părea ceva echitabil.
M-am dus înapoi cu gândul la ultima noastră întâlnire. Mi-am amintit cum o lăsasem acolo, cu toate implorările ei. M-am gândit la stările de depresie în care se cufunda în lipsa mea. Mi-am amintit cum refuzase să-l lecuiască pe Dimitri, când crezusem că ar mai exista o speranţă pentru el. Amândouă nu ne comportaserăm ca bune prietene.
Am clătinat din cap.
— Nu ştiu, i-am zis, cu o voce pierită. Nu ştiu dacă i se va părea aşa.
Mark mă privi lung, gânditor, dar nu mai insistă asupra subiectului. Îşi ridică ochii spre soare, aproape de parcă şi-ar fi dat seama de oră după poziţia lui. Probabil că şi putea să-şi dea seama. Avea în el acel gen de instinct de supravieţuitor-în-sălbăticie.
— Ceilalţi or să se întrebe ce s-a întâmplat cu noi. Până să mergem...
Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de-acolo un mic inel simplu din argint.
— Învăţarea lecuirii cere timp. În clipa de faţă, ceea ce mă îngrijorează cel mai mult este dispoziţia

asta, de luptător rătăcitor, în care ești. Întunericul n-o să facă altceva decât s-o înrăutățească. Ia-l.
Îmi întinse inelul. Am ezitat puțin, după care l-am luat.
— Ce e?
— Oksana l-a impregnat cu spirit. E un farmec de lecuire, încă o dată, mă simțeam străbătută de şoc. Moroii mereu fermecau tot felul de obiecte cu magia elementelor. Țepuşele erau fermecate cu toate cele patru elemente fizice, făcându-le astfel arme letale împotriva strigoilor. Victor fermecase un colier cu magia pământului, întrebuințând natura fundamentală a pământului astfel încât să transforme colierul într-un farmec de constrângere pasională. Până şi tatuajul lui Sydney cuprindea un fel de farmec. Presupun că nu exista vreun motiv pentru ca spiritul să nu poată fermeca, la rândul lui, obiectele, dar niciodată nu-mi trecuse prin gând aşa ceva, probabil din cauză că puterile Lissei erau încă prea noi şi prea străine.
— Ce anume face? Adică, lecuire de ce gen?
— Îți va fi de ajutor în privința stărilor de mânie. Nu poate să te scape de ele, dar măcar ți le ameliorează: te ajută să gândeşti mai limpede. Poate să te ferească de primejdii. Oksana le face pentru mine, ca să mă ajute între două şedințe de lecuire.
Văzându-mă că dau să mi-l strecor pe deget, scutură din cap.
— Nu, păstrează-l pentru atunci când vei simți că într-adevăr îți pierzi controlul. Puterile lui magice nu dăinuiesc veşnic. Se sting, la fel ca oricare alt farmec.
Am privit fix inelul, mintea deschizându-mi-se dintr-odată spre tot felul de noi posibilități. Câteva clipe mai târziu, mi l-am strecurat în buzunarul hainei.
Paul scoase capul pe uşa din spatele casei.
— Bunica vrea să plece imediat, mă anunță el. Vrea să ştie de ce ți-a luat atât de mult şi mi-a zis să te întreb de ce laşi o bătrână ca ea să tot aştepte şi să se chinuiască din cauza durerilor de spate.
Mi-am amintit cât de iute mersese Eva, în timp ce eu mă luptam să țin pasul cu ea, aşa împovărată cum eram. Spatele ei nu mi se părea că s-ar fi aflat într-o stare atât de rea, dar şi de data aceasta mi-am zis că Paul nu era decât mesagerul, aşa că l-am scutit de comentariu.
— OK, vin imediat. După ce băiatul intră la loc, am clătinat din cap". Greu mai e să te arăți vrednic, am bombănit, pornind spre uşă, dar imediat mi-am întors privirea spre Mark, fiindcă întâmplarea făcuse ca tocmai să-mi vină ceva în gând. Mi-ai spus că să porneşti pe cont propriu e ceva rău... dar nici tu nu eşti gardian, i-am atras atenția.
Îmi zâmbi din nou, unul dintre acele zâmbete triste, strâmbe ale lui.
— Am fost. După care Oksana mi-a salvat viața. S-a creat legătura dintre noi şi, până la urmă, ne-am îndrăgostit. După toate astea, n-aş fi putut îndura să fiu despărțit de ea, iar gardienii m-ar fi repartizat altundeva. Am fost nevoit să plec.
— Ți-a fost greu să-i părăseşti?
— Foarte. Diferența de vârstă dintre noi a făcut ca întâmplarea să devină şi mai scandaloasă.
Un fior ciudat mă străbătu. Mark şi Oksana erau întruchipările celor două jumătăți ale vieții mele. Se luptau cu o legătură atinsă de umbră, la fel ca mine şi Lissa, şi înfruntau acelaşi blam cu privire la relația dintre ei, ca mine şi Dimitri.
— Numai că, uneori, continuă Mark, trebuie să ne ascultăm şi inimile. Şi, chiar dacă am plecat, nu umblu prin lume, nesăbuit, în căutarea strigoilor. Sunt un bătrân care trăieşte împreună cu femeia iubită şi-şi îngrijeşte grădina. Iată diferența: să nu uiți asta!
Gândurile mi se învârtejeau prin minte în timp ce mă întorceam spre casa familiei Belikov. Fără cărămizi, drumul înapoi fusese mult mai uşor. Îmi dăduse ocazia să meditez la cuvintele lui Mark. Mă simțeam ca şi cum aş fi primit informații cât pentru o viață întreagă, într-o conversație de numai o oră.
Olena trebăluia prin casă, cu obişnuitele ei îndeletniciri: gătitul şi dereticatul. Cu toate că eu, personal, nu mi-aş fi dorit în ruptul capului să-mi petrec zilele cu astfel de îndatoriri casnice, trebuia să recunosc că exista ceva reconfortant în faptul de a avea în permanență pe cineva lângă tine, gata să-ți gătească şi să-şi facă griji pentru tine zi de zi. Ştiam că nu era decât o dorință pur egoistă, la fel de bine pe cât ştiam că propria mea mamă realiza lucruri importante în viața ei. Nu era cazul s-o judec. Şi totuşi, mă simțeam încălzită şi iubită, văzând că Olena mă trata ca pe fiica ei, când abia mă cunoscuse.

— Ți-e foame? mă întrebă ea, instinctiv. Cred că una dintre cele mai mari temeri ale vieții ei era aceea că ar putea să rabde cineva de foame în casa ei. Permanenta lipsă de poftă de mâncare a lui Sydney însemna un neîncetat motiv de griji pentru Olena.

I-am răspuns printr-un zâmbet.

— Nu, am mâncat la Mark şi Oksana.

— A, acolo ați fost? Sunt cumsecade.

— Unde e toată lumea? m-am interesat. Casa era neobişnuit de tăcută.

— Sonia şi Karolina sunt la serviciu. Viktoria e plecată la o prietenă, dar o să se bucure că te-ai întors.

— Şi Sydney?

— A plecat de puțin timp. A zis că se întoarce la Sankt Petersburg.

— Ce? m-am mirat. A plecat de tot? Aşa, pur şi simplu? Sydney avea o fire cam pripită, dar o astfel de plecare era ceva abrupt până şi din partea ei.

— Alchimiştii... în fine, ei sunt mereu în mişcare, îmi explică Olena, întinzându-mi o bucată de hârtie. Uite, ți-a lăsat asta.

Am luat biletul şi l-am desfăcut imediat. Caligrafia lui Sydney era îngrijită şi precisă. Nu ştiu de ce, dar nu mă surprindea.

Rose, îmi pare rău că trebuie să plec atât de repede, dar când îmi cer Alchimiştii să sar... ei bine, sar. Am făcut rost de o maşină care să mă ducă spre orăşelul acela de țară în care am poposit, de unde să pot lua Uraganul Roşu, după care plec spre Sankt Petersburg. Din câte se pare, acum, că ai ajuns în Baia, ei nu mai au nevoie ca eu să zăbovesc pe-acolo.

Aş fi vrut să-ți pot spune mai multe despre Abe şi despre ceea ce vrea el de la tine. Dar, chiar dacă mi-ar fi fost permis, n-aş fi avut prea multe de zis. În unele privințe, el este la fel de misterios pentru mine, ca şi pentru tine. Aşa cum ți-am spus, foarte multe dintre afacerile de care se ocupă sunt ilegale: atât printre oameni, cât şi printre moroi. Singurele momente în care ajunge în contact direct cu alții sunt cele în care există ceva legat de acele afaceri... sau dacă este vorba despre un caz cu totul şi cu totul special. Cred că tu eşti un astfel de caz şi, chiar dacă nu vrea să-ți facă vreun rău, este posibil să vrea să te folosească pentru propriile lui scopuri. Poate că vrea doar să te angajeze ca bodyguard, dat fiind faptul că eşti pe cont propriu. Poate că vrea să se folosească de tine ca să ajungă la altcineva. Poate că totul face parte din planurile altcuiva, ale cuiva chiar mai misterios decât el. Poate că-i face cuiva un serviciu. Zmeii pot să fie periculoşi, sau prietenoşi, în funcție de ce au ei nevoie să obțină.

N-am crezut niciodată că aş ține într-atât la un dhampir încât să-i spun aşa ceva, dar te rog să ai grijă. Nu ştiu care-ți sunt acum planurile, dar am senzația că necazurile te urmăresc oriunde mergi. Sună-mă dacă pot să te ajut cu ceva, dar în cazul în care ai de gând să te întorci în oraşele mari şi să vânezi strigoi, nu mai lăsa şi alte cadavre împrăştiate!

Toate cele bune, Sydney

P.S. „Uraganul Roşu" este numele pe care i l-am dat maşinii.

P.P.S. Dacă-ți zic că-mi place de tine, asta nu înseamnă că nu cred în continuare că eşti o creatură malefică a nopții. Ba eşti.

La sfârşit, îşi trecuse numărul de telefon mobil. Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet.. Din moment ce venisem în Baia în maşina lui Abe, împreună cu gardienii acestuia, Sydney fusese nevoită să-şi lase automobilul acolo, fapt care o traumatizase aproape la fel de mult ca şi strigoii. Sper că Alchimiştii îi vor permite s-o păstreze. M-am amuzat, clătinând din cap, cu toate avertismentele ei legate de Abe. Uraganul Roşu...

În timp ce urcam scara spre camera mea, zâmbetul mi se şterse de pe față. Cu toată atitudinea ei colțuroasă, Sydney avea să-mi lipsească. Poate că nu era tocmai ceea ce aş fi putut considera o prietenă — sau era? — dar în acest scurt interval de timp ajunsesem s-o privesc ca pe o constantă a vieții mele. Nu-mi mai rămăseseră prea multe. Mă simțeam plutind în derivă, nesigură de ceea ce trebuia să fac mai departe. Venisem încoace ca să-i aduc tihna lui Dimitri şi nu izbutisem decât să aduc mâhnire familiei lui. Şi, dacă era adevărat ceea ce spuneau toți, nu aveam să găsesc prea mulți

strigoi aici, în Baia. Nu puteam să mi-l închipui pe Dimitri, bântuind pe drumuri şi prin gospodării, în căutarea prăzilor de ocazie. Chiar şi ca strigoi — şi doar gândind astfel de cuvinte îmi venea să mor — Dimitri ar fi avut o ţintă. Dacă nu s-a întors pe meleagurile familiare ale oraşului său natal, atunci înseamnă că face altceva, cu o anumită semnificaţie... în măsura în care este posibil pentru un strigoi. Comentariul din biletul lui Sydney îmi întărea ideea pe care o tot auzeam pretutindeni: că strigoii erau de găsit în oraşe. Dar în care? Unde s-ar fi putut duce Dimitri?

Acum, eu eram cea lipsită de ţintă. Şi, colac peste pupăză, nu mă puteam împiedica să-mi amintesc iar şi iar cuvintele lui Mark. Oare chiar mă aflam într-o nebunească misiune de luptător rătăcitor? Oare mă năpusteam cu nesăbuinţă spre propria-mi moarte? Sau mă năpusteam cu nesăbuinţă spre... nimic? Oare eram sortită să-mi petrec restul zilelor rătăcind? Singură?

Stând aşa pe pat, simţeam cum dispoziţia mi se prăbuşeşte şi ştiam că trebuie să-mi abat gândurile de la asta. Aveam şi-aşa o mare predispoziţie pentru sentimentele negre, atât timp cât Lissa utiliza magia spiritului; nu era nevoie să mi le mai încurajez şi eu. Mi-am strecurat pe deget inelul dăruit de Mark, sperând că-mi va aduce un anume soi de limpezime şi de linişte. N-am observat nici-o diferenţă semnificativă, totuşi, aşa că m-am hotărât să-mi caut pacea sufletului în acelaşi loc în care o căutam mereu: în mintea Lissei.

Era cu Adrian, exersând iar împreună utilizarea spiritului. După ce întâmpinase pe drum câteva hopuri, Adrian se dovedea acum un învăţăcel ager în privinţa lecuirii. Aceasta fusese una dintre primele puteri pe care şi le exercitase Lissa, şi mereu mă enervam observând că el progresa mai repede în domeniul învăţat de la ea, decât invers.

— Încep să nu mai am ce să-ţi dau să lecuieşti, zise ea, aşezând pe o masă câteva plante mititele în ghivece. Afară de cazul în care am începe să tăiem mâini, picioare, sau mai ştiu eu ce.

Adrian zâmbi.

— Mi-aduc aminte că o tot tachinam pe Rose cu asta, spunându-i cât de mult aveam s-o impresionez lecuind membre amputate, sau alte chestii la fel de absurde.

— A, şi sunt convinsă că ea avea de fiecare dată câte o replică înţepătoare.

— Da, da, avea. Dragostea îi lumină chipul la amintirea acelor momente. O parte din mine era întotdeauna roasă de curiozitatea nebunească de a-l auzi vorbind despre mine... şi totuşi, în acelaşi timp, mereu mă simţeam necăjită de mâhnirea pe care părea să i-o aducă rostirea numelui meu.

Scoţând un geamăt, Lissa se întinse pe covorul care acoperea podeaua. Erau într-un foaier din internat, iar ora stingerii se apropia cu iuţeală.

— Vreau să vorbesc cu ea, Adrian.

— Nu poţi, răspunse el, pe un ton în care se distingea o neobişnuită seriozitate. Ştiu că ea tot mai apare în mintea ta, să vadă ce faci... mai departe de-atât n-ai cum să te apropii de ea. Şi, vrei să fiu sincer? Nu e chiar atât de rău. Aşa, poţi să-i spui exact ceea ce simţi.

— Da, dar vreau s-o aud că-mi răspunde, aşa cum face în visele tale.

Replica ei îi provocă un nou zâmbet.

— Îmi răspunde cu vârf şi-ndesat, crede-mă. Lissa se ridică în şezut, cu spatele drept.

— Fă-o acum.

— Ce să fac?

— Du-te s-o vizitezi în vis. Mereu încerci să-mi explici, dar n-am văzut niciodată cum faci, în realitate. Lasă-mă să privesc.

El făcu ochii mari, rămas fără cuvinte.

— Sună cam voyeurist, zise, în cele din urmă.

— Adrian! Vreau să învăţ şi eu, şi deja am încercat orice altceva. Uneori, pot să simt puterile magice în jurul tău. Fă-o şi gata, bine?

El dădu să protesteze din nou, dar după ce-i examina chipul preţ de câteva clipe, îşi înghiţi comentariile. Tonul ei fusese tăios şi poruncitor: ceva foarte atipic pentru ea.

— OK. O să-ncerc, cedă el.

Simpla idee ca Adrian să încerce pătrunderea în mintea mea cât timp îl urmăream prin intermediul minţii Lissei era suprarealistă, ca să nu zic mai mult. Nu prea ştiam la ce pot să mă aştept din partea lui. Mereu mă întrebam dacă trebuia să fie adormit, sau măcar să-şi ţină ochii închişi. Se pare că nu.

În loc de asta, privea undeva, în gol, ochii devenindu-i absenți, în timp ce mintea părăsea lumea din jurul lui. Prin ochii Lissei, observam cum o parte din puterile lui magice radiază din el şi din aura lui, dar şi cum se străduieşte ea să-i analizeze fiecare fascicul. Apoi, dintr-odată, toată magia se stinse. Adrian clipi şi-şi scutură capul.

— Îmi pare rău. Nu pot.

— De ce?

— Probabil din cauză că e trează. Ai învățat ceva urmărindu-mă?

— Puțin. Probabil c-ar fi fost mai util dac-ai fi reuşit cu adevărat să stabileşti legătura.

Din nou, Lissa avea tonul acela arțăgos.

— Ar putea să fie oriunde în lume, ştii, după oricare fus orar, îi atrase el atenția. Un căscat îi înăbuşi vocea. Poate c-ar fi bine să încercăm în momente diferite ale zilei, propuse apoi. Am reuşit s-o prind... de fapt, cam aproape pe vremea asta. Sau, alteori, o prind foarte devreme, ziua.

— Atunci, ar putea să fie prin apropiere, deduse Lissa.

— Sau, după programul de zi al oamenilor, în oricare altă parte a lumii.

Entuziasmul ei dispăru.

— Corect. Şi-aşa e posibil.

— Cum se face că pe voi doi nu vă găsesc niciodată părând să lucrați?

Christian intră agale în încăpere, privind amuzat spre Lissa, aşezată pe podea, şi spre Adrian, răşchirat pe o canapea din apropiere. În spatele lui Christian era o persoană pe care nu m-aş fi gândit c-o s-o revăd atât de curând. Adrian, care putea să detecteze o femeie la distanță de o milă, o sesiză imediat pe nou-venită.

— De unde ți-ai cules tentația minoră? întrebă el. Christian îl săgeta cu o privire de avertisment.

— Ea e Jill.

Jill Mastrano se lăsă împinsă înainte, privind în jur cu ochii ei de un verde-deschis incredibil de căscați.

— Jill, ți-i prezint pe Lissa şi pe Adrian.

Jill se număra printre ultimele persoane pe care m-aş fi aşteptat să le văd acolo. O cunoscusem cu mai puțin de o lună în urmă. Era în clasa a noua, ceea ce însemna că putea să aibă acces în campusul superior abia din toamnă. Avea aceeaşi construcție extrem de subțiratică a majorității moroilor, dar pe deasupra, o înălțime impresionantă până şi pentru standardele vampirilor. Asta o făcea să arate slabă ca o prăjină. Părul îi cădea în cârlionți de un castaniu-deschis până la jumătatea spinării, şi ar fi putut să fie chiar frumos... după ce ar fi învățat ca lumea cum să şi-l îngrijească. Deocamdată, arăta cam dezordonat, iar impresia generală pe care o lăsa fata — deşi drăguță — era una de stângăcie.

— Sa... salut, rosti ea, plimbându-şi privirea de la o față la alta. Din punctul ei de vedere, avea de-a face cu mari celebrități din lumea moroilor. Aproape că leşinase atunci când ne cunoscuse pe mine şi pe Dimitri, datorită reputației de care ne bucuram. După expresia feței, îmi dădeam seama că şi acum se afla într-o stare asemănătoare.

— Jill vrea să învețe cum să-şi folosească puterile în slujba binelui, în loc de cea a răului, zise Christian, însoțindu-şi cuvintele cu o ocheadă ostentativă. Era modul lui eufemistic de a spune că Jill voia să învețe cum să lupte cu puterile ei magice. Ea îşi exprimase interesul de față cu mine, iar eu o sfătuisem să-l caute pe Christian. Mă bucuram acum că avusese curajul să-mi urmeze sfatul. Christian era, la rândul lui, o celebritate a campusului, chiar dacă una cu o proastă reputație.

— Încă un recrut? întrebă Lissa, clătinând din cap. Crezi că pe ea o s-o ții mai mult?

Jill îi privi nedumerită pe Christian.

— Ce înseamnă asta?

— După atac, foarte mulți au zis că vor să învețe cum să lupte cu ajutorul puterilor magice, o lămuri Christian. Aşa că m-au căutat, şi am lucrat împreună... o dată, sau de două ori. Imediat cum au dat de greu, au dispărut cu toții, dându-şi seama că ar trebui să exerseze în permanență.

— Nu i-a ajutat nici faptul că eşti un profesor atât de jalnic, preciza Lissa.

— Aşa că ai ajuns să-ți cauți recruți din rândul copiilor, adăugă, cu solemnitate, Adrian.

— Hei, protestă Jill, indignată. Am paisprezece ani!

Dar imediat se înroşi, fâstâcită de faptul că-i răspunsese cu atâta îndrăzneală. Lui i se păru o reacție

amuzantă, aşa cum i se păreau multe alte lucruri.

— Greşeala mea, zise el. În ce element eşti specializată?

— În apă.

— Focul şi apa, hm? zise Adrian. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de-acolo o bancnotă de o sută de dolari, pe care o întinse cu un pocnet. Draga mea, îți propun un târg. Dacă poți să faci să apară o găleată cu apă şi să i-o torni în cap lui Christian, banii ăştia sunt ai tăi.

— Plusez cu zece, interveni Lissa, printre hohote.

Jill păru buimăcită, dar probabil din cauză că Adrian îi spusese „draga mea". Îl luam atât de des pe Adrian ca atare, încât nu-mi venea greu să uit că, în realitate, era un tip straşnic. Christian o împinse pe Jill spre uşă.

— Nu te lua după ei. Pur şi simplu, sunt geloşi, din cauză că utilizatorii spiritului nu pot să se năpustească în bătălie aşa, ca noi.

Îngenunche pe podea, astfel încât să ajungă la aceeaşi înălțime cu Lissa, după care o sărută rapid.

— Noi am exersat în foaierul de deasupra, dar acum trebuie s-o conduc înapoi. Ne vedem mâine.

— Nu e nevoie, zise Jill. Pot să ajung înapoi fără probleme. Nu vreau să deranjez.

Adrian se ridică.

— Nu deranjezi pe nimeni. Şi, dacă e să iasă cineva în față şi să facă pe cavalerul în armură sclipitoare, aş putea foarte bine să fiu eu acela. Te conduc eu şi-i las pe porumbeii ăştia să gângurească liniştiți. Mergem? întrebă, făcând o plecăciune adâncă în fața lui Jill.

— Adrian... rosti Lissa, cu un accent tăios în voce.

— Ei, haide, replică el, dându-şi ochii peste cap. Oricum trebuie să mă întorc şi eu la mine: voi ăştia nu sunteți de prea mare folos după ce se dă stingerea. Şi, sincer vorbind, e cazul să-mi acorzi puțină încredere. Până şi eu am limitele mele.

Îi adresă Lissei o privire semnificativă, una prin care-i dădea de înțeles că era tâmpită dacă avea impresia că el s-ar da la Jill. Lissa îi susținu privirea timp de câteva clipe şi înțelese că era sincer. Adrian era un nemernic uneori, şi niciodată nu făcuse un secret din interesul lui față de mine, însă faptul că se oferea s-o conducă pe Jill la căminul ei nu făcea parte din vreo manevră de mare seducător. Pur şi simplu, voia să fie drăguț.

— Foarte bine, acceptă Lissa. La revedere. Mă bucur că te-am cunoscut, Jill.

— Şi eu, răspunse Jill, după care îndrăzni să-i adreseze un zâmbet lui Christian. Şi, încă o dată, mulțumesc.

— Ai face mai bine să apari la următoarea şedință de pregătire, o preveni el.

Adrian şi Jill tocmai dădeau să iasă pe uşă, când intră Avery.

— Bună, Adrian, zise ea, după care o examina rapid din priviri pe Jill. Cine ți-e tentația minoră?

— Hei, sunteți amabili să nu-mi mai ziceți aşa? protestă Jill. Adrian îşi îndreptă un deget mustrător spre Avery.

— Şşt. Mă ocup eu de tine mai târziu, Lazar.

— Chiar sper asta, răspunse ea, cu o voce cântată. O să las uşa descuiată.

Jill şi Adrian plecară, iar Avery se aşeză alături de Lissa. Părea destul de însuflețită încât s-o crezi beată, însă Lissa nu simți nici pic de iz alcoolic. Începea să învețe repede că o anumită parte din Avery era mereu vioaie şi nepăsătoare, indiferent de gradul de alcoolizare.

— Chiar l-ai invitat pe Adrian să vină mai târziu la tine în cameră? o întrebă ea. Tonul îi era glumeț, dar în secret ea chiar se întreba dacă se lega ceva între ei doi. Şi, mda, eram două cele care ne puneam întrebarea aceasta.

Avery ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate. Uneori, mai stăm împreună, cât timp voi ceilalți sunteți în paturile voastre. Doar n-o să te-apuce gelozia, hm?

— Nu, răspunse Lissa, râzând. Doar curiozitatea. Adrian e băiat bun.

— Da? interveni Christian. Defineşte ce înțelegi prin „bun". Avery îşi ridică mâna şi începu să numere pe degete.

— E dărâmător de arătos, nostim, bogat, înrudit cu regina...

— Ți-ai ales deja rochia de mireasă? se interesă Lissa, râzând în continuare.

— Încă nu, răspunse Avery. Încă încerc apa. Mi-am închipuit c-o să fie o crestătură uşoară pe răbojul lui Avery Lazar, dar e un tip cam greu de descifrat.
— Eu chiar nu vreau să ascult aşa ceva, bombăni Christian.
— Uneori, se poartă în genul iubeşte-şi-lasă. Alteori, e melancolic, ca un romantic cu inima frântă, adăugă, în timp ce Lissa schimba o privire plină de subînțeles cu Christian, privire pe care Avery, vorbind, n-o sesiză. Oricum, n-am venit aici să discut despre el. Am venit să discutăm cum o s-o ştergem noi două de-aici.
Şi Avery o cuprinse repede cu brațul pe Lissa, care aproape că era să se răstoarne.
— De-aici, de unde? Din cămin?
— Nu. Din şcoală. Plecăm pentru un weekend nebun la Curtea Regală.
— Cum, în weekendul ăsta? se miră Lissa, simțindu-se depăşită de discuție. O înțelegeam perfect. Pentru ce? întrebă ea.
— Pentru că e Pastele. Iar Maiestatea Sa regală s-a gândit că ar fi „încântător" dacă i te-ai alătura cu ocazia Sărbătorilor.
Tonul lui Avery devenise măreț şi ridicat.
— Şi, din moment ce eu îmi tot petrec vremea cu tine, tata a considerat că m-am dat pe brazdă.
— Bietul ignorant, murmură Christian.
— Prin urmare, a zis că pot să merg cu tine, continuă Avery, aruncând o privire spre Christian. Cred că şi tu poți. Regina a zis că Lissa poate să-şi aducă un oaspete... pe lângă mine, desigur.
Lissa examina chipul strălucind de fericire al lui Avery, dar nu-i împărtăşi entuziasmul.
— Detest să merg la Curte. Tatiana nu face decât să mă bată la cap întruna, cu orice crede ea că ar fi un sfat folositor pentru mine. E mereu plictisitor, iar acum, de-a dreptul îngrozitor.
Lissa nu mai adăugă şi că, odinioară, Curtea i se păruse distractivă... atunci când mergeam şi eu cu ea.
— Asta din cauză că încă n-ai fost cu mine acolo. O să fie trăsnet! Eu ştiu unde sunt toate chestiile mişto. Şi pariez c-o să vină şi Adrian. El poate să se vâre oriunde. Ar fi ca o escapadă în două cupluri.
Încetul cu încetul, Lissa începu să-şi dea seama că ar putea să iasă ceva distractiv. Noi două reuşiserăm să descoperim o mică parte din „chestiile mişto" care se ascundeau dedesubtul poleielii strălucitoare a vieții de la Curte. Toate celelalte vizite de atunci încoace fuseseră exact aşa cum le descrisese ea: sufocante şi protocolare. Dar acum, să meargă împreună cu Christian şi cu nestăpânita, spontana de Avery? Era o posibilitate tentantă.
Dar numai până când Christian strică totul.
— Ei bine, pe mine să nu contați, zise el. Dacă e să iei cu tine o singură persoană, atunci ia-o pe Jill.
— Pe cine? se miră Avery.
— Ispititoarea minoră, îi explică Lissa, după care îşi întoarse privirea plină de uimire spre Christian. Dar de ce Dumnezeu s-o iau pe Jill? Abia am cunoscut-o.
— Pentru că ea chiar îşi doreşte la modul cel mai serios să învețe să se apere. Ar trebui să-i faci cunoştință cu Mia. Amândouă sunt utilizatoare ale apei.
— Corect, replică Lissa, cu subînțeles. Şi faptul că tu deteşti să mergi la Curte nu are nimic de-a face cu asta, nu?
— Păi...
— Christian! strigă Lissa, care deodată începu să se supere. De ce nu poți să faci asta pentru mine?
— Pentru că detest modul în care mă priveşte Regina Cățea, ripostă el.
Lissei nu i se păru un argument convingător.
— Da, dar după ce terminăm şcoala, eu o să locuiesc chiar acolo. Şi-atunci, va trebui să mergi şi tu.
— Mda, bine, atunci dă-mi mica asta vacanță acum. Iritarea Lissei crescu.
— O, văd cum stau treburile. Eu sunt obligată să-ți suport tot timpul rahaturile, dar tu nu eşti în stare să-ți ieşi din ale tale pentru mine.
Avery, care-şi tot plimbase privirea de la unul la celălalt, se ridică.
— Copii, vă las să vă rezolvați singuri problemele. Nu mă interesează dacă merge Christian sau

tentația minoră, atât timp cât vei fi tu acolo, preciza, după care o privi țintă pe Lissa. O să mergi, da?

— Mda, o să merg.

În loc de altceva, refuzul lui Christian o îmboldi brusc pe Lissa.

Avery zâmbi cu gura până la urechi.

— Minunat. Eu o s-o şterg de-aici, dar voi doi ați face mai bine să vă pupați şi să vă-mpăcați cât timp dispar eu.

Deodată, îşi făcu apariția în pragul uşii Reed, fratele lui Avery.

— Eşti gata? o întrebă el. Ori de câte ori vorbea, părea să mormăie. Avery îi fulgeră pe ceilalți cu o privire triumfătoare.

— Ați văzut? Viteazul meu frate, venit să mă conducă, înainte ca supraveghetoarele astea ale internatului să zbiere la mine că trebuie să plec. Acum, Adrian va trebui să descopere o modalitate mai nouă şi mai palpitantă prin care să-şi dovedească spiritul cavaleresc.

Reed nu prea semăna a viteaz sau a cavaler, însă bănuiesc că era drăguț din partea lui să vină să-şi conducă sora până în camera ei. Sincronizarea fusese de o ciudată perfecțiune. Poate că ea avea dreptate când susținea că el n-ar fi chiar atât de rău pe cât îl credeau ceilalți.

De îndată ce plecă Avery, Lissa se întoarse spre Christian.

— Vorbeşti serios, că s-o iau pe Jill în locul tău?

— Mhî, confirmă Christian. Încercă să se aşeze la loc în poala ei, însă Lissa îl respinse. Dar o să număr secundele până la întoarcerea ta, declară el.

— Nu pot să cred c-o iei în glumă.

— Ba n-o iau, zise el. Uite ce e, n-am vrut să te supăr în halul ăsta, bine? Dar, zău... chiar nu vreau să am de-a face cu toată melodrama asta de la Curte. Şi ar fi bine pentru Jill, adăugă, încruntându-se deodată. Sper că nu ai nimic împotriva ei, nu?

— Nici măcar n-o cunosc, se apără Lissa. Era încă supărată... mai mult decât m-aş fi aşteptat, ceea ce mi se părea neobişnuit.

Christian o apucă de mâini, reluându-şi expresia serioasă. Ochii aceia albaştri pe care-i iubea îi mai domoliră un pic mânia Lissei.

— Te rog, nu vreau să te necăjesc. E chiar atât de important?

Uite-aşa, mânia Lissei se risipi. Fusese o schimbare bruscă, de parcă el ar fi acționat un comutator.

— Nu, nu. Îmi convine s-o iau pe Jill... deşi nu sunt convinsă că ar fi bine pentru ea să-şi piardă vremea cu noi, făcând ce-i mai trece prin minte lui Avery.

— Las-o pe Jill cu Mia. O să aibă grijă de ea în weekend. Lissa încuviință, întrebându-se de ce-l interesa atât de mult pe el persoana lui Jill.

— OK. Dar tu nu faci asta din cauză că nu-ți place de Avery, nu?

— Ba nu, chiar îmi place de Avery. Te face să zâmbeşti mai mult.

— Tu eşti cel care mă face să zâmbesc.

— De-asta am adăugat şi acel „mai mult”, preciza Christian, sărutându-i cu delicatețe mâna. Ai fost atât de tristă de când a plecat Rose. Mă bucur că-ți mai petreci timpul şi cu altcineva... adică, nu zic că n-ai avea tot ce doreşti din partea mea.

— Avery nu e o înlocuitoare pentru Rose, protestă iute Lissa.

— Ştiu. Dar îmi aduce aminte de ea.

— Ce? Dar n-au nimic în comun.

Christian îşi îndreptă spinarea şi se aşeză alături de Lissa, lăsându-şi capul pe umărul ei.

— Avery e cam cum era Rose, mai demult, înainte să plecați amândouă.

Atât Lissa, cât şi eu, stăturăm câteva clipe să cugetăm la afirmația lui. Să fi avut dreptate? Înainte ca puterile spiritului să-şi înceapă manifestările, ea şi cu mine duceam o viață de petreceri. Şi, da, în mare parte din timp, eu eram cea care venea cu ideile acelea nebuneşti prin intermediul cărora să ne simțim bine şi să dăm de buclucuri.. Dar am fost eu atât de prezentă lângă ea, pe cât părea să fie uneori Avery?

— N-o să mai fie niciodată altcineva ca Rose, comentă Lissa, întristată.

— Nu, o aprobă Christian. O sărută scurt şi tandru pe buze, după care adăugă: Dar or să fie alte prietene.

Ştiam că are dreptate, dar nu mă puteam împiedica să simt un mic junghi de gelozie. În acelaşi timp, nu-mi puteam stăpâni o oarecare îngrijorare. Scurta izbucnire de enervare a Lissei cam părea să fi apărut din senin. O înțelegeam că-şi dorea să fi mers cu Christian, însă atitudinea ei fusese un pic cam răutăcioasă... iar îngrijorarea ei aproape geloasă cu privire la Jill mi se părea, şi ea, ciudată. Lissa nu avea niciun motiv să se îndoiască de sentimentele lui Christian, şi categoric nu când era vorba de cineva ca Jill. Toanele Lissei îmi aminteau prea mult de vremurile trecute.

Cel mai probabil, de vină era suprasolicitarea, însă un anume instinct — poate că făcea parte din legătura noastră — îmi spunea că era ceva în neregulă. N-a fost decât o senzație fugitivă, una pe care n-am prea putut s-o dibui, ca apa curgându-mi printre degete. Şi totuşi, instinctele mele se dovediseră corecte până acum, aşa că m-am hotărât s-o vizitez pe Lissa mai frecvent.

DOISPREZECE

Clipele petrecute cu lissa mi-au adus mai multe întrebări decât răspunsuri, aşa că, fără să am vreun prilej de acțiune, am continuat pur şi simplu să stau cu familia Belikov în următoarele câteva zile. Am intrat în programul lor obişnuit de viață, surprinsă încă o dată de cât de normal putea să fie. M-am străduit din răsputeri să mă fac utilă, ocupându-mă de toate corvezile pe care erau de acord să mi le încredințeze şi chiar mergând până într-acolo încât să am grijă de bebeluş (treabă cu care uneori nu mă simțeam prea comod, dat fiind faptul că pregătirea de gardian nu-mi lăsa prea mult timp pentru îndeletniciri extraşcolare, ca îngrijirea sugarilor). Eva mă urmărea din ochi în permanență, fără să spună vreodată ceva, dar mereu dându-mi impresia că mă dezaprobă.. Nu ştiam sigur dacă m-ar fi vrut plecată de-acolo, sau dacă pur şi simplu era felul în care privea ea de obicei. Celelalte, totuşi, nu-mi puneau absolut deloc prezența sub semnul întrebării. Erau încântate să mă aibă prin preajmă, lucru evident în fiecare gest al lor. Mai ales Viktoria era fericită.

— Mi-ar plăcea dac-ai putea să te întorci la şcoală cu noi, îmi spuse ea, cu un aer meditativ, într-o seară. Noi două ne petreceam foarte mult timp împreună.

— Când vă întoarceți?

— Luni, imediat după Paşte.

M-am simțit tulburată de un mic fior de tristețe. Fie că rămâneam aici, fie că nu, aveam să-i simt lipsa.

— Mamă, Doamne, nu mi-am dat seama că e atât de curând. O mică tăcere se aşternu peste noi, după care ea mă privi un pic pieziş.

— Ți-a trecut prin gând... în fine, e posibil să-ți fi trecut prin gând că ai putea să mergi cu noi la Sf. Vasile?

Am făcut ochii mari.

— Sf. Vasile? Şi şcoala voastră are numele unui sfânt? Nu toate şcolile aveau astfel de nume. Adrian urmase cursurile unei şcoli de pe Coasta de Est numite Alder.

— Al nostru este un sfânt de-al oamenilor, îmi explică ea, zâmbind. Ai putea să te înscrii şi tu. Ai putea să-ți termini ultimul an... sunt sigură că or să te primească.

Dintre toate variantele trăsnite pe care le luasem în considerare pentru expediția mea — şi, credeți-mă, luasem în considerare o grămadă de trăsnăi — aceasta era una care nu-mi trecuse niciodată prin cap. Îmi alungasem din minte şcoala. Eram destul de convinsă că nu mai aveam ce să învăț... în fine, după ce-i cunoscusem pe Sydney şi pe Mark, îmi devenise evident faptul că mai erau încă vreo câteva lucruri. Totuşi, gândindu-mă la ceea ce-mi doream eu de la viață, nu prea credeam că un semestru de matematică şi de ştiințe mi-ar fi de cine ştie ce folos. Şi, în ceea ce priveşte pregătirea de gardian, ceea ce-mi mai rămăsese de făcut, în cea mai mare parte, era să mă pregătesc pentru examenele de sfârşit de an. Nu ştiu de ce, dar mă îndoiam că testele şi provocările lor s-ar putea apropia, fie şi la o distanță considerabilă, de experiențele pe care deja le avusesem cu strigoii.

Am clătinat din cap.

— Nu prea cred. Sunt de părere că am cam terminat-o cu şcoala. În plus, totul ar fi pe ruseşte.

— Ți-ar traduce ei, insistă ea, după care un zâmbet şiret îi apăru pe față. În plus, adăugă, loviturile

de pumn şi de picior depăşesc barierele lingvistice.
Apoi, zâmbetul i se risipi, lăsând locul unei expresii mai meditative.
— Acum, serios. Dacă nu vrei să-ți termini şcoala, şi n-o să devii gardian... ei bine, atunci ce-ar fi să rămâi aici? Adică, în Baia. Ai putea să stai cu noi.
— N-am de gând să fiu prostituată pentru sânge, am precizat imediat.
O umbră neaşteptată îi traversă chipul.
— Nu la asta mă refeream.
— N-ar fi trebuit s-o spun. Scuze.
Mă simțeam prost pentru comentariul meu. Deşi tot auzeam zvonuri despre prostituatele pentru sânge din oraş, nu văzusem decât una, sau două, şi în mod sigur femeile din familia Belikov nu se numărau printre ele. Sarcina Soniei era cumva misterioasă, dar faptul că lucra într-o farmacie nu mi se părea prea degradant. Aflasem un pic mai multe şi despre situația Karolinei. Tatăl copiilor ei era un moroi cu care, din câte se părea, avusese o legătură sexuală autentică. Ea nu se degradase ca să fie cu el, iar el nu se folosise de ea. După naşterea micuței, hotărâseră de comun acord să pornească fiecare pe drumuri diferite, însă despărțirea fusese una prietenească. Se pare că în prezent Karolina se întâlnea cu un gardian care o vizita ori de câte ori avea câte o permisie.
Puținele prostituate pentru sânge pe care le zărisem prin oraş se potriveau în mare măsură cu imaginea tip pe care mi-o formasem. Vestimentația şi machiajul lor țipau a sex facil. Vânătăile de pe gâturi arătau limpede că nu-şi făceau probleme să-şi lase partenerii să le bea sângele în timpul partidelor de sex, cam cel mai degradant lucru pe care putea să-l facă un dhampir. Numai oamenii obişnuiți le dădeau sânge moroilor. Cei din neamul meu, nu. Să permiți aşa ceva — în special pe timpul întâlnirilor sexuale — ei bine, după cum am zis, era degradant. Cea mai murdară dintre treburile murdare.
— Mamei i-ar plăcea tare mult să rămâi. Ai putea să-ți iei şi tu un serviciu. Doar să faci parte din familia noastră.
— Nu pot să-i iau locul lui Dimitri, Viktoria, i-am atras atenția, cu delicatețe.
Întinse mâna şi mi-o strânse pe-a mea cu un gest liniştitor.
— Ştiu. Nimeni nu se aşteaptă să faci asta. Te iubim pentru ceea ce eşti, Rose. Să stai aici pare lucrul potrivit... Dimka a avut motivul lui pentru care a vrut să fie cu tine. Te potriveşti cu noi.
Am încercat să-mi închipui viața descrisă de ea. Părea... uşoară. Comodă. Fără griji. Doar să trăieşti într-o familie iubitoare, să te veseleşti şi să te bucuri de compania celorlalți seară de seară. Aş fi putut să-mi duc propria viață, fără să fiu nevoită să urmăresc zilnic pe cineva. Aş fi avut surori. N-ar mai fi fost lupte... în afara cazului în care ar fi trebuit să mă apăr. Aş fi putut să renunț la planificata ucidere a lui Dimitri... care ştiam că m-ar ucide şi pe mine, fie din punct de vedere fizic, fie sufletesc. Aş fi putut să aleg calea rațiunii, să-l las în legea lui şi să accept faptul că era mort. Şi, totuşi... dacă era să fac asta, atunci de ce nu m-aş fi întors în Montana? La Lissa şi la Academie?
— Nu ştiu, i-am răspuns într-un târziu Viktoriei. Nu ştiu ce-o să fac.
Era imediat după masa de seară, iar ea aruncă o privire şovăitoare spre ceas.
— N-aş vrea să te părăsesc, dacă tot nu mai avem mult timp de petrecut împreună, dar... era vorba să mă întâlnesc cu cineva în scurt timp...
— Cu Nikolai? am tachinat-o.
Ea scutură din cap a negație, aşa că am încercat să-mi ascund dezamăgirea. Îl văzusem de câteva ori, şi-mi devenise din ce în ce mai simpatic. Mare păcat că sentimentele Viktoriei nu se puteau aprinde pentru el. Totuşi, acum mă întrebam dacă nu cumva era altceva care s-o rețină... sau, mai degrabă, altcineva.
— Hai, deşartă sacul, am îmboldit-o, zâmbind. Cine e? Îşi păstră fața impasibilă, imitând-o destul de bine pe cea a lui Dimitri.
— Un prieten, îmi răspunse, evaziv. Dar mi s-a părut că-i disting un zâmbet în ochi.
— Cineva de la şcoală?
— Nu, replică, oftând. Şi tocmai asta-i problema. O să-mi lipsească rău de tot.
Zâmbetul îmi pieri de pe chip.
— Îmi dau seama.

— Of, zise, părând stânjenită. E o prostie din partea mea. Problema mea... în fine, e nimic în comparație cu a ta. Adică, poate că n-o să-l mai văd o vreme... dar tot o să-l văd. În schimb, Dimitri nu mai e. Tu n-o să-l mai vezi niciodată.

Ei bine, aici era posibil să nu aibă întru totul dreptate. Totuşi, nu i-am spus-o. În schimb, n-am rostit decât un „Mda”. Spre surprinderea mea, mă îmbrățișa.

— Cunosc ce înseamnă dragostea. Să pierzi aşa ceva... nu ştiu. Nu ştiu ce să zic. Tot ceea ce pot să-ți spun e că noi suntem aici, dacă ai nevoie. Noi toate, bine? N-ai cum să-l în-locuieşti pe Dimitri, dar o soră poți să ne fii.

Faptul că mă numea soră mă buimăcea şi mă încălzea în acelaşi timp. Dar acum ea trebuia să se pregătească pentru întâlnire, îşi schimbă în grabă hainele şi se machie — categoric, era vorba despre ceva mai mult decât o întâlnire cu un prieten —, după care porni spre uşă. Mă cam bucura acest lucru, fiindcă n-aş fi vrut ca ea să vadă lacrimile pe care cuvintele ei mi le aduseseră în ochi. Îmi petrecusem viața ca fiind un copil unic. Lissa fusese, pentru mine, cea mai aproape de ceea ce ar fi însemnat o soră. Mereu o considerasem pe Lissa ca pe o soră: una pe care acum o pierdusem. S-o aud acum pe Viktoria numindu-mă soră... ei bine, asta tulbura ceva din mine. Ceva care-mi spunea că, într-adevăr, am prieteni şi că nu sunt singură.

După plecarea ei, m-am dus în bucătărie, unde m-a găsit în scurt timp Olena. Tocmai scotoceam după mâncare.

— Pe Viktoria am auzit-o plecând? mă întrebă.

— Mda, s-a dus să se vadă cu o prietenă.

Spre cinstea mea, am izbutit să-mi păstrez o expresie neutră. Nici prin gând nu-mi trecea s-o dau de gol pe Viktoria. Olena suspină.

— Aş fi vrut s-o trimit cu o treabă în oraş.

— Mă duc eu, m-am oferit, în grabă. După ce mănânc ceva. Îmi adresă un zâmbet plin de bunătate şi mă mângâie pe obraz.

— Ai inimă bună, Rose. Înțeleg de ce te iubea Dimka. Era atât de uimitor, m-am gândit, felul în care acceptaseră cei de pe-aici relația mea cu Dimitri. Nimeni nu invoca diferența de vârstă, sau relația profesor-elev. Aşa cum îi spusesem lui Sydney, era de parcă aş fi fost văduva lui, sau cam aşa ceva, iar cuvintele Viktoriei referitoare la rămânerea mea acolo îmi tot reveneau în minte. Felul în care mă privea Olena mă făcea să mă simt ca şi cum i-aş fi fost într-adevăr fiică şi, încă o dată, m-au străbătut acele sentimente ostile față de propria mea mamă. Ea probabil că mi-ar fi luat în derâdere relația cu Dimitri. Ar fi calificat-o ca nepotrivită şi mi-ar fi spus că sunt prea tânără. Sau nu? Poate c-o judecam cu prea multă asprime.

Văzându-mă rămasă pe gânduri în fața dulapului deschis, Olena clătină din cap cu reproş.

— Dar trebuie să mănânci mai întâi.

— Numai o mică gustare, am asigurat-o. Nu trebuie să te deranjezi.

Până la urmă, îmi tăie câteva felii din pâinea neagră pe care o copsese mai devreme şi-mi puse în față un putinei cu unt, fiindcă ştia că ador să-mi ung feliile şi să le lipesc între ele. Karolina mă tachinase, spunându-mi că americanii ar putea să fie şocați aflând ce intra în compoziția pâinii acesteia, aşa că niciodată nu pusesem întrebări. Era, cumva, dulce şi, în acelaşi timp, picantă, şi-mi plăcea la nebunie.

Olena se aşeză față-n față cu mine, privindu-mă în timp ce mâncam.

— Era mâncarea lui preferată, când era mic.

— A lui Dimitri? Încuviință.

— Ori de câte ori avea liber de la şcoală, primul lucru pe care-l făcea era să-mi ceară pâine de-asta. Practic, trebuia să fac o pâine numai pentru el, la cât mânca. Fetele niciodată nu mâncau atât.

— Băieții mereu par să mănânce mai mult, am zis, deşi, după cum recunoşteam în sinea mea, eu cam țineam pasul cu cei mai mulți dintre ei. Iar el e mai mare şi mai înalt decât majoritatea.

— Adevărat, rosti ea, gânditoare. Dar până la urmă am ajuns într-un punct în care l-am determinat să şi-o facă singur. I-am spus că, dacă tot îmi mănâncă toată mâncarea, e de preferat să ştie şi de câtă muncă e nevoie pentru prepararea ei.

Am izbucnit în râs.

— Nu pot să mi-l închipui pe Dimitri făcând pâine.

Şi totuşi, de îndată ce cuvintele mi-au ieşit de pe buze, mi-am schimbat părerea. Asocierile imediate pe care le făceam cu privire la Dimitri erau întotdeauna de vigoare şi de impetuozitate: latura aceea sexy, de zeu al războiului, era cea care-mi venea în minte când mă gândeam la el. Şi totuşi, blândețea şi solicitudinea erau cele care, amestecate cu acea implacabilitate, îl făceau pe Dimitri să fie atât de minunat. Aceleaşi mâini care mânuiau țepuşele cu atât de mare precizie erau şi cele care-mi îndepărtau cu grijă părul căzut peste față. Ochii aceia capabili să descopere cu ascuțime orice primejdie din apropiere puteau să mă privească întrebător şi adorator, ca şi cum aş fi fost cea mai frumoasă şi mai uluitoare femeie din lume.

Am oftat, mistuită de acea durere dulce-amăruie din piept, care-mi devenise între timp atât de familiară. Ce prostie, să mă întoarcă pe dos un codru de pâine, dintre toate lucrurile de pe lumea asta. Dar asta era treaba. Deveneam emotivă ori de câte ori mă gândeam la Dimitri.

Privirea Olenei mă fixa, tandră şi plină de compasiune.

— Ştiu, zise, ghicindu-mi gândurile. Ştiu exact cum te simți.

— Oare o să se mai domolească? am întrebat-o.

Spre deosebire de Sydney, Olena avea ce să-mi răspundă.

— Da. Numai că niciodată n-o să mai fii cea de dinainte. Nu ştiam dacă să-mi găsesc o alinare în cuvintele ei, sau nu. După ce am terminat de mâncat, mi-a înmânat o scurtă listă de cumpărături, şi am pornit spre centru, bucurându-mă că ies la aer şi că mă pun în mişcare. Inactivitatea nu mi se potrivea.

Ajungând la băcănie, am rămas surprinsă nimerind peste Mark. Rămăsesem cu impresia că el şi Oksana nu veneau prea des în oraş. Îi credeam în stare să-şi producă singuri alimentele şi să trăiască din roadele pământului. El mă întâmpină cu un zâmbet cald.

— Chiar mă întrebam dacă mai eşti pe-aici.

— Mda, i-am răspuns, ridicându-mi coşulețul. Fac ceva cumpărături pentru Olena.

— Mă bucur că mai eşti pe-aici, îmi zise. Pari mai... împăcată.

— Cred că inelul de la tine mă ajută. Cel puțin, cu împăcarea, în schimb, nu m-a ajutat cu mare lucru în privința luării hotărârilor.

Se încruntă, mutându-şi sticla cu lapte dintr-o mână în cealaltă.

— Ce hotărâri?

— Despre ce să fac. Încotro să pornesc.

— De ce n-ai rămâne aici?

Era straniu, semăna atât de mult cu conversația avută cu Viktoria. Iar răspunsul meu fu la fel de asemănător.

— Nu ştiu ce-aş putea să fac dac-ar fi să rămân aici.

— Să-ți iei un serviciu. Să trăieşti împreună cu familia Belikov. Ele te iubesc, să ştii. Te potriveşti perfect în familia lor.

Acea senzație de căldură, de a mă şti iubită, îmi reveni, făcându-mă să încerc încă o dată să mă imaginez stabilindu-mă, pur şi simplu, cu ele, lucrând într-un magazin cum era acesta, sau servind la mese.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Parc-aş fi fost un disc stricat. Pur şi simplu, nu ştiu dacă e ceea ce mi s-ar potrivi.

— Ar fi mai bine decât cealaltă variantă, mă preveni el. Mai bine decât să tot alergi fără vreun țel adevărat, azvârlindu-te în fața primejdiei. Asta n-ar fi deloc o opțiune.

Şi totuşi, era motivul pentru care venisem în Siberia, de la bun început. Vocea mea interioară mă apostrofă: Dimitri, Rose. Ai uitat de Dimitri? Ai uitat că ai venit aici ca să-l eliberezi, aşa cum şi-ar fi dorit el? Sau poate că tocmai asta şi-ar fi dorit? Poate că ar fi vrut să mă ştie la adăpost. Pur şi simplu, nu ştiam şi, lipsită de ajutorul lui Mason, opțiunile îmi erau şi mai încețoşate. Gândul la Mason îmi aminti deodată de ceva de care uitasem complet.

— Când am vorbit data trecută... ei bine, am vorbit despre ceea ce pot să facă Oksana şi Lissa. Dar tu?

Mark îşi îngustă privirea.

— La ce te referi?
— Ai dat vreodată... ai întâlnit vreodată, hm, fantome? Trecură câteva clipe, după care el expiră cu putere.
— Sperasem că nu ți s-a întâmplat şi ție.
Am rămas uimită cât de uşurată m-am simțit aflând că nu eram singură în experiențele mele fantomatice. Chiar dacă înțelegeam acum că faptul că murisem şi trecusem prin lumea morților făcuse din mine o țintă pentru spirite, tot însemna unul dintre cele mai înspăimântătoare consecințe ale faptului că eram atinsă de umbră.
— S-a întâmplat fără s-o vrei? l-am întrebat.
— La început. Pe urmă, am învățat s-o controlez.
— Şi eu, am zis, dar deodată mi-am amintit de întâmplarea de lângă hambar. De fapt, nu e chiar întru totul aşa.
Coborându-mi şi mai mult vocea, i-am povestit în grabă ce se întâmplase în timpul călătoriei mele cu Sydney. Nu mai vorbisem despre asta față de nimeni.
— Niciodată, în viața ta, să nu mai faci una ca asta, rosti el, cu asprime.
— Dar n-a fost cu voia mea! Pur şi simplu, s-a întâmplat.
— Ai intrat în panică. Aveai nevoie de ajutor, şi o anume parte din tine a chemat spiritele care te-au înconjurat. Să n-o mai faci. Nu e bine, şi foarte uşor poți să pierzi controlul.
— Nici măcar nu ştiu cum am făcut-o.
— Exact cum ți-am spus: o pierdere a controlului. Nu te mai lăsa niciodată învinsă de panică.
Pe lângă noi trecu o femeie mai în vârstă, cu batic pe cap şi un coşuleț cu legume pe braț. Am aşteptat-o să se îndepărteze, după care l-am întrebat pe Mark.
— Şi ele, de ce s-au luptat pentru mine?
— Pentru că morții îi urăsc pe strigoi. Strigoii sunt creaturi împotriva firii, nici vii, nici moarte: doar existente într-o anumită stare intermediară. Exact aşa cum simțim noi răul, aşa îl simt şi fantomele.
— Am impresia că pot să fie o armă redutabilă.
Chipul lui, în mod normal liniştit şi deschis, se posomori.
— E ceva primejdios. Cei ca mine şi ca tine deja umblă pe marginea prăpastiei întunericului şi a nebuniei. Chemarea fățişă a morților nu face decât să ne aducă mai aproape de prăbuşirea în prăpastie şi de pierderea minților.
Aruncă o privire spre ceasul de la încheietură şi oftă.
— Uite, eu trebuie să plec, dar să ştii că vorbesc serios, Rose. Rămâi aici. Rămâi departe de necazuri. Luptă-te cu strigoii dacă te atacă, dar nu te duce să-i cauți orbeşte. Şi, fără discuție, lasă fantomele în pace.
Era un sfat important pe care să-l primeşti într-o băcănie, un sfat important pe care nu eram convinsă că l-aş putea urma. Totuşi, i-am mulțumit şi l-am rugat să-i transmită salutările mele Oksanei, după care am plătit şi am plecat, la rândul meu. Tocmai mă întorceam spre cartierul Olenei, când am cotit şi aproape că m-am ciocnit de Abe.
Era îmbrăcat în obişnuitul lui stil țipător, purtând haina aceea scumpă şi un fular galben-auriu asortat cu aurul din bijuteriile lui. Gardienii se învârteau prin preajmă, iar el se rezema nepăsător de peretele din cărămidă al unei clădiri.
— Aşadar, de-asta ai venit tu în Rusia. Să faci piața ca o țărancă oarecare.
— Nu, am protestat. Sigur că nu.
— Atunci, doar în vizită?
— Doar ajut pe cineva. Nu te mai strădui să smulgi informații de la mine. Nu eşti atât de isteț pe cât te crezi.
— Aici te înşeli, îmi zise.
— Uite ce e, ți-am mai spus o dată. Am venit să le dau vestea celor din familia Belikov. Aşa că întoarce-te şi spune-le celor pentru care lucrezi, oricine ar fi ei, că asta e.
— Iar eu ți-am mai spus o dată să nu mă minți, ripostă el. Încă o dată, am observat la el acel neobişnuit amestec de amenințare şi umor. Habar n-ai câtă răbdare am avut cu tine. Dac-ar fi fost

vorba despre altcineva, aş fi obţinut informaţiile de care aveam nevoie încă din prima noapte.

— Norocul meu, m-am răstit, ca răspuns. Şi-acum, ce? O să mă târăşti pe o alee şi-o să mă snopeşti până-ţi spun ce caut aici? Îmi cam pierd interesul faţă de tot tiparul ăsta de înfricoşător-şef-de-bandă, să ştii.

— Iar eu îmi pierd răbdarea cu tine, mi-o întoarse. Gata cu umorul şi, văzându-l cum se înalţă deasupra mea, nu m-am putut împiedica să observ, neliniştită, că avea o construcţie mai solidă decât a majorităţii moroilor. Cei mai mulţi dintre moroi evitau confruntările fizice, însă nu m-ar fi surprins să aflu că Abe ar fi frăgezit la fel de multe persoane ca şi bodyguarzii lui. Şi, vrei să fiu sincer? Nu mă mai interesează ce cauţi aici. Doar că trebuie să pleci. Acum.

— Nu mă ameninţa pe mine, moşule. O să plec când mama naibii o să vreau.

Nostim, tocmai îi declarasem lui Mark că nu ştiu dac-aş putea să rămân în Baia, dar acum, presată de Abe, nu-mi doream decât să-mi înfig mai bine picioarele în pământ.

— Nu ştiu de la ce anume vrei să mă împiedici, i-am mai zis, dar să ştii că nu mi-e frică de tine.

Nici afirmaţia asta nu era în întregime adevărată.

— Ar trebui să-ţi fie, replică, vesel. Pot să fiu un prieten foarte bun, sau un duşman foarte rău. Dacă pleci, pot să te fac să nu regreţi. Putem să încheiem un târg.

În timp ce vorbea, i-am zărit în ochi un licăr aproape entuziast. Mi-am amintit de cum mi-l descria Sydney, manipulându-i pe ceilalţi, şi am avut senzaţia că tocmai pentru asta trăia: să negocieze, să încheie târguri, astfel încât să obţină ceea ce-şi doreşte.

— Nu, am zis. O să plec când o să fiu gata s-o fac. Şi nici tu, nici cei pentru care lucrezi, oricine ar fi, n-aveţi cum să-mi schimbaţi hotărârea.

Sperând că mă arătasem curajoasă, m-am întors să plec, dar el şi-a întins braţul şi m-a apucat de umăr, smucindu-mă înapoi, aproape făcându-mă să-mi împrăştii cumpărăturile. Am dat să mă avânt la atac, însă gardienii au ajuns acolo iuţi ca fulgerul. Ştiam că n-aveam cum să ajung prea departe.

— Timpul tău petrecut aici a expirat, şuieră Abe. În Baia. În Rusia. Întoarce-te în State. Îţi dau eu tot ce-ţi trebuie: bani, bilete la clasa-ntâi, orice vrei.

M-am smuls din mâna lui, păşind cu grijă înapoi.

— N-am nevoie nici de ajutorul, nici de banii tăi... numai Dumnezeu ştie de unde provin.

Un grup de oameni apăru de după colţ, râzând şi discutând, aşa că m-am retras şi mai mult, sigură de faptul că Abe n-ar fi vrut să facă o scenă în prezenţa martorilor. Asta mă făcea să mă simt mai curajoasă, ceea ce era, probabil, ceva prostesc din partea mea.

— Şi, aşa cum ţi-am mai spus, l-am sfidat încă o dată, o să plec când mama naibii o să vreau.

Abe îşi ridică ochii spre ceilalţi pietoni, după care începu să se retragă şi el, împreună cu gardienii lui. Avea pe chip zâmbetul acela care te îngheţa.

— Şi eu ţi-am spus un lucru. Pot să fiu un prieten foarte bun, sau un duşman foarte rău. Dispari din Baia până nu afli care dintre ei sunt.

Se răsuci pe călcâie şi plecă, spre marea mea uşurare. Nu mi-aş fi dorit să-mi citească teama pe care cuvintele lui mi-o aduseseră pe chip.

M-am dus la culcare devreme în seara aceea, simţindu-mă deodată egoistă. Am zăcut o vreme în pat, răsfoind încă o revistă pe care nu puteam s-o citesc şi uimindu-mă faptul că eram din ce în ce mai istovită. Probabil că întâlnirile cu Mark şi cu Abe mă epuizaseră. Vorbele lui Mark despre rămânerea mea acolo nimeriseră prea aproape de ţintă după conversaţia mea de mai devreme cu Viktoria. Ameninţările slab voalate ale lui Abe mă făcuseră să-mi ridic toate barierele de apărare, punându-mă în gardă împotriva oricui ar fi colaborat cu el în dorinţa ca eu să plec din Rusia. Oare în ce punct, mă întrebam, avea să-şi piardă cu adevărat răbdarea şi să renunţe la încercările de a cădea la învoială?

Am aţipit şi m-a învăluit familiara senzaţie a unui vis cu Adrian. Trecuse destul timp de când nu se mai întâmplase aşa ceva, şi chiar crezusem că m-a ascultat, fiindcă îi cerusem data trecută să mă lase în pace. Fireşte, mereu i-o spuneam. Acesta fusese cel mai lung interval de timp în care nu avusesem parte de vizitele lui şi, oricât de mult mi-ar fi displăcut s-o recunosc, mi se cam făcuse dor de el.

Decorul pe care şi-l alesese de această dată era o bucată din proprietatea Academiei, o suprafaţă împădurită din preajma unui iaz. Totul era înverzit şi îmbobocit, iar razele soarelui băteau din plin asupra noastră. Bănuiam că, de fapt, creaţia lui Adrian nu se potrivea cu adevărata stare a vremii din

Montana din momentul acela, însă, la urma urmei, el deținea controlul. Putea să facă orice voia.
„Micuțule dhampir", îmi zise el, zâmbind. „Nu te-am văzut de mult."
„Credeam că ai terminat-o cu mine", i-am răspuns, aşezându-mă pe o piatră mare şi netedă.
„Cu tine n-o s-o termin niciodată", m-a asigurat, îndesându-şi mâinile în buzunare şi îndreptându-se tacticos spre mine. „Deşi... ca să-ți spun adevărul, chiar am vrut să mă țin departe de data asta. Dar, în fine, aveam nevoie să mă asigur că eşti încă vie."
„Vie şi nevătămată."
Îmi zâmbi. Soarele îi făcea părul castaniu să sclipească, dându-i străluciri aurii.
„Bine. Chiar pari să fii în formă foarte bună, sincer să fiu. Aura ta arată mai bine decât am văzut-o vreodată." Privirea i se abătu de la fața mea la mâinile pe care le țineam în poală, încruntându-se, îngenunche şi-mi ridică mâna dreaptă. „Ce-i ăsta?" mă întrebă.
Aveam pe deget inelul de la Oksana. Cu toată lipsa de ornamentație a inelului, metalul strălucea cu putere în lumina soarelui. Visele erau atât de stranii! Chiar dacă Adrian şi cu mine nu eram de fapt împreună, inelul mă urmase şi-şi păstrase puterile destul cât să le simtă şi el.
„E un farmec. Un inel impregnat cu spirit."
La fel ca în cazul meu, şi pentru el părea să fie ceva la care nu se gândise niciodată. Expresia feței îi deveni nerăbdătoare.
„Şi lecuieşte, aşa-i? El e cel care împiedică o parte din întuneric să-ți pătrundă în aură."
„O parte", am zis, stingherită de cât de mult se concentrase asupra inelului, aşa că l-am scos de pe deget şi mi l-am strecurat în buzunar. „E ceva temporar. Am cunoscut o altă utilizatoare a spiritului... şi un dhampir atins de umbră."
Pe chipul lui, surprinderea se accentua.
„Ce? Unde?"
Mi-am muşcat buzele şi am scuturat din cap.
„Fir-ar să fie, Rose! Asta-i ceva important. Ştii cât am tot căutat, eu şi cu Lissa, alți utilizatori ai spiritului! Spune-mi unde sunt."
„Nu. Poate mai târziu. Nu vreau să mă trezesc că veniți după mine."
Dar, din câte ştiam, erau deja pe urmele mele, folosindu-se de Abe ca agent.
În ochii lui verzi apăru o străfulgerare de mânie.
„Uite ce e, presupune pentru câteva clipe că lumea nu se învârteşte în jurul tău, bine? Aici e vorba despre Lissa şi despre mine, despre înțelegerea nebuniei puterilor ăstora magice din interiorul nostru. Dac-ai găsit pe cineva care ne-ar putea ajuta, noi trebuie să ştim."
„Poate mai târziu", am repetat, încăpățânată. „Curând, plec în altă parte... şi-atunci o să-ți spun."
„De ce trebuie să fii tu mereu atât de dificilă?"
„Pentru că aşa mă placi tu."
„În clipa de față? Nu prea mult."
Era genul de comentariu glumeț obişnuit pentru Adrian, dar în clipa aceea, ceva mă nelinişte a la el. Nu ştiu de ce, dar aveam o foarte, foarte mică senzație că, deodată, nu-i mai eram atât de dragă ca de obicei.
„Încearcă doar să ai răbdare", i-am zis. „Sunt convinsă că voi doi aveți alte probleme pentru care să lucrați. Iar Lissa pare să fie destul de ocupată cu Avery"
Scăpasem cuvintele înainte să mă pot abține, şi o parte din amărăciunea şi invidia resimțite în timp ce-i urmărisem acum două nopți îmi împodobeau tonul.
Adrian ridică o sprânceană.
„Doamnelor şi domnilor, iat-o că recunoaşte! Ai spionat-o pe Lissa: ştiam eu!"
Mi-am întors privirea.
„Vreau doar să ştiu că şi ea e în viață."
De parcă aş putea să fiu oriunde în lume fără să ştiu asta.
„Este. Vie şi nevătămată, la fel ca tine. Ăăă... nevătămată, în cea mai mare parte, preciza, încruntându-se. Uneori, simt vibrații ciudate dinspre ea. Nu pare să fie chiar în regulă, iar aura îi pâlpâie un pic. Nu durează mult niciodată, dar tot mă nelinişteşte."
Ceva anume din vocea lui Adrian căpătă o nuanță mai delicată.

„Şi Avery îşi face griji pentru ea, aşa că Lissa e pe mâini bune. Avery e destul de surprinzătoare.”
I-am aruncat o privire nimicitoare.
„Surprinzătoare? Îţi place de ea, sau ce?”
Nu uitasem replica lui Avery, cum că avea să lase uşa descuiată special pentru el.
„Sigur că-mi place de ea. E o tipă grozavă.”
„Nu, voiam să ştiu dacă-ţi place. Nu dacă-ţi place pur şi simplu.”
„A, înţeleg, replică, dându-şi ochii peste cap. Acum ne ocupăm de definiţiile de şcoală primară ale verbului a plăcea.” „Nu mi-ai răspuns la întrebare.”
„Ei bine, cum ţi-am spus, e o tipă grozavă. Isteaţă. Volubilă. Frumoasă.”
Ceva din felul în care rostise „frumoasă” mă irită. Mi-am abătut din nou privirea, jucându-mă cu albastrul nazar pe care-l purtam la gât, în timp ce încercam să-mi analizez sentimentele. Adrian înţelese primul cum stăteau treburile.
„Eşti gelos, micuţule dhampir?” Mi-am întors privirea spre el.
„Nu. Dac-ar fi fost să fiu geloasă pe tine, aş fi înnebunit de mult, date fiind toate fetele cu care te prosteşti tu.”
„Avery nu e genul de fată cu care să te prosteşti.”
Din nou, distingeam acea afecţiune în vocea lui, acea visare. N-ar fi trebuit să mă deranjeze. Ar fi trebuit să mă bucure faptul că era interesat de altă fată. La urma urmei, mă tot străduisem să-l conving să mă lase în pace de atâta vreme. O parte a condiţiei cu care îmi dăduse banii pentru călătoria aceasta fusese ca eu să-i promit că-i voi da o şansă când — şi dacă — aveam să mă întorc în Montana. În cazul în care el se cupla cu Avery, ar fi fost o grijă în minus pentru mine.
Şi, sinceră să fiu, să fi fost oricare altă fată decât Avery, probabil că nu m-ar fi deranjat. Dar, nu ştiu de ce, ideea ca ea să-l fi fermecat mi se părea, pur şi simplu, insuportabilă. Nu era de ajuns c-o pierdeam pe Lissa în favoarea ei? Cum era posibil ca o fată să-mi poată lua locul cu atâta uşurinţă? Îmi furase cea mai bună prietenă, iar acum şi tipul care se jurase cu cerul şi cu pământul că eu eram unica pentru el se gândea la modul cel mai serios să mă înlocuiască.
Eşti o ipocrită, mă certă o voce neînduplecată din interiorul meu. De ce te simţi înşelată pentru faptul că altcineva a intrat în vieţile lor? Doar i-ai abandonat. Şi pe Lissa, şi pe Adrian. Amândoi au toate drepturile să-şi continue vieţile.
M-am ridicat, enervată.
„Uite ce e, mi-ajunge cât am vorbit cu tine în seara asta. Îmi dai voie să ies din vis? N-o să-ţi spun unde sunt. Şi nu mă interesează să aud cât de minunată e Avery şi cu cât e mai bună decât mine.”
„Avery nu s-ar purta niciodată ca o năzuroasă mică”, replică el. „Ea nu s-ar simţi atât de ofensată de faptul că există cineva căruia îi pasă cu adevărat dacă e în regulă. Ea nu mi-ar refuza şansa de a învăţa mai multe despre puterile mele magice, disperată până la paranoia că ar putea cineva să-i împiedice nebuneasca încercare de a trece peste moartea iubitului ei.”
„Nu-mi vorbi mie despre nazuri”, m-am răstit şi eu. „Eşti la fel de egoist şi de egocentrist ca de obicei. Mereu, e numai pentru tine... până şi visul ăsta, tot pentru tine e. Mă ţii în el împotriva voinţei mele, vreau, nu vreau, doar ca să te amuzi tu.”
„Perfect”, ripostă, cu răceală în glas. „Îl termin. Şi termin cu orice dintre noi. N-o să mă mai întorc.”
„Bun. Sper că, de data asta, o să te ţii de cuvânt.”
Imaginea ochilor lui verzi a fost ultima pe care am văzut-o înainte să mă trezesc în patul meu.
M-am ridicat în capul oaselor, cu răsuflarea tăiată. Simţeam că inima e pe cale să mi se rupă în două şi aproape că-mi venea să plâng. Adrian avea dreptate: fusesem o năzuroasă. Mă răstisem la el, deşi nu merita în realitate. Şi totuşi... Nu fusesem în stare să mă stăpânesc. Îmi era dor de Lissa. Îmi cam era dor până şi de Adrian. Iar acum, altcineva îmi lua locul, cineva care nu avea să plece pur şi simplu, aşa cum procedasem eu.
N-o să mă mai întorc.
Şi, pentru prima oară în viaţă, aveam senzaţia că, într-adevăr, nu se va mai întoarce.

TREISPREZECE

A doua zi era pastele. Toată lumea era trează şi în mişcare, pregătindu-se să meargă la biserică. Întreaga casă mirosea delicios, plină de aromele ieşite din cuptorul Olenei. Stomacul îmi huruia, făcându-mă să mă întreb dacă voi fi în stare să aştept până la prânz uriaşul ospăț pe care-l pregătise. Chiar dacă nu totdeauna eram convinsă de existența lui Dumnezeu, mă dusesem de multe ori la biserică în viața mea. În principal, fusese un gest de respect față de ceilalți, un mod de a fi politicoasă şi sociabilă. Dimitri se ducea fiindcă-şi găsea pacea acolo, şi m-am întrebat dacă, mergând astăzi, aş putea să primesc vreun indiciu cu privire la ceea ce trebuia să fac în continuare.

Mă simțeam un pic cam şleampătă însoțindu-le pe celelalte. Se îmbrăcaseră de sărbătoare, în timp ce eu nu aveam altceva la dispoziție decât jeans şi câteva cămăşi sport. Viktoria, observându-mi necazul, îmi împrumută o bluză albă dantelată, care-mi era un pic cam strâmtă, dar tot arăta grozav. De îndată ce m-am aşezat alături de familie într-o strană, mi-am rotit privirea în jur, mirându-mă cum de-şi putea găsi Dimitri mângâierea în minuscula capelă a Academiei, când crescuse într-un astfel de loc.

Era imens. Încăpeau acolo patru capele de-ale noastre. Tavanul era mai înalt şi mai minuțios lucrat, iar decorațiunile din aur şi icoanele sfinților păreau să acopere toate suprafețele. Era ceva copleşitor, orbitor pentru privire. Mirosul dulceag de tămâie plutea dens prin aer, atât de dens, încât chiar puteam să zăresc şi fumul.

Vedeam foarte multă lume acolo, atât oameni obişnuiți, cât şi dhampiri, şi am fost surprinsă să descopăr chiar şi câțiva moroi. Din câte se părea, moroii aflați în vizită prin oraş erau suficient de evlavioşi cât să vină la biserică, în ciuda cine ştie căror activități sordide ar fi desfăşurat. Şi, fiindcă veni vorba despre moroi...

— Abe nu-i aici, i-am zis Viktoriei, privind în jur. Ea era în stânga mea, în timp ce Olena stătea în dreapta. Cu toate că nu mi se păruse genul de credincios, mă cam aşteptasem ca el să mă urmărească şi acolo. Speram că, poate, lipsa lui însemna că plecase din Baia. Încă mă simțeam descurajată de ultima noastră întâlnire. Oare să fi plecat din oraş? am întrebat-o.

— Cred că el e musulman, îmi explică Viktoria. Dar, din câte ştiu, e tot pe-aici. Karolina l-a văzut azi-dimineață.

Al naibii Zmeu. N-a plecat. Cum spusese? Un prieten foarte bun, sau un duşman foarte rău.

Văzând că nu spun nimic, Viktoria mă privi neliniştită.

— N-a făcut niciodată nimic cu adevărat rău cât timp a fost pe-aici. De obicei, are câteva întâlniri, după care dispare. Am vorbit serios atunci când am zis că nu cred c-o să-ți facă vreun rău, dar acum îmi cam faci griji. Ai intrat cumva în vreun soi de necaz?

Excelentă întrebare.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, pare să fie interesat de mine, atât. Nu pot să-mi dau seama de ce.

Încruntarea ei se accentua.

— N-o să permitem să ți se întâmple ceva rău, rosti ea, aprigă.

I-am zâmbit, nu doar pentru grija ei față de mine, ci şi pentru cât de mult semăna cu Dimitri în clipa aceea.

— Mersi. Sunt câțiva dintre cei de-acasă care s-ar putea să mă caute, şi cred că Abe doar... vrea să vadă ce fac.

Era o modalitate drăguță de referire la cineva care fie avea să mă ducă pe sus înapoi în State, cu toate protestele şi zvârcolelile mele... fie avea să mă facă să dispar pentru totdeauna.

Viktoria păru să-şi dea seama de faptul că îndulceam realitatea.

— Ei bine, să ştii că am vorbit serios. N-o să-i permit să-ți facă vreun rău.

Începu slujba, întrerupându-ne conversația. Deşi preotul psalmodia frumos, pentru mine avea mai puțină semnificație decât oricare altă slujbă, în general. Totul era în limba rusă, la fel ca şi la slujba funerară, iar astăzi nimeni nu se mai deranja să-mi traducă. Nu avea importanță. Continuând să absorb frumusețile înconjurătoare, m-am pomenit că mintea începe să-mi rătăcească. La stânga altarului, un înger cu păr auriu mă privea dintr-o icoană înaltă de un metru şi ceva.

O neaşteptată amintire îmi apăru în minte. Odată, Dimitri obținuse permisiunea ca eu să-l însoțesc

într-un weekend în Idaho, la o scurtă întâlnire cu alți gardieni. Idaho nu se număra printre locurile pe care aş fi fost dornică să le vizitez, dar mă bucuram de timpul pe care urma să-l petrecem împreună, iar el îi convinsese pe cei din conducerea şcolii că pentru mine ar fi însemnat „o experiență educativă”. Era la scurt timp după moartea lui Mason şi, după unda de şoc care străbătuse şcoala ca urmare a acestei tragedii, cred că mi s-ar fi permis orice, sinceră să fiu.

Din nefericire, în călătoria aceea am avut parte de prea puțină distracție sau romantism. Dimitri avea o misiune de îndeplinit, şi cât mai repede. Prin urmare, am mers cât de repede ne-a fost cu putință, oprindu-ne doar când era absolut necesar. Gândindu-mă că ultimul nostru drum pe şosele ne adusese în fața unui masacru ale căror victime fuseseră moroi, faptul că în acest caz lipsiseră evenimentele deosebite era, probabil, de bine. Ca de obicei, n-a vrut să mă lase să conduc, oricât aş fi susținut eu că am putea să ajungem în jumătate din timp. Sau poate că tocmai de aceea nu mă lăsa să conduc.

La un moment dat, ne-am oprit să mai alimentăm rezervorul şi să ciugulim ceva de mâncare de la o benzinărie. Eram pe undeva prin munți, într-un târguşor mititel care rivaliza cu Sf. Vladimir ca izolare. La şcoală, în zilele cu cer senin, puteam să zăresc munții, dar să fii printre ei era o cu totul altă experiență. Ne înconjurau din toate părțile şi păreau atât de aproape, încât aveai impresia că dintr-o singură săritură ai putea să aterizezi pe unul dintre ei. Dimitri tocmai termina de trebăluit pe la maşină. Cu sandvişul în mână, m-am dus până în spatele benzinăriei, de unde aveam o privelişte mai bună.

Toată aparența de civilizație pe care o oferea benzinăria a dispărut de îndată ce-am trecut de ea. În fața aveam o nesfârşită întindere de pini înzăpeziți, şi totul era atât de nemişcat şi de tăcut, excepție făcând doar îndepărtatele sunete ale autostrăzii din spate. Mă durea sufletul pentru ceea ce se întâmplase cu Mason, şi încă eram bântuită de coşmaruri cu strigoii care ne ținuseră în captivitate. Suferința nu se grăbea să dispară, însă ceva anume din acest decor paşnic mi-a alinat-o pentru moment.

Coborându-mi privirea spre zăpada neatinsă, înaltă de aproape jumătate de metru, deodată mi-a venit o idee. M-am lăsat să cad pe spate. Stratul gros de zăpadă m-a primit în brațele lui, şi m-am odihnit acolo câteva clipe, găsindu-mi confort în faptul că stăteam întinsă. Apoi, am început să-mi mişc mâinile şi picioarele încoace şi-ncolo, săpând alte şi alte goluri în zăpadă. După ce am terminat, nu m-am ridicat imediat. Pur şi simplu, am rămas tolănită, privind țintă cerul albastru, atât de albastru.

— Ce faci acolo? m-a întrebat Dimitri. În afară de faptul că aştepți să ți se răcească sandvişul.

Zăpada cădea peste mine, şi mi-am ridicat privirea spre trupul lui înalt. Cu tot frigul, soarele era pe cer, iar razele îi luminau părul. Şi el ar fi putut să fie un înger, m-am gândit.

— Fac un înger din zăpadă, i-am răspuns. Nu ştii ce-i aia?

— Ba da, ştiu. Dar de ce? Cred c-ai înghețat.

Aveam pe mine un palton gros pentru iarnă, pălărie, mănuşi şi toate celelalte accesorii ale unui echipament pentru vreme rece. În schimb, avea dreptate cu privire la sandviş.

— Nu prea tare, de fapt. Doar un pic la față, cred. A clătinat din cap şi mi-a zâmbit pieziş.

— O să-ți fie frig după ce-o să ne suim în maşină şi toată zăpada asta de pe tine o să se topească.

— Eu cred că-ți faci mai multe griji pentru maşină decât pentru mine.

L-am făcut să râdă.

— Îmi fac mai multe griji ca tu să nu intri într-un şoc hipotermic.

— În asta? E nimica toată, am zis, bătând cu palma zăpada de lângă mine. Haide. Fă şi tu unul, după care putem să plecăm.

A continuat să mă privească de sus.

— Ca să îngheț şi eu?

— Ca să te distrezi. Ca să poți să-ți laşi amprenta pe Idaho. În plus, n-ar trebui să te stingherească deloc, nu? Ce, nu ai un soi de super-rezistență la frig, de la tine, din Siberia?

A oftat, dar cu zâmbetul încă pe buze. Şi era suficient cât să mă încălzească, fie şi pe o astfel de vreme.

— Iar începi cu convingerile tale, că în Siberia ar fi ca în Antarctica. Eu sunt din partea de sud. Vremea e acolo aproape la fel cu cea de-aici.

— Îți cauți scuze, i-am zis. Dacă nu cumva ai de gând să mă duci târâş până la maşină, o să trebuiască să faci şi tu un înger.

Dimitri m-a examinat timp de câteva momente încărcate, şi am avut impresia că chiar o să mă ia de-acolo târâş. Totuşi, chipul îi era încă luminos şi deschis, iar în ochi avea o dragoste care-mi făcea inima să bată nebuneşte. Şi deodată, fără vreun avertisment prealabil, s-a trântit în zăpadă lângă mine, rămânând tăcut acolo.

— OK, am zis, când am văzut că nu mai face şi altceva. Acum, trebuie să-ți mişti mâinile şi picioarele.

— Ştiu şi eu cum se face un înger din zăpadă.

— Atunci, fă-l! Altfel, nu eşti decât ca un contur trasat cu creta de poliție la locul crimei.

A râs din nou, şi râsul i-a răsunat bogat şi călduros prin nemişcarea aerului. În cele din urmă, după încă puțină muncă de convingere din partea mea, şi-a mişcat şi el mâinile şi picioarele, făcându-şi propriul înger. După ce a terminat, m-aş fi aşteptat să sară în picioare şi să-mi ceară să pornim din nou la drum, însă nu, a rămas şi el întins acolo, privind cerul şi munții.

— Drăguț, hm? l-am întrebat. Răsuflarea îmi forma norişori înghețați prin aer. Cred că, din anumite puncte de vedere, nu e mare diferență față de priveliştea din stațiunea pentru schi... dar nu ştiu. Astăzi simt altfel totul.

— Aşa e viața, a răspuns el. Pe măsură ce ne maturizăm şi ne schimbăm, uneori întâmplările pe care le-am trăit înainte ajung să capete semnificații noi. O să ți se-ntâmple pe tot restul vieții tale.

Am fost tentată să-l tachinez pe seama tendinței lui de a-mi oferi de fiecare dată lecțiile acestea profunde despre viață, dar imediat mi-am dat seama că avea dreptate. Când începusem să mă îndrăgostesc de Dimitri, sentimentele fuseseră cu totul mistuitoare. Niciodată nu mai simțisem aşa ceva până arunci. Eram convinsă că în niciun caz n-aş fi putut să-l iubesc mai mult de-atât. Dar acum, după ce fusesem martora întâmplării cu Mason şi cu strigoii, vedeam altfel lucrurile. Îl iubeam pe Dimitri cu şi mai mare intensitate. Îl iubeam într-un fel diferit, într-un fel mai profund. Ceva anume din faptul că văzusem cât de fragilă putea să fie viața mă făcuse să-l apreciez mai mult. Mă făcuse să-mi dau seama cât de mult însemna el pentru mine şi cât m-ar fi întristat dacă l-aş pierde vreodată.

— Nu ți s-ar părea drăguț să avem o cabană acolo, sus? l-am întrebat, arătându-i spre un pisc din apropiere. Departe, prin pădure, unde nu te poate găsi nimeni?

— Mie mi s-ar părea drăguț. Cred că tu te-ai plictisi.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost să trăiesc izolată în pustietate, alături de el. O cămăruță mică, şemineul, patul... Nu cred c-ar fi fost chiar atât de plictisitor.

— N-ar fi tocmai rău dac-am avea cablu. Şi internet. Şi căldură trupească.

— Of, Rose...

N-a râs, dar puteam să-mi dau seama că zâmbea din nou.

— Eu nu cred c-ai putea să fii vreodată fericită într-un loc liniştit. Tu ai mereu nevoie să faci câte ceva.

— Vrei să spui că aş avea o putere de concentrare scăzută?

— Nicidecum. Vreau să spun că în tine există un foc care alimentează tot ceea ce faci, care-ți insuflă nevoia de a îmbunătăți lumea şi pe cei pe care-i iubeşti. De a-i înfrunta pe cei pe care nu poți să-i iubeşti. Este unul dintre lucrurile care mi se par minunate la tine.

— Numai unul, hm?

Vorbele îmi sunau frivole, însă cuvintele lui mă înfioraseră. Vorbise cât se poate de serios spunând că o considera o trăsătură minunată, iar faptul că-l simțeam mândru de mine însemna, în momentul acela, mai mult decât orice.

— Unul dintre multe altele, a răspuns. Apoi, s-a ridicat în şezut şi şi-a lăsat privirea spre mine. Aşadar, căsuța paşnică nu e pentru tine. Cel puțin până nu ajungi bătrână, tare bătrână.

— Cât, pe la patruzeci?

Clătină din cap exasperat şi se ridică în picioare, fără să-mi onoreze gluma cu vreun răspuns. Cu toate acestea, mă privea cu aceeaşi afecțiune pe care i-o simțisem în voce. Era şi admirație în privirea lui, şi m-am gândit că n-aş putea niciodată să fiu nefericită, cât timp Dimitri mă socotea minunată şi frumoasă. Apoi, aplecându-se, mi-a întins mâna.

— E timpul să plecăm.
I-am prins-o, lăsându-mă trasă în sus. De îndată ce-am fost şi eu în picioare, mâinile ne-au zăbovit una într-alta cu o bătaie de inimă mai mult decât ar fi fost necesar. Pe urmă, ni s-au desprins, şi ne-am întors să ne examinăm opera. Doi îngeri din zăpadă perfecţi: unul mult, mult mai înalt decât celălalt. Având grijă să păşesc numai în interiorul fiecăruia dintre contururi, m-am aplecat şi am trasat câte o linie orizontală deasupra fiecăruia dintre capete.
— Ce-i aia? s-a interesat, când am ajuns înapoi lângă el.
— Nimburi, i-am răspuns, zâmbind. Pentru creaturi cereşti ca noi.
— Ar putea să cam fie o exagerare.
Ne-am mai studiat îngerii încă vreo câteva secunde, privind locurile în care stătuserăm întinşi unul lângă altul, în acel dulce şi tăcut moment. Mi-am dorit ca afirmaţiile mele să se fi putut adeveri, ca noi să ne fi lăsat cu adevărat amprentele pe munte. Ştiam însă că, după următoarea ninsoare, îngerii noştri aveau să dispară în imensitatea albă şi să nu mai rămână decât amintirea lor.
Dimitri mi-a atins braţul cu blândeţe şi, fără vreo altă vorbă, ne-am întors şi am pornit înapoi spre maşină.
Prin comparaţie cu amintirea lui şi a felului în care mă privise acolo, în munţi, îngerul care mă privea în biserică mi se părea palid şi anost. Fără supărare.
Enoriaşii se înşiruiau înapoi spre locurile lor după ce-şi luaseră pâinea şi vinul. Eu rămăsesem aşezată, dar tot înţelesesem câteva dintre cuvintele rostite de preot. Viaţă. Moarte. Pieire. Veşnicie. Ştiam destule despre toate acestea, încât să le pun cap la cap şi să aibă un înţeles. Aş fi pariat pe bani buni că era prezentă şi „învierea” acolo. Am suspinat, dorindu-mi să fi fost şi în realitate atât de simplu să înfrângi moartea şi să-i readuci la viaţă pe cei pe care-i iubeşti.
Slujba s-a terminat, aşa că am plecat împreună cu familia Belikov, într-o dispoziţie melancolică. În timp ce oamenii treceau unii pe lângă ceilalţi, în apropierea ieşirii, am văzut că unii schimbau ouă între ei. Viktoria îmi explicase că pe-aici era o tradiţie importantă. Câteva persoane pe care nu le cunoşteam îmi dădură şi mie, şi m-am simţit un pic cam prost din cauză că nu aveam ce să le dau în schimb. Mă mai întrebam şi cum aveam eu să le mănânc pe toate. Erau împodobite în diferite feluri. Unele erau doar colorate, iar altele erau pictate cu migală.
Toată lumea părea să aibă chef de vorbă după ieşirea din biserică, aşa că ne-am adunat în afara ei. Prietenii şi rudele se îmbrăţişau şi se puneau la curent cu ultimele bârfe. Eu stăteam lângă Viktoria, zâmbind şi străduindu-mă să urmăresc conversaţia, care se desfăşura deseori atât în engleză, cât şi în rusă.
— Viktoria!
Ne întoarserăm şi-l văzurăm pe Nikolai venind cu paşi mari spre noi. Ne dărui — vreau să spun, îi dărui ei — un zâmbet strălucitor. Se îmbrăcase de sărbătoare şi arăta uluitor într-o cămaşă gri-verzuie şi cu o cravată verde-închis. Am studiat-o pe Viktoria, întrebându-mă dacă vestimentaţia aceasta avea vreun efect asupra ei. Nţ. Îi zâmbea cu politeţe, bucurându-se sincer că-l vede, dar nu era nimic romantic în asta. Încă o dată, mă făcea să mă întreb cine o fi misteriosul ei „prieten”.
Împreună cu el mai erau vreo doi băieţi pe care-i mai întâlnisem. M-au salutat şi ei. Ca şi familia Belikov, păreau să mă considere o prezenţă permanentă pe-acolo.
— Mai veniţi la petrecerea Marinei? ne întrebă Nikolai. Aproape că şi uitasem. Era petrecerea la care ne invitase prima dată când ne cunoscuserăm. Atunci, Viktoria acceptase, numai că, spre surprinderea mea, de data aceasta clătină din cap.
— Nu putem. Avem ceva planificat în familie.
Erau veşti noi pentru mine. Exista posibilitatea să fi intervenit ceva despre care eu să nu ştiu încă, dar mă cam îndoiam. Aveam senzaţia că minte, dar, ca să mă arăt prietenă loială, n-am zis nimic prin care s-o contrazic. Cu toate acestea, mi-a venit greu să văd cum îi pică faţa lui Nikolai.
— Chiar? O să vă ducem dorul. Ea ridică din umeri.
— Noi o să ne mai vedem la şcoală. Nikolai nu păru împăcat cu asta.
— Mda, dar...
Deodată, privirea lui Nikolai se mută de pe chipul Viktoriei şi se concentra asupra a ceva aflat în spatele nostru. Se încruntă. Şi eu, şi Viktoria, ne întoarserăm să privim în spate, şi dispoziţia ei se

schimbă, de asemenea.

Trei tipi veneau agale spre grupul nostru. Erau tot dhampiri. N-am observat nimic neobişnuit la ei — lăsând deoparte zâmbetele superioare — însă am văzut că şi ceilalţi dhampiri şi moroi adunaţi lângă biserică aveau pe feţe expresii asemănătoare cu cele ale însoţitorilor mei. Tulburare. Îngrijorare. Stinghereală. Cei trei tipi se opriră aproape de noi, făcându-şi loc cu coatele în cercul nostru.

— Mă gândeam eu c-ai putea să fii aici, Kolea, zise unul dintre ei. Vorbea într-o engleză perfectă, şi mi-a luat câteva clipe până să-mi dau seama că vorbea cu Nikolai. Niciodată n-o să mă deprind cu diminutivele ruşilor.

— N-am ştiut că te-ai întors, replică Nikolai, încordat. Studiindu-i pe amândoi, puteam să remarc o evidentă asemănare. Aveau aceeaşi nuanţă de bronz a părului şi aceeaşi constituţie uscăţivă. Fraţi, după toate aparenţele.

Privirea fratelui lui Nikolai căzu asupra mea. Tipul se lumină la faţă.

— Iar tu trebuie că eşti fata americană nejurată.

Nu mă surprindea faptul că ştia cine sunt. După slujba funerară, cei mai mulţi dintre dhampirii localnici plecaseră povestind despre fata americană care luptase în bătălii împotriva strigoilor, dar care nu purta nici semnul legământului, nici cel al absolvirii şcolii.

— Eu sunt Rose, m-am prezentat. Nu ştiam care era problema cu tipii aceştia, dar în mod sigur nu aveam să arăt vreun semn de frică în faţa lor. El păru să-mi aprecieze încrederea şi-mi strânse mâna.

— Eu sunt Denis, zise, după care făcu un gest spre prietenii lui. Artur şi Lev.

— Când ai ajuns în oraş? îl întrebă Nikolai, care încă nu se arăta bucuros de întâlnire.

— Chiar în dimineaţa asta, îi răspunse Denis, apoi se întoarse spre Viktoria. Am auzit despre fratele tău. Condoleanţe.

Viktoria avea pe faţă o expresie dură, însă înclină capul, politicoasă.

— Mulţumesc.

— E adevărat că a căzut apărându-i pe moroi?

Nu-mi plăcea sarcasmul din tonul lui Denis, însă Karolina fu cea care dădu glas gândurilor mele supărate. Nici nu observasem când se apropiase de grupul nostru. Nu părea deloc bucuroasă să-l vadă pe Denis.

— A căzut luptând împotriva strigoilor. A murit ca un erou. Denis ridică din umeri, nepăsător faţă de tonul înfuriat al vocii ei.

— Tot mort rămâne. Sunt convins că moroii or să-i cânte numele în anii care vor veni.

— Aşa vor face, am replicat. A salvat un întreg grup de moroi. Şi de dhampiri.

Denis îşi întoarse din nou privirea spre mine, examinându-mi gânditor chipul preţ de câteva secunde.

— Am auzit că ai fost şi tu acolo. Că aţi fost trimişi amândoi într-o bătălie imposibilă.

— N-a fost imposibilă. Am învins.

— Ar fi spus şi Dimitri acelaşi lucru, dac-ar mai fi fost viu? Karolina îşi încrucişa braţele pe piept.

— Dacă n-ai venit aici decât să porneşti o ceartă, atunci ar fi cazul să pleci. Asta-i o biserică.

Era nostim. Când o cunoscusem, mi se păruse atât de blândă şi prietenoasă, nimic altceva decât o tânără mamă obişnuită, care munceşte ca să-şi întreţină familia. Numai că în clipa de faţă, semăna cu Dimitri mai mult decât oricând. Puteam să observ aceeaşi tărie interioară, aceeaşi impetuozitate care o împingea să-i apere pe cei dragi şi să se ridice împotriva adversarilor. Nu zic că tipii aceştia i-ar fi fost adversari, nu tocmai. Sincer, încă nu înţelegeam cine anume erau.

— Discutam doar, zise Denis. Nu vreau decât să înţeleg ce s-a întâmplat cu fratele tău. Crede-mă, sunt de părere că moartea lui a fost o tragedie.

— El n-ar fi regretat-o, i-am zis. A murit luptând pentru crezul lui.

— Apărându-i pe alţii care l-au luat de credul.

— Nu-i adevărat.

— Nu? Denis îmi adresă un zâmbet pieziş. Şi-atunci, tu de ce nu lucrezi pentru gardieni? Ai omorât strigoi, dar n-ai niciun semn al legământului. Nici măcar semnul absolvirii, din câte am auzit. De ce nu eşti acolo, să te azvârli ca pavăză în faţa moroilor?

— Denis, interveni stânjenit Nikolai, te rog, du-te.

— Nu vorbeam cu tine, Kolea, ripostă Denis, cu ochii în continuare pe mine. Doar încerc să-mi dau seama care-i treaba cu Rose. Ea ucide strigoi, dar nu lucrează pentru gardieni. E clar că nu e ca voi, delicații din orașul ăsta. Poate că e mai degrabă ca noi.
— Ba nu-i deloc ca voi, se răsti la el Viktoria.
Atunci am înțeles, şi un fior rece mi-a trecut pe şira spinării. Aceştia erau dhampirii despre care vorbea Mark. Cei nejurați. Luptătorii rătăcitori care-i căutau pe strigoi pe cont propriu, cei care nici nu se aşezau la casele lor, nici nu răspundeau în fața gardienilor. N-ar fi fost cazul să mă descurajeze, nu tocmai. Dintr-o anumită privință, Denis avea dreptate. Simplificând datele situației, chiar eram ca ei. Şi totuşi... tipii ăştia aveau un aer care nu-mi mirosea a bine.
— Și-atunci, ce cauți în Rusia? mă întrebă unul dintre prietenii lui Denis. Deja nu puteam să-mi mai amintesc cum îl chema. Pentru tine, continuă el, e drum lung. N-ai fi venit aici fără un motiv temeinic.
Viktoria împrumuta din furia surorii ei.
— A venit să ne spună despre Dimka. Denis mă examina cu privirea.
— Eu cred că e aici să vâneze strigoi. În Rusia ai de unde să alegi, mai mult decât în State.
— N-ar mai fi în Baia dac-ar vâna strigoi, tâmpitule, îl repezi Viktoria. Ar fi în Vladivostok, sau în Novosibirsk, sau pe undeva de genul ăsta.
Novosibirsk. Numele îmi suna cunoscut. Dar unde să-l mai fi auzit? O clipă mai târziu, răspunsul îmi apăru în minte. Sydney fusese cea care-l pomenise. Novosibirsk era oraşul cel mai mare din Siberia.
— Poate că e doar în trecere, continuă Denis. Poate c-o să vrea să vină cu noi, când o să plecăm în Novosibirsk, mâine.
— Pentru numele lui Dumnezeu, am exclamat. Sunt aici. Nu mai vorbiți despre mine de parcă n-aş fi de față. Şi de ce-aş vrea să merg cu voi?
În ochii lui Denis apăru o sclipire intensă, febrilă.
— Vânătoarea-i bună acolo. Grămezi de strigoi. Vino cu noi, şi-o să poți să ne ajuți să umblăm după ei.
— Și câți dintre voi se mai întorc pe urmă? întrebă cu duritate Karolina. Unde e Timoşa? Unde-i Vasili? Grupul vostru de vânători e tot mai mic de fiecare dată când vă-ntoarceți aici. Care dintre voi va fi următorul? Familiei cui îi va veni rândul să jelească?
— Ție ți-e uşor să vorbeşti, ripostă prietenul. Lev, parcă aşa-l chema. Tu stai aici şi nu faci nimic, în timp ce noi umblăm să vă menținem la adăpost.
Karolina îi aruncă o privire dezgustată, ceea ce-mi aminti că în prezent era cuplată cu un gardian.
— Voi umblați şi vă repeziți în tot felul de situații fără să gândiți. Dacă vreți să ne mențineți la adăpost, atunci rămâneți aici şi apărați-vă familiile când au nevoie. Iar dacă vreți să umblați după strigoi, duceți-vă să intrați în rândul gardienilor şi lucrați alături de unii care au şi ceva minte.
— Gardienii nu-i vânează pe strigoi, răcni Denis. Ei stau şi aşteaptă şi fac sluj în fața moroilor.
Din nefericire, avea dreptate. Dar nu întru totul.
— Lucrurile se schimbă, i-am zis. A apărut o mişcare pentru pornirea ofensivei împotriva strigoilor. Se mai discută şi ca moroii să învețe să lupte alături de noi. Ați putea să fiți de folos participând la mişcarea asta.
— Aşa, ca tine? replică el, râzând. Încă nu ne-ai spus de ce eşti aici, şi nu cu ei. Poți să le spui tu orice-ai vrea celorlalți din grup, însă eu ştiu de ce eşti aici. Pot s-o văd în tine.
Privirea aceea nebunească, sinistră, cu care mă sfredelea aproape mă făcea să cred că putea.
— Tu ştii că unica modalitate de a scăpa lumea de rău este s-o faci pe cont propriu. Să-i cauți personal pe strigoi şi să-i ucizi, unul câte unul.
— Fără să ai un plan, îi continuă fraza Karolina. Şi fără să te gândeşti câtuşi de puțin la urmări.
— Noi suntem puternici şi ştim să luptăm Asta-i tot ceea ce ne trebuie să ştim, când vine vorba de uciderea strigoilor.
Şi acesta a fost momentul în care am înțeles. În sfârşit, m-am prins de ceea ce încercase să-mi spună Mark. Denis spunea exact ceea ce tot gândisem eu de când plecasem de la Sf. Vladimir. Fugisem de-acolo fără să am un plan, dorind să mă azvârl, fiindcă simțeam că am o misiune pe care

numai eu puteam s-o duc la îndeplinire. Numai eu puteam să-l ucid pe Dimitri. Numai eu puteam să distrug răul din el. Nu mă gândisem deloc la cum aveam s-o scot la capăt... dat fiind faptul că Dimitri mă învinsese de-atâtea ori în lupte cât timp era încă dhampir. Dar acum, cu forța şi viteza unui strigoi? Şansele erau, categoric, împotriva mea. Şi totuşi, nu-mi păsa. Eram obsedată, convinsă că trebuie să fac asta.

În capul meu, ceea ce trebuia să fac avea sens, însă acum... auzind toate acele sentimente exprimate de Denis, îmi suna a ceva nebunesc. Exact nesăbuința asupra căreia mă prevenise Mark. Cauzele lor poate că erau juste — exact cum era şi a mea — însă mai erau, în acelaşi timp, şi sinucigaşe. Fără Dimitri, sincer vorbind, nu-mi păsa prea mult de viața mea. Niciodată nu-mi fusese frică să mi-o risc în trecut, dar acum îmi dădeam seama că era o uriaşă diferență între o moarte inutilă şi una cu un scop. Dacă muream încercând să-l ucid pe Dimitri, din cauză că nu aveam o strategie, atunci viața mea nu mai avea nicio însemnătate.

Tocmai atunci, se apropie preotul şi ne spuse ceva pe ruseşte. După tonul şi expresia feței, cred că se interesa dacă era totul în regulă. După slujbă, se amestecase printre ceilalți enoriaşi. Ca ființă umană, probabil că nu era la curent cu toate problemele politice curente ale dhampirilor, însă fără îndoială era capabil să simtă situațiile încordate.

Denis îi oferi un zâmbet afectat şi ceva ce sună a explicație politicoasă. Preotul îi răspunse la zâmbet, încuviință şi plecă atunci când fu strigat de altcineva.

— Ajunge, rosti cu asprime Karolina, de îndată ce preotul se îndepărtă suficient cât să n-o mai poată auzi. Trebuie să plecați. Imediat.

Întregul corp al lui Denis se încorda, iar al meu îi dădu replica, pregătit pentru luptă. Aveam impresia că putea să pornească o încăierare pe loc. Totuşi, după câteva secunde, el se destinse şi se întoarse spre mine.

— Mai întâi, arată-mi-le.

— Ce să-ți arăt? l-am întrebat.

— Semnele. Arată-mi câți strigoi ai ucis.

N-am reacționat imediat, întrebându-mă dacă nu cumva era un şiretlic. Ochii tuturor erau fixați pe mine. Întorcându-mă uşor, mi-am ridicat părul de la ceafă şi le-am arătat tatuajele. Erau acolo micile semne molnija de forma unor fulgere, împreună cu cel pe care-l primisem în urma bătăliei. După icnetul scos de Denis, puteam să ghicesc că nu mai văzuse atâtea până acum. Mi-am lăsat să cadă părul la loc şi i-am înfruntat deschis privirea.

— Altceva? l-am întrebat.

— Îți pierzi timpul, îmi răspunse în cele din urmă, gesticulând spre cei din spatele meu. Cu ei. Cu locurile astea. Ar trebui să mergi cu noi în Novosibirsk. O să te ajutăm să-ți faci viața să capete valoare.

— Eu sunt singura care poate să facă orice cu viața mea, am replicat, arătându-le strada. Ați fost rugați să plecați. Acum, plecați.

Mi-am ținut respirația, încă încordată pentru luptă. După câteva momente tensionate, grupul se retrase. Dar, înainte de a ne întoarce spatele, Denis îmi mai aruncă o privire sfredelitoare.

— Nu asta e ceea ce vrei, şi o ştii. Când o să te răzgândeşti, vino să ne cauți pe Kasakova, la numărul 83. Plecăm odată cu răsăritul, mâine.

— O să plecați fără mine, i-am zis.

Zâmbetul lui Denis îmi mai trimise un fior de gheață pe şira spinării.

— Mai vedem noi.

PAISPREZECE

Întâlnirea cu denis m-a lăsat încă şi mai derutată decât până acum. Era o şocantă ilustrare a avertismentului lui Mark, o nefastă prevestire a ceea ce aş putea să devin şi eu, dacă nu aveam grijă. Dar eu nu eram cu adevărat ca Denis, nu-i aşa? Eu nu căutam primejdia la întâmplare. Eu căutam primejdia... în fine, cu un scop. Trebuia să împlinesc jurământul pe care-l făcusem, să-l găsesc pe

Dimitri. Poate că era un gest sinucigaş, iar eu doar mă amăgeam gândindu-mă că era unul nobil.

Viktoria nu-mi prea lăsă răgaz pentru reflecție. Ceva mai târziu, în seara aceea, în timp ce familia se instala în sufragerie după o masă mult prea îmbelşugată, ea o întrebase pe Olena:

— Pot să merg pe la Marina? Dă o petrecere înainte de întoarcerea noastră la şcoală.

Uau. Se pare că Abe şi Alchimiştii nu erau singurii deținători de secrete de pe-aici. Mi-am plimbat privirea între chipurile Olenei şi Viktoriei, curioasă să văd deznodământul. Olena şi Eva tricotau amândouă, însă Eva nu-şi ridică privirea. Viktoria vorbise în engleză. Chipul Olenei deveni gânditor.

— Trebuie să pleci devreme mâine, ca să te duci la şcoală.

— Ştiu. Dar pot să dorm în autobuz. Toți ceilalți or să fie acolo astă-seară.

— „Toți ceilalți” nu înseamnă un argument convingător, pufni Olena.

— Toți or să fie obosiți mâine, nu numai eu, replică Viktoria, zâmbind.

— O să pierzi ultima ta noapte cu Rose.

— Mai stau cu ea după ce mă-ntorc.

— Grozav. Şi rămâi trează până şi mai târziu.

— Nu foarte târziu. Mă întorc pe la două.

— Categoric, nu. Te întorci până la miezul nopții.

Şi Olena se întoarse la tricotatul ei. Însă aceasta fusese o permisiune, în cazul în care mă mai pricepeam la aşa ceva.

Viktoria privi ceasul. Era aproape opt şi jumătate. Pe fața ei citeam că nu era deloc mulțumită de ora stabilită pentru stingere, dar se pare că se hotărâse să accepte ce i se oferea. Karolina ne adresă o privire ciudată în timp ce ieşeam din cameră, însă rămase tăcută. Sonia şi Paul, absorbiți de programul de la televizor, abia dacă ne observară plecarea. Trebuia să aflu ce se petrecea.

— OK, i-am zis, în timp ce urcam la etaj, care-i mişcarea? Credeam că nu te mai duci la Marina.

Viktoria zâmbi şi-mi făcu semn să intru în dormitorul ei. Aflasem de curând că dormitorul ei fusese înainte al lui Dimitri, aşa că, ori de câte ori eram acolo, mă vedeam nevoită să mă împotrivesc imboldului de a mă arunca în pat, îngropându-mă în aşternuturi, deşi ştiam că fuseseră spălate de nenumărate ori de atunci. Cumva, puteam să mi le imaginez mirosind a Dimitri şi încălzite, ca şi cum am fi stat acolo întinşi amândoi.

— Nu mă duc, îmi răspunse Viktoria, scotocind prin şifonier şi scoțând de-acolo o rochie roşie scurtă, fără mâneci, cu dantelă în jurul bretelutelor. Materialul era elastic: genul care pare să arate tot. Am rămas şocată când am văzut c-o şi îmbracă. Era de o destul de proastă calitate.

— E cumva o farsă?

— Nț. Viktoria îşi scoase bluza şi blugii şi-şi trase rochia pe ea. Nu părea s-o deranjeze, însă era tot atât de mulată pe cât păruse. Nu avea pieptul la fel de plin ca al meu, dar într-o rochie ca asta, nu mai conta.

— OK, am zis, înțelegând în sfârşit. Cum îl cheamă?

— Rolan, răspunse ea. O, Rose! E minunat. Şi asta-i ultima seară în care pot să-l mai văd înainte de şcoală.

Nu ştiam dacă trebuie să mă simt bucuroasă pentru ea, sau tristă pentru Nikolai. Rolan ăsta înseamnă că era motivul pentru care ea nu putea să aibă ochi pentru Nikolai. Era cu totul îndrăgostită de altul. Şi totuşi, rochia asta...

— Văd că-ți place de el, nu glumă, am remarcat, sec. Viktoria făcu ochii mari.

— Vrei să-l cunoşti şi tu?

— Ăăă, păi, n-aş vrea să mă amestec în întâlnirea voastră...

— Nici nu te-amesteci. Doar te opreşti şi zici „bună”, OK? Mă cam simțeam băgăreață, şi totuşi, în acelaşi timp... ei bine, eram oarecum curioasă cu privire la tipul care o făcea să iasă din casă îmbrăcată astfel, cu atât mai mult când am văzut-o că începe să-şi aplice un machiaj abundent: contur foarte închis pentru ochi şi un ruj de un roşu aprins. Aşa că am fost de acord să-l cunosc pe Rolan, şi am ieşit amândouă din casă cu cât mai puțin zgomot posibil. Chiar dacă avea un pardesiu pe deasupra rochiei, Viktoria tot nu şi-ar fi dorit să dea nas în nas cu mama ei.

Ne-am îndreptat spre centru, după care am cotit de câteva ori, până am ajuns în spatele a ceea ce părea să fie un banal depozit, dintr-o zonă părăsită a oraşului. Tăcerea domnea pretutindeni, însă în

dhampir înalt, cu aspect de dur, stătea în fața unei intrări a clădirii, cu brațele încrucişate pe piept. Viktoria îmi zise că trebuie să ne oprim undeva în apropiere şi să aşteptăm acolo. Un minut mai târziu, apăru un grup de bărbați moroi de diferite vârste, flecărind şi râzând între ei. După o examinare sumară, dhampirul le deschise uşa. Luminile şi muzica se revărsară afară, până când uşa fu închisă la loc... şi totul redeveni tăcut.

— Aşadar, asta-i lumea secretă a dhampirilor din Baia, am murmurat. Viktoria nu mă auzi fiindcă, deodată, se lumină la față.

— Uite-l!

Îmi arătă spre doi tipi care se apropiau. Amândoi erau moroi. Ei, cine-ar fi ştiut? Iubitul secret al Viktoriei nu era dhampir. Presupun că nu era ceva prea şocant, în realitate, deşi felul în care se îmbrăcase astă-seară continua să mă deranjeze. Fata îi dărui o îmbrățişare înfocată, apoi ne făcu prezentările. Pe prietenul lui îl chema Serghei, şi el zâmbi politicos, după care se grăbi să intre, pentru că şi el se pare că avea întâlnire cu o fată.

Trebuia să-i dau dreptate Viktoriei: Rolan era un tip tare. Avea părul de un castaniu închis, moale şi vălurit. Verdele ochilor lui îmi amintea — dureros — de cei ai lui Adrian. Iar când îi zâmbi Viktoriei... era orbitor. Expresia feței ei era exact ca a lui Nikolai, când i se afla prin preajmă.

Rolan îi apucă mâinile Viktoriei, ducându-şi-le la buze şi sărutându-le, una după alta. Ochii aceia verzi, nespus de verzi, se afundară în ai ei, şi el murmură ceva neauzit de mine. Ea se înroşi şi-i răspunse pe ruseşte. N-aveam nevoie de translator ca să-mi dau seama că era vorba despre sex şi cochetărie. Zâmbind în continuare, el îşi mută privirea spre mine şi, cu toate că ea ne prezentase unul altuia, dădu impresia că m-ar observa pentru prima oară... şi că ar fi interesat.

— Eşti nouă pe-aici, nu? mă întrebă.

Viktoria îl cuprinse cu brațele şi-şi lăsă capul pe pieptul lui.

— Rose e în vizită. E o prietenă de familie.

— A, exclamă el. Acum mi-aduc aminte că am auzit despre tine. Habar n-aveam că o atât de aprigă ucigaşă de strigoi ar putea să fie şi atât de frumoasă.

— Face parte din fişa postului, am replicat sec.

— Te întorci şi tu la şcoală cu Viktoria? se interesă el.

— Nu, o să mai rămân puțin pe-aici, am zis, deşi habar n-aveam deocamdată dacă „puțin" avea să însemne o oră, sau un an.

— Hmm, rosti el, gânditor. Îşi coborî privirea spre Viktoria şi-o sărută apăsat pe păr, plimbându-şi degetele de-a lungul gâtului ei. Îi adresă şi următoarele lui cuvinte. Mă bucur că ai mai putut să vii încoace înainte de plecare. Nu ştiu cum o să mă descurc ştiindu-te atât de departe.

Viktoria strălucea de fericire.

— Nici gând să fi plecat fără să vin să te mai văd o dată... Vocea i se stinse, prea copleşită de emoție şi, cum el se apleca, ținându-şi încă mâna pe gâtul ei, am avut impresia, pentru o clipă cumplită, că aveau să înceapă treaba chiar atunci, pe loc.

Din fericire, apropierea unei fete dhampir îi întrerupse. Viktoria se desprinse de Rolan şi o îmbrățişa pe cealaltă fată.

După toate aparențele, nu se mai văzuseră de ceva vreme, aşa că sporovăiră repede pe ruseşte, fără să ne mai acorde atenție mie şi lui Rolan. Scăpat de ea pentru moment, el se aplecă spre mine.

— După ce se-ntoarce Viktoria la şcoală, o să fii singură pe-aici. N-aş putea să-ți arăt eu locurile, atunci?

— Mersi, dar am văzut deja tot. Zâmbetul acela larg rămase la locul lui.

— Normal. Bine, atunci, poate doar să ne întâlnim şi să... stăm de vorbă?

Nu-mi venea să cred. Acum treizeci de secunde, individul ăsta o pipăia pe Viktoria peste tot, iar acum încerca să-şi aranjeze ploile cu mine, să aibă ceva sigur încă din clipa în care pleca ea din oraş. Mă dezgusta, şi a trebuit să mă înfrânez, ca nu cumva să fac o prostie.

— Regret, dar nu cred c-o să mai stau destul pe-aici pentru asta.

Am impresia că nu i se întâmpla prea des să-l refuze femeile. Se încruntă şi dădu să protesteze, însă tocmai atunci se întoarse Viktoria şi-şi înfăşură din nou brațele în jurul lui. Tipul mă mai studie timp de câteva secunde pline de nedumerire, după care-şi întoarse atenția spre ea, zâmbind şi

deschizând robinetul şarmului. Ea înghiţi momeala şi, chiar dacă amândoi încercară să mă includă în conversaţie, se vedea clar că erau total absorbiţi unul de celălalt. O fi fost Rolan interesat de mine, dar pentru moment, ea era o pradă mai uşoară... şi una care nu-i va mai fi la îndemână o vreme. Am simţit din nou dezgustul acela clocotind în mine. Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât îmi dădeam seama de ceea ce se întâmpla. Toţi cei care intrau erau ori bărbaţi moroi, ori fete dhampir.

Şi toate fetele erau îmbrăcate ca Viktoria. Era bârlogul prostituatelor pentru sânge. Dintr-odată, lumea secretă a dhampirilor din Baia îşi pierdea toată atractivitatea.

O detestam. Nu-mi doream nimic mai mult decât să plec de-acolo. Nu, stai puţin. Nu-mi doream nimic mai mult decât să plec de-acolo şi s-o târăsc pe Viktoria cu mine, fie şi cu forţa. Rolan era o jigodie, fără discuţie, şi nu voiam ca ea să se apropie măcar de aşa ceva. Totuşi, în scurt timp îmi deveni clar că ei n-aveau de gând să rămână toată noaptea acolo, pe alee. Voiau să intre şi să facă Dumnezeu mai ştie ce.

— Viktoria, am zis, străduindu-mă să adopt un ton rezonabil, eşti sigură că nu vrei să mergem acasă şi să mai stăm împreună? Ştii, mâine n-am cum să te mai văd.

Ea ezită, apoi scutură din cap.

— Nici pe Rolan n-o să mai am cum să-l văd. Dar îţi promit c-o să vin pe la tine imediat cum ajung acasă, mai târziu. Şi-o să stăm amândouă toată noaptea. Mama n-o să aibă nimic împotrivă.

Nu mai ştiam cum aş putea să mai protestez. Nerăbdarea lui Rolan, acum că-l şi refuzasem, începu să se manifeste. Voia să intre. Oare ce era înăuntru... un ring de dans? Dormitoare? Probabil că aş fi vrut să intru cu ei, să văd personal, cu toate că nu eram îmbrăcată... sau, mă rog, eram prea îmbrăcată, din punctul de vedere al numărului de haine. Şi totuşi, nu mă puteam determina s-o fac. Toată viaţa fusesem învăţată despre prostituatele pentru sânge şi despre motivele pentru care modul lor de viaţă era unul greşit. Nu ştiam dacă Viktoria era pe cale să devină aşa ceva — şi speram să nu fie cazul — dar în niciun caz nu avea să-mi calce piciorul acolo. Era o chestiune de principii.

I-am privit plecând cu inima grea, întrebându-mă oare în ce-mi lăsam prietena să intre. Faptul c-o văzusem în rochia aia ultra-strâmtă, lipită strâns de el, mă făcea deodată să reevaluez totul. Oare cât din viaţa aceasta paşnică din Baia nu era decât o prefăcătorie? Oare Viktoria — fata care mă numise soră — nu era în realitate ceea ce crezusem? Derutată, m-am întors să plec înapoi spre casă...

... Şi aproape că m-am ciocnit de Abe. Iarăşi.

— Ce naiba? am protestat. În seara asta, purta frac, cu tot cu cozi şi o eşarfă din mătase argintie. Ce faci, mă pândeşti?

Prostească întrebare. Evident că mă pândea. Speram doar că vestimentaţia lui protocolară însemna că n-avea de gând să mă ia pe sus de-acolo chiar în seara asta. Gardienii lui erau la fel de bine îmbrăcaţi. M-am întrebat, într-o doară, dacă un astfel de loc avea vreo legătură cu afacerile lui clandestine. Oare să fi fost traficant de prostituate pentru sânge? Vreun soi de proxenet? Puţin probabil, din moment ce majoritatea fetelor acestora nu avea nevoie de prea multe imbolduri.

Abe îmi adresă acel agasant zâmbet cunoscător al lui.

— Văd că prietena ta e pe cale să petreacă o noapte interesantă. Habar n-aveam că Viktoria are picioare atât de frumoase. Acum, ştie toată lumea, graţie rochiei.

Mi-am încleştat pumnii şi m-am aplecat spre el.

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre ea, moşule.

— Nu spun nimic din ceea ce nu este evident pentru tot restul lumii. Şi sigur îi va fi evident cât de curând şi tânărului Rolan.

— Tu nu ştii nimic despre ei!

Şi totuşi, nici eu nu credeam ceea ce spusesem, mai ales după ce-i văzusem plecând împreună. Abe, îmi dădeam seama, ştia la ce mă gândeam.

— Toate fetele astea susţin că lor n-o să li se-ntâmple. Dar mereu se-ntâmplă. Asta o să ţi se-ntâmple şi ţie, dacă mai rămâi.

— O, iată-ne, am replicat, batjocoritoare. Ştiam eu că trebuie să apară şi ameninţarea. Partea în care îmi porunceşti din nou să părăsesc ţara, altminteri lucruri rele, tare rele, mi s-ar întâmpla.

Făcu un semn spre uşa prin care intrau alţi moroi şi dhampiri.

— Nici măcar nu e nevoie să fac eu să se-ntâmple ceva rău. O s-o faci tu singură, dacă rămâi aici.

O să-ți iroseşti viața, făcând cumpărături pentru Olena Belikova. Merindele vor fi cel mai palpitant lucru din viața ta.

— Sunt oameni cumsecade, am mârâit. Nu-ți bate joc de ei.

— O, asta n-o tăgăduiesc, replică, potrivindu-şi eşarfa din mătase. Chiar sunt cumsecade. Numai că nu sunt ai tăi. Trăieşti într-o fantezie. Te amăgeşti singură.

Vocea lui era acum numai asprime.

— Durerea ta a fost cea care te-a trimis aici. Omul tău ți-a fost smuls de lângă tine, iar tu te-ai smuls de lângă vechii tăi prieteni. Încerci să compensezi totul convingându-te pe tine însăți că asta e familia ta, că asta e casa ta. Dar nu e.

— Aş putea să fac ca asta să-mi fie casa, am zis. Tot nu eram convinsă, dar firea mea încăpățânată mă mâna să-l contrazic.

— Locul tău nu e în Baia, zise el, aruncând fulgere din ochii întunecați. Locul tău e altundeva, mai bun. Trebuie să te întorci acasă, la şcoala ta şi la prințesa Dragomir.

— De unde naiba ştii tu despre ea? Cine eşti tu? Când ai de gând să-mi spui pentru cine lucrezi? Ce vrei de la mine?

Aveam senzația că sunt în pragul isteriei. Faptul că-l auzisem pomenind despre Lissa parcă rupsese ceva din mine.

— Nu sunt decât un observator care-şi dă seama că-ți pierzi timpul pe-aici. Asta nu-i viață pentru tine, Rose. Viața ta e dincolo, în State. Ei zic că erai pe cale să devii un gardian extraordinar. Ştii ce onoare înseamnă să-i fii repartizată ultimei descendente a familiei Dragomir? Ți-ai putea petrece viața în elită, în cercurile puterii. Reputația pe care deja ți-ai câştigat-o te va ridica în privința situației şi a respectului. Ai în fața ta o carieră uluitoare, şi nu e prea târziu să te întorci la ea. Nu încă.

— Cine eşti tu, să-mi spui mie cum trebuie să-mi trăiesc viața? Am auzit că ai mâinile însângerate... că ți se spune Zmeu. Nu eşti tocmai un model bun. De fapt, în ce eşti amestecat?

— În afacerile mele. Şi tocmai din cauza vieții pe care o duc ar trebui să mă asculți când îți zic să părăseşti drumul ăsta şi să te întorci acasă.

Vocea îi era insistentă şi autoritară, şi nu-mi venea să cred că îndrăznea să vorbească aşa cu mine.

— Acum nu mai e viața mea, am rostit, cu un glas înghețat. Râse aspru şi gesticula încă o dată în jurul nostru.

— Cum? Şi-o fi asta? Vrei să ajungi o prostituată pentru sânge, ca prietena ta dinăuntru?

— Nu vorbi aşa despre ea! am strigat. Nu-mi pasă dacă ai sau nu bodyguarzi. O să te lovesc, moşule, dacă mai spui ceva despre Viktoria.

Nici nu tresări la explozia mea.

— M-am exprimat cam dur, recunosc. Ea nu e o prostituată pentru sânge. Nu încă. Dar e la un pas de aşa ceva. Cum am mai spus, până la urmă tot asta se întâmplă. Chiar şi dacă nu eşti folosită de cineva ca Rolan Kislyak — şi, crede-mă, el chiar o s-o folosească, exact cum a făcut cu sora ei — tot ajungi să rămâi singură, cu un copil pentru care eşti mult prea tânără.

— Cu... ia stai, l-am oprit, încremenită. Vrei să spui că el e tipul care a lăsat-o însărcinată pe Sonia? Dar de ce s-ar mai încurca Viktoria cu el, după ce-a făcut asta şi-a părăsit-o pe sora ei?

— Pentru că ea nu ştie. Sonia nu vorbeşte despre asta, iar domnul Kislyak are impresia că e un joc, să-şi aducă două surori în patul lui. Ghinionul lui a fost că, până la urmă, Karolina s-a arătat mai deşteaptă decât celelalte, altfel ar fi putut să le aibă pe toate trei. Şi, cine ştie? adăugă, zâmbindu-mi sarcastic. Poate că te consideră ca făcând parte din familie în suficientă măsură, încât să te țintească şi pe tine, în continuare.

— Pe naiba. N-o să mă-ncurc în veci cu unul ca ăsta. N-o să mă mai încurc cu nimeni, în general. În niciun caz, după Dimitri.

Asprimea lui Abe lăsă locul, pentru o clipă, amuzamentului.

— Of, Rose. Tu eşti tânără. Abia dac-ai cunoscut viața. Toată lumea crede că prima dragoste este şi singura de care o să aibă parte.

Individul ăsta chiar mă călca pe nervi, însă îmi adunasem suficientă stăpânire de sine încât să mă abțin să-i trag una. Cel puțin, aşa credeam. M-am retras un pic, spre clădire.

— N-am de gând să-ți intru în joc. Şi poți să le spui celor pentru care lucrezi, oricine ar fi, că n-o

să intru nici în jocul lor... şi că nu mă întorc.

Într-un fel sau în altul, fie că plecam să-l caut pe Dimitri, fie că aveam să rămân cu familia lui, tot rămâneam în Rusia.

— Aşa că nu-ți rămâne decât să mă închizi într-o ladă şi să mă expediezi acolo.

Nu c-aş fi vrut să-i dau idei lui Abe. Bănuiesc că putea s-o facă, dacă voia. Fir-ar să fie, cine să fi fost în spatele chestiei ăsteia? Cine-şi dorea cu atâta ardoare să mă găsească, încât să-l trimită după mine pe individul ăsta? Lucru şi mai ciudat încă, oricine ar fi fost, era cineva care ținea la mine suficient încât să încerce cu duhul blândeții. Dacă Abe ar fi vrut cu adevărat să mă răpească, ar fi făcut-o deja. Ar fi putut s-o facă încă din noaptea în care m-a adus în Baia. Tot ceea ce ar fi avut de făcut ar fi fost să-şi continue drumul cu maşina până la cel mai apropiat aeroport. Până la urmă, trebuia să-mi dau seama despre ce era vorba, dar mai întâi de toate aveam nevoie să scap de Abe.

M-am tras şi mai mult înapoi.

— Plec, şi tu n-ai cum să mă opreşti. Şi nu mă mai spiona, pe viitor. Toată povestea se termină acum.

Abe mă studie preț de câteva secunde, mijindu-şi gânditor ochii întunecați. Practic, puteam să zăresc rotițele intrigilor şi dominația lumii învârtindu-i-se în cap. În cele din urmă zise, atât de încet, încât abia dacă-l puteam auzi:

— N-o să se termine cu ei, totuşi.

— Cu cine?

Îmi arătă spre uşă.

— Cu Viktoria şi cu Rolan.

— Unde vrei s-ajungi?

— Ştii bine unde vreau s-ajung. Ea crede că e îndrăgostită de el. El ştie că ea mâine se întoarce la şcoală. Astă-seară e ultima lui şansă cu ea, şi n-o s-o rateze. Sunt destule dormitoare acolo. Probabil că au şi ajuns într-unul.

Am încercat să-mi controlez respirația.

— Atunci, mă duc să-i spun mamei ei.

— Ar fi prea târziu. Ea n-o să-i poată găsi la timp, iar mâine, Viktoria va fi în drum spre şcoală... iar pe el n-o să-l mai intereseze. Ce-ar mai putea să facă mama ei în fața faptului împlinit? S-o închidă în casă?

Începeam să mă enervez, în mare măsură fiindcă aveam senzația că spunea adevărul.

— Perfect. Atunci, mă duc s-o scot chiar eu.

— Asta nu se poate. Ea vrea să facă asta. N-o să plece cu tine. Şi, chiar dac-ar veni, o să-l caute altădată.

L-am examinat din ochi.

— Ajunge. E clar că vrei să insinuezi ceva, aşa că dă-i înainte.

Zâmbi, părând încântat de perspicacitatea mea... sau, poate, de franchețe.

— Dacă vrei s-o salvezi, trebuie s-o faci prin intermediul lui. Prin Rolan.

Am pufnit, dispreţuitoare.

— N-aş prea crede. Singura şansă ca el s-o lase în pace ar fi să mă ofer eu în locul ei.

Şi, stați un pic, prietenia nu mergea chiar până acolo.

— Nu şi dacă vorbesc eu cu el.

— Şi ce-o să faci, să-i ții o predică despre moralitate, sau să-l influențezi cu arma rațiunii?

— A, o să-l influențez, fii sigură. Dar, crede-mă, n-o s-o facă fără motiv... în fine, cel puțin nu de genul celor la care te gândeşti tu. Dacă-i spun eu s-o lase în pace, o s-o lase în pace. Pentru totdeauna.

Am făcut un pas înapoi fără să-mi dau seama şi m-am izbit de perete. Abe arăta ca naiba de înfricoşător. Zmeu. Nu mă îndoiam câtuşi de puțin de cuvintele lui. Putea să-l facă pe Rolan s-o lase în pace pe Viktoria. De fapt, probabil că nici măcar nu trebuia să-şi folosească dhampirii. Abe putea să-i ofere suficientă groază — şi probabil un pumn zdravăn — încât să-şi îndeplinească scopul.

— De ce-ai face asta pentru mine? l-am întrebat.

— Ca semn de bună-credință. Promite-mi că pleci din Baia, iar eu o să rezolv cu el.

Ochii îi sclipeau. Amândoi simțeam cum se strânge plasa în jurul meu.

— Asta ți-e acum tactica? Îmi oferi un târg? Plecarea mea nu prea echivalează cu înspăimântarea unei jigodii de moroi.

Plasa se strânse şi mai mult.

— Chiar nu, Rose?

Disperată, m-am gândit la ce era de făcut. O anumită parte din mine gândea că Viktoria era liberă să-şi facă propriile alegeri, să iubească pe cine voia... dar ştiam cu certitudine că Rolan n-o iubea. Pentru el, era doar o cucerire, după cât îmi arătase că e de dispus să se dea la mine... şi la Sonia, din câte se părea. Ce-avea să se-ntâmple cu Viktoria? Avea să ajungă ca toate celelalte femei de pe-aici? Avea să fie următoarea mămică din familia Belikov? Chiar dacă nu intenționa să ajungă gardian, tot nu era drumul potrivit pentru ea. Karolina refuzase să intre în rândul gardienilor, iar acum ducea o viață respectabilă, cu copiii ei şi cu un serviciu care, dacă nu era unul palpitant, măcar era stabil şi-i permitea să-şi păstreze demnitatea neştirbită. Nu aveam cum s-o las pe Viktoria să pornească pe o cale care putea să-i distrugă restul vieții. Nu puteam permite să i se întâmple aşa ceva surorii lui Dimitri. Dimitri...

Îl cunoşteam. Îi cunoşteam firea protectoare. El niciodată n-ar fi permis să li se întâmple ceva celor la care ținea. Detestam să mă gândesc la bârlogul acela al prostituatelor pentru sânge, însă tot eram tentată să mă năpustesc înăuntru după ea... fiindcă asta ar fi făcut Dimitri. Dar nu ştiam dacă aveam s-o mai găsesc la timp. Ştiam, cu toate acestea, că Abe putea s-o facă... şi că putea să-l țină la distanță pe Rolan pentru totdeauna. Aşa că am vorbit, fără să înțeleg pe deplin ce urmări puteau să aibă cuvintele mele.

— O să plec din Baia.

CINCISPREZECE

Abe aruncă o privire spre unul dintre gardienii lui şi-i făcu un semn rapid cu capul. Individul plecă instantaneu.

— S-a rezolvat, îmi zise Abe.

— Chiar aşa? l-am întrebat, neîncrezătoare. Buzele îi zvâcniră într-un zâmbet.

— Rolan ştie cine sunt. Ştie cine lucrează pentru mine. De îndată ce Pavel îmi face cunoscută... ăăă... dorința, povestea s-a încheiat.

M-am cutremurat, convinsă de faptul că Abe spunea adevărul. Dacă mă gândeam la cât de mult făcusem pe şmechera cu Abe în tot acest timp, chiar mă minunam că nu eram deja cu picioarele prinse în ciment şi azvârlită în ocean.

— Atunci, de ce nu mă scoți de-aici cu forța?

— Niciodată nu mi-a plăcut să oblig pe cineva să facă un lucru pe care nu-l vrea. Nici măcar pe Rolan. E mult mai uşor dacă oamenii înțeleg de vorbă bună şi fac ceea ce le cer, fără să fie nevoie de întrebuințarea forței.

— Şi prin „vorbă bună”, înțelegi „şantaj”, am zis, cu gândul la ceea ce tocmai fusesem de acord să fac.

— Am făcut un târg, zise el. Asta-i tot. Nu uita partea ta de înțelegere. Ai promis că pleci de-aici, şi nu pari să fii genul care-şi ia cuvântul înapoi.

— Nici nu sunt.

— Rose!

Viktoria apăru deodată în cadrul uşii. Uau, repede a mai mers. Pavel o trăgea, calm, de braț. Ea avea părul răvăşit, şi o breteluță a rochiei îi căzuse de pe umăr. Pe fața avea un amestec de neîncredere şi de furie.

— Ce-ai făcut? Individul ăsta a intrat şi i-a cerut lui Rolan să se care şi să nu mă mai vadă niciodată! Şi-atunci... Rolan a fost de acord. A plecat, pur şi simplu.

Mi s-a părut uşor amuzant faptul că Viktoria mă socotea nemijlocit vinovată pe mine. E adevărat, eram răspunzătoare, dar îl vedea şi pe Abe chiar lângă mine. Nu era niciun secret în legătură cu cine-i erau angajații. În orice caz, m-am apărat.

— Se folosea de tine, i-am zis.

În ochii căprui ai Viktoriei se vedeau lacrimi.

— Mă iubeşte.

— Dacă te iubeşte, atunci de ce s-a dat la mine imediat cum i-ai întors spatele?

— Ba nu-i aşa!

— El e cel care a lăsat-o însărcinată pe Sonia.

Până şi în lumina slabă de pe alee, am văzut-o cum păleşte.

— Asta-i o minciună.

Mi-am azvârlit brațele în sus, enervată.

— De ce-aş fi inventat una ca asta? Voia să-şi facă planuri cu mine, de îndată ce plecai tu din oraş!

— Dac-a făcut-o, zise ea, cu vocea tremurătoare, a fost din cauză că l-ai provocat tu.

Mi s-a tăiat respirația. Lângă mine, Abe asculta tăcut, cu o expresie infatuată pe față. Era foarte mulțumit de sine şi, probabil, se gândea că anticipase corect. Îmi venea să-i trag un pumn, însă în clipa de față preocuparea mea se îndrepta spre Viktoria.

— Cum poți să crezi aşa ceva? Sunt prietena ta! am protestat.

— Dacă mi-ai fi fost prietenă, nu te-ai fi comportat aşa. N-ai fi încercat să-mi stai în cale. Te prefaci că l-ai fi iubit pe fratele meu, dar în niciun caz n-ai fi putut... în niciun caz nu eşti în stare să înțelegi cu adevărat dragostea!

Eu, să nu înțeleg dragostea? Înnebunise? Dac-ar fi ştiut doar câte sacrificasem pentru Dimitri, ce făcusem ca să fiu acolo unde eram acum... totul, pentru dragoste. Ea era cea care nu putea să înțeleagă. Dragostea nu însemna o tăvăleală printr-o cameră retrasă la o petrecere. Era ceva pentru care trăiai şi mureai. Emoțiile îmi năvăliră, pregătite să erupă, întunericul din mine se umflă, vrând să mă facă să-i răspund cu vorbe de ocară la oribila ei acuzație. Şi doar datorită celei mai straşnice

sforțări am reuşit să-mi amintesc că ea deja suferea, şi că nu spusese toate acele lucruri decât din cauză că era tulburată şi necăjită.

— Viktoria, eu chiar înțeleg, şi-mi pare rău. Nu fac toate astea decât pentru că mi-eşti prietenă. Țin la tine.

— Tu nu mi-eşti prietenă, şuieră ea. Tu nu faci parte din familia asta. Tu nu înțelegi nimic despre noi, sau despre cum trăim! Aş fi vrut ca tu să nu fi venit niciodată aici!

Se întoarse şi plecă vijelioasă, croindu-şi drum printr-un şir lung de petrecăreți. Mă durea sufletul privind-o. M-am întors spre Abe.

— O să-ncerce să-l caute.

Încă avea pe chip acea afurisită de expresie cunoscătoare.

— Nu mai contează. El n-o să vrea să mai aibă de-a face cu ea. Cel puțin, dacă ține la mutra aia drăguță a lui.

Îmi făceam griji pentru Viktoria, dar simțeam cumva că Abe avea dreptate în legătură cu Rolan. Rolan nu mai putea să reprezinte o problemă. Cât despre următorul tip pe care şi-l va găsi Viktoria... ei bine, asta era o grijă de lăsat pe altădată.

— Foarte bine. Atunci, am terminat aici. Nu mă mai urmări, am mârâit eu.

— Respectă-ți promisiunea şi pleacă din Baia, iar eu n-o să fiu nevoit să te urmăresc.

Mi-am îngustat ochii.

— Ți-am mai spus: eu întotdeauna îmi respect promisiunile.

Şi, în timp ce mă grăbeam spre casa familiei Belikov, m-am întrebat deodată dacă era adevărat. Şocul cu Abe şi cu Viktoria mă izbise ca apa rece în plină față. Ce căutam eu aici? Până la un anumit punct, Abe avusese dreptate... Mă amăgeam, pretinzând că familia lui Dimitri ar fi şi a mea, astfel încât să-mi alin jalea pierderii lui. Dar nu era, în realitate. Aici nu era casa mea. Nici Academia nu era casa mea, nu mai era. Singurul lucru care-mi mai rămăsese era jurământul meu: jurământul față de Dimitri. Jurământul pe care, cumva, îl pierdusem din vedere, de când ajunsesem aici. O parte din familia Belikov era în pat când am ajuns acasă, însă mai era câte cineva şi în sufragerie. M-am strecurat sus în camera mea, aşteptând neliniştită să se întoarcă şi Viktoria. O jumătate de oră mai târziu, am auzit zgomot de paşi pe scară, apoi zgomotul produs de uşa ei închizându-se. Am ciocănit uşurel.

— Viktoria, am zis, într-o şoaptă răsunătoare. Eu sunt. Te rog, vorbeşte cu mine.

— Nu! s-a auzit replica. Nu vreau să mai vorbesc cu tine niciodată.

— Viktoria...

— Pleacă!

— Sunt doar îngrijorată pentru tine.

— Tu nu eşti fratele meu! Nici măcar soră nu-mi eşti. Nu e locul tău aici!

Aoleu. Vocea îi era amortizată de uşă, dar n-aş fi vrut să risc o ceartă pe coridor, pe care s-o audă şi ceilalți. Ducându-mă în camera mea, cu inima zdrobită, m-am oprit în picioare în fața oglinzii. Acela a fost momentul în care am ştiut că şi ea avea dreptate. Până şi Abe avusese dreptate. Baia nu era locul meu.

Cât ai clipi, sărăcăciosul meu bagaj era pregătit, însă am mai ezitat până să cobor la parter. Uşa închisă a camerei Viktoriei mă privea fix, şi a trebuit să mă împotrivesc tentației de a bate încă o dată. Dac-aş fi făcut-o, n-aş fi reuşit decât să declanşez o nouă ceartă. Sau, poate chiar mai rău, ea m-ar fi iertat... şi apoi mi-aş fi dorit să rămân pentru totdeauna, pierdută în comoditatea familiei lui Dimitri şi în viața ei atât de simplă.

Trăgând aer adânc în piept, am coborât şi m-am îndreptat spre uşa din față. Aş fi vrut să-mi iau rămas-bun de la ceilalți, dar mi-era teamă că s-ar fi putut întâmpla acelaşi lucru, că le-aş privi fețele şi m-aş răzgândi. Aveam nevoie să plec, mi-am dat seama. Eram furioasă atât pe Viktoria, cât şi pe Abe. Vorbele lor mă răniseră, însă exista adevăr în ele. Aceasta nu era lumea mea. Aveam altceva de făcut cu propria-mi viață. Şi aveam o grămadă de jurăminte de respectat.

Când am ajuns la vreo opt case mai încolo, mi-am încetinit paşii, nu din cauză că aş fi obosit, ci pentru că nu ştiam sigur încotro merg. Plecarea din casa aceea fusese pasul cel mai important. M-am lăsat jos pe bordura din fața unei tăcute şi întunecate curți din cartier. Îmi doream să plâng, fără să ştiu

de ce. Îmi doream înapoi fosta viaţă. Mi-i doream pe Dimitri şi pe Lissa. Of, Doamne, cât îi mai doream!

Numai că Dimitri se dusese, şi unica modalitate prin care puteam să-l mai văd era ca, într-adevăr, să pornesc pe urmele lui ca să-l ucid. Cât despre Lissa... şi ea era dusă pentru mine, mai mult sau mai puţin. Chir dacă scăpăm cu viaţă din asta, nu cred că ea ar fi putut să mă ierte. Stând aşa acolo, simţindu-mă pierdută şi singură, am încercat să ajung încă o dată la ea. Ştiam că era o nesăbuinţă, dacă mă gândeam la ceea ce văzusem înainte, dar trebuia să mai încerc o dată. Trebuia să ştiu dacă mai puteam într-adevăr să-mi regăsesc fostul meu loc de-acolo. M-am strecurat instantaneu în mintea ei, năvalnicele mele emoţii înlesnind tranziţia. Ea era într-un avion particular cu reacţie.

Dacă Jill rămăsese năucită după ce făcuse cunoştinţă cu celebrităţile de prima mână ale elevilor de la Sf. Vladimir, plecarea într-o călătorie alături de ele o făcuse de-a dreptul letargică. Se holba la orice cu ochii cât cepele şi abia dac-a rostit vreun cuvinţel pe tot drumul până la Curtea Regală. Când i-a oferit Avery un pahar cu şampanie, Jill a bâiguit cu mare greutate un „N-nu, mersi”. Pe urmă, ceilalţi au părut să fi uitat de prezenţa ei şi s-au lăsat duşi de valul propriilor conversaţii. Lissa observase stânjeneala lui Jill, dar nu făcuse mare lucru ca s-o atenueze. Pentru mine, acest lucru era un şoc. Lissa, cea pe care o cunoşteam eu, s-ar fi dat peste cap ca s-o facă pe Jill să se simtă în largul ei şi s-o includă în conversaţie. Dar, din fericire, fata mai tânără părea perfect satisfăcută doar cu ipostaza de spectatoare la caraghioslâcurile celorlalţi.

M-a liniştit, în acelaşi timp, să aflu că Jill avea să fie OK de îndată ce-o va întâlni pe Mia. Lissa îi trimisese vorbă Miei să vină s-o ia pe Jill când aveau să aterizeze, fiindcă Lissa şi ceilalţi trebuiau să participe imediat la una dintre ceremoniile Tatianei. Mia răspunsese c-o va lua sub aripa ei pe Jill pe perioada weekendului şi că-i va arăta unele dintre trucurile inovatoare pe care învăţase să le execute utilizând magia apei. Lissa era bucuroasă pentru asta şi fericită că nu trebuia să facă pe dădaca unei bobace tot weekendul.

Chiar dacă Jill ieşise complet de pe radarul Lissei, despre o altă persoană nu se putea spune acelaşi lucru: fratele lui Avery, Reed. Tatăl lor hotărâse că ar fi o idee bună ca Reed să vină cu ei, şi dat fiind faptul că domnul — scuzaţi, vă rog — domnul director Lazar jucase un rol cheie în plănuirea, împreună cu Tatiana, a acestei excursii, nu prea rămânea loc pentru contraziceri. Avery îşi dăduse ochii peste cap şi discutase deschis pe această temă cu Lissa, imediat înainte de îmbarcare.

— Noi toţi mergem pe baza reputaţiei tale, zisese Avery. În parte, motivul pentru care m-a lăsat tata să vin este acela că tu eşti bine-văzută de regină, iar el vrea ca prin asta să-mi cureţe şi mie reputaţia. Speră să ajung şi eu bine-văzută de ea, după care s-ar curăţa şi reputaţia lui Reed... şi a restului familiei.

Lissa se strădui să nu analizeze prea intens logica. În principal, era deranjată de faptul că Reed Lazar era încă la fel de dezagreabil pe cât fusese în prima zi, când îl cunoscuse. Nu era tocmai răutăcios, sau altceva, ci doar o făcea să se simtă incomod în preajma lui. Era, cu adevărat, la polul opus faţă de Avery. În timp ce ea era însufleţită şi capabilă în orice moment să lege o conversaţie, el rămânea cu buzele strânse şi vorbea numai atunci când i se adresa cineva. Lissa nu-şi dădea seama efectiv dacă era din timiditate, sau din dispreţ.

Când încercase să-l întrebe dacă era entuziasmat de vizita la Curte, Reed ridicase pur şi simplu din umeri.

— Mi-e indiferent. Ce-mi pasă mie?

Tonul fusese aproape ostil, de parcă i-ar fi purtat pică pentru faptul că-i pusese întrebarea, aşa că ea renunţase la orice altă tentativă de a lega o conversaţie cu el. Singura persoană, în afara surorii lui, cu care-l văzuse Lissa vreodată vorbind fusese gardianul lui Avery, Simon. Venise şi el.

La aterizare, constatară că Mia se ţinuse de cuvânt. Făcea semne entuziaste cu mâna atunci când Lissa ieşi din avion, cu buclele ei blonde spulberate de vânt. Lissa îi răspunse cu un zâmbet, după care îşi dăruiră reciproc câte o jumătate de îmbrăţişare rapidă, ceea ce nu înceta niciodată să mă amuze, dată fiind fosta lor rivalitate.

Lissa făcu prezentările acolo unde era necesar în timp ce o escortă alcătuită din gardieni îi conducea de pe pista de aterizare spre partea interioară a Curţii. Mia o primi pe Jill cu atâta căldură, încât stânjeneala fetei mai mici se risipi, iar entuziasmul începu să-i aprindă ochii verzi. Zâmbind cu

afecţiune, Mia îşi mută privirea de la Jill la Lissa.

— Unde e Rose?

Se aşternu tăcerea, urmată de schimburi de priviri stânjenite.

— Ce-i? se interesă Mia. Ce-am zis?

— Rose a plecat, zise Lissa. Scuză-mă... Credeam că ştii. A renunţat la şcoală şi a plecat după ce-a fost atacul, fiindcă avea unele treburi... unele treburi personale... de care voia să se ocupe.

Lissa se temu că Mia avea să pună întrebări despre acele treburi personale. Foarte puţine persoane ştiau despre faptul că-l căutam pe Dimitri, iar Lissa voia ca lucrurile să rămână aşa. Cei mai mulţi credeau că dispărusem doar din cauza traumelor psihice provocate de bătălie. Numai că următoarea întrebare pusă de Mia o şocă total pe Lissa.

— Şi tu de ce nu te-ai dus cu ea?

— Ce? se bâlbâi Lissa. De ce-aş fi făcut-o? Rose a renunţat la şcoală. Nici prin gând nu-mi trece să renunţ şi eu.

— Mda, aşa cred, zise Mia, devenind meditativă. Numai că voi două sunteţi atât de apropiate... chiar şi fără să fi existat legătura. Am crezut că v-aţi urma una pe cealaltă până la capătul lumii şi abia pe urmă v-aţi gândi la amănunte.

Mia însăşi trecuse prin atâtea schimbări în viaţă, încât trata genul acesta de situaţii cu uşurinţă.

Acea stranie, instabilă mânie pe care o simţisem apărând câteodată la Lissa îşi scoase brusc capul şi se abătu asupra Miei.

— Mda, bine, dacă am fi fost atât de apropiate, mi se pare că ea n-ar fi trebuit să plece, în primul şi-n primul rând. Ea a fost egoista, nu eu.

Vorbele ei m-au usturat şi au şocat-o evident pe Mia. Şi Mia avea toanele ei, dar de data aceasta vru doar să aplaneze conflictul, aşa că-şi ridică mâinile în semn de scuză. Într-adevăr, se schimbase.

— Scuze. Nu încercam să te acuz de ceva.

Lissa nu mai spuse nimic. De la plecarea mea, se tot autoflagelase în legătură cu o grămadă de chestii. Recapitulase iar şi iar lucrurile pe care ar fi putut să le facă pentru mine înainte sau după atac, lucruri care poate m-ar fi determinat să rămân. Dar niciodată nu-i trecuse prin minte să fi plecat cu mine, iar revelaţia o izbise ca o palmă peste faţă. Vorbele rostite de Mia o făcuseră să se simtă vinovată şi-o înfuriaseră în acelaşi timp... şi nici măcar nu era sigură asupra cui i se îndrepta furia aceasta: asupra mea, sau a ei însăşi.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Adrian câteva minute mai târziu, de îndată ce Mia o conduse de-acolo pe Jill, promiţând că se vor reîntâlni mai târziu.

— Ce, acum citeşti şi gândurile? îl întrebă Lissa.

— N-am nevoie. Scrie pe fruntea ta. Iar Rose nu te-ar fi lăsat în ruptul capului să mergi cu ea, aşa că nu te mai chinui cu gândurile astea.

Intrară în pavilionul regal pentru oaspeţi, care era la fel de luxos şi de opulent ca pe vremea în care stătusem şi eu acolo.

— Tu n-ai cum să ştii. Poate c-aş fi convins-o.

— Ba nu, replică tăios Adrian. N-ai fi putut. Vorbesc serios: nu-ţi mai oferi încă un motiv de deprimare.

— Hei, dar cine zice că sunt deprimată? Cum am spus: ea a fost cea care m-a părăsit.

Adrian rămase surprins. După plecarea mea, Lissa fusese, în cea mai mare măsură, tristă. Câteodată, fusese şi furioasă pe hotărârea mea, dar nici Adrian, nici eu, nu observaserăm la ea o asemenea vehemenţă. Tot felul de sentimente negre îi clocoteau în suflet.

— Am crezut c-ai înţeles, zise Adrian, cu o uşoară încruntare nedumerită. Am crezut c-ai zis...

Avery îi întrerupse brusc, aruncându-i o privire tăioasă lui Adrian.

— Hei, hei. Las-o în pace, bine? Ne vedem la recepţie. Ajunseseră în punctul în care grupul trebuia să se despartă, fetele mergând într-o aripă a imobilului, iar băieţii, în cealaltă. Adrian îmi dădea impresia că ar mai fi vrut să spună ceva, dar în loc de asta clătină din cap în semn de încuviinţare şi plecă împreună cu Reed şi vreo doi gardieni. Avery o cuprinse cu delicateţe cu braţul pe Lissa, în timp ce privea chiorâş silueta tot mai îndepărtată a lui Adrian.

— Eşti bine?

Chipul ei, în mod normal vesel, era acum plin de îngrijorare. O uimea pe Lissa în aceeaşi măsură în care mă uimeau pe mine totdeauna momentele de seriozitate ale lui Adrian.
— Aşa cred. Nu ştiu.
— Nu te mai învinovăţi pentru ceea ce ai fi putut sau ar fi trebuit să faci. Trecutul e trecut. Ocupă-te mai departe de viitor.
Lissa avea încă inima grea, iar dispoziţia, mai neagră decât îi fusese de multă vreme. Totuşi, izbuti un zâmbet încordat.
— Cred că e cel mai înţelept lucru pe care l-ai spus în viaţa ta.
— Ştiu! Îţi vine să crezi? Eşti de părere că-l va impresiona pe Adrian?
Tensiunea se dizolvă în hohote de râs; totuşi, în ciuda veseliei exterioare, Lissa era încă afectată de comentariile neaşteptate ale Miei. Acestea o torturau într-un mod pe care nu l-ar fi crezut posibil. Dar ceea ce o rodea mai rău nu era gândul că, dac-ar fi venit cu mine, ar fi putut să mă ferească din calea necazurilor. Nu. Problema ei cea mai mare era că nu se gândise să vină cu mine, de la bun început. Eram cea mai bună prietenă a ei. În ceea ce-o privea, aceasta ar fi trebuit să fie reacţia ei imediată la plecarea mea. Dar nu o avusese, iar acum Lissa era chinuită de mai multă vinovăţie ca de obicei. Vinovăţia asta era mistuitoare, şi ea câteodată o prefăcea în furie, astfel încât să-şi aline suferinţa. Dar n-o ajuta prea mult.
Starea de spirit nu i se îmbunătăţi nici pe măsură ce înainta seara. Nu la mult timp după sosirea grupului, regina organiză o mică recepţie în cinstea cremei tuturor vizitatorilor care veniseră vreodată la Curte. Lissa descoperea cu rapiditate faptul că regina părea să organizeze mereu câte o petrecere sau alta. Într-un anume punct al vieţii sale, Lissei i s-ar fi părut distractiv acest lucru. Acum, nu i se mai părea, cel puţin atunci când venea vorba despre genul acesta de petreceri.
Dar, ţinându-şi sentimentele negre bine închise în ea, Lissa rămânea în continuare o bună interpretă a rolului de fată drăguţă dintr-o familie regală. Regina părea fericită de faptul că Lissa avea o prietenă „corespunzătoare” cu sânge regal şi se arăta la fel de încântată atunci când Lissa îi impresiona pe membrii familiilor regale şi pe demnitarii cărora le era prezentată. La un moment dat, totuşi, fermitatea Lissei fu pe cale să se destrame.
— Până să plecaţi, zisese Tatiana, ar trebui să ne ocupăm de gardienii voştri.
Ea şi Lissa stăteau împreună cu un grup de admiratori şi de gură-cască, rămas la o distanţă respectuoasă. Lissa privea absentă bulele din paharul ei neatins cu şampanie, iar la auzul acestei replici îşi ridică ochii, tresărind.
— Gardienii, maiestate?
— Ei bine, n-am cum să mă exprim într-un mod mai delicat, dar acum, la bine şi la rău, eşti lipsită de protecţie. Regina făcu o pauză, în semn de respect. Belikov, continuă apoi, a fost un om remarcabil.
Fireşte, numele meu nu-i veni pe buze. Puteam la fel de bine să nici nu fi existat. Ei niciodată nu-i plăcuse de mine, mai ales de când crezuse că aveam de gând să fug cu Adrian. Întâmplător, Lissa observase că Tatiana urmărea cu o anumită atenţie cochetăriile dintre Avery şi Adrian. Era greu de spus dacă regina le dezaproba. Lăsând deoparte caracterul ei petrecăreţ, Avery părea să fie o fată model... numai că Tatiana dorea ca până la urmă Lissa şi Adrian să ajungă împreună.
— În momentul de faţă, nu am nevoie de vreo protecţie, răspunse Lissa, politicoasă, cu inima strânsă.
— Nu, dar vei termina şcoala cât de curând. Suntem de părere că ţi-am găsit câţiva candidaţi excelenţi. Unul dintre ei este o femeie... o descoperire norocoasă.
— Janine Hathaway s-a oferit să-mi fie gardian, zise deodată Lissa. Eu nu ştiusem, dar în timp ce vorbea, i-am citit în minte întreaga poveste. Mama o abordase la scurt timp după plecarea mea. Am fost un pic şocată. Mama era extrem de loială faţă de actuala ei misiune. Asta ar fi însemnat pentru ea o schimbare majoră.
— Janine Hathaway? Sprâncenele Tatianei se înălţară până aproape de marginea părului. Sunt convinsă că are alte angajamente. Nu, avem opţiuni mult mai bune. Domnişoara aceasta este doar cu câţiva ani mai mare decât tine.
Opţiuni mai bune decât Janine Hathaway? N-aş prea crede. Până la Dimitri, mama fusese etalonul

de aur în funcție de care măsurăm redutabilitatea. „Domnişoara” Tatianei era, fără îndoială, cineva aflat sub controlul reginei; şi, mai important decât atât, nu se numea Hathaway. Reginei nu-i plăcea de mama mai mult decât îi plăcea de mine. Odată, în timp ce mă pisălogea din nu mai ştiu ce cauză, Tatiana făcuse o referire la un bărbat cu care ar fi fost încurcată mama... cineva despre care bănuiam că ar putea să fie tatăl meu, un tip pe nume Ibrahim. Partea nostimă era că regina vorbea aproape de parcă şi ea ar fi manifestat odată un interes față de bărbatul acela, şi eram, nevoită să mă întreb dacă nu cumva treaba asta contribuise la aversiunea pe care o nutrea față de familia noastră.

Lissa îşi lipi pe buze un zâmbet încordat, politicos, mulțumindu-i pentru preocupare. Atât eu, cât şi Lissa, înțelegeam ce se petrecea. Acesta era jocul Tatianei. Toată lumea avea câte un rol în planul ei şi nici prin gând nu putea să-ți treacă să i te împotriveşti. Pentru un scurt moment, Lissei îi veni din nou în minte acel gând straniu, despre un lucru pe care i-l spusese odată Victor Dashkov. Pe lângă crimele lui demente şi uneltirile pentru răpiri, Victor mai intenționase să pornească şi o revoluție în rândul moroilor. El considera că repartizarea puterii era învechită — idee în care, din când în când, credea şi Lissa — şi că puterea aceasta era exercitată în mod inechitabil de unele persoane care se bucurau de o influență exagerat de mare. Momentul trecu aproape la fel de repede pe cât venise. Victor Dashkov era un ticălos dement, ale cărui idei nu meritau să fie luate în considerare.

Apoi, de îndată ce eticheta îi permise, Lissa se scuză față de regină şi porni de-a curmezişul încăperii, simțindu-se pe cale să explodeze de mâhnire şi de furie. Aproape că se ciocni în drumul ei de Avery.

— Doamne, o întâmpină Avery. Crezi că Reed m-ar putea face mai rău de ruşine? Două persoane au încercat să lege o conversație, dar el continuă să alunge pe toată lumea. Ba chiar i-a zis lui Robin Bădica să-şi țină gura. Adică, mda, ea tot vorbea, şi iar vorbea, dar oricum! Cam naşpa din partea lui.

Aerul de o dramatică exasperare îi dispăru lui Avery, în clipa în care observă ce față avea Lissa.

— Hei, ce-ai pățit?

Lissa aruncă o privire spre Tatiana, după care întoarse din nou capul spre Avery, căutându-şi liniştea în ochii albaştri-cenuşii ai prietenei sale.

— Am nevoie să ies de-aici, zise ea, inspirând adânc, dornică să se calmeze. Îți aminteşti de toate chestiile mişto despre care ziceai că le-ai cunoaşte? Cam când crezi c-o să pot şi eu să le cunosc?

Avery zâmbi.

— De îndată ce-o să vrei.

M-am întors în mine însămi, la locul în care stăteam, pe bordură. Emoțiile încă mi-o luau razna, iar ochii se luptau să alunge lacrimile. Îndoielile mele de mai devreme îşi găsiseră confirmarea: Lissa nu mai avea nevoie de mine... şi totuşi, încă aveam acea senzație că se întâmpla ceva neobişnuit, pe care nu prea puteam să-l identific cu precizie. Am bănuit că vinovăția stârnită de comentariul Miei, sau efectele secundare ale utilizării spiritului, puteau s-o fi afectat, dar oricum... nu era aceeaşi Lissa.

Zgomotul paşilor pe pavaj mă făcu să-mi ridic privirea. Dintre toate persoanele care ar fi putut să mă găsească, m-aş fi aşteptat la Abe sau, poate, la Viktoria. Dar nu era niciunul dintre ei. Era Eva.

Bătrâna se oprise acolo, cu umerii înguşti înfăşurați într-un şal şi cu ochii ei pătrunzători, şireți, privindu-mă de sus, cu dezaprobare. Am oftat.

— Ce s-a întâmplat? A căzut vreo casă peste soră-ta? am întrebat-o.

— Nu se poate să mai stai aici, zise ea. Am rămas cu gura căscată.

— Tu... tu vorbeşti engleza? Pufni zgomotos.

— Normal.

Am țâşnit în picioare.

— Şi tot timpul te-ai prefăcut că nu? L-ai făcut pe Paul să se joace de-a translatorul?

— E mai uşor aşa, îmi răspunse, cu simplitate. Eviți o mulțime de conversații plictisitoare când nu vorbeşti limba. Şi am descoperit că americanii au cele mai plictisitoare conversații dintre toți.

Spaima încă nu-mi trecuse.

— Tu nici măcar nu mă cunoşti! Dar, încă din prima zi, mă treci prin caznele iadului. De ce? De ce mă urăşti?

— Nu te urăsc. Dar sunt dezamăgită.

— Dezamăgită? Cum?

— Am visat că ai să vii.
— Am auzit asta. Visezi tare mult!
— Uneori, zise. Lumina lunii îi sclipea în ochi, făcând-o să pară şi mai mult ca venită de pe altă lume. Un fior îngheţat îmi străbătu şira spinării. Uneori, visele mele se adeveresc, explică ea. Alteori, nu. Am visat că Dimka a murit, dar n-am vrut s-o cred, până nu aveam dovada. Tu erai dovada mea.
— Şi de-asta eşti dezamăgită.
Eva se înfăşură mai strâns cu şalul.
— Nu. În visele mele, erai strălucitoare. Ardeai ca o stea, şi te-am văzut ca pe o războinică, o persoană capabilă de fapte mari. Şi în realitate? N-ai făcut decât să stai aici şi să lâncezeşti. Nimic altceva. N-ai făcut treaba pentru care ai venit.
Am examinat-o cu privirea, întrebându-mă dacă ştia cu adevărat despre ce vorbea.
— Şi care anume e aia?
— Ştii tu care. Am visat şi asta.
Am aşteptat să-mi spună mai multe. Văzând-o că tace, am râs.
— Drăguţ răspuns evaziv. Eşti la fel de falsă ca oricare şarlatancă de ghicitoare.
Chiar şi prin întuneric, puteam să-i văd mânia învăpăindu-i ochii.
— Ai venit să-l cauţi pe Dimka. Să încerci să-l ucizi. Trebuie să-l găseşti.
— Ce vrei să spui prin „să încerci"?
Nu voiam s-o cred, nu voiam să cred că ea ar putea cu adevărat să-mi cunoască viitorul. Dar, chiar şi-aşa, m-am pomenit prinsă în plasă.
— Ai văzut ce-o să se-ntâmple? O să-l ucid?
— Nu pot să văd chiar totul.
— O! Fantastic.
— N-am văzut decât că trebuie să-l găseşti.
— Şi, asta-i tot ce ai de spus? O ştiam deja!
— E ceea ce am văzut.
Am gemut, exasperată.
— Fir-ar să fie, n-am timp pentru indiciile astea cifrate. Dacă nu poţi să mă ajuţi, atunci mai bine nu-mi mai spune nimic.
Bătrâna rămase tăcută. Mi-am atârnat geanta pe umăr.
— Foarte bine. Atunci, plec.
Şi, dintr-odată, am ştiut încotro aveam să mă îndrept.
— Spune-le celorlalte... ei bine, spune-le că le mulţumesc pentru tot. Şi că îmi pare rău.
— Faci ceea ce trebuie, zise. Nu aici e locul în care ar trebui să fii.
— Aşa am auzit şi eu, am bombănit, îndepărtându-mă.
Mă întrebam dacă avea să-mi mai zică şi altceva: să mă dojenească, să mă blesteme, să-mi mai ofere şi alte misterioase cuvinte de „înţelepciune". Numai că ea rămase tăcută, iar eu n-am mai privit înapoi.
Nu aveam o casă a mea, nici aici şi nici în America. Singurul lucru care-mi mai rămăsese era cel pentru care venisem. Îi spusesem lui Abe că-mi respectam jurămintele. Aşa aveam să fac. Aveam să plec din Baia, cum îi promisesem. Şi-o să-l ucid pe Dimitri, aşa cum îmi jurasem mie însămi.
Ştiam acum încotro să merg. Adresa nu-mi pierise din minte nici-o clipă: Kasakova, numărul 83. Nu ştiam unde era, dar imediat cum am ajuns în centrul oraşului, am nimerit peste un tip care trecea pe stradă şi care mi-a dat indicaţiile necesare. Adresa era prin apropiere, doar la un kilometru şi jumătate, aproximativ, aşa că am pornit într-acolo cu pas iute.
Ajungând în dreptul casei, m-am bucurat să văd că luminile erau încă aprinse. Chiar în starea în care eram, întoarsă pe dos şi clocotind de furie, n-aş fi vrut să trezesc pe cineva. De asemenea, n-aş fi vrut nici să vorbesc cu Nikolai, aşa că m-am simţit uşurată văzând că Denis a fost cel care mi-a deschis uşa.
Expresia lui, în clipa în care m-a văzut, a fost una de totală uimire. În ciuda cuvintelor îndrăzneţe pe care le rostise mai devreme, lângă biserică, nu cred că se aştepta de fapt să vin cu el şi cu ceilalţi nejuraţi. Rămăsese fără grai, aşa că am deschis eu vorba.

— M-am răzgândit. Vin cu voi.

Am inspirat adânc, încordându-mă pentru ceea ce avea să vină. Îi promisesem lui Abe c-o să plec din Baia... dar nu-i promisesem şi c-o să mă întorc în State.

— Duceți-mă la Novosibirsk.

ŞAISPREZECE

Denis şi cei doi prieteni ai săi nejurați, Artur şi Lev, erau extaziați de faptul că aveam să fac parte din detaşamentul lor. Dar, în cazul în care s-ar fi aşteptat ca eu să le împărtăşesc entuziasmul smintit cu privire la necugetata vânătoare de strigoi, urmau să fie amarnic dezamăgiți. De fapt, n-a trecut mult timp după ce m-am alăturat lor, până ca ei să înțeleagă că abordam ideea vânătorii într-un mod extrem de diferit de al lor. Lev, prietenul lui Denis, avea un automobil, aşa că am stabilit să conducem cu rândul până la Novosibirsk. Drumul era de vreo cincisprezece ore, şi chiar dacă am poposit pentru noapte la un hotel, tot rămânea o grămadă de timp pe care-l petreceam închisă într-un spațiu strâmt împreună cu trei tipi care nu se mai puteau opri din discuțiile lor despre toți strigoii pe care aveau să-i ucidă.

În particular, ei tot încercau să mă atragă în conversație. Voiau să ştie cam câți strigoi omorâsem. Voiau să afle cam cum fusese bătălia de la Academie. Voiau să-mi cunoască metodele. Cu toate acestea, ori de câte ori îmi lăsam mintea purtată spre aceste subiecte, tot ceea ce-mi trecea prin gând ținea de sânge şi de jale. Nu exista nimic cu care să mă fălesc, şi au trebuit să treacă vreo şase ore de drum până ca ei să înțeleagă în sfârşit că nu aveau să scoată prea multe informații de la mine.

În schimb, m-au delectat cu povestirile propriilor lor aventuri. Ca să fiu corectă, trebuie să spun că nimiciseră mai mulți strigoi... însă pierduseră şi destui dintre ai lor, cu toții aflați la vârsta adolescenței, la fel ca şi cei cu care pornisem la drum. Experiențele mele nu erau prea diferite: şi eu îmi pierdusem prieteni. Cu toate acestea, pierderile mele fuseseră provocate de faptul că fuseserăm copleşiți numeric. Cele ale grupului lui Denis păreau să se fi datorat mai degrabă avântului fără chibzuință, într-adevăr, planul pe care-l aveau pentru când urma să ajungem în Novosibirsk nu era tocmai unul solid. Tot repetau că strigoii preferă să vâneze în locurile aglomerate noaptea, cum ar fi discotecile, sau în cele izolate, ca aleile, unde puteau avea prăzi uşoare. Nimeni nu prea observa atunci când dispărea câte cineva din astfel de locuri. Aşa că planul lui Denis consta, în principal, în vânturarea prin aceste puncte cheie, în speranța că vor da peste strigoi.

Primul meu gând a fost să las imediat baltă grupul şi să pornesc pe cont propriu. La urma urmei, principalul meu scop era doar să ajung la Novosibirsk. Cu toate informațiile pe care le acumulasem până acum, mi se părea logic ca oraşul cel mai mare din Siberia să fie şi cel mai bun loc în care să caut. Pe urmă, însă, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât înțelegeam mai bine că, dacă mă avântam de una singură pe terenul strigoilor, făceam o prostie la fel de mare ca şi planurile grupului de nejurați. Puteam să mă folosesc de ei ca să-mi asigur spatele. În plus, din moment ce încă nu ştiam de fapt pe unde ar putea să fie Dimitri, trebuia să găsesc o metodă prin care să obțin şi alte informații. Iar pentru asta, aveam nevoie de ajutor.

Am ajuns la Novosibirsk la capătul celei de-a doua zile de drum cu maşina. Cu toate că tot auzisem despre mărimea lui, nu-mi închipuisem că ar fi semănat cumva cu Moscova, sau cu Sankt Petersburg. Şi, e adevărat, s-a dovedit că nu era chiar atât de întins ca ele, dar tot putea fi considerat un mare oraş, cu tot cu zgârie-nori, teatre, trenuri urbane, ca şi aceeaşi superbă arhitectură.

Am tras la o prietenă de-a lor, care avea un apartament în centru, o femeie dhampir numită Tamara. Engleza ei nu era prea grozavă, dar, din câte auzeam, înțelegeam că era tot o nejurată şi la fel de entuziastă ca toți ceilalți să debaraseze lumea de strigoi. Avea câțiva ani mai mult decât noi ceilalți, motiv pentru care şi avea un apartament al ei, şi era o brunetă simpatică, pistruiată. Se pare că ea aştepta până când veneau băieții în oraş ca să înceapă vânătoarea, fapt pe care l-am luat ca pe o mică binecuvântare. Bine măcar că nu pleca de una singură. Părea în mod special încântată că mai avea o fată alături, dar, la fel ca şi ceilalți, şi-a dat seama repede că eu nu le împărtăşeam entuziasmul.

Când am văzut că se apropie prima noastră noapte de vânat strigoi, am ieşit în sfârşit în față,

asumându-mi postura de lider. Subita schimbare de comportament i-a năucit în prima fază, dar foarte curând au început să mă asculte cu o atenție fascinată, încă prinşi în mrejele reputației mele de superstar.

— OK, le-am zis, plimbându-mi privirea de la un chip la altul. Eram în micuțul salon al Tamarei, aşezați în cerc. Iată cum or să decurgă treburile. O să pătrundem în clubul de noapte în grup, patrulând prin el şi pe aleile din spatele lui...

— Stai puțin, mă întrerupse Denis. Noi, de obicei, ne împrăştiem.

— Motiv pentru care ajungeți să fiți ucişi, m-am răstit. Mergem în grup.

— Dar tu n-ai omorât strigoi de una singură? mă întrebă Lev. El era cel mai înalt din grup, cu o siluetă lunguiață şi deşirată, aproape ca a unui moroi.

— Ba da, dar am avut noroc.

Şi, în afară de asta, am completat în gând, eram o luptătoare mai bună decât oricare dintre ei. Puteți să spuneți că aş fi arogantă, însă eram un gardian al naibii de bun. Sau un aproape-gardian.

— O să ne descurcăm mai bine toți cinci. Iar când dăm peste strigoi, trebuie să ne asigurăm că ne putem ocupa de ei într-un loc izolat.

Nu uitasem nici de avertismentele lui Sydney.

— Dar, înainte să-i ucidem, trebuie să vorbesc cu ei. Şi-atunci, misiunea voastră va fi să-i țineți pe loc.

— De ce? se miră Denis. Ce ai să le spui?

— De fapt, este vorba despre ce au ei să-mi spună mie. Uite, n-o să dureze mult. Şi o să-i omorâți la urmă, aşa că nu vă faceți griji pentru asta. Totuşi...

Continuarea era împotriva planului meu, dar ştiam că trebuia s-o zic. Doar nu era să-i las să fie ucişi doar de dragul propriei mele vânători.

— Dacă nimerim într-o situație în care ajungeți să fiți prinşi la înghesuială, sau în fața unei primejdii imediate, uitați de vorbe şi de rețineri. Ucideți. Salvați-vă pielea.

Din câte se pare, mă arătasem suficient de încrezătoare şi de dură încât ei să ajungă la concluzia că trebuie să se supună la orice le-aş fi zis. O parte a planului nostru consta în participarea „sub acoperire”, ca să zic aşa. Oricare strigoi aflat îndeajuns de aproape, sau care avea prilejul să ne vadă destul de bine, ne-ar fi recunoscut imediat ca fiind dhampiri. Era important să nu atragem atenția în niciun fel. Aveam nevoie ca strigoii aflați în căutarea victimelor să treacă fără nicio bănuială pe lângă noi. Aveam nevoie să arătăm ca oricare alt clubber uman.

Aşa că ne-am îmbrăcat de petrecere, şi am rămas un pic uimită de cât de bine s-au aranjat băieții. Denis, dement sau nu, era în mod special chipeş, având acelaşi păr auriu închis şi aceiaşi ochi căprui ca fratele lui, Nikolai. Cele câteva schimburi de haine ale mele nu se ridicau tocmai la standardele cluburilor, aşa că Tamara a făcut cercetări prin propria garderobă în folosul meu. Părea foarte încântată să-mi găsească lucruri pe care să le pot îmbrăca. De fapt, aveam cam aceleaşi măsuri, ceea ce mi se părea oarecum uimitor. Cu constituția ei înaltă, super-zveltă, Lissa nu avea cum să-şi împartă veşmintele cu mine. Tamara, în schimb, era de înălțimea mea şi avea o construcție asemănătoare.

La început, mi-a oferit o rochie scurtă şi strâmtă, care semăna atât de mult cu cea pe care o purtase Viktoria, încât n-am făcut decât să scutur din cap şi să i-o întind înapoi. Amintirea certei dintre noi mă durea încă, şi nici prin gând nu-mi trecea să retrăiesc noaptea aceea, sau să mă joc în vreun fel de-a îmbrăcatul în prostituată pentru sânge. În locul rochiei, Tamara s-a hotărât să mă îmbrace într-o pereche de jeanşi negri şi o bluză neagră fără mâneci. Am consimțit să-mi aranjeze părul şi să mă machieze şi, studiindu-mă în oglindă, am fost nevoită să recunosc că a făcut treabă bună. Oricât de deşartă ar fi fost o astfel de ambiție, îmi plăcea să arăt bine. Şi-mi plăcea mai ales ca bărbații să mă privească într-un fel care să denote admirație şi respect... nu ca pe o bucățică oarecare de carne. Tamara îmi oferi şi ceva bijuterii, însă unicul lucru pe care acceptam să-l port era acel nazar de la gât.

Aveam nevoie şi de o jachetă pentru țepuşă, însă ea mi-a găsit o scurtă sexy din piele, care nu diminua atractivitatea restului vestimentației.

În clipa în care am pornit, cam pe la miezul nopții, nu m-am putut abține să clatin din cap.

— Suntem cea mai afurisit de tare gaşcă de vânători de vampiri din câte au existat vreodată, am bodogănit.

Denis ne conduse spre un club în care mai găsiseră strigoi şi altădată. Se pare că era şi unul dintre locurile în care fusese ucis unul dintre prietenii lor nejuraţi. Era situat într-o zonă mai prăpădită a oraşului, ceea ce bănuiesc că-l făcea mai atrăgător pentru strigoi. Mulţi dintre cei de pe-acolo erau tineri din clasele medie şi superioară, atraşi după toate aparenţele de aspectul „periculos". Măcar dac-ar fi ştiut cât de periculos era, în realitate. Glumisem o grămadă la adresa lui Dimitri apropo de faptul că Rusia şi Europa de Est erau cu zece ani în urmă la capitolul muzică, dar când am intrat în club, am descoperit că bubuitoarea piesă techno care tocmai se auzea era una ascultată de mine în State cu puţin timp înainte de plecare.

Clubul era ticsit şi întunecat, brăzdat de fulgere luminoase care, de fapt, erau un pic supărătoare pentru ochii dhampirilor. Vederea noastră nocturnă abia se adapta la întuneric, că şi era dată peste cap de câte o lumină stroboscopică. Numai că, în cazul acesta, eu nu aveam nevoie de vedere. Simţurile mele de persoană atinsă de umbră nu detectau vreun strigoi prin apropiere.

— Haideţi, le-am zis celorlalţi. Să dansăm o vreme şi să aşteptăm. Nu sunt strigoi prin preajmă.

— De unde ştii? se interesă Denis, holbându-se mirat la mine.

— Ştiu şi gata. Rămâneţi grupaţi.

Micul nostru cerc se deplasă spre ringul de dans. Trecuse multă vreme de când nu mai dansasem, şi am rămas un pic surprinsă de cât de repede m-am pomenit intrând în ritm. O parte din mine îmi spunea că ar trebui să-mi păstrez în permanenţă vigilenţa, însă sistemul meu de alarmă anti-strigoi era capabil să mă trezească imediat la realitate dacă apărea vreo primejdie. Greaţa aceea era cam greu de ignorat.

Numai că, după o oră de dansat, tot nu apăru vreun strigoi. Ne hotărârăm să părăsim ringul de dans şi începurăm să dăm roată pe la marginile clubului, apoi merserăm afară, să cercetăm şi zona dimprejur. Tot nimic.

— Mai e vreun club prin apropiere? m-am interesat.

— Sigur, îmi răspunse Artur. Era un tip vânjos, cu ţeasta rasă şi un zâmbet amabil. La vreo două străzi mai încolo.

Urmându-l, am găsit un decor similar: încă un club secret, ascuns într-o clădire dărăpănată. Alte lumini intermitente orbitoare. Altă muzică bubuitoare. Lucru deranjant, ceea ce mă izbi de la început era mirosul. O asemenea mulţime producea foarte multă transpiraţie. Nu mă îndoiam că până şi oamenii obişnuiţi puteau s-o simtă. Pentru noi, era ceva îngreţoşător. Am schimbat o privire cu Tamara şi am strâmbat amândouă din nas, neavând nevoie de cuvinte ca să ne mai exprimăm dezgustul.

Ne-am dus din nou pe ringul de dans, iar Lev a dat să plece ca să-şi ia ceva de băut. I-am tras un pumn în braţ.

A exclamat ceva pe ruseşte, dar mi-am dat seama că era o înjurătură.

— Pentru ce-a mai fost şi asta? m-a întrebat.

— Pentru prostie! Cum ai vrea să omori pe cineva de două ori mai iute ca tine când eşti matol?

Ridică din umeri, nepăsător, şi abia m-am abţinut să nu-l pocnesc în mutră, de data asta.

— Un păhărel nu face niciun rău. În plus, nici măcar nu e vreun...

— Gura!

Începea să mă învăluie, acea stranie învolburare a stomacului. Uitând de acoperirea mea, m-am oprit din dans, scrutând mulţimea în căutarea sursei. Dacă mă bazam pe simţurile mele ca să detectez apropierea strigoilor, depistarea lor în aglomeraţie era ceva mai anevoioasă. Am făcut câţiva paşi spre ieşire, şi greaţa mi s-a atenuat. M-am apropiat de bar, iar senzaţia s-a înteţit.

— Pe-aici, le-am zis. Comportaţi-vă ca şi cum aţi fi încă prinşi de muzică.

Încordarea mea era contagioasă, şi i-am văzut cuprinşi de nerăbdarea de a trece la acţiune... ca şi de puţină teamă. Bun. Poate c-or să ia treaba în serios. În timp ce ne îndreptam în direcţia barului, am încercat să-mi menţin limbajul trupului orientat spre el, ca şi cum aş fi căutat să-mi iau de băut. În tot acest timp, măturam cu ochii marginile mulţimii.

Uite-l. L-am prins. Un bărbat strigoi stătea deoparte într-un colţ, cuprinzând cu braţele o fată apropiată de vârstă cu mine. În lumina estompată, părea aproape atrăgător. Ştiam că o examinare mai de aproape ar fi scos la iveală paloarea mortală a pielii şi roşeaţa ochilor comune tuturor strigoilor.

Fata poate că nu era în măsură să-i distingă prin întunericul din club, sau poate că strigoiul își întrebuința forța de constrângere asupra ei. Probabil, ambele variante erau adevărate, dacă judecam după zâmbetul de pe fața ei. Strigoii erau capabili să-i constrângă pe ceilalți la fel de bine ca un utilizator al spiritului, de genul Lissei. Chiar mai bine. Sub ochii noștri, strigoiul o conduse pe fată pe un mic coridor neobservat. La capătul lui, abia puteam să întrezăresc un indicator luminos de ieșire. Sau, cel puțin, presupuneam că era un indicator de ieșire. Literele erau în alfabetul chirilic.

— Aveți vreo idee încotro dă ușa? i-am întrebat pe ceilalți. Băieții ridicară din umeri, iar Denis îi repetă întrebarea mea Tamarei. Ea răspunse, iar el îmi traduse.

— E o mică alee afară, în spate, unde-și țin ei gunoiul. E între clădirea asta și o fabrică. De obicei, nu-i nimeni pe-acolo.

— Putem să ajungem pe ea dând ocol clubului? Denis așteptă răspunsul Tamarei.

— Da. Are ieșire la ambele capete.

— Perfect.

Am ieșit grăbiți din club pe ușa din față și ne-am împărțit în două. Planul era să ne abatem asupra strigoiului din ambele părți și să-l prindem la mijloc... presupunând că el și victima ar fi încă în spatele clădirii. Era posibil ca el s-o fi condus altundeva, dar mi se părea mai probabil că va vrea s-o ia cu forța și să-i bea sângele chiar acolo, mai ales dacă aleea era atât de pustie pe cât o descrisese Tamara că ar fi în mod obișnuit.

Judecasem corect. Imediat după ce grupul nostru s-a despărțit în două și a ajuns în spatele clubului, i-am văzut pe strigoi și pe fată ascunși în umbra unei pubele. El tocmai se apleca asupra ei, cu gura în apropierea gâtului. Am tras o înjurătură în șoaptă. Nu-și pierdea timpul. Tot ceea ce speram era ca fata să fie încă în viață. M-am năpustit la atac pe alee, urmată îndeaproape de ceilalți. Din celălalt capăt, apărură în fugă Denis și Lev. Imediat cum auzi primul zgomot de pași, strigoiul reacționa instantaneu, năucitor de rapidele sale reflexe intrând în acțiune. O lăsă îndată pe fată să cadă și, cât ai clipi din ochi, alese să-i atace pe Denis și pe Lev, decât pe Artur, pe Tamara și pe mine. Nu era chiar o strategie rea. Așa, avea doar doi adversari. Fiind atât de iute, probabil spera să-i scoată repede din luptă, după care să se întoarcă spre noi înainte să-l putem încolți.

Și aproape că-i merse. O lovitură puternică îl azvârli pe Lev cât colo. Spre liniștea mea, câteva pubele îi opriră zborul spre peretele clădirii. Nu cred să se fi simțit prea bine lovindu-se de ele, dar, dac-aș fi avut de ales, eu aș fi preferat impactul cu recipientele metalice, decât cu zidul solid din cărămidă. Strigoiul sări apoi pe Denis, însă acesta din urmă se dovedi remarcabil de agil. Presupusesem pe nedrept că niciunul dintre acești nejurați n-ar avea calități reale de luptător. Trebuia să mă fi gândit mai bine. Aveau aceeași pregătire ca și mine; le lipsea doar disciplina.

Denis eschivă și ripostă cu o lovitură joasă, țintind picioarele strigoiului. Își nimeri ținta, deși nu cu suficientă putere încât să-l doboare. Un fulger argintiu apăru în mâinile lui Denis, și izbuti să șteargă în treacăt obrazul strigoiului, imediat înainte ca o lovitură cu dosul palmei să-l arunce pe dhampir peste mine. O crestătură ca asta nu putea să fie mortală pentru strigoi, însă argintul oricum îi provoca durere, așa că l-am auzit mârâind. Colții îi sclipeau de salivă.

Am evitat ciocnirea cu Denis la timp cât să nu mă dărâme. Tamara l-a apucat de braț, ținându-l să nu cadă nici el. Și ea era iute, și abia izbuti să-l echilibreze, că și sări asupra strigoiului. Acesta o înlătură dintr-o lovitură, dar nu reuși s-o izbească suficient de tare încât s-o împingă prea departe. Între timp, eu și cu Artur ne năpustiserăm deja peste el, forța noastră combinată trântindu-l de perete. Totuși, era puternic, așa că nu l-am țintuit decât pentru foarte scurt timp, după care s-a eliberat. O voce rezonabilă din capul meu — care semăna suspect de mult cu cea a lui Dimitri — mă mustră, spunându-mi că ratasem breșa de care aveam nevoie ca să-l ucid. Ar fi fost lucrul cel mai inteligent și mai sigur pe care-aș fi putut să-l fac. Avusesem breșa, iar țepușa era în mâna mea. În cazul în care nebunescul meu plan de interogatoriu ar fi eșuat, morțile celorlalți mi-ar fi rămas pe conștiință.

Amândoi ca unul singur, eu și Artur am sărit din nou asupra lui.

— Ajutați-ne! am răcnit.

Tamara se aruncă și ea peste strigoi, expediindu-i în același timp un șut în burtă. L-am simțit cum încearcă să se scuture de noi, însă tocmai atunci intră și Denis în luptă. Tuspatru izbutirăm să-l punem jos, întins cu spinarea pe caldarâm. Dar partea cea mai rea încă nu trecuse. Nu era deloc ușor să-l

ținem acolo jos. Se zvârcolea cu atâta vigoare, răsucindu-şi membrele în toate direcțiile. M-am ridicat, încercând să-mi azvârl toată greutatea corpului peste pieptul lui, în timp ce ceilalți îl țineau de picioare. Încă o pereche de brațe ni se alătură şi, ridicându-mi privirea, l-am văzut pe Lev adăugându-şi puterile celor ale noastre. Buza îi sângera, însă pe chip i se citea hotărârea.

Strigoiul nu încetase să se mişte, însă m-am simțit satisfăcută constatând că n-avea cum să scape prea curând, nu cu noi cinci țintuindu-l. Mutându-mă mai în față, i-am potrivit vârful țepuşei la gât. Asta l-a făcut să se oprească, dar după câteva clipe şi-a reluat zbaterile. M-am aplecat spre fața lui.

— Îl cunoşti pe Dimitri Belikov? l-am întrebat.

Mi-a strigat ceva neinteligibil, dar care nu suna deloc prietenos. Am apăsat țepuşa mai tare şi i-am crestat o rană lungă pe gât. A scos un răcnet de durere, răutatea pură şi ura sclipindu-i în ochi, în timp ce continua să înjure pe ruseşte.

— Traduceți, am cerut, fără să mă intereseze cine ar face-o. Spuneți-mi ce-a zis.

În clipa imediat următoare, Denis spuse ceva pe ruseşte, probabil repetându-mi întrebarea, fiindcă era şi numele lui Dimitri acolo. Strigoiul mârâi un răspuns, iar Denis clătină din cap.

— Zice că n-are chef să se joace cu noi, traduse el.

Am luat țepuşa şi i-am şfichiuit fața strigoiului, lărgind tăietura făcută ceva mai devreme de Denis. Încă o dată, strigoiul urlă din răsputeri, şi m-am rugat ca nu cumva să-l audă şi cei din echipa de securitate a clubului. I-am adresat un zâmbet încărcat cu destulă răutate încât să-l egaleze pe cel al lui.

— Spune-i că o să ne tot jucăm cu el până când o să vorbească, într-un fel sau în altul, tot moare în noaptea asta. Depinde de el dacă se-ntâmplă mai repede sau mai încet.

Sinceră să fiu, nu-mi venea să cred că astfel de vorbe puteau să iasă de pe buzele mele. Era în ele atât de multă asprime... atât de multă, în sfârşit, cruzime... Niciodată, în viața mea, n-aş fi crezut c-o să torturez pe cineva, fie el şi un strigoi. Strigoiul ripostă la traducerea lui Denis cu încă o replică sfidătoare, aşa că mi-am continuat jocul cu țepuşa, brăzdându-l de tăieturi şi crestături care ar fi omorât orice ființă umană, orice moroi sau dhampir.

În cele din urmă, urlă o înşiruire de cuvinte care nu semăna cu obişnuitele lui insulte. Denis îmi traduse imediat.

— Zice că n-a auzit niciodată de cineva cu numele ăsta şi că, dacă Dimitri e un prieten de-al tău, poți să fii sigură c-o să-l omoare cu încetul şi în chinuri.

Aproape că-mi venea să zâmbesc în fața celor din urmă sforțări sfidătoare ale strigoiului. Problema la strategia mea era că strigoiul putea să mintă. N-aveam de unde să ştiu. Dar ceva din răspunsul lui mă făcea să cred că nu mințea. Părea să creadă că mă refeream la un om sau la un dhampir, nu la un strigoi.

— Înseamnă că nu ne e de folos, am zis. M-am tras înapoi şi i-am aruncat o privire lui Denis. Haide, ucide-l.

Era tocmai ceea ce aştepta Denis cu sufletul la gură. Nu şovăi, țepuşa lui străpungând cu putere şi cu iuțeală inima strigoiului. Zbaterile disperate se opriră o clipă mai târziu. Licărul de răutate din ochii roşii se stinse. Ne ridicarăm şi, după cum am observat, însoțitorii mei mă priveau cu nelinişte şi cu frică.

— Rose, mă întrebă Denis, până la urmă. Ce speri să...

— N-are importanță, l-am întrerupt, apropiindu-mă de trupul lipsit de simțire al fetei. Îngenunchind, i-am examinat gâtul. O muşcase, dar nu-i sorbise prea mult sânge. Rana era relativ măruntă şi sângera numai puțin. Se mişcă uşor şi gemu la atingerea mea, ceea ce am considerat ca fiind un semn bun. Cu multă grijă, am tras-o mai departe de pubelă, la lumină, unde să poată fi cât mai lesne observată. Pe strigoi, dimpotrivă, l-am târât într-un loc cât mai întunecos posibil, făcându-l aproape complet nevăzut. Pe urmă, l-am rugat pe Denis să-mi împrumute telefonul lui mobil şi am format numărul de pe bilețelul pe care-l purtasem mototolit în buzunar de o săptămână încoace.

După vreo două sunete de apel, Sydney răspunse pe ruseşte. Părea adormită.

— Sydney? Sunt Rose. Urmă o scurtă tăcere.

— Rose? Ce s-a întâmplat?

— Te-ai întors în Sankt Petersburg?

— Da... tu unde eşti?

— În Novosibirsk. Voi aveți agenți aici?
— Sigur, răspunse ea, prudentă. De ce?
— Mmm... Am ceva de curățat pentru voi.
— Of, Doamne.
— Hei, zi mersi că măcar te-am sunat. Şi nu cred că dac-am scăpat lumea de încă un strigoi am făcut ceva rău. În plus, n-ai vrut tu să-ți dau de ştire?
— Da, da. Unde eşti?
I l-am dat pentru scurt timp la telefon pe Denis, ca să-i poată explica poziția noastră exactă. El îmi întinse înapoi telefonul după ce termină, iar eu i-am povestit lui Sydney despre fată.
— E cumva rănită grav?
— Nu pare, i-am răspuns. Ce-ar trebui să facem?
— Lăsați-o acolo. Cel care o să vină o să se asigure că e bine şi că nu se apucă să spună poveşti peste tot. O să vă explice el când ajunge acolo.
— Hopa, stai. Eu n-o să mai fiu aici când ajunge el.
— Rose...
— Eu am şters-o, i-am zis. Şi ți-aş fi chiar recunoscătoare dacă n-ai spune nimănui că te-am sunat... să zicem, lui Abe.
— Rose...
— Te rog, Sydney. Pur şi simplu, nu spune. Fiindcă altfel... Am şovăit puțin.
— Dac-o faci, n-o să te mai sun când o să se-ntâmple altădată. Şi o să mai punem jos vreo câțiva.
Dumnezeule, ce-o să mai urmeze? Mai întâi, tortura, iar acum, amenințările. Mai rău, amenințam pe cineva de care-mi plăcea. Desigur, mințeam. Înțelegeam de ce gruparea lui Sydney făcea ceea ce făcea, şi n-aş fi riscat dezvăluirile. Totuşi, ea nu ştia asta, şi mă rugam să mă considere îndeajuns de instabilă încât să risc demascarea noastră în fața lumii.
— Rose... mai încercă ea o dată. Dar nu i-am lăsat nicio şansă.
— Mersi, Sydney. Ținem legătura.
Şi, cu asta, am închis şi i-am întins telefonul lui Denis.
— Haideți, fraților. N-am terminat pe noaptea asta.
Era clar că mă credeau nebună din cauză că-i interogam pe strigoi, dar luând în considerare cât de necugetați erau ei câteodată, comportamentul meu nu era îndeajuns de ciudat în ochii lor, încât să-şi piardă încrederea în mine. Curând, entuziasmul le reveni, exaltându-i ideea primei noastre prăzi din această expediție. Supranaturala mea abilitate de a-i simți pe strigoi mă făcea să cresc şi mai mult în ochii lor, şi ajungeam să fiu încrezătoare în faptul că m-ar cam urma oriunde.
Am mai prins doi strigoi în acea noapte şi am reuşit să repetăm procedura. Rezultatele au fost aceleaşi. De îndată ce mă convingeam că strigoiul n-avea ce să-mi ofere, îi lăsam pe nejurați să-l ucidă. Le-a plăcut la nebunie, dar după ce-am terminat cu cel de-al treilea, m-am pomenit istovită atât din punct de vedere psihic, cât şi fizic. Le-am zis celor din grup că ar trebui să ne întoarcem acasă — şi-atunci, în timp ce scurtam drumul prin spatele unei fabrici, am simțit prezența unui al patrulea strigoi.
Am sărit pe el. A urmat încă o încăierare, dar până la urmă am reuşit să-l țintuim, la fel cum procedaserăm şi cu ceilalți.
— Haide, l-am îndemnat pe Denis. Ştii ce trebuie să...
— O să-ți sfâşii beregata! mârâi strigoiul.
Hopa. Asta vorbea englezeşte. Denis deschise gura să înceapă interogatoriul, însă l-am oprit, clătinând din cap.
— Mă ocup eu de el.
La fel ca şi ceilalți strigoi, înjură şi se zvârcoli, chiar şi cu țepuşa lipită de gât, îngreunându-mi încercările de conversație.
— Uite ce e, i-am zis, devenind din ce în ce mai nerăbdătoare şi mai obosită, nu trebuie decât să ne spui ce vrem să aflăm. Îl căutăm pe un dhampir pe nume Dimitri Belikov.
— Îl ştiu, răspunse strigoiul, pe un ton încrezut. Şi nu e dhampir.
Fără să-mi dau seama, îl numisem dhampir pe Dimitri. Eram obosită şi-mi scăpase. Nu era de

mirare că strigoiul acesta era atât de încântat să vorbească. Presupunea că noi nu ştiam despre transformarea lui Dimitri şi, arogant ca oricare strigoi, era încântat să ne spună mai multe, evident sperând că ne va provoca suferinţă.

— Prietenul vostru a fost trezit. Acum, vânează împreună cu noi pe timpul nopţilor, bând sângele fetelor fără minte ca tine.

Într-o fracţiune de secundă, o mie de gânduri îmi goniră prin minte. Mama mă-sii! Venisem în Rusia închipuindu-mi că-mi va fi uşor să-l găsesc pe Dimitri. Speranţele îmi fuseseră spulberate în oraşul lui natal, aproape determinându-mă să renunţ, apoi trecusem pe alt drum, resemnându-mă în faţa cvasi-imposibilităţii misiunii mele. Gândul că aş putea să fiu atât de aproape de ceva aici era descumpănitor.

— Minţi, i-am zis. Nu l-ai văzut niciodată.

— Îl văd tot timpul. Am ucis împreună cu el. Stomacul mi se zvârcoli, dar de data asta senzaţia n-avea nimic de-a face cu apropierea strigoiului. Nu te gândi la Dimitri ucigându-i pe alţii. Nu te gândi la Dimitri ucigându-i pe alţii. Îmi repetam cuvintele acestea iar şi iar în minte, silindu-mă să-mi păstrez calmul.

— Dacă-i adevărat, am şuierat, atunci am un mesaj pe care să i-l transmiţi. Spune-i că-l caută Rose Hathaway.

— Nu sunt curierul tău, ripostă, privindu-mă cu ură. Ţepuşa mea îl biciui, făcând să curgă sânge, iar el se strâmbă de durere.

— Eşti tot ce vreau eu să fii. Acum, du-te şi transmite-i lui Dimitri ce ţi-am zis. Rose Hathaway. Rose Hathaway îl caută. Repetă.

I-am apăsat vârful ţepuşei pe gât.

— Repetă-mi numele, ca să ştiu că-l ţii minte.

— O să-l ţin minte ca să pot să te ucid. Ţepuşa se afundă şi mai mult, vărsând sânge.

— Rose Hathaway, rosti el, după care mă scuipă, dar nu nimeri.

Satisfăcută, m-am tras înapoi. Denis mă privi aşteptând, cu ţepuşa în mână, pregătită.

— Şi-acum, îl ucidem? Am scuturat din cap.

— Nu. Acum îi dăm drumul.

ŞAPTESPREZECE

Să-i conving să lase liber un strigoi - cu atât mai mult după ce îl prinseserăm — nu era o misiune uşoară. Nici interogatoriul meu nu li se părea de înţeles, dar se împăcasem cu ideea. Să lase liber un strigoi? Asta chiar era o nebunie... până şi pentru nejuraţi. Schimbară priviri încurcate între ei, şi m-am întrebat dacă nu cumva se vor împotrivi. Până la urmă, asprimea şi autoritatea mea câştigară partida. Mă voiau pe post de conducătoare şi-şi puneau întreaga credinţă în acţiunile mele... indiferent cât de demenţiale păreau.

Fireşte, după ce chiar l-am lăsat pe strigoi să plece, apărea o nouă problemă: trebuia să ne asigurăm că el şi pleacă. La început, vru să ne atace din nou, după care, dându-şi seama că probabil va fi copleşit, o şterse până la urmă. Ne mai aruncă o privire ameninţătoare în timp ce dispărea prin întuneric. Faptul că fusese doborât de un grup de adolescenţi nu cred că-i căzuse prea grozav la îngâmfarea lui. În special mie îmi adresă o privire încărcată de ură, şi m-am cutremurat la gândul că-mi ştia numele. Dar acum nu mai era nimic de făcut în privinţa asta; nu puteam decât să sper că planul meu avea măcar o şansă de a se realiza.

Denis şi ceilalţi trecură peste faptul că-l lăsasem pe strigoi să plece, după ce mai omorârăm alţi câţiva în săptămâna aceea. Intrasem într-un fel de rutină, investigând cluburile şi zonele periculoase ale oraşului, bazându-ne pe simţurile mele, care mă informau de apropierea primejdiei. Mi se părea amuzant să văd cât de mult ajunseseră foarte curând cei din grup să se bizuie pe poziţia mea de lider. Susţineau că nu vor să audă de nimic din ceea ce ţinea de regulamentele şi de autoritatea gardienilor, însă reacţionau surprinzător de bine la ceea ce le ceream eu să facă.

În fine, mai mult sau mai puţin. Câteodată, mai observam câte o fărâmă din acea nechibzuinţă

dezordonată. Câte unuia dintre ei îi mai venea chef să se joace de-a eroul, subestimându-i pe strigoi, sau atacând fără noi ceilalţi. Artur a fost cât pe-aci să se aleagă cu o comoţie din cauza asta. Fiind cel mai masiv dintre noi toţi, devenise un pic încrezut şi, din această cauză, fusese prins pe picior greşit, iar un strigoi îl azvârlise într-un zid. Acesta fusese un moment menit să ne trezească pe toţi la realitate. Pentru câteva clipe chinuitoare, mă temusem că Artur fusese omorât... şi că se întâmplase din vina mea, din moment ce eu le eram lider. Atunci, sosise unul dintre Alchimiştii lui Sydney — deşi eu avusesem grijă să nu fiu prin preajmă, ca nu cumva să-mi dea Abe de urmă — şi-i dăduse lui Artur îngrijirile necesare. Tipul zisese că Artur o să fie bine, după ceva odihnă la pat, ceea ce însemna că trebuia să lase vânătoarea pentru o vreme. Îi venea greu să se supună, şi într-o noapte, când încercase să ne urmeze, chiar am fost nevoită să urlu la el, amintindu-i de toţi prietenii lor care muriseră din cauza unor astfel de prostii.

În lumea oamenilor, dhampirii aveau tendinţa să-şi desfăşoare activităţile după programul de zi al acestora. Acum, însă, eu intrasem într-un program de noapte, exact cum fusese la Academie. Ceilalţi îmi urmaseră exemplul, cu excepţia Tamarei, care avea serviciu ziua. Nu-mi doream să dorm în timp ce strigoii bântuiau pe străzi. O sunam pe Sydney de fiecare dată când lăsam în urma noastră câte un cadavru, şi sigur începuse să umble vorba prin comunitatea strigoilor că apăruse cineva care le aducea o grămadă de pagube. Iar dacă strigoiul pe care-l eliberasem îmi transmisese mesajul, era posibil ca unii dintre ei să pornească special în căutarea mea.

Odată cu trecerea zilelor, numărul victimelor noastre scăzu, făcându-mă să cred că, într-adevăr, strigoii deveniseră precauţi. Nu puteam să-mi dau seama dacă era bine sau rău, dar le-am atras stăruitor atenţia celorlalţi că trebuie să fie şi mai vigilenţi. Începuseră să mă venereze ca pe o zeiţă, însă nu găseam nicio satisfacţie în adoraţia lor. Încă mă durea sufletul pentru tot ceea ce se întâmplase cu Lissa şi cu Dimitri. M-am lăsat absorbită de misiunea mea, încercând să mă gândesc numai la cum să-mi croiesc drum prin comunitatea strigoilor, astfel încât să mă apropii de Dimitri. Numai că, atunci când nu eram la vânătoare de strigoi, aveam o grămadă de timp liber cu care nu ştiam ce să fac.

Aşa că am continuat s-o vizitez pe Lissa.

Ştiam că mulţi copii — cum era cazul Miei — locuiau la Curtea Regală, deoarece părinţii lor îşi aveau serviciul acolo. Dar nu-mi prea dădusem seama cât de mulţi erau, de fapt. Fireşte, Avery îi cunoştea pe toţi, şi nu era nicio surpriză (cel puţin, nu pentru mine) faptul că, în majoritate, erau bogaţi şi răsfăţaţi.

Restul vizitei însemnase pentru Lissa o serie de alte ceremonii şi petreceri protocolare. Cu cât îi asculta mai mult pe moroii de sânge regal discutând despre problemele lor, cu atât mai iritată devenea. Vedea aceleaşi abuzuri de putere pe care le observase şi înainte, acelaşi mod inechitabil de repartizare a gardienilor, ca şi cum aceştia ar fi reprezentat o proprietate oarecare. Controversata întrebare dacă moroii ar fi trebuit să înveţe să lupte alături de gardieni era încă, la rândul ei, un subiect fierbinte. Cele mai multe dintre persoanele pe care le întâlnise Lissa la curtea regală aveau o mentalitate învechită: gardienii să lupte, iar moroii să rămână la adăpost. După ce văzuse rezultatele acestei politici — şi succesele obţinute atunci când eu şi Christian încercaserăm s-o schimbăm — faptul că auzea persistând egoismul în concepţiile celor din elita moroilor o făcea pe Lissa să clocotească de furie.

Se bucura să scape de astfel de evenimente ori de câte ori putea, nerăbdătoare să se dea în bărci împreună cu Avery. Avery ştia mereu să găsească persoanele cu care să-ţi petreci timpul şi să participi la petreceri total diferite de cele ale Tatianei. Sufocanta politică de la Curte nu-şi găsea niciodată loc la aceste petreceri, dar tot erau destule alte lucruri care s-o demoralizeze pe Lissa.

În mod special, simţea cum vinovăţia, furia şi deprimarea provocate de mine o sfredeleau tot mai adânc. Cunoscuse destul din efectele utilizării spiritului asupra dispoziţiei sale, încât să recunoască potenţialele semne de avertisment, cu toate că nu mai exersase activ cu spiritul pe perioada acestei călătorii. Nepăsătoare faţă de cauzele acestor toane, continua să facă tot posibilul ca să-şi caute distracţii şi să-şi înăbuşe deprimarea.

— Ai grijă, o preveni Avery într-o seară. Ea şi Lissa erau la o petrecere, cu o seară înainte de întoarcerea la Academie. Mulţi dintre cei care locuiau la Curte beneficiau de locuinţe permanente, iar petrecerea aceea se ţinea în casa din oraş a cuiva din familia Szelsky, o persoană care îndeplinea rolul

de consilier într-un comitet despre existenţa căruia Lissa habar n-avea. Lissa nu-l prea cunoştea nici pe cel care le era gazdă, dar asta n-avea importanţă, atât timp cât părinţii lui erau plecaţi din oraş.

— Să am grijă la ce? se miră Lissa, rotindu-şi privirea prin preajmă. Casa avea o curte în spate, luminată de torţe polineziene din bambus şi de şiraguri de luminiţe clipitoare. Băutură şi mâncare erau din belşug, iar un băiat moroi scosese la iveală o chitară şi încerca să le impresioneze pe fete cu talentul său muzical... care nu prea exista. În realitate, muzica lui era atât de îngrozitoare, încât s-ar zice că descoperise o nouă modalitate de nimicire a strigoilor. Cu toate acestea, era îndeajuns de drăguţ, încât admiratoarele sale să dea impresia că nu le pasă de ceea ce cânta.

— La asta, preciza Avery, arătând spre paharul cu martini al Lissei. Ai numărat cumva câte de-astea ai dat pe gât?

— Din câte pot să-mi dau eu seama, nu, interveni Adrian. Era tolănit pe un fotoliu din apropiere, el însuşi cu un pahar de băutură în mână.

Lissa se simţea un pic ca o amatoare în comparaţie cu ei. În timp ce Avery îşi avea încă obişnuita ei aparenţă impetuoasă şi pusă pe cochetării, ea nu afişa acel aer dement sau prostesc al cuiva complet mangă. Lissa nu ştia cât băuse cealaltă fată, dar probabil că destul de mult, din moment ce Avery avea permanent câte un pahar în mână. La fel, Adrian nu părea să stea vreo clipă fără băutură, efectele acesteia moleşindu-l deja. Lissa presupuse că ei doi aveau mult mai multă experienţă. Ea se cam înmuiase cu timpul.

— Mă simt perfect, minţi Lissa, care vedea cum decorul din jurul ei se cam învârtea şi se gândea la modul cel mai serios să li se alăture câtorva fete care dansau pe o masă de cealaltă parte a curţii.

Buzele lui Avery se curbară într-un zâmbet, deşi ochii trădau un pic de îngrijorare.

— Sigur. Numai să nu ţi se facă rău, sau altceva. Genul ăsta de întâmplări se află, şi ultimul lucru care ne-ar trebui ar fi ca toată lumea să ştie că fata din familia Dragomir nu ţine la băutură. Familia ta are o reputaţie grozavă de apărat.

Lissa îşi goli paharul.

— Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc că din ilustra istorie a familiei mele ar face parte şi consumul de alcool.

Avery îl împinse pe Adrian mai încolo şi se aşeză lângă el pe fotoliu.

— Hei, dar o să ai o surpriză. Peste zece ani, cei din grupul pe care-l vezi or să-ţi fie colegi în consiliu. Şi când o să-ncerci să promovezi vreo rezoluţie, ei or să gândească ceva de genul: „Ţi-aduci aminte când s-a îmbătat turtă şi a dat la boboci la petrecerea aia?”

Lissa şi Adrian izbucniră amândoi în râs auzind-o. Lissa nu credea că avea să i se facă rău, dar, la fel ca în celelalte cazuri, se gândea că va lăsa grija asta pe altădată. Partea bună din toată povestea era că băutura o ajuta să-şi amorţească efectele amintirii a ceea ce i se întâmplase mai devreme, în ziua aceea. Tatiana îi făcuse cunoştinţă cu viitorii ei gardieni: un tip experimentat, pe nume Grant, şi „domnişoara” care se numea Serena. Fuseseră destul de drăguţi, însă comparaţia cu Dimitri şi cu mine o copleşise. Acceptarea lor i s-ar fi părut o trădare faţă de noi; cu toate acestea, Lissa îşi înclinase simplu capul şi-i mulţumise Tatianei.

Ulterior, Lissa aflase că Serena fusese destinată iniţial să-i fie gardian unei fete pe care-o cunoştea de-o viaţă. Fata nu provenea dintr-o familie regală, dar uneori, în funcţie de numărul gardienilor disponibili, chiar şi celor lipsiţi de sânge regal li se puteau repartiza gardieni... chiar dacă niciodată mai mult decât unul. Cu toate acestea, atunci când posturile de protectori ai Lissei deveniseră vacante, Tatiana o retrăsese pe Serena din misiunea de apărare a prietenei ei. Serena zâmbise şi-i spusese Lissei că nu era nicio problemă. Datoria înainte de toate, zisese ea, aşa că era bucuroasă s-o slujească. Şi totuşi, Lissa se simţea vinovată, ştiind că pentru ambele fete fusese greu... şi cumplit de nedrept. Aşa că, iată, din nou: un echilibru inechitabil al puterii, pe care nimeni nu stătea cu adevărat să-l regleze.

Plecând de la acea întâlnire, Lissa îşi blestemase propria supunere. Dacă tot nu avusese curajul să mă urmeze, îşi reproşa ea, cel puţin ar fi putut să pună piciorul în prag şi să-i ceară categoric Tatianei să i-o repartizeze pe mama în locul meu. Atunci, Serena s-ar fi putut întoarce la prietena ei şi ar mai fi rămas o prietenie încă neatinsă pe lumea asta.

Numeroasele pahare de martini păreau că-i amorţesc suferinţa şi, în acelaşi timp, s-o facă să se

simtă mai rău, ceea ce, sincer vorbind, i se părea ilogic. Fie ce-o fi, îşi zise. Şi, când zări un chelner trecând, îi făcu semn că vrea să comande.

— Hei, poți să-mi... Ambrose?

Se holbă surprinsă la tipul din fața ei. Dacă s-ar fi tipărit vreun calendar cu cei mai sexy dhampiri în costume de baie, el ar fi fost sigur modelul de pe copertă (poate făcând abstracție de Dimitri... dar aici eram părtinitoare). Tipul se numea Ambrose, şi noi două îl cunoscuserăm atunci când veniserăm împreună la Curte. Avea pielea puternic bronzată şi o musculatură bine formată pe sub cămaşa gri cu guler răsfrânt. Era o excentricitate aparte la Curte, un dhampir care respinsese ideea serviciului de gardian şi îndeplinea aici tot felul de însărcinări, cum ar fi masajul şi — dacă zvonurile erau adevărate — participarea la „întâlniri romantice" cu regina. Această ultimă îndeletnicire încă-mi dădea fiori, şi nimerisem peste destule chestii dezgustătoare la viața mea.

— Prințesă Dragomir, zise el, fulgerând-o cu unul dintre zâmbetele sale de un alb desăvârşit. Ce surpriză neaşteptată.

— Ce mai faci? îl întrebă ea, sincer bucuroasă că-l vede.

— Bine, bine. Am cea mai bună slujbă din lume, în definitiv. Dar tu?

— Grozav, răspunse ea.

Ambrose tăcu puțin, studiind-o. Nu renunță la acel zâmbet superb, însă Lissa putea să-şi dea seama că el nu era de aceeaşi părere. Chiar îi distingea dezaprobarea pe chip. Faptul că Avery o acuzase că băuse prea mult era una. Dar şi un atrăgător chelner dhampir? Inacceptabil. Comportamentul ei deveni glacial. Îi întinse paharul.

— Mai vreau un martini, zise ea, pe un ton la fel de semeț ca al oricărui perfect reprezentant al unei familii regale.

El simți schimbarea, iar zâmbetul lui prietenos lăsă locul unuia de o politețe indiferentă.

— Imediat.

Înclinându-se uşor în fața ei, porni spre bar.

— Mamă, exclamă Avery, privindu-l admirativ în timp ce se îndepărta. De ce nu ne-ai prezentat prietenului tău?

— Nu e prietenul meu, se răsti Lissa. E un nimeni.

— De acord, zise Adrian, cuprinzând-o pe Avery cu un braț. De ce să priveşti în altă parte, când ai aici tot ce-i mai bun?

Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi jurat că exista o urmă de legitimă gelozie în spatele tonului său jovial.

— Ce, nu m-am dat peste cap ca să te aduc la micul dejun cu mătuşa mea?

Avery îi răspunse cu un zâmbet leneş.

— E un început bun. Dar mai ai mult până să mă impresionezi, Ivashkov.

Privirea i se abătu dincolo de Lissa şi deveni surprinsă.

— Hei, a venit tentația minoră.

Mia, cu Jill după ea, traversa cu paşi mari grădina, indiferentă la privirile şocate care o întâmpinau. Ele două erau clar nepotrivite în acel loc.

— Bună, zise Mia, în clipa în care ajunse în fața Lissei şi a celorlalți. Tata tocmai a fost chemat în altă parte, iar eu trebuie să plec cu el. Mă văd obligată să v-o restitui pe Jill.

— Nicio problemă răspunse maşinal Lissa, deşi era evident că nu se bucura de prezența lui Jill acolo. Încă se întreba dacă nu cumva Christian avea vreun interes special față de ea. Totul e-n regulă? se interesă apoi.

— Mda, doar chestii de serviciu.

Mia îşi luă rămas-bun de la toți şi plecă de la petrecere la fel de iute pe cât sosise, dându-şi ochii peste cap la rânjetele şi privirile şocate ale celor pe lângă care trecea.

Lissa îşi întoarse atenția spre Jill, care se aşezase prudentă pe un scaun din apropiere şi se holba în jur, minunându-se.

— Cum a fost? o întrebă. Te-ai distrat cu Mia?

Jill îşi întoarse capul spre Lissa, luminându-se la față.

— O, da. E de-a dreptul grozavă. A făcut atât de multe cu apa! O nebunie! Şi m-a învățat şi câteva

mişcări de luptă. Acum ştiu să dau un croşeu de dreapta... deşi nu cu prea multă putere.

Ambrose se întoarse chiar atunci cu băutura comandată de Lissa. Îi întinse paharul fără vreo vorbă, dar se relaxa când o văzu pe Jill.

— Vrei ceva? o întrebă. Ea scutură din cap.

— Nu, mersi.

Adrian o urmărea atent pe Jill.

— Te simți bine aici? Vrei să te conduc la pavilionul pentru oaspeți?

La fel ca data trecută, intențiile lui nu aveau câtuşi de puțin un substrat amoros. Dădea impresia că ar considera-o ca pe o soră mai mică, lucru care mi se părea drăguț din partea lui. Nu-l crezusem capabil de genul acesta de comportament protector.

Ea scutură iarăşi din cap.

— Nu-i nevoie. Nu vreau să pleci de la petrecere din cauza mea... decât dacă... Pe chip i se aşternu neliniştea. Vreți să plec?

— Noo, o linişti Adrian. E plăcut să mai ai pe-aproape şi pe cineva conştient, în mijlocul nebuniei ăsteia. Ar trebui să-ți iei ceva de mâncare, dacă ți-e foame.

— Cât de grijuliu poți să fii, îl zeflemisi Avery, făcându-se ecoul gândurilor mele.

Nu ştiu din ce motiv, Lissa luă comentariul lui Adrian ca pe o ofensă personală, de parcă ar fi vizat-o direct. Nu mi se părea deloc că ar fi cazul, însă ea chiar nu mai gândea deloc limpede. Hotărându-se că ar vrea şi ea ceva de mâncare, se ridică şi o porni pe două cărări spre masa din grădină pe care erau platourile cu gustări. În fine, pe care fuseseră mai devreme. Acum, masa era folosită de fetele dansatoare pe care le observase Lissa mai devreme. Cineva făcuse loc mutând toate platourile pe jos. Lissa se aplecă şi culese un sandviş minuscul, privindu-le pe fete şi mirându-se cum de puteau să găsească un ritm cât de cât în muzica oribilă a băiatului ăluia cu sânge regal.

Una dintre fete o observă pe Lissa şi-i zâmbi, întinzându-i o mână.

— Hai, vino sus.

Lissa o mai întâlnise o dată, dar nu putea să-şi amintească numele ei. Brusc, dansul i se păru o idee grozavă. Îşi termină sandvişul şi, cu paharul în mână, se lăsă trasă în sus. Prin asta, îşi atrase vreo câteva aclamații din partea celor adunați în jur. Curând, Lissa descoperi că înfiorătoarea muzică era irelevantă şi se pomeni intrând în ritm. Mişcările ei şi ale celorlalte fete variau de la cele fățiş sexuale până la parodii de disco. Nu era decât distracție, iar Lissa se întreba dacă Avery va susține că şi o astfel de faptă era de natură s-o bântuie peste zece ani.

După o vreme, ea şi celelalte chiar încercară câteva figuri sincronizate. Începură legănându-şi brațele pe sus, după care trecură la câteva mişcări de picioare specifice unui ansamblu de balet. Tocmai aceste mişcări aduseră cu ele dezastrul. Un pas greşit — Lissa purta tocuri — o azvârli brusc dincolo de marginea mesei. Îşi scăpă paharul din mână şi aproape că se prăbuşi, însă o pereche de brațe o prinse şi-o ajută să rămână la verticală.

— Eroul meu, murmură ea. Abia apoi privi mai bine chipul salvatorului ei. Aaron?

Fostul iubit al Lissei — şi primul tip cu care se culcase vreodată — îşi coborî spre ea privirea zâmbitoare şi o lăsă din brațe de îndată ce crezu că poate să se țină pe picioare. Blond, cu ochi albaştri, Aaron era chipeş după standardele surferilor. Nu mă puteam împiedica să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi văzut Mia. Ea, Aaron şi Lissa fuseseră odinioară implicați într-un triunghi amoros demn de oricare soap opera.

— Ce cauți aici? Crezuserăm că ai dispărut, zise Lissa. Aaron părăsise Academia acum câteva luni.

— Mă duc la şcoală în New Hampshire, răspunse el. Aici suntem într-o vizită de familie.

— Ei, e grozav să te văd, zise Lissa.

Relația dintre ei nu se încheiase prea bine, dar în starea în care se afla, ea chiar credea ceea ce spunea. Înghițise destulă macheală încât să i se pară grozav că vedea pe cineva, oricine ar fi fost, la petrecere.

— Şi pentru mine, zise el. Arăți uluitor.

Cuvintele lui o atinseră mai mult decât s-ar fi aşteptat, probabil din cauză că toți ceilalți insinuaseră că părea criță şi iresponsabilă. Şi, lăsând deoparte ruptura, nu se putu stăpâni să-şi aducă aminte cât de atrăgător i se păruse altădată. Sincer vorbind, încă îl găsea atrăgător. Atât doar, că nu-l

mai iubea.
— Ar trebui să ținem legătura, zise ea. Să ne ții la curent cu ce mai faci.
Pentru o clipă, se întrebă dacă era bine că spusese asta, dat fiind faptul că avea un iubit. Pe urmă, își alungă grijile. Nu făcea nimic rău dacă-şi petrecea timpul cu alți băieți... mai ales când Christian nu catadicsise să vină cu ea în excursia asta.
— Mi-ar face plăcere, răspunse Aaron. Era ceva în ochii lui care i se părea Lissei tulburător. Să nu mă aştept, totuşi, continuă el, să primesc o sărutare de rămas-bun, dacă tot te-am salvat şi aşa mai departe?
Ideea era absurdă... dar apoi, după o clipă, Lissa izbucni în râs. Ce mai conta? Christian era cel pe care-l iubea, iar o sărutare ca între prieteni n-ar fi însemnat nimic. Ridicându-şi ochii, îl lăsă pe Aaron să se aplece spre ea şi să-i cuprindă fața între palme. Buzele li se întâlniră, şi n-aveai cum să te înşeli: sărutarea dură un pic mai mult decât una prietenească. Atunci când se sfârşi, Lissa se pomeni zâmbind ca o şcolăriță zăpăcită... ceea ce, practic, şi era.
— La revedere, zise ea, pornind spre locul în care o aşteptau prietenii ei.
Avery avea o expresie mustrătoare, însă nu din cauza lui
Aaron şi a sărutării.
— Eşti nebună? Era cât pe-aci să-ți rupi piciorul. Nu se poate să faci chestii de-astea.
— Credeam că tu eşti cea cu distracțiile, îi atrase atenția Lissa. N-a fost mare scofală.
— Distracția nu e acelaşi lucru cu prosteala, ripostă Avery, cu toată seriozitatea. Nu e posibil să faci rahaturi de-astea prosteşti. Cred c-ar trebui să te ducem acasă.
— Mă simt perfect, protestă Lissa. Cu un gest încăpățânat, îşi mută privirea de pe Avery, concentrând-o în schimb asupra unor băieți care tot dădeau pe gât pahare cu tequila. Țineau un soi de concurs... şi jumătate dintre ei păreau pe cale să cadă lați.
— Defineşte „perfect", ceru Adrian, cu acreală. Totuşi, părea şi el îngrijorat.
— Mă simt perfect, repetă Lissa. Privirea ei se întoarse brusc spre Avery. N-am pățit nimic, preciza. Se aşteptase să audă comentarii de nemulțumire în legătură cu Aaron şi era surprinsă că nu sosiseră... dar şi mai surprinsă se arătă atunci când acestea apărură din altă sursă.
— L-ai sărutat pe băiatul ăla! exclamă Jill, aplecându-se în față. Avea groaza întipărită pe chip şi nu mai etala nimic din obişnuita ei reticență.
— N-a fost nimic, replică Lissa, enervată că tocmai Jill se găsea s-o dojenească, dintre toți. Oricum, sigur nu e treaba ta.
— Dar tu eşti cu Christian! Cum ai putut să-i faci una ca asta?
— Las-o mai moale, Tentație, o apostrofă Avery. O sărutare la beție nu e nimic în comparație cu o căzătură la beție. Dumnezeu ştie pe câți i-am sărutat eu când eram beată.
— Şi totuşi, eu rămân nesărutat astă-seară, cugetă Adrian, clătinând din cap.
— Nu contează, insistă Jill, cu adevărat scoasă din sărite. Ajunsese să-i placă de Christian şi să-l respecte. L-ai înşelat, acuză ea.
În locul acestor cuvinte, Jill ar fi putut la fel de bine să-şi exerseze croşeul de dreapta pe Lissa.
— Ba nu! exclamă Lissa. Nu amesteca treaba asta cu faptul că ți s-a pus pata pe el şi nu-ți imagina lucruri care n-au existat.
— Sărutarea aia nu mi-am imaginat-o, replică Jill, înroşindu-se.
— Sărutarea aia e cea mai mică dintre grijile noastre, suspină Avery. Vorbesc serios: lăsați-o baltă cu asta, deocamdată. Mai stăm de vorbă mâine-dimineață.
— Dar... începu Jill.
— Ai auzit ce-a zis. Las-o baltă, mârâi o voce nouă. Reed Lazar răsărise ca din pământ şi acum se profila amenințător deasupra lui Jill, cu chipul la fel de încrâncenat şi de înspăimântător ca de fiecare dată.
Jill făcu ochii mari.
— Dar n-am spus decât adevărul...
Eram nevoită să-i admir curajul din acel moment, dacă mă gândeam la firea ei în mod normal timidă.
— Îi calci pe nervi pe toți, zise Reed, aplecându-se spre ea şi strângându-şi pumnii. Şi mă calci pe

nervi şi pe mine.

Sunt convinsă că era cea mai lungă replică pe care l-am auzit rostind-o vreodată. Chiar aveam tendinţa să mă gândesc la el ca la un om al peşterilor, înşirând propoziţii din maximum trei cuvinte.

— Hopa, exclamă Adrian, sărind din fotoliu şi repezindu-se lângă Jill. Ar fi cazul s-o laşi tu baltă. Ce, ai de gând să te iei la bătaie cu o fată?

Reed îşi întoarse privirea furioasă spre Adrian.

— Tu nu te băga.

— Ba pe naiba! Eşti nebun.

Dacă mi-ar fi cerut cineva să alcătuiesc o listă cu persoanele despre care mi se părea probabil să rişte o încăierare în apărarea onoarei unei reprezentante a sexului feminin, Adrian Ivashkov s-ar fi situat mai spre coadă. Şi totuşi, iată-l acolo, cu chipul hotărât şi o mână aşezată protector pe umărul lui Jill. Eram uluită. Şi impresionată.

— Reed, strigă Avery. Se ridicase şi ea şi stătea acum de cealaltă parte a lui Jill. Ea n-a vrut să facă probleme. Stai la locul tău.

Soră şi frate stăteau faţă-n faţă, privindu-se în ochi, într-un soi de confruntare mută. Avery avea cea mai aspră înfăţişare din câte văzusem vreodată la ea şi, în cele din urmă, Reed făcu pasul înapoi, privind-o înfuriat.

— Perfect. Cum vreţi.

Ceilalţi îl priviră uimiţi cum pleacă brusc. Muzica era atât de tare, încât doar vreo câţiva dintre cei aflaţi la petrecere auziseră cearta. Se opriră şi ei şi făcură ochii mari, iar Avery părea jenată în timp ce se aşeza la loc pe scaunul ei. Adrian rămase încă alături de Jill.

— Ce naiba a mai fost şi asta? întrebă el.

— Nu ştiu, mărturisi Avery. Uneori, devine ciudat şi exagerat de protector. Îmi pare foarte rău, adăugă, adresându-i lui Jill un zâmbet de scuză.

Adrian clătină din cap.

— Cred c-ar fi timpul să mergem şi noi.

Chiar şi în starea ei de beţie, Lissa fu nevoită să-l aprobe. Confruntarea cu Reed o scuturase, trezind-o, şi deodată începea să-şi evalueze, stânjenită, faptele din seara aceea. Luminile sclipitoare şi cocteilurile fanteziste ale petrecerii îşi pierduseră farmecul. Giumbuşlucurile alcoolizate ale celorlalţi petrecăreţi de neam regal i se păreau acum grosolane şi prosteşti. Avea senzaţia că a doua zi va regreta că fusese la petrecere.

Imediat după ce m-am întors în propria-mi minte, am simţit instalându-se teama. OK. Ceva era în neregulă rău de tot cu Lissa, şi nimeni nu părea s-o observe... în fine, nu în măsura în care ar fi trebuit. Adrian şi Avery păreau într-adevăr îngrijoraţi, dar aveam senzaţia că ei dădeau toată vina pentru comportamentul ei pe faptul că băuse. Lissa, totuşi, îmi amintea mult de felul în care fusese la început, când ne întorseserăm la Sf. Vladimir, când spiritul o prinsese în mrejele lui şi-i tulbura mintea. În afară de... Acum, ştiam destule despre mine însămi, încât să-mi dau seama că furia şi ideea fixă de a-i pedepsi pe strigoi îmi erau influenţate, la rândul lor, de latura întunecată a spiritului. Aceasta însemna că eu absorbeam efectele negative din ea. Iar ele ar fi trebuit să dispară din Lissa, nu să se acumuleze. Şi-atunci, ce nu era în regulă cu ea? De unde să fi apărut ipostaza asta irascibilă, iute la mânie şi roasă de gelozie? Oare întunericul spiritului creştea de-a dreptul în intensitate, astfel încât să se răspândească asupra amândurora? Oare ni-l împărţeam?

— Rose?

— Hî?

Mi-am ridicat privirea pe care o ţinusem până atunci fixată în gol, asupra televizorului. Denis era lângă mine, cu telefonul lui mobil în mână.

— Tamara a trebuit să rămână mai târziu la birou. Acum e gata să plece, dar...

Făcu un semn din cap spre fereastră. Soarele aproape apusese şi cerul era împurpurat, cu doar o mică pată portocalie la orizont. Tamara lucra la câţiva paşi distanţă de-acolo şi, deşi probabil nu era nicio primejdie reală, n-aş fi vrut să se întoarcă singură după apusul soarelui. M-am ridicat.

— Haide, mergem s-o luăm, i-am zis. Apoi, întorcându-mă spre Lev şi Artur: Voi doi puteţi să staţi aici.

Eu şi Denis parcurserăm pe jos cele opt sute de metri până la micul birou în care lucra Tamara. Ea avea tot felul de sarcini funcţionăreşti, cum ar fi îndosariatul şi copiatul, şi se pare că nu ştiu ce proiect o reţinuse până târziu. Ne-am întâlnit la uşă şi am plecat înapoi spre apartamentul ei fără vreun incident, discutând între noi cu însufleţire despre planurile noastre de vânătoare din noaptea aceea. Când am ajuns lângă clădirea Tamarei, se auzi un vaiet straniu din cealaltă parte a străzii. Ne întoarserăm cu toţii, iar Denis chicoti.

— Doamne, Dumnezeule, iarăşi nebuna aia, bombăni el. Tamara nu locuia într-un cartier prea rău, însă, ca în oricare alt oraş, mai existau şi oameni ai străzii şi cerşetori. Femeia pe care o priveam acum era aproape la fel de bătrână ca Eva, şi se plimba mereu de colo-colo pe stradă, bodogănind de una singură. Astă-seară, zăcea întinsă pe spate pe trotuar, scoţând zgomote ciudate în timp ce-şi agita membrele ca o ţestoasă răsturnată.

— O fi rănită? am întrebat.

— Nţ. Doar ţăcănită, îmi răspunse Denis. El şi Tamara se întoarseră să intre în clădire, dar o anumită parte mai miloasă din mine nu mă lăsa s-o abandonez pe bătrână. Am oftat.

— Vin şi eu imediat.

Strada era tăcută (făcând abstracţie de bătrână), aşa că am traversat fără teamă că va veni vreo maşină. Ajungând în dreptul femeii, i-am întins mâna s-o ajut, străduindu-mă să nu mă gândesc la cât era de murdară. Aşa cum zisese Denis, părea pradă unui acces de nebunie. Nu era rănită, doar se hotărâse să se întindă pe jos. M-am cutremurat. Tot azvârlisem cu cuvântul nebunie când venea vorba despre Lissa şi despre mine, dar asta era nebunia adevărată. Speram, speram din tot sufletul, ca spiritul să nu ne ducă vreodată atât de departe. Bătrâna fără adăpost păru surprinsă de ajutorul oferit, dar îmi luă mâna şi începu să turuie agitată pe ruseşte. Când încercă să mă îmbrăţişeze în semn de recunoştinţă, mi-am întins palmele în faţă, în semnul universal de „stai la locul tău”.

Ea rămase într-adevăr la locul ei, însă continuă să pălăvrăgească fericită. Îşi apucă marginile pardesiului ei lung şi începu să se învârtească şi să cânte. Am izbucnit în râs, surprinsă că, într-o lume mohorâtă ca a mea, o astfel de întâmplare putea să mă înveselească. M-am întors să traversez la loc spre clădirea Tamarei. Bătrâna s-a oprit din dans şi a început să vorbească iarăşi, veselă, cu mine.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, i-am zis. Nu păru să înţeleagă.

Deodată, încremeni la mijlocul frazei. Expresia feţei ei mă avertiză cu doar o jumătate de milisecundă înainte ca greaţa mea să-şi joace rolul. Dintr-o mişcare cursivă, m-am răsucit să înfrunt ceea ce se afla în spatele meu, scoţându-mi ţepuşa în acelaşi timp. Era un strigoi acolo, înalt şi impunător, care se apropiase pe furiş în timp ce eu aveam atenţia distrasă. Ce prostie, ce prostie! Refuzasem s-o las pe Tamara să vină singură acasă, dar niciodată nu mă gândisem că pericolul ar putea să pândească tocmai în faţa...

— Nu...

Nu ştiu sigur dacă am rostit cuvântul, sau doar l-am gândit. Dar nu mai avea importanţă. Singurul lucru important în clipa aceea era ceea ce-mi vedeau ochii. Sau, mai degrabă, ceea ce credeam că-mi văd ochii. Pentru că sigur, sigur, nu putea să fie decât rodul închipuirii. Nu se putea să fie adevărat. Nu, după atât timp...

Dimitri.

L-am recunoscut într-o clipă, chiar dacă se... schimbase. Cred că şi într-o gloată de un milion de persoane, tot l-aş fi recunoscut. Legătura dintre noi n-ar fi permis să fie altfel. Şi, după ce fusesem văduvită de prezenţa lui atât timp, i-am sorbit din ochi fiecare trăsătură. Părul închis la culoare, lung până la bărbie, lăsat liber acum, uşor îndoit spre faţă. Buzele atât de cunoscute, curbate acum într-un zâmbet amuzat şi, totuşi, dătător de fiori de gheaţă. Purta până şi acel duster, haina aceea lungă de piele care părea să fi ieşit direct dintr-un film cu cowboy.

Şi apoi... trăsăturile distinctive ale unui strigoi. Ochii lui întunecaţi — ochii pe care-i iubeam — înconjuraţi de un cerc roşu. Chipul palid, atât de palid, de o albeaţă cadaverică. Pe timpul vieţii, tenul lui fusese la fel de bronzat ca al meu, mulţumită timpului îndelungat petrecut în aer liber. Şi, dac-ar fi deschis gura, ştiam că aş fi zărit colţii.

Toată această evaluare n-a durat decât o clipă. Reacţionasem repede atunci când îl simţisem: mai repede decât se aşteptase, probabil. Încă aveam de partea mea elementul surpriză, precum şi ţepuşa

pregătită în mână. Era îndreptată într-o linie perfectă spre inimă. Puteam să-mi dau seama, atunci şi acolo, că aş fi fost capabilă să dau lovitura mai repede decât s-ar fi putut el apăra. Şi totuşi...

Ochii. Of, Doamne, ochii...

Chiar şi cu dezgustătorul cerc roşu din jurul pupilelor, ochii lui îmi aminteau încă de acel Dimitri pe care-l cunoscusem. Privirea — acel licăr lipsit de suflet, malițios — nu semăna deloc cu a lui. Cu toate acestea, asemănarea era suficientă cât să-mi facă inima să palpite, să-mi copleşească simțurile şi sentimentele. Țepuşa o aveam pregătită. Tot ceea ce trebuia să fac era să-mi continui rotirea şi să-mi desăvârşesc uciderea. Aveam de partea mea şi elanul...

Dar n-am putut. Pur şi simplu, mai aveam nevoie de câteva secunde, câteva secunde în care să-l sorb din priviri, înainte de a-l ucide. Şi acela a fost momentul în care a vorbit.

— Roza.

Vocea lui avea aceeaşi minunată gravitate, acelaşi accent... doar că era mai rece.

— Ai uitat prima mea lecție. Să nu şovăi.

Abia dacă am mai putut să-i zăresc pumnul repezindu-i-se spre capul meu... după care n-am mai văzut absolut nimic.

OPTSPREZECE

Deloc surprinzător, m-am trezit cu o durere de cap.

Preț de câteva secunde de zăpăceală, n-am avut habar ce se petrecuse, sau unde eram. Pe măsură ce moleşeala se risipea, amintirea întâmplării de pe stradă îmi reveni, ca o palmă. M-am ridicat în capul oaselor, întregul meu sistem defensiv trezindu-se la acțiune, cu toată uşoara amețeală resimțită în cap. Era vremea acum să-mi dau seama unde mă aflam.

Stăteam pe un pat imens, într-o cameră întunecată.. Nu... nu era doar o cameră. Mai degrabă, un apartament, sau un studio. Avusesem impresia despre camera de hotel din Sankt Petersburg că ar fi fost una opulentă, dar asta o făcea praf. Jumătate din încăperea în care mă aflam cuprindea patul şi obişnuitele accesorii ale unui dormitor: un şifonier, noptiere etc. Cealaltă jumătate arăta ca un spațiu pentru salonul de zi, cu canapea şi un televizor. Erau şi rafturi încastrate în perete, pline toate cu cărți. În dreapta mea se vedea un coridor scurt, la capătul căruia era o uşă. Probabil, baia. De cealaltă parte, era o fereastră panoramică, mare, vopsită, aşa cum erau adesea ferestrele moroilor. Aceasta, însă, avea un strat mai gros de vopsea decât oricare dintre cele văzute vreodată de mine. Era aproape de un negru compact, fiind cvasi-imposibil de zărit ceva prin ea. Numai faptul că eram în stare să deosebesc cerul, după orizont — ceea ce a necesitat o considerabilă încordare a vederii — mi-a permis să-mi dau seama că era ziuă.

M-am lăsat să lunec jos din pat, cu simțurile în alertă maximă, în timp ce încercam să evaluez pericolul. Stomacul mi-l simțeam în regulă: nu erau strigoi prin preajmă. Totuşi, asta nu scotea neapărat din discuție prezența altor persoane. Nu-mi permiteam să iau nimic ca fiind normal; procedasem astfel pe stradă şi dădusem de belea. Cu toate acestea, nu aveam vreme să cântăresc faptele. Nu încă. Dac-o făceam, însemna ca fermitatea mea prezentă să scadă.

Coborând din pat, mi-am vârât mâna în buzunarul hainei, în căutarea țepuşei. Dispăruse, normal! Nu mai vedeam nimic prin apropiere din ceea ce mi-ar fi putut fi de folos ca armă, ceea ce însemna că eram obligată să mă bazez doar pe propriul trup în cazul unei înfruntări. Cu coada ochiului, am zărit un comutator pe perete. L-am apăsat şi am încremenit, aşteptând să văd ce — sau pe cine — mi-ar fi scos la iveală becul din tavan.

Nimic deosebit. Nu era nimeni. Imediat, am trecut la cea dintâi acțiune evidentă: am verificat uşa. Era încuiată, după cum mă şi aşteptam, iar singurul mod în care putea fi deschisă consta într-o tastatură numerică. În plus, era masivă şi confecționată din ceea ce părea să fie oțel. Îmi amintea de o uşă anti-foc. N-aveai cum să treci de ea, aşa că i-am întors spatele şi mi-am continuat explorarea. De fapt, era o situație oarecum ridicolă. Foarte multe din orele mele de la şcoală amănunțiseră modalitățile de a cerceta un anumit loc. Le detestasem: nu-mi doream decât să învăț cum să lupt. Acum, îmi dădeam seama de faptul că lecțiile acelea care mi se păruseră inutile aveau o valoare reală.

Lumina electrică dăruise obiectelor din apartament contururi mai precise. Patul era acoperit cu o pilotă din satin ivoriu, umplută cu puf până la refuz. Strecurându-mă spre salon, am constatat că televizorul era drăguț... tare drăguț. O plasmă cu ecran mare. Părea nou-nouță. Şi canapelele erau drăguțe, tapițate cu piele verde. Era o culoare neobişnuită pentru piele, dar mergea. Tot mobilierul de acolo — mese, birou, comodă — era dintr-un lemn negru neted, lustruit. Într-un colț al salonului, am văzut un mic frigider. Îngenunchind, l-am deschis şi am găsit înăuntru apă şi sucuri îmbuteliate, tot felul de fructe şi punguțe cu brânzeturi perfect feliate. Deasupra frigiderului erau şi alte alimente potrivite pentru gustări: alune, biscuiți şi un soi de prăjituri glasate. Stomacul îmi chiorăi la vederea lor, dar nici prin gând nu-mi trecea să mănânc ceva într-un astfel de loc.

Baia era finisată în acelaşi stil ca şi restul apartamentului. Cabina pentru duş şi spațioasa cadă cu jacuzzi erau dintr-o marmură neagră şlefuită, săpunuri mititele şi şampoane aşteptând aliniate pe o policioară. O oglindă mai mare atârna deasupra chiuvetei, numai că... în realitate nu era atârnată. Era încastrată atât de strâns în perete, încât îți era absolut imposibil s-o scoți de-acolo. Şi materialul era unul ciudat. Părea să fie mai degrabă metal reflectorizant, decât sticlă.

La început, acest lucru mi s-a părut ciudat, dar numai până când m-am repezit înapoi în încăperea principală şi am privit în jur. Nu era absolut nimic pe-acolo care să poată fi transformat într-o armă. Televizorul era mult prea mare încât să poată fi deplasat, sau spart, numai ecranul putea să se crape, dar şi el părea să fie dintr-un material plastic de ultimă generație. Pe niciuna dintre mese nu exista vreo bucățică de sticlă. Rafturile erau înzidite. Sticlele din frigider erau, toate, din plastic. Iar fereastra...

Am dat fuga spre ea, pipăindu-i muchiile. La fel ca şi oglinda, era perfect fixată în perete. Nu existau ochiuri. Era dintr-o singură bucată. Încordându-mi din nou privirea, am obținut în sfârşit imaginea detaliată a împrejurimilor exterioare, văzând... nimic. Terenul părea să fie doar o câmpie întinsă, cu doar câțiva copaci răzleți. Îmi amintea de peisajul sălbatic prin care călătorisem în timp ce mergeam spre Baia. Nu mai eram în Novosibirsk, după toate aparențele. Şi, aruncând o privire în jos, am constatat că eram la ceva înălțime. La etajul al patrulea, poate. Oricum, era mult prea sus ca să poți sări fără să-ți rupi ceva. Şi totuşi, trebuia să acționez cumva. Nu puteam să stau doar şi să aştept.

Am ridicat scaunul de la birou şi l-am trântit în fereastră... fără să obțin vreun efect, nici asupra scaunului, nici a geamului.

— Iisuse, am bombănit. Am mai încercat de trei ori, şi tot n-am avut noroc. Era ca şi cum ambele ar fi fost făcute din oțel. Poate că geamul nu era decât o chestie anti-glonț, de o rezistență industrială. Iar scaunul... în fine, naiba să mă ia dacă ştiam. Era dintr-o singură bucată de lemn şi nu arăta vreun semn de aşchiere, chiar după tratamentul la care-l supusesem. Dar, din moment ce-mi petrecusem întreaga viață făcând lucruri nu tocmai raționale, am încercat în continuare să sparg geamul.

La cea de-a cincea mea încercare, stomacul m-a avertizat de apropierea unui strigoi. Răsucindu-mă în jurul propriei axe, am strâns scaunul în mâini şi m-am năpustit spre uşă.

Aceasta s-a deschis, iar eu am repezit scaunul, cu picioarele înainte, spre cel care intra. Era Dimitri.

Aceleaşi sentimente contradictorii resimțite pe stradă îmi reveniră: dragoste amestecată cu groază. De data aceasta, am trecut peste dragoste, fără să şovăi în asaltul meu. Dar tot nu mi-a fost de vreun folos. Să-l lovesc pe el era ca şi cum aş fi lovit fereastra. Mă îmbrânci înapoi, făcându-mă să mă clatin pe picioare, dar ținând încă scaunul în mâini. Mi-am restabilit echilibrul şi am mai atacat o dată. Acum, însă, când ne ciocnirăm, el apucă scaunul şi mi-l smulse din mâini. Îl azvârli apoi de perete, de parc-ar fi fost un fulg.

Lipsită şi de acea slabă armă, trebuia din nou să mă bazez doar pe forțele propriului trup. Asta şi făcusem în ultimele vreo două săptămâni, cu toate interogatoriile la care-i supuseserăm pe strigoi. Desigur, atunci mai avusesem patru persoane care să-mi țină spatele. Şi niciunul dintre acei strigoi nu fusese Dimitri. Chiar şi ca dhampir, fusese greu de învins. Acum, era la fel de îndemânatic... însă mai iute şi mai puternic. De asemenea, îmi cunoştea toate mişcările, din moment ce de la el le învățasem. Îmi era aproape imposibil să-l iau prin surprindere.

Dar, la fel ca şi cu fereastra, nu puteam să rămân inactivă. Eram închisă într-o încăpere — faptul că era una imensă, luxoasă, nu avea importanță — împreună cu un strigoi. Cu un strigoi. Asta trebuia să-

mi tot repet în minte. Înăuntru era un strigoi. Nu Dimitri. Tot ceea ce le spusesem lui Denis şi celorlalţi era valabil şi aici. Fii inteligentă. Fii vigilentă. Apără-te.

— Rose, zise el, parându-mi fără efort o lovitură de picior, îţi pierzi timpul. Opreşte-te.

Of, vocea asta! Vocea lui Dimitri. Vocea pe care o auzeam noaptea, când adormeam, vocea care altădată îmi spunea că mă iubeşte.

Nu! Nu e el. Dimitri s-a dus. Acesta este un monstru.

Am încercat cu disperare să mă gândesc cum aş putea să înving în cazul acesta. M-am gândit până şi la fantomele pe care le chemasem lângă hambar. Mark îmi spusese că puteam să fac aşa ceva în momentele de emoţie nestăpânită şi că ele aveau să lupte de partea mea. Nici că exista vreo emoţie mai nestăpânită decât cea de-acum, însă nu păream capabilă să le invoc. Sinceră să fiu, habar n-aveam cum procedasem data trecută, dar toate dorinţele din lume nu puteau acum să le provoace apariţia. A naibii treabă. La ce-mi foloseau puterile acelea înspăimântătoare, dacă nu eram capabilă să le întrebuinţez în avantajul meu?

În lipsă de altceva, am tras DVD playerul de pe etajera lui, smulgându-i cablul din priza din perete. Nu era cine ştie ce ca armă, dar deja ajunsesem să fiu disperată. Am auzit un straniu urlet de luptă, primitiv, şi nu ştiu ce parte îndepărtată din mine şi-a dat seama că eu fusesem autoarea. Încă o dată, m-am năpustit asupra lui Dimitri, avântând aparatul cât de tare puteam. Probabil că l-ar fi durut un pic... dacă l-ar fi lovit. Dar n-a fost cazul. L-a prins şi de data aceasta, mi l-a smuls din mâini şi l-a azvârlit pe jos, făcându-l să se spargă în bucăţi pe podea. Din aceeaşi mişcare, mi-a prins mâinile, împiedicându-mă să-l lovesc, sau să apuc vreun alt obiect. Strânsoarea lui era puternică, aproape să-mi frângă oasele, dar am continuat să mă zbat.

Încercă din nou să mă convingă cu vorba.

— Nu vreau să-ţi fac vreun rău, Roza. Te rog, încetează.

Roza. Vechiul nume de alint. Aşa-mi spusese prima dată atunci când căzuserăm pradă farmecului pasional al lui Victor, goi amândoi, unul în braţele celuilalt.

Acesta nu este Dimitri cel pe care-l ştiai.

Mâinile mele erau incapabile de luptă, aşa că am izbit cu picioarele cât mă ţineau puterile. N-am rezolvat mare lucru. Neputând să-mi folosesc restul corpului pentru echilibru, loviturile mele de picior nu aveau forţă. În ceea ce-l privea, părea mai degrabă sâcâit, decât îngrijorat, sau enervat. Oftând zgomotos, mă apucă de umeri şi mă răsuci pe loc, lipindu-mă de perete şi imobilizându-mă cu toată forţa lui. M-am zbătut un pic, dar eram la fel de bine ţintuită ca şi strigoii pe care-i vânasem împreună cu ceilalţi. Universul sigur avea un morbid simţ al umorului.

— Încetează să te mai lupţi cu mine.

Îi simţeam suflarea caldă pe gâtul meu, trupul chiar peste trupul meu. Ştiam că gura lui nu era decât la câţiva centimetri distanţă.

— Nu vreau să-ţi fac rău.

Am mai încercat un brânci, dar inutil. Respiraţia mi se transformase în icnete neregulate, iar capul îmi zvâcnea.

— Trebuie să mă înţelegi că-mi vine greu s-o cred.

— Dac-aş fi vrut să mori, ai fi murit. Acum, dacă nu încetezi să te împotriveşti, o să fiu nevoit să te leg. Dacă încetezi, te las liberă.

— Nu te temi c-o să-ţi scap?

— Nu. Vocea îi era de un calm perfect, stârnindu-mi fiori reci pe spinare. Nu mă tem.

Am rămas aşa amândoi timp de aproape un minut, ca într-un punct mort. Gândurile îmi goneau prin minte. Era adevărat că, probabil, m-ar fi putut omorî deja, dacă asta i-ar fi fost intenţia, dar concluzia trasă tot nu-mi dădea vreun motiv să cred că aş fi fost în siguranţă, nici pe departe. Chiar şi-aşa, ajunseserăm într-un impas în confruntarea noastră. OK, impas nu era tocmai termenul adecvat. Eu eram într-un impas. El nu făcea decât să se joace cu mine. Craniul îmi zvâcnea în locul în care fusese atins de lovitura lui, înainte de a mă captura, iar această inutilă zbatere n-ar fi avut alt rezultat decât înrăutăţirea durerii. Trebuia să-mi refac puterile, dacă voiam să găsesc o cale de scăpare... cu condiţia să trăiesc pân-atunci. În acelaşi timp, era necesar să nu mă mai gândesc la cât de aproape ne fuseseră trupurile. După atâtea luni în care avuseserăm atâta grijă să nu ne atingem cumva, un astfel

de contact era de-a dreptul ameţitor.

M-am destins în strânsoarea lui.

— OK, am zis.

Ezită înainte de a-mi da drumul, întrebându-se probabil dacă putea să aibă încredere în mine. Întregul moment îmi aminti de situaţia când fuseserăm împreună, în micuţa baracă de la marginea terenurilor Academiei. Clocoteam de furie şi de agitaţie, plină până la refuz de întunericul adus de spirit. Dimitri mă ţinuse cu forţa şi atunci şi vorbise cu mine până când mă scosese din starea aceea oribilă. Ne sărutaserăm, după care mâinile lui îmi ridicaseră bluza şi... nu, nu. Nu aici. Nu se putea să mă gândesc la aşa ceva aici.

Dimitri îşi slăbi în sfârşit strânsoarea, lăsându-mă să mă dezlipesc de perete. M-am întors spre el, şi toate instinctele mele şi-au dorit să se dezlănţuie şi să-l atace din nou. Mi-am amintit singură, cu toată asprimea, că aveam nevoie să aştept, astfel încât să adun cât mai multă forţă şi informaţii. Chiar dacă-mi dăduse drumul, el nu se îndepărtase. Nu eram decât la un pas distanţă. Împotriva raţiunii, m-am pomenit studiindu-l din nou, aşa cum făcusem şi pe stradă. Cum de putea să fie acelaşi, şi totuşi, atât de diferit? M-am străduit din răsputeri să nu-mi îndrept atenţia asupra asemănărilor: părul lui, diferenţa de înălţime dintre noi, forma feţei lui. În schimb, m-am concentrat pe trăsăturile de strigoi: roşeaţa ochilor şi paloarea pielii.

Eram atât de transpusă de îndeletnicirea mea, încât mi-au trebuit câteva clipe până să-mi dau seama că nici el nu spunea nimic. Mă studia atent, ca şi cum ochii lui ar fi fost capabili să pătrundă prin mine. M-am cutremurat. Părea aproape — aproape! — că l-aş fi captivat în aceeaşi măsură în care mă captivase el pe mine. Totuşi, aşa ceva era imposibil. Strigoii nu aveau astfel de sentimente şi, în plus, gândul că el ar putea avea vreo afecţiune faţă de mine era, probabil, doar rodul imaginar al unei dorinţe de-a mea. Expresia feţei lui fusese întotdeauna dificil de descifrat, iar acum era acoperită de o mască de viclenie şi de răceală, care făcea cu adevărat imposibil să ştii ce avea în minte.

— De ce-ai venit aici? mă întrebă, într-un târziu.

— Pentru că m-ai lovit în cap şi m-ai târât până aici. Dacă tot era să mor, măcar să fie în autenticul stil Rose. Vechiul Dimitri ar fi schiţat un zâmbet, sau ar fi scos un oftat de exasperare. Cel din faţa mea, însă, rămase impasibil.

— Nu la asta mă refeream, şi tu o ştii. De ce eşti aici? Vocea îi era joasă şi ameninţătoare. Crezusem că Abe era înspăimântător, însă nu exista termen de comparaţie. Până şi un Zmeu s-ar fi dat înapoi.

— În Siberia? Am venit să te caut.

— Eu am venit aici ca să mă îndepărtez de tine.

Am fost atât de şocată, încât am rostit ceva strigător la cer de ridicol.

— De ce? Fiindcă puteam să te omor?

Privirea pe care mi-o adresă îmi arătă că şi după părerea lui fusese o replică, într-adevăr, ridicolă.

— Nu. Ca să nu ajungem în situaţia asta. Acum, iată-ne ajunşi, iar alegerea este inevitabilă.

Nu eram întru totul convinsă că ştiam ce fel de situaţie era asta.

— Ei bine, atunci poţi să mă laşi să plec, dacă tot vrei s-o eviţi.

Se îndepărtă şi porni spre salon, fără să-şi mai întoarcă privirea spre mine. Mă simţeam ispitită să încerc un atac pe furiş, însă ceva îmi spuse că, probabil, nu aveam să fac decât cel mult patru paşi până să fiu imobilizată cu mâinile la spate. Se aşeză pe unul dintre luxoasele fotolii din piele, îndoindu-şi statura înaltă de doi metri cu aceeaşi graţie pe care-o avea totdeauna. Doamne, de ce trebuia să fie atât de contradictoriu? Avea obiceiurile vechiului Dimitri, amestecate cu cele ale unui monstru. Am rămas pe loc, înghesuită în perete.

— Nu mai e posibil. Nu şi după ce te-am văzut acum... Din nou, mă studie. Era o senzaţie bizară. O parte din mine reacţiona excitată la intensitatea privirii lui, adorând modul în care-mi examina corpul din cap până-n picioare. Cealaltă parte se simţea murdărită, de parcă nu ştiu ce mâl sau noroi mi s-ar fi scurs pe piele în timp ce mă studia el.

— Eşti la fel de frumoasă pe cât îmi aminteam, Roza. Nu că m-aş fi aşteptat să fii altfel.

Nu ştiam ce să-i răspund la asta. Nu avusesem vreodată o veritabilă conversaţie cu un strigoi, în afară de scurtele schimburi de insulte şi de ameninţări din vâltoarea luptei. Cel mai mult mă

apropiasem de aşa ceva atunci când fusesem ţinută prizonieră de Isaiah. Atunci, de fapt, fusesem legată, iar cea mai mare parte a discuţiei se referise la cum avea el să mă omoare. Acum... ei bine, era cu totul altceva, dar şi-aşa era ceva categoric înfiorător. Mi-am încrucişat braţele pe piept, continuând să stau lipită de perete. Era cea mai apropiată aparenţă de apărare de care puteam să beneficiez.

El îşi înclină capul, privindu-mă cu grijă. O umbră îi cădea peste faţă, într-un fel care făcea ca roşeaţa ochilor să devină greu de sesizat. Acum, păreau aproape negri. Exact aşa cum arătau înainte, nesfârşiţi şi minunaţi, plini de iubire şi de curaj...

— Poţi să stai jos, îmi zise.

— Stau bine aici.

— Mai vrei ceva?

— Până să mă laşi să plec?

Pentru o clipă, mi s-a părut că-i zăresc pe faţă o fărâmă din vechea lui strâmbătură, de genul celor cu care reacţiona la glumele mele. Studiindu-l mai bine, am ajuns la concluzia că fusese doar o închipuire.

— Nu, Roza. Am vrut să te întreb: mai ai nevoie de ceva aici? De altceva de mâncare? De cărţi? De distracţii?

L-am privit neîncrezătoare.

— O spui de parc-aş fi la cine ştie ce hotel de lux!

— Eşti, într-o anumită măsură. Pot să vorbesc cu Galina, iar ea o să-ţi aducă orice vrei.

— Galina?

Colţurile buzelor lui Dimitri se ridicară într-un zâmbet. În fine, un soi de zâmbet. Cred că gândurile lui erau afectuoase, însă zâmbetul nu transmitea nimic de genul acesta. Era unul rece, întunecat şi încărcat de secrete. Numai refuzul meu de a arăta slăbiciune în faţa lui mă mai împiedica să mă chircesc de frică.

— Galina e fosta mea instructoare, de când eram la şcoală.

— E şi ea strigoi?

— Da. A fost trezită acum câţiva ani, într-o bătălie la Praga. E relativ tânără ca strigoi, dar s-a ridicat într-o poziţie puternică. Tot ceea ce vezi aici îi aparţine, îmi explică Dimitri, făcând un semn în jur.

— Şi tu locuieşti cu ea? am întrebat, curioasă fără voia mea. Mă întrebam ce anume gen de relaţie exista între ei şi, spre surprinderea mea, mă simţeam... geloasă. Nu că aş fi avut de ce. Acum era strigoi, adică inaccesibil mie. Şi n-ar fi fost prima oară când un profesor şi un elev ar fi ajuns să fie împreună...

— Lucrez pentru ea. Galina a reprezentat celălalt motiv pentru care m-am întors aici după ce am fost trezit. Ştiam că e şi ea strigoi, şi voiam să mă îndrume.

— Şi voiai să te îndepărtezi de mine. Ăsta a fost primul motiv, corect?

Unicul lui răspuns fu o înclinare a capului. Fără detalii.

— Unde suntem? Suntem departe de Novosibirsk, aşa-i?

— Da. Moşia Galinei e în afara oraşului.

— Cât de departe?

Zâmbetul acela deveni un pic strâmb.

— Ştiu ce urmăreşti, şi n-o să-ţi dau informaţii de genul acesta.

— Şi-atunci, ce anume faci? l-am luat la rost, întreaga mea teamă reprimată explodând sub forma furiei. De ce mă ţii aici? Ucide-mă, sau lasă-mă să plec. Şi, dacă ai în plan să mă ţii încuiată şi să mă supui la cine ştie ce torturi mentale, sau la alte alea, atunci chiar aş prefera să mă omori.

— Curajoase cuvinte, zise, ridicându-se şi reîncepând să se plimbe de colo-colo. Aproape că le şi cred.

— Sunt adevărate, i-am replicat, sfidătoare. Am venit aici să te ucid. Şi, dacă nu pot s-o fac, mai bine mor.

— Ai dat greş, ştii? Acolo, pe stradă.

— Mda. Mi-am cam dat seama când m-am trezit aici. Dimitri se întoarse brusc şi apăru deodată în faţa mea, mişcându-se cu viteza aceea fulgerătoare a strigoilor. Greaţa mea prevestitoare de strigoi nu-

mi dispăruse nicio clipă, dar cu cât petreceam mai mult timp împreună cu el, cu atât se diminua, ajungând cam la genul unui zgomot surd în fundal, pe care puteam să-l ignor, mai mult sau mai puţin.

— Sunt puţin dezamăgit. Eşti atât de tare, Rose. Chiar foarte, foarte tare. Vestea că tu şi prietenii tăi umblaţi prin oraş şi doborâţi strigoi a provocat ceva agitaţie, să ştii. Unora dintre strigoi chiar li s-a făcut frică.

— Dar nu şi ţie?

— Când am auzit că tu erai... hmm.

Luă o expresie gânditoare, îngustându-şi ochii.

— Nu. Am fost curios. Precaut. Dacă e cineva capabil să mă ucidă, atunci tu eşti aceea. Dar, după cum ţi-am spus, ai ezitat. A fost examenul suprem pentru lecţiile primite de la mine, şi tu l-ai picat.

Mi-am păstrat faţa impenetrabilă. Înăuntrul meu, mă pălmuiam pentru momentul de slăbiciune de pe stradă.

— Data viitoare n-o să mai ezit.

— Data viitoare n-o să mai existe. Şi, oricum, indiferent cât de dezamăgit aş fi de tine, tot mă bucur că am rămas viu, fireşte.

— Tu nu eşti viu, am replicat, printre dinţii încleştaţi. Dumnezeule, era aproape, atât de aproape de mine, iarăşi. Chiar şi cu schimbările feţei, trupul suplu şi musculos era acelaşi. Eşti mort, am continuat. O creatură nefirească. Mi-ai spus, mai demult, că ai prefera să mori, decât să fii aşa ceva. De-asta am venit să te ucid.

— Spui asta pentru că nu ştii despre ce e vorba. Nici eu nu ştiam pe-atunci.

— Uite ce e, eu am vorbit serios. N-am de gând să intru în jocul tău. Dacă nu pot să ies de-aici, atunci ucide-mă şi gata, bine?

Fără să-mi dau seama, întinse mâna şi-şi plimbă degetele pe obrazul meu. Mi s-a tăiat răsuflarea. Mâna lui era rece ca gheaţa, dar felul în care mă atingea... iarăşi, era acelaşi. Exact cum mi-l aminteam. Cum de era posibil? Atât de asemănător... şi totuşi, atât de diferit. Dintr-odată, o altă lecţie de-a lui îmi veni în minte, despre cum puteau strigoii să-ţi dea impresia că seamănă atât de mult cu cei pe care i-ai cunoscut odinioară. Iată de ce era atât de uşor să eziţi.

— Să te ucid... ei bine, nu e chiar atât de simplu, zise el. Vocea îi scăzu din nou până la nivelul unei şoapte joase, ca un şarpe care mi s-ar fi târât pe piele. Mai există şi o a treia opţiune. Aş putea să te trezesc.

Am îngheţat şi, în acelaşi timp, am încetat să respir.

— Nu.

Era singurul cuvânt pe care puteam să-l pronunţ. Creierul meu nu era capabil să găsească altceva mai complex, nimic spiritual, sau inteligent. Vorbele lui fuseseră prea îngrozitoare ca măcar să le pot cântări.

— Nu, am repetat.

— Tu nu ştii cum e. E... ceva uimitor. Sublim. Toate simţurile îţi sunt vii; lumea ţi se pare mai vie...

— Mda, dar tu eşti mort.

— Chiar sunt?

Mă prinse de mână şi mi-o lipi de pieptul lui. Înăuntru, simţeam o bătaie regulată. Am făcut ochii mari.

— Inima îmi bate. Respir.

— Da, dar...

Încercam cu disperare să mă gândesc la ceva din ceea ce fusesem învăţată despre strigoi.

— Nu înseamnă că ai fi viu şi în realitate. E... magia neagră cea care te însufleţeşte. E o iluzie de viaţă.

— E ceva mai bun decât viaţa.

Ambele lui mâini se ridicară şi-mi prinseră faţa între palme. Dacă bătăile inimii lui erau regulate, ale mele o luaseră razna.

— E ca şi cum ai fi un zeu, Rose. Ai forţă. Viteză. Capacitatea de a percepe lumea într-un mod pe care nu ţi l-ai fi putut imagina. Şi... nemurirea. Am putea să fim împreună pentru totdeauna.

Odată, fusese tot ceea ce-mi doream. Şi, în adâncul fiinţei mele, o anumită parte încă şi-o dorea, îşi dorea cu disperare să fie veşnic cu el. Şi totuşi... n-ar fi fost aşa cum îmi doream. N-ar fi fost cum fusese altădată. Ar fi fost ceva cu totul diferit. Ceva greşit. Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât.

— Nu...

Abia dacă-mi mai puteam auzi propria voce, abia dacă puteam să-mi articulez cuvintele chiar, cu mâinile lui atingându-mă aşa. Degetele îi erau atât de uşoare şi de blânde...

— N-am putea să fim.

— Am putea.

Unul dintre degetele lui îmi coborî de pe obraz pe bărbie, apoi se opri pe artera de la gât.

— Aş putea s-o fac repede. Nu vei simţi nicio durere. Totul se va sfârşi înainte ca tu să-ţi dai seama.

Probabil că avea dreptate. Dacă erai forţat să devii strigoi, tot sângele îţi era sorbit din corp. Apoi, de obicei, un strigoi îşi făcea o tăietură şi-ţi ducea sângele lui la buze. Nu ştiu de ce, dar îmi închipuiam că aveam să leşin chiar înainte de a-mi fi sorbită jumătate din cantitatea de sânge.

Împreună, pentru totdeauna.

Lumea din faţa ochilor mei se înceţoşa puţin. Nu ştiu dacă era din cauza loviturii de la cap, sau a groazei care-mi străbătea tot corpul. Îmi imaginasem o sută de scenarii posibile atunci când pornisem în căutarea lui Dimitri. Cel în care aş fi devenit strigoi nu se număra printre ele. Moartea — a lui sau a mea — fusese singurul gând care mă mistuia, ceea ce însemnase o prostie din partea mea.

Gândurile mele apatice se pomeniră întrerupte în clipa în care uşa se deschise brusc. Dimitri se întoarse, îmbrâncindu-mă cu putere, astfel încât să se poată instala, protector, în faţa mea. Două persoane intrară, închizând uşa înainte ca mie măcar să-mi treacă prin cap că aş putea da fuga spre ea. Unul dintre noii-veniţi era strigoi, bărbat. Celălalt era o femeie obişnuită, ducând o tavă, cu capul plecat.

L-am recunoscut imediat pe strigoi. Era şi greu să nu-l recunosc: chipul lui îmi bântuia visele. Părul blond, cam la fel de lung ca al lui Dimitri, îi atârna într-o parte a feţei care arăta că avusese puţin peste douăzeci de ani când fusese transformat. Se pare că ne văzuse pe Lissa şi pe mine când eram mai mici, însă eu nu-l văzusem decât de două ori până acum. O dată fusese atunci când mă luptasem cu el pe terenurile Academiei. Cealaltă, când îl întâlnisem în peştera pe care ceilalţi strigoi o foloseau drept ascunzătoare.

El era cel care-l muşcase şi-l transformase pe Dimitri.

Tipul abia dacă mă învrednici cu o privire fugară, îndreptându-şi în schimb întreaga forţă a furiei asupra lui Dimitri.

— Ce dracu' se-ntâmplă aici?

Îl înţelegeam fără probleme. Era american.

— Ce, ai de gând să-ţi ţii aici iubita?

— Nu te priveşte pe tine, Nathan.

Vocea lui Dimitri era de gheaţă. Mai devreme, crezusem că nu transmite nicio emoţie prin cuvinte. Acum, îmi dădeam seama că era doar mult mai greu de detectat. În vocea lui de-acum era o evidentă provocare, un avertisment cerându-i celuilalt să se dea înapoi.

— Galina mi-a dat permisiunea ei, preciza Dimitri. Privirea lui Nathan zbură de la Dimitri la mine. Furia i se transformă în şoc.

— Ea?

Dimitri îşi schimbă un pic poziţia, postându-se acum drept în faţa mea. Latura mea rebelă ar fi vrut să izbucnească, să strige că nu aveam nevoie de protecţia vreunui strigoi, doar că... în fine, cam aveam.

— Era la şcoala aia, din Montana... Ne-am bătut...

Buzele i se răsfrânseră, dezvăluindu-i colţii.

— I-aş fi gustat sângele, dacă n-ar fi fost prin preajmă puştiul ăla moroi utilizator al focului.

— Treaba asta n-are nimic de-a face cu tine, replică Dimitri. Ochii roşii ai lui Nathan se făcuseră mari şi avizi.

— Glumeşti? Ea poate să ne ducă până la fata din familia Dragomir! Dacă nimicim spiţa aia,

numele noastre intră în legendă. Cât ai de gând s-o mai ţii?

— Ieşi de-aici, mârâi Dimitri. Şi nu e o rugăminte. Nathan arătă spre mine.

— E valoroasă! Dacă vrei s-o ţii pe-aici ca pe-un soi de joacă de-a prostituata pentru sânge, măcar împarte-o şi cu alţii. Pe urmă, obţinem informaţia şi terminăm cu ea.

Dimitri făcu un pas înainte.

— Ieşi de-aici! Dacă te atingi de ea, te distrug. Îţi smulg căpăţâna cu mâinile goale şi pe urmă stau să privesc cum arde la soare.

Furia lui Nathan se înteţi.

— Galina n-o să-ţi permită să te joci prin ogradă cu fata asta. Nici măcar tu nu te bucuri de atâtea favoruri.

— Nu mă face să-ţi mai cer o dată să ieşi. Nu sunt într-o dispoziţie prea răbdătoare azi.

Nathan nu zise nimic, şi cei doi strigoi rămaseră pe loc, ca într-o partidă de holbat unul la altul. Ştiam că forţa şi energia strigoilor aveau, parţial, legătură cu vârsta. Era evident că Nathan fusese transformat mai devreme. Nu ştiam şi cu cât, însă privindu-i, aveam senzaţia că Dimitri ar putea să fie mai puternic, sau că măcar avea să fie o confruntare foarte, foarte echilibrată. Aş fi putut să jur că am zărit un licăr de teamă în ochii roşii ai lui Nathan, însă el s-a întors înainte să-l pot vedea mai bine.

— Să ştii că n-am terminat, se răsti el, îndreptându-se spre uşă. Mă duc să vorbesc cu Galina.

Plecă, şi pentru câteva clipe, nimeni nu se mişcă, nimeni nu vorbi. Apoi, Dimitri întoarse capul spre femeie şi-i spuse ceva pe ruseşte. Ea rămăsese acolo, încremenită.

Aplecându-se, îşi aşeză cu grijă tava pe măsuţa de lângă canapea. Ridică un capac din argint, scoţând la iveală un platou cu pizza pepperoni, presărată din belşug cu caşcaval. În oricare alte condiţii, gândul că mi-ar aduce cineva pizza într-o casă de strigoi mi s-ar fi părut caraghios şi amuzant. Dar acum, ca urmare a ameninţării lui Dimitri că m-ar transforma în strigoi, şi a dorinţei lui Nathan să se folosească de mine ca să ajungă la Lissa, nimic nu mi se mai părea amuzant. Până şi Rose Hathaway avea limite când venea vorba de glume. Alături de pizza era o imensă prăjitură cu ciocolată, cu o glazură consistentă. Alimente pe care le adoram, după cum bine ştia Dimitri.

— Prânzul, zise el. Nu e otrăvit.

Tot ceea ce se afla pe tavă arăta minunat; cu toate acestea, am scuturat din cap.

— Nu mănânc.

Îşi arcui o sprânceană.

— Vrei altceva?

— Nu vreau altceva, pentru că nu mănânc absolut nimic. Dacă nu vrei să mă omori, arunci o s-o fac singură.

Tocmai îmi trecuse prin cap că lipsa din apartament a armelor era, probabil, şi pentru protecţia mea, la fel de mult ca pentru a lor.

— Vrei să mori de foame? În ochii lui apăru un licăr de amuzament întunecat. O să te trezesc eu cu mult înainte.

— Şi de ce n-o faci chiar acum?

— Pentru că prefer să aştept până când o s-o faci de bunăvoie.

Frate, dar chiar vorbea ca Abe, dacă făceam abstracţie de faptul că sfărâmarea rotulelor cuiva părea floare la ureche prin comparaţie.

— O să ai de aşteptat, atunci, am replicat.

Dimitri izbucni într-un râs zgomotos. Râdea rareori când era dhampir, iar în astfel de cazuri mă înfiora. Acum, însă, nu mai avea căldura aceea copioasă, care mă învăluia toată. Era un râs rece şi ameninţător.

— Mai vedem, zise.

Şi, până să pot articula un răspuns, apăru din nou în faţa mea. Mâna îi şerpui până la ceafa mea, trăgându-mă spre el, după care-mi înclină faţa pe spate, apăsându-şi buzele pe ale mele. Erau la fel de reci ca şi restul pielii lui... şi totuşi, era şi ceva căldură acolo, de asemenea. O voce din mine urla că era ceva dezgustător şi oribil... dar, în acelaşi timp, am pierdut contactul cu lumea exterioară în timp ce ne sărutam şi aproape că puteam să mă prefac că eram iarăşi împreună în mica baracă.

Se trase înapoi la fel de repede pe cât se apropiase, lăsându-mă cu respiraţia tăiată şi cu ochii

căscați. Cu un aer indiferent, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, îmi făcu un semn spre femeie.
— Ea e Inna, mi-o prezentă. Auzindu-şi numele, ea îşi ridică privirea spre mine, permițându-mi să văd că nu era mai mare ca vârstă decât mine. Şi ea lucrează pentru Galina, şi o să vină să vadă ce faci. Dacă ai nevoie de ceva, dă-i de ştire. Nu prea vorbeşte engleză, dar o să-şi dea seama ce vrei.
Îi mai zise femeii ceva, iar ea îl urmă umilă până la uşă.
— Unde te duci? l-am întrebat.
— Am treabă. În plus, tu ai nevoie de timp ca să te gândeşti.
— N-am la ce să mă gândesc, am replicat, îmbibându-mi cuvintele cu cât mai multă sfidare posibilă.
Totuşi, probabil că replica mea nu sunase prea fioros, fiindcă nu-mi atrase din partea lui decât un zâmbet batjocoritor, după care plecă odată cu Inna, lăsându-mă singură în luxoasa mea închisoare.

NOUĂSPREZECE

Pentru cineva care-i predicase lui Denis despre importanța stăpânirii impulsurilor de moment, nu prea reprezentam un bun exemplu. De îndată ce am rămas singură în apartament, am continuat să încerc orice posibilitate de ieşire... cu accentul pe cuvântul „încerc”.
Nathan se comportase de parcă deținerea unui prizonier acolo ar fi o raritate, dar din câte puteam să-mi dau seama, apartamentul acela fusese construit special ca să nu se poată ieşi din el. Uşa şi fereastra rămâneau indiferente, oricât de tare aş fi bubuit în ele, sau oricâte obiecte aş fi azvârlit în ele. De data aceasta, nu mi-am mai bătut capul cu scaunul, folosindu-mă în locul lui de una dintre măsuțele din living, sperând că vor avea ceva greutate în plus. Apoi, văzând că nu obțin niciun efect, chiar am încercat să tastez combinații la întâmplare pe tastatura numerică a uşii. Din nou, inutil.
În cele din urmă, epuizată, m-am prăbuşit pe sofaua din piele şi am încercat să-mi cântăresc opțiunile. N-a durat prea mult. Eram închisă într-o casă plină cu strigoi. OK, nu ştiam asta precis, dar tot erau cel puțin trei acolo, ceea ce însemna mult prea mulți pentru mine. Dimitri se referise la locul acesta numindu-l „moşie”, amănunt care nu mi se părea deloc liniştitor. Moşiile erau mari. Faptul că păream să fiu la etajul al patrulea era o dovadă în plus în acest sens. O casă mare însemna că puteau să fie grămezi de camere pentru grămezi de vampiri.
Singurul amănunt reconfortant era acela că strigoii nu colaborau prea bine între ei. Era ceva rar să nimereşti peste grupuri mari de strigoi lucrând laolaltă. Nu văzusem aşa ceva decât de vreo două ori... atacul asupra Academiei fiind una dintre acele ocazii. Veniseră atunci din cauză că dispozitivele de pază ale Academiei picaseră, ceea ce reprezentase un stimulent suficient ca strigoii să se unească. Dar chiar şi când încercau să colaboreze, astfel de uniuni aveau de obicei viață scurtă. Fricțiunile pe care le observasem între Dimitri şi Nathan erau o dovadă în acest sens.
Dimitri.
Am închis ochii. Dimitri era motivul pentru care ajunsesem acolo. Venisem să-l eliberez din starea lui de mort viu şi dădusem greş cu promptitudine, exact cum remarcase el. Acum, după toate aparențele, eram pe cale să ajung ca el. Mda, bună treabă, Rose. M-am cutremurat, încercând să mă închipui ca fiind una de-a lor. Cercuri roşii în jurul pupilelor. Pielea bronzată, devenind palidă. Chiar nu puteam să-mi imaginez, şi bănuiesc că, dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, tot n-aş fi ajuns niciodată să mă văd. Strigoii nu aveau imagini reflectate. Asta ar fi însemnat ca pieptănatul să fie pentru mine un veritabil calvar.
Schimbarea cea mai înspăimântătoare dintre toate ar fi fost cea interioară, pierderea legăturii cu propriul suflet. Atât Dimitri, cât şi Nathan, se arătaseră plini de cruzime şi de aversiune. Chiar dacă n-aş fi fost eu acolo, ca motiv de ceartă, probabil că nu le-ar fi trebuit mult până să găsească alt motiv pentru care să se azvârle unul asupra celuilalt. Şi eu aveam un spirit combativ, însă acesta era întotdeauna stârnit de vreo pasiune față de alții.
În schimb, strigoii se luptau fiindcă savurau vărsarea de sânge. Eu n-aş fi vrut să fiu aşa, să caut cu lumânarea sângele şi violența, doar de plăcere.
N-aş fi vrut să cred asta nici despre Dimitri, însă acțiunile lui îl etichetaseră deja ca fiind strigoi.

Mai ştiam şi că trebuise să se hrănească în tot acest timp, ca să supravieţuiască. Strigoii erau capabili să reziste mai mult timp fără sânge decât moroii, dar trecuse mai mult de o lună de când fusese transformat. Fără discuţie că se hrănise, iar strigoii îşi ucideau aproape întotdeauna victimele când se hrăneau. Nu puteam să-mi imaginez aşa ceva din partea lui Dimitri... oricum, nu din partea bărbatului pe care-l cunoscusem.

Am deschis ochii. Subiectul hrănirii îmi readusese în minte prânzul. Pizza şi prăjitură cu ciocolată. Două dintre cele mai grozave mâncăruri de pe planetă. Pizza se răcise de tot în timpul sforţărilor mele de evadare, dar privind fix platoul, am constatat că atât ea, cât şi prăjitura cu ciocolată, aveau un aspect delicios. Dacă lumina de-afară putea să reprezinte un indicator, însemna că nu trecuseră chiar douăzeci şi patru de ore de când mă prinsese Dimitri, însă nu mai era mult. Însemna o perioadă lungă de timp în care stătusem fără să mănânc, şi-mi doream atât de mult să înfulec pizza aia, fie ea şi rece. Nu-mi doream cu adevărat să mor de inaniţie.

Fireşte, nici să devin strigoi nu-mi doream, însă situaţia în sine se îndepărta cu mare viteză de dorinţele mele. Înfometarea necesita timp mult, şi bănuiam că Dimitri avea dreptate: avea să mă transforme cu mult înainte ca eu să am cu adevărat o şansă de a muri de inaniţie. Trebuia să găsesc o altă cale prin care să mor — şi Dumnezeu mi-e martor că nu-mi doream absolut deloc moartea — şi, între timp, am tras concluzia că ar fi de preferat să-mi menţin forţele, pentru slabele mele şanse de evadare.

De îndată ce am luat decizia, am hăpăit toată mâncarea în aproximativ trei minute. Habar n-aveam pe cine şi-or fi angajat strigoii ca să le gătească — ce naiba, strigoii nici nu puteau să mănânce alimente obişnuite, spre deosebire de moroi —, însă avea un talent fantastic. O parte mai cârcotaşă din mine remarcă faptul că mi se dăduse mâncare pentru care nu era nevoie de tacâmuri. Chiar se gândiseră la absolut toate posibilităţile prin care aş fi reuşit să pun mâna pe vreo armă. Eram cu gura plină de ultima îmbucătură uriaşă de prăjitură cu ciocolată, când uşa se deschise brusc. Inna se strecură îndemânatică înăuntru, închizând aproape imediat uşa după ea.

— Mama mă-sii! am zis. Sau, cel puţin, asta am încercat să zic cu gura plină. În loc să mă tot codesc dacă să mănânc sau nu, ar fi trebuit să pândesc uşa. Doar îmi spusese Dimitri c-o să mai vină Inna, să vadă ce-mi trebuie. Ar fi trebuit să aştept momentul în care să mă arunc cu toată forţa asupra ei. În loc de asta, ea intrase într-o clipă de neatenţie din partea mea. Încă o dată, pierdusem ocazia.

Exact ca atunci când fusese în prezenţa lui Dimitri şi a lui Nathan, Inna făcu tot posibilul să nu-mi întâlnească privirea. Ducea în braţe un teanc de haine, şi se opri în faţa mea, întinzându-mi-le. Neştiind sigur ce trebuia să fac, i le-am luat din mâini şi le-am aşezat lângă mine, pe canapea.

— Hm, mersi, am zis.

Arătându-mi tava goală, ea chiar îşi ridică o privire timidă spre mine, cu ochii căprui întrebători. Văzând-o la faţă, am rămas surprinsă de cât de drăguţă era. Poate să fi fost chiar mai tânără ca mine, şi m-am întrebat cum de ajunsese să fie obligată să muncească aici. Înţelegându-i cererea, am încuviinţat.

— Mersi.

Ridică tava şi mai aşteptă câteva clipe. Nu ştiam precis de ce; pe urmă, mi-a trecut prin cap că sigur aştepta să vadă dacă mai voiam ceva. Eram destul de convinsă că n-aş putea să-i traduc prea bine „combinaţia încuietorii", aşa că am ridicat din umeri şi i-am făcut semn să plece, creierul lucrându-mi de zor în timp ce o urmăream apropiindu-se de uşă. Trebuie s-o aştept până deschide şi pe urmă sar pe ea, mi-am zis. Imediat, se declanşa în mine o reacţie viscerală, provocată de ezitarea de a lovi o persoană nevinovată. Dar un alt gând îl strivi pe cel dintâi: Ori ea, ori eu. M-am încordat.

Inna se înghesui în uşă în timp ce tasta combinaţia, blocându-mi efectiv vederea. Judecând după cât de mult îi trebui până să tasteze cifrele, codul părea să fie cam lung. Uşa s-a deschis cu un ţăcănit, iar eu m-am pregătit să intru în acţiune. Apoi... m-am răzgândit în ultima clipă. Din ceea ce ştiam, era posibil ca afară să fie o întreagă armată de strigoi. Dacă era să mă folosesc de Inna pentru evadarea mea, probabil că nu aveam la dispoziţie decât o singură încercare. Prin urmare, trebuia să fie cu folos. Aşa că, în loc să mă azvârl asupra ei, m-am tras uşor într-o parte, ca să pot zări dincolo de ea. S-a mişcat la fel de iute ca şi înainte, strecurându-se afară de îndată ce s-a descuiat uşa. Numai că, în momentul acela, am zărit imaginea fugară a unui coridor scurt şi a ceea ce părea să fie o altă uşă

masivă.
Interesant. Închisoarea mea avea două uşi. Dac-aş fi urmat-o, evadarea imediată mi-ar fi fost stânjenită. Ea putea să se oprească pur şi simplu lângă cealaltă uşă încuiată, rezistând pe poziție până când aveau să-şi facă apariția întăririle din rândul strigoilor. Asta îmi îngreuna misiunea, dar faptul că înțelesesem în sfârşit cum erau locurile îmi dăruia măcar o scânteie de speranță. Trebuia doar să-mi dau seama ce puteam să fac cu o astfel de informație, cu condiția să nu fi ratat totul, neacționând acum. De unde puteam să ştiu că Dimitri nu se pregătea să intre chiar acum şi să mă transforme în strigoi?
Am oftat. Dimitri, Dimitri, Dimitri.
Lăsându-mi ochii în jos, am profitat de răgaz examinând abia acum ceea ce-mi adusese. Vestimentația mea prezentă nu mă deranja, însă în cazul în care aveam să mai zăbovesc mult pe-acolo, blugii şi tricoul meu puteau să devină cam dezgustătoare.
La fel ca în cazul Tamarei, exista acum cineva dornic să mă îmbrace.
Veşmintele aduse de Inna erau numai rochii şi toate pe măsura mea. O rochie petrecută, din mătase roşie. O rochie tricotată, mulată, cu mânecă lungă, căptuşită cu satin. O rochie cu corset, lungă până la glezne, din sifon.
— O, ce grozav. Acum mai sunt şi păpuşă.
Scotocind mai adânc în grămadă, am descoperit că fuseseră strecurate acolo şi câteva cămăşi de noapte şi capoate... ca şi câteva perechi de chiloți şi sutiene. Toate erau din satin sau din mătase. Cel mai neprotocolar obiect vestimentar din tot mormanul era o rochie de lână verde-gălbuie, dar până şi ea fusese făcută din caşmirul cel mai catifelat. Am ridicat-o, încercând să mă imaginez într-o temerară evadare îmbrăcată în aşa ceva. Nț. Scuturând din cap, am azvârlit nepăsătoare toate hainele pe podea. Se pare că o vreme aveam să port țoale soioase.
Pe urmă, am început să mă plimb de colo-colo, răsucind în minte pe toate fețele planurile de evadare pe care deja le parcursesem de un milion de ori. Mergând, mi-am dat seama cât eram de obosită. În afara leşinului provocat de lovitura lui Dimitri, nu mai dormisem de mai mult de o zi. Luarea unei hotărâri în această privință era cam acelaşi lucru cu a celei referitoare la mâncare. Să-mi las jos garda, sau nu? Aveam nevoie de putere, dar fiecare concesie pe care o făceam atrăgea după sine tot mai multe riscuri.
În cele din urmă, am cedat şi, în timp ce mă întindeam în patul acela imens, mi-a trecut brusc prin minte o idee. Nu eram complet lipsită de ajutor. În cazul în care venea Adrian să mă viziteze în vis, puteam să-i spun lui ce mi s-a întâmplat. E-adevărat, ultima dată îi cerusem să mă lase în pace, dar el nu mă ascultase niciodată. De ce-ar fi altfel de data asta? M-am concentrat asupra lui cât de intens am putut, în timp ce aşteptam să-mi vină somnul, ca şi cum gândurile mele ar fi putut avea efectul unui semnal telepatic şi să-l cheme.
Nu mi-a mers. N-am avut parte de nicio vizită în vis, iar când m-am trezit, am rămas surprinsă constatând cât de îndurerată mă simțeam. Cu toată pasiunea lui Adrian față de Avery, nu puteam să nu-mi amintesc cât de drăguț fusese el cu Jill, ultima dată când îi văzusem. Îşi făcea griji şi pentru Lissa, de asemenea, şi nu arătase nimic din obişnuita lui fanfaronadă nepăsătoare. Fusese serios şi... în fine, drăguț. Simțeam cum mi se pune un nod în gât. Chiar dacă nu mă interesa deloc din punct de vedere sentimental, tot eram nevoită să recunosc că mă purtasem urât cu el. Pierdusem, atât prietenia dintre noi, cât şi orice şansă de a solicita ajutor prin intermediul lui.
Un uşor foşnet de hârtie mă smulse din meditația mea, făcându-mă să mă ridic brusc în şezut. Era cineva în living, stând pe canapea cu spatele spre mine, şi mi-a fost de-ajuns o clipă ca să-l recunosc. Era Dimitri.
— Ce cauți aici? l-am întrebat, coborând din pat. În starea mea de amețeală, nici măcar nu sesizasem greața.
— Aşteptam să te trezeşti, îmi răspunse, fără a se sinchisi să se întoarcă. Era exagerat de încrezător în incapacitatea mea de a-i face vreun rău... aşa cum şi trebuia să fie.
— Pare cam plictisitor.
M-am dus în living, mergând până în partea opusă lui şi rezemându-mă de perete. Mi-am încrucişat brațele pe piept, regăsindu-mi mângâierea în acea nesemnificativă postură defensivă.

— Nu chiar. Am avut companie.
Aruncă o privire spre mine şi ridică o carte. Un western. Cred că asta m-a şocat la fel de mult ca şi înfăţişarea lui schimbată. Era ceva atât de... normal în asta. El adora romanele western pe când era dhampir, şi eu deseori îl tachinam în legătură cu faptul că visase să ajungă cowboy. Nu ştiu de ce, dar îmi închipuisem că hobby-ul acela avea să dispară odată cu transformarea lui. Cuprinsă de o speranţă iraţională, i-am studiat faţa, de parcă m-aş fi aşteptat să descopăr vreo schimbare radicală, de parcă ar fi fost posibil să se fi transformat la loc în cel de altădată, cât timp dormisem. Poate că ultima lună şi jumătate nu fuseseră decât un vis.
Nţ. Ochii roşii şi o expresie de duritate. Speranţele mi se spulberară.
— Ai dormit mult, remarcă el.
Am îndrăznit să arunc o privire rapidă spre fereastră. Beznă totală. Era noapte. Fir-ar să fie. Eu nu-mi dorisem decât un pui de somn de vreo două ore, pentru împrospătarea forţelor.
— Şi ai şi mâncat, adăugă. Amuzamentul din vocea lui îmi râcâi orgoliul.
— Mda, bine, am replicat, sunt o haplea când e vorba despre pepperoni. Ce vrei?
Îşi puse un semn în carte şi o aşeză pe măsuţă.
— Să te văd.
— Chiar? Şi eu, care credeam că singurul tău scop e să faci din mine încă un mort viu...
Nu-mi luă în seamă replica, lucru care mi se păru un pic frustrant. Detestam să simt că vorbele mele sunt ignorate. În schimb, încercă să mă determine să mă aşez.
— Nu te-ai săturat să tot stai în picioare?
— Abia m-am trezit din somn. În plus, dacă sunt în stare să-mi petrec o oră întreagă azvârlind cu mobilă peste tot, un pic de stat în picioare nu înseamnă mare scofală.
Nu ştiu ce mă făcea să tot arunc cu obişnuitele mele sarcasme spirituale. Sincer vorbind, dată fiind situaţia, n-ar fi trebuit decât să-l ignor. Ar fi trebuit să rămân tăcută, în loc să-i intru în joc. Probabil speram că, dacă-mi făceam glumele obişnuite, puteam să mă aleg cu vreun soi de reacţie specifică vechiului Dimitri. Mi-am înăbuşit un suspin. Iată, iar începeam, uitând de lecţiile primite de la însuşi Dimitri. Strigoii nu mai erau aceleaşi persoane cunoscute altădată.
— Nici să stai jos n-ar fi cine ştie ce scofală, replică el. Ţi-am mai spus, n-am de gând să-ţi fac rău.
— „Rău” mi se pare un termen cam relativ, am comentat. Apoi, hotărându-mă subit să mă arăt neînfricată, m-am apropiat şi m-am aşezat pe fotoliul de vizavi de el. Eşti mulţumit acum? l-am întrebat.
Îşi lăsă capul într-o parte, şi câteva şuviţe de păr şaten scăpară din coada pe care şi-o legase la spate.
— Tot frumoasă rămâi, chiar şi după somn şi după luptă, îşi coborî privirea spre veşmintele pe care le aruncasem pe podea. N-ai găsit nimic să-ţi placă?
— N-am venit aici să mă joc cu tine de-a îmbrăcatul. Hainele de firmă n-au cum să mă hotărască dintr-odată să mă înscriu în clubul strigoilor.
Mă privi lung, pătrunzător.
— De ce n-ai încredere în mine?
I-am întors privirea, numai că a mea era una sceptică.
— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? M-ai răpit. Omori persoane nevinovate ca să supravieţuieşti. Nu mai eşti acelaşi.
— Sunt mai bun, ţi-am mai zis. Cât despre nevinovaţi... Nimeni nu e cu adevărat nevinovat, zise, ridicând din umeri. Pe lângă asta, lumea e alcătuită din prădători şi din prăzi. Cei mai puternici îi supun pe cei slabi. Asta face parte din ordinea firească a lucrurilor. Şi tu erai de aceeaşi părere, dacă-mi amintesc bine.
Mi-am întors privirea. În vremea când eram la şcoală, materia mea preferată, dintre cele nespecifice gardienilor, fusese biologia. Îmi plăcea la nebunie să citesc despre comportamentul animal, despre cum supravieţuiau exemplarele cele mai puternice. Dimitri fusese pentru mine masculul alfa, cel mai puternic dintre toţi competitorii.
— E altceva, am zis.
— Dar nu în sensul în care crezi tu. De ce ţi se pare ciudat să bei sânge? Doar ai văzut destui

moroi făcând asta. Ba chiar ai lăsat moroi s-o facă.

Am tresărit, nevrând să aprofundez discuția despre cum o lăsasem pe Lissa să-mi bea sângele cât timp trăiserăm printre oamenii obişnuiți. Şi în mod sigur nu-mi doream să mă gândesc la fluxul de endorfine care venea odată cu asta, şi la cât de aproape fusesem să devin dependentă de el.

— Ei nu ucid.

— Ei pierd. E ceva incredibil, suspină el. Închise ochii pentru o clipă, după care-i deschise la loc. Să bei sângele altcuiva... să urmăreşti cum se scurge viața din el, pătrunzând în tine... e cea mai grozavă experiență de pe lume.

Faptul că-l ascultam vorbind despre cum îi ucidea pe alții îmi spori greața.

— E o faptă dezgustătoare şi greşită, am replicat.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât n-am mai avut timp să reacționez. Dimitri sări şi mă înhață, trăgându-mă spre el şi întinzându-mă pe canapea. Cu un braț încă petrecut pe după corpul meu, se aşeză astfel încât să fie pe jumătate întins lângă mine şi pe jumătate deasupra mea. Eram prea năucită încât să mă pot mişca.

— Nu, nu-i aşa. Şi iată unde trebuie să ai încredere în mine. O să-ți placă la nebunie. Vreau să fiu cu tine, Rose. Să fiu într-adevăr cu tine. Nu mai suntem supuşi regulilor cu care ne constrângeau ceilalți. Acum, putem să fim împreună... cei mai puternici dintre cei mai puternici, luând orice ne-am dori. Până la urmă, putem să ajungem la fel de puternici ca Galina. Am putea să avem o casă ca asta, doar pentru noi.

Deşi pielea lui tot rece era, apăsarea restului corpului peste al meu o simțeam caldă. Roşeața din ochi practic strălucea fiind atât de aproape şi, în timp ce vorbea, i-am zărit colții din gură. Eram obişnuită să văd colți la moroi, dar la el... Mi se părea ceva dezgustător. Pentru o fracțiune de secundă, am cochetat cu ideea de a mă elibera, dar am alungat-o cu promptitudine. Dacă Dimitri voia să mă țină culcată, atunci rămâneam culcată.

— Nu vreau aşa ceva, i-am zis.

— Nu mă vrei pe mine? mă întrebă, zâmbind răutăcios. Altădată mă voiai.

— Ba nu, am replicat, ştiind bine că mințeam.

— Şi-atunci, ce vrei? Să te întorci la Academie? Să-i slujeşti pe moroii care te-ar arunca în primejdii fără ca măcar să se gândească? Dacă-ți doreai o astfel de viață, de ce-ai mai venit aici?

— Am venit să te eliberez.

— Dar sunt liber, ripostă. Şi, dac-ai fi intenționat cu adevărat să mă omori, ai fi făcut-o.

Se mişcă puțin, apropiindu-şi fața de gâtul meu.

— Dar n-ai putut.

— Am dat-o în bară. Dar asta n-o să se mai întâmple.

— Să presupunem că ar fi adevărat. Să presupunem că ai fi în stare să mă omori acum. Să presupunem că ai putea chiar să scapi de-aici. Şi pe urmă? O să te-ntorci acasă? O să te-ntorci la Lissa, şi la spiritul care continuă să reverse întuneric în tine?

— Nu ştiu, am replicat, bățoasă. Şi acesta era adevărul. Planurile mele nu se întinseseră vreodată mai departe de găsirea lui.

— Te va mistui, să ştii. Atât timp cât ea continuă să-şi exerseze magia, indiferent cât de departe te-ai duce, tot vei resimți mereu efectele secundare. Cel puțin, cât timp mai trăieşte ea.

Am înțepenit în brațele lui şi mi-am îndepărtat fața.

— Ce vrei să spui cu asta? Ai de gând să te aliezi cu Nathan şi s-o hăituieşti?

— Ce se va întâmpla cu ea nu mă priveşte pe mine, zise. Pe tine, da. Dar, dac-ai fi trezită, Lissa n-ar mai reprezenta o amenințare pentru tine. Ai deveni liberă. Legătura dintre voi s-ar rupe.

— Şi cu ea ce s-ar întâmpla? Ar rămâne singură.

— Aşa cum ți-am spus, asta nu mă priveşte. Ceea ce mă priveşte este să fiu cu tine.

— Mda? Ei bine, eu nu vreau să fiu cu tine.

Îmi întoarse fața spre el, astfel încât privirile să ni se reîntâlnească, încă o dată, aveam senzația aceea bizară, că sunt cu Dimitri, dar nu sunt cu Dimitri. Dragoste şi frică.

Mă privi îngustându-şi ochii.

— Nu te cred.

— N-ai decât să crezi ce pofteşti. Eu nu te mai vreau. Buzele i se curbară într-unul dintre zâmbetele acelea, înspăimântătoare, superioare.
— Minţi. Pot să-mi dau seama. Mereu am putut.
— Îţi spun adevărul. Acum nu te mai vreau.
Dacă tot repetam, poate că avea chiar să fie adevărat. Se apropie de mine, făcându-mă să încremenesc. Dacă mă mişcăm fie şi cu doar un centimetru, buzele ni s-ar fi atins.
— Înfăţişarea mea exterioară... puterile mele... da, sunt altele. Superioare. Dar, în rest, sunt acelaşi, Roza. Esenţa mea nu s-a schimbat. Legătura dintre noi nu s-a schimbat. Doar că tu nu poţi încă să-ţi dai seama.
— Totul s-a schimbat.
Cu buzele lui atât de aproape, tot ceea ce mai putea să-mi ocupe mintea era acel scurt şi pasional sărut pe care mi-l dăduse ultima dată când fusese aici. Nu, nu, nu. Nu te mai gândi la asta.
— Dacă sunt atât de diferit, arunci de ce nu te-am trezit cu forţa? De ce te mai las să alegi?
Aveam pe buze o replică usturătoare, însă mi-a pierit imediat. Era o întrebare excelentă. De ce mă lăsa să aleg? Strigoii nu le ofereau victimelor lor posibilităţi de alegere. Ei ucideau fără milă şi-şi luau ceea ce voiau. Dacă Dimitri chiar voia să fiu ca el, arunci ar fi trebuit să mă transforme imediat cum m-a prins. Dar trecuse mai mult de o zi de-atunci, iar el mă scăldase în lux. De ce? Dacă m-ar transforma, nu mă îndoiam că aş deveni la fel de deformată ca el. Asta ar fi simplificat cu mult totul.
Văzând că rămân tăcută, continuă.
— Şi, dacă sunt chiar atât de diferit, atunci de ce mi-ai răspuns la sărut data trecută?
Tot nu ştiam ce să zic, aşa că zâmbetul i se lăţi.
— Nu răspunzi. Ştii că am dreptate.
Deodată, buzele lui găsiră drumul spre ale mele. Scoţând un mic sunet de protest, am încercat zadarnic să mă smulg din îmbrăţişarea lui. Era mult prea puternic... şi, după doar o clipă, nici nu mi-am mai dorit să scap. Aceeaşi senzaţie de dinainte mă potopi. Buzele îi erau reci, dar sărutul frigea. Foc şi gheaţă. Şi avea dreptate: chiar îi răspunsesem la sărut.
Disperată, latura mea raţională urla, atrăgându-mi atenţia că făceam ceva greşit. Ultima dată, el întrerupsese sărutul înainte ca să se poată întâmpla prea multe. Dar nu şi de astă-dată. Acum, pe măsură ce ne sărutam, şi ne tot sărutam, acea voce raţională din interiorul meu devenea din ce în ce mai slabă. Partea din mine care avea să-l iubească veşnic pe Dimitri prelua conducerea, exultând la felul în care-i simţeam corpul peste mine, la felul în care-mi răsucea părul pe mâna lui, lăsându-şi degetele să se încurce prin el. Cealaltă mână i se strecură la spatele meu, pe sub bluză, rece pe pielea mea fierbinte. M-am tras mai aproape de el şi i-am simţit apăsarea sărutului intensificându-se, pe măsură ce dorinţa i se înteţea.
Apoi, în mijlocul fierbinţelii, limba mea atinse uşor vârful ascuţit al unui colţ de-al lui. A fost de parcă mi s-ar fi azvârlit o găleată de apă rece drept în faţă. Cu toată energia pe care mai puteam să mi-o adun, mi-am smucit capul pe spate, smulgându-mă din sărutarea lui. Nu puteam decât să deduc că, pentru o clipă, îşi lăsase garda coborâtă, permiţându-mi această mică evadare.
Respiram anevoie, încă dorindu-l cu fiecare fibră a corpului. Cu toate acestea, mintea mea era cea care preluase comanda... cel puţin, pentru moment. Dumnezeule, ce făcusem? Nu e Dimitri cel pe care-l cunoşteai. Nu e el. Sărutasem un monstru. Şi totuşi, trupul meu nu era chiar atât de convins.
— Nu, am murmurat, surprinsă eu însămi cât de imploratoare şi de demnă de plâns îmi suna vocea. Nu. Nu putem să facem asta.
— Eşti convinsă? mă întrebă. Mâna îi rămăsese în părul meu, aşa că-mi întoarse capul cu forţa, făcând să fim din nou faţă în faţă. Nu mi s-a părut că te-ar deranja. Totul poate să fie exact ca înainte... aşa cum a fost în baracă... Atunci sigur voiai... Baraca...
— Nu, am repetat. Nu vreau.
Îşi apăsă buzele pe obrazul meu, după care-mi lăsă o surprinzător de blândă dâră de sărutări în jos, pe gât. Din nou, am simţit cum corpul meu tânjeşte după el, şi m-am detestat pe mine însămi pentru această slăbiciune.
— Dar de asta ce zici? mă întrebă, cu o voce abia şoptită. Aşa ceva vrei?
— Ce...

Şi l-am simţit. Ascuţita muşcătură a colţilor în piele, în clipa în care-şi închise maxilarele pe gâtul meu. Pentru o fracţiune de secundă, a fost o senzaţie de agonie. Dureroasă şi oribilă. După care, uite-aşa, durerea dispăru. Un torent de extaz şi de fericire se revărsă prin mine. Era un sentiment atât de plăcut... Niciodată, în viaţa mea, nu mă simţisem atât de minunat. Îmi amintea un pic de ce simţisem atunci când o lăsasem pe Lissa să-mi bea sângele. Fusese ceva uluitor, dar acum... era de zece ori mai bine. De o sută de ori mai bine. Fluxul de endorfine provocat de muşcătura unui strigoi era mult mai grozav decât cel de la muşcătura unui moroi. Era de parcă ai fi îndrăgostită pentru prima dată, plină de acea copleşitoare, fericită senzaţie.

În clipa în care s-a tras înapoi, m-am simţit de parcă toată fericirea şi minunăţia lumii ar fi dispărut dintr-odată. Şi-a trecut o mână peste buze, iar eu am rămas să-l privesc, cu ochii mari. Impulsul meu iniţial fusese să-l întreb de ce s-a oprit, însă apoi, încetul cu încetul, am plonjat în mine însămi, străduindu-mă să mă lupt cu ameţeala aceea extatică în care mă cufundase muşcătura lui.

— De ce... cum...

Cuvintele îmi sunau un pic cam neclare.

— Ai zis că o să fie alegerea mea...

— Şi e în continuare, răspunse el. Şi el avea ochii mari, şi respira greoi. Fusese la fel de afectat ca mine. Nu fac asta ca să te trezesc, Roza. O muşcătură ca asta nu poate să te transforme. Asta... în fine, asta n-a fost decât ca distracţie...

Şi apoi, gura i se apropie din nou de gâtul meu, şi bău iarăşi, făcându-mă să pierd contactul cu lumea înconjurătoare.

DOUĂZECI

Zilele următoare au trecut ca prin vis. De fapt, mărturisesc cu toată sinceritatea că nici măcar nu ştiu câte zile s-au scurs. Poate că doar una. Poate o sută.

Am pierdut şi noţiunea de zi şi noapte. Timpul meu se împărţea acum între Dimitri şi fără Dimitri. El era universul meu. Când nu era acolo, trecerea clipelor însemna un chin. Mi le petreceam cum puteam mai bine, dar aveam impresia că se prelungesc la nesfârşit. În astfel de perioade, cel mai bun prieten al meu era televizorul. Stăteam întinsă ore în şir pe canapea, urmărind doar cu un ochi ceea ce se petrecea pe ecran. În deplină concordanţă cu luxul din apartament, aveam acces la televiziunea prin satelit, ceea ce însemna că se prindeau chiar şi câteva programe americane. Cu toate acestea, în cea mai mare parte a timpului nu eram sigură că însemna vreo diferenţă pentru mine dacă se vorbea ruseşte, sau englezeşte.

Inna îşi continuă periodicele vizite de verificare. Îmi aducea mâncarea şi se îngrijea de spălatul lucrurilor — acum luasem rochiile la purtare — şi aştepta, în felul ei tăcut, să vadă dacă mai aveam nevoie de ceva. Nu aveam niciodată... cel puţin, nu din partea ei. Nu aveam nevoie decât de Dimitri. De fiecare dată când ea pleca, o oarecare parte îndepărtată din mine îşi amintea că ar fi trebuit să fac ceva... a, să mă duc după ea, asta ar fi fost. Avusesem un plan, să verific ieşirea şi să mă folosesc de ea ca mijloc de evadare, corect? Ei, acum, planul acesta nu mai era absolut deloc atractiv. Părea să fie prea mult de muncă.

Şi apoi, în sfârşit, sosea şi Dimitri în vizită, iar monotonia se rupea. Ne întindeam amândoi pe patul meu, înfăşuraţi unul în braţele altuia. Nu făceam niciodată sex, dar ne sărutam şi ne mângâiam şi ne pierdeam reciproc în minunile corpului celuilalt... uneori rămânând cu foarte puţine veşminte pe noi. După o vreme, a ajuns să-mi fie greu de crezut că mă temusem la un moment dat de noua lui înfăţişare. Sigur, ochii încă erau un pic şocanţi, dar tot superb rămânea... încă incredibil de sexy. Şi, după ce vorbeam şi ne tăvăleam o vreme — uneori, ore în şir — îl lăsam să-şi înfigă colţii în mine. Şi urma torentul acela, minunatul, formidabilul flux de substanţe chimice care mă înălţau deasupra tuturor problemelor mele. Orice îndoieli aş fi avut cu privire la existenţa lui Dumnezeu se risipeau în acele momente, fiindcă sigur, sigur îl atingeam pe Dumnezeu în timp ce mă pierdeam în muşcăturile lui. Acesta era paradisul.

— Lasă-mă să-ţi văd gâtul, îmi ceru el, într-o zi. Stăteam întinşi amândoi, ca de obicei. Eu zăceam într-o rână, iar el se cuibărise la spatele meu, înconjurându-mi mijlocul cu un braţ. Rostogolindu-mă, mi-am îndepărtat cu mâna părul căzut pe gât şi pe decolteu. Rochia pe care o purtam azi era una bleumarin, de plajă, cu bretele şi lăsându-mi spatele gol, croită dintr-un material uşor, catifelat.

— Deja? m-am mirat. De obicei, nu mă muşca până spre sfârşitul vizitelor sale. Deşi o parte din mine tânjea după momentele acelea, aşteptând nerăbdătoare senzaţia de înălţare care le însoţea, îmi cam plăceau şi clipele premergătoare. Atunci era perioada în care nivelul endorfinelor din organismul meu era cel mai scăzut, aşa că mă simţeam în stare să port şi un soi de conversaţie. Discutam despre luptele în care fuseserăm implicaţi, sau despre viaţa pe care şi-o imagina pentru noi doi, după ce m-ar fi transformat. Nimic prea sentimental... dar, oricum, drăguţ.

M-am încordat în aşteptarea muşcăturii, arcuindu-mă nerăbdătoare. Spre surprinderea mea, el nu se aplecă să-şi afunde colţii în mine. Dimpotrivă, îşi vârî mâna în buzunar şi scoase la iveală un colier. Era ori din aur alb, ori din platină — nu mă pricepeam să le deosebesc — şi avea trei safire de un albastru închis, mari cât monedele de un sfert de dolar. Îmi adusese o grămadă de bijuterii săptămâna asta, şi jur că fiecare piesă era mai frumoasă decât precedenta.

M-am holbat uluită de frumuseţea colierului, de felul în care străluceau în lumină pietrele albastre. Mi-l lipi pe piele şi mi-l încheie la ceafă. Plimbându-şi degetele pe marginile colierului, îşi înclină capul în semn aprobator.

— Superb.

Degetele i se abătură spre una dintre bretelele rochiei. Se strecurară pe sub ea, înfiorându-mi pielea.

— Se potriveşte, constată.

I-am zâmbit. În trecutele noastre vremuri, Dimitri nu-mi făcuse aproape niciodată cadouri. Nu avea

mijloacele necesare, iar eu oricum nu mi le doream. Acum, însă, îmi lua în permanenţă ochii cu darurile pe care părea să le aibă la el la fiecare vizită.

— De unde-l ai? m-am interesat. Simţeam răceala metalului pe pielea mea înroşită, însă nu era nici pe departe la fel de rece ca degetele lui.

Îmi răspunse cu un zâmbet şiret.

— Am eu sursele mele.

Vocea aceea mustrătoare din mintea mea, care izbutea câteodată să răzbată prin ceaţa în care trăiam, constată că aveam de-a face cu un soi de gangster vampir. Numai că avertismentele ei erau imediat înăbuşite, lăsându-mă să mă cufund la loc în norul de visare al existenţei mele. Cum aş fi putut să mă necăjesc, când colierul era atât de frumos? Deodată, mă izbi un gând care mi se păru nostim.

— Eşti exact ca Abe, i-am zis.

— Cine?

— Un tip pe care l-am cunoscut. Abe Mazur. E un soi de şef mafiot... m-a tot urmărit.

Dimitri deveni rigid.

— Abe Mazur te-a urmărit?

Nu-mi plăcea deloc umbra întunecată care-i înnegurase trăsăturile.

— Mda. Şi?

— De ce? Ce voia de la tine?

— Nu ştiu. Tot zicea că vrea să afle ce caut în Rusia, dar până la urmă a renunţat şi n-a mai vrut decât să mă vadă plecată. Cred că l-a angajat cineva de-acasă, să mă găsească.

— Nu vreau să te ştiu în preajma lui Abe Mazur. E periculos!

Dimitri era furios, iar eu detestam să-l văd astfel. În clipa imediat următoare, furia i se risipi, iar degetele lui mi se plimbară încă o dată de-a lungul braţului, trăgând şi mai jos breteaua.

— Fireşte, astfel de persoane nu vor mai fi o problemă după ce vei fi trezită.

Cumva, în străfundurile minţii, mă întrebam dacă era posibil ca Dimitri să fi avut răspunsurile la întrebările mele despre Abe... despre ceea ce făcea Abe. Numai că discuţia despre Abe îl necăjea pe Dimitri, aşa că m-am făcut mică la gândul acesta, grăbindu-mă să schimb subiectul.

— Ce-ai făcut azi? l-am întrebat, mirându-mă de talentul cu care mă determina să mă lansez în discuţii mărunte. Între efectele endorfinelor şi cele ale atingerii lui, era greu să mai fiu coerentă.

— Treburi pentru Galina. Cina.

Cina. Adică, o victimă. M-am încruntat. Senzaţia pe care mi-o inspira cuvântul acesta nu era atât de repulsie, cât de... gelozie.

— Din ele bei... tot aşa, ca distracţie?

Îşi plimbă buzele pe gâtul meu, gâdilându-mi pielea cu colţii, dar fără să-i înfigă. Am icnit şi m-am lipit mai strâns de el.

— Nu, Roza. Sunt hrană, nimic mai mult. Se termină repede. Tu eşti singura cu care simt plăcere.

Afirmaţia lui îmi provocă o satisfacţie infatuată, iar vocea aceea sâcâitoare îmi atrase atenţia că era, din partea mea, un unghi de vedere incredibil de nesănătos şi de denaturat. Începeam să cam sper că muşcătura nu va mai întârzia. De obicei, făcea să-mi amuţească glasul raţiunii.

Am întins braţul, atingându-l pe obraz, după care mi-am trecut degetele prin părul acela minunat, mătăsos, pe care-l adorasem dintotdeauna.

— Tu tot vrei să mă trezeşti... dar înseamnă că n-o să mai putem să facem asta pe urmă. Strigoii nu beau unul de la altul, nu-i aşa?

— Nu, fu el de acord. Dar o să merite. Putem să facem atât de multe altele...

Lăsă acele „atât de multe” pe seama imaginaţiei mele, şi un fior de plăcere mă străbătu. Sărutările şi băutul sângelui erau îmbătătoare, dar existau şi unele zile în care chiar îmi doream... mă rog, mai mult. Amintirea acelei unice ocazii în care făcuserăm dragoste mă tot bântuiau când eram atât de aproape unul de celălalt, şi deseori tânjeam s-o fac din nou. Dar, dintr-un oarecare motiv, el niciodată nu împingea apropierea până la sex, indiferent de cât de pasională ajungea să fie. Nu ştiam precis dacă se folosea de asta ca de o momeală pentru transformarea mea, sau dacă nu cumva exista vreo incompatibilitate între strigoi şi dhampiri. Oare puteau s-o facă viii cu morţii? Odinioară, gândul că aş

putea face sex cu unul ca el mi s-ar fi părut total respingător. Acum... nu mă mai gândeam chiar atât de mult la complicații.

Totuşi, deși nu încerca să ajungă la sex, mă stârnea deseori cu mângâierile lui, atingându-mi coapsele şi pieptul şi alte locuri periculoase. În plus, îmi tot amintea de cum fusese acea unică împreunare, cât de formidabilă putuse să fie, ce simțiseră trupurile noastre... Numai că felul în care vorbea despre astfel de lucruri era, totuşi, mai degrabă, sarcastic, decât afectuos.

În clipele mele de semi-luciditate, mi se părea ciudat, cu toată sinceritatea, că nu consimțisem încă să fiu transformată în strigoi. Ceața endorfinelor mă făcea să fiu de acord cu aproape tot ce voia el în rest. Ajunsesem să mă împac cu situația, îmbrăcându-mă pentru el, rămânând în colivia mea aurită, şi acceptând faptul că mai făcea câte o victimă la fiecare două zile. Şi totuşi, până şi în momentele mele de maximă incoerență, chiar şi când îl doream atât de aprig, nu puteam să fiu de acord cu transformarea. Exista o anume parte a intimității mele care nu voia să se clintească. În majoritatea cazurilor, îmi întâmpina refuzurile cu câte o ridicare din umeri, ca şi cum n-ar fi fost decât o glumă. Dar, din când în când, atunci când mă împotriveam, îi zăream câte o scânteie de mânie în ochi. Şi astfel de momente mă înfricoşau.

— Uite-o că vine, îl tachinam. Licitația. Viața veşnică. Invincibilitatea. Nimic care să ne stea în drum.

— Nu e de glumă, ripostă la un moment dat. Aoleu. Frivolitatea mea îi readusese duritatea. Dorința şi dragostea pe care abia le văzusem se sfărâmau în milioane de frânturi, risipindu-se. Mâinile care mă mângâiaseră până adineauri mă apucară deodată de încheieturi, ținându-mă pe loc, în timp ce el se apleca. Nu poți să rămâi aşa pentru totdeauna. Nu poți să rămâi aici pentru totdeauna.

Hopa, îmi atrase atenția vocea aceea. Ai grijă. Asta nu sună a bine. Strânsoarea lui mă durea, şi adesea mă întrebam dacă o făcea cu intenție, sau doar nu-şi putea stăpâni pornirile violente.

În clipa în care mi-a dat, în sfârşit, drumul, l-am cuprins cu un braț pe după gât şi am încercat să-l sărut.

— N-am putea să vorbim mai târziu despre asta? Buzele ni se întâlniră, vâlvătaia aprinzându-se între noi şi dorința străbătându-mi trupul. Puteam să-mi dau seama că şi dorința lui era pe potrivă, numai că, după doar câteva secunde, se smulse. Pe chip avea încă iritarea aceea rece.

— Haide, îmi zise, îndepărtându-se de mine. Să mergem. Se ridică, lăsându-mă să mă holbez prosteşte la el.

— Unde mergem?

— Afară.

M-am ridicat în capul oaselor pe pat, buimăcită.

— Af... afară? Dar... nu e voie. Nu putem...

— Putem să facem orice vrem, se răsti el.

Întinse mâna şi mă ajută să mă ridic. Am pornit după el spre uşă. S-a dovedit la fel de abil ca Inna, acoperindu-mi complet tastatura numerică, nu că asta ar mai fi avut importanță acum. Nici gând să-mi fi putut aminti vreodată o combinație atât de lungă.

Uşa se deschise, țăcănind, iar el mă conduse afară. Priveam uluită, creierul meu amețit străduindu-se încă să conştientizeze această libertate. După cum observasem în ziua aceea, uşa dădea spre un scurt coridor, blocat de o alta. Şi cea de-a doua uşă era masivă şi avea o încuietoare cu cifru. Dimitri o deschise, şi puteam să pun pariu că erau combinații diferite la cele două uşi.

Luându-mă de braț, mă scoase pe uşa aceea într-un alt hol. Cu toată fermitatea strânsorii lui, nu m-am putut împiedica să încremenesc pe loc. Poate că opulența apărută deodată în fața ochilor mei n-ar fi trebuit să mă surprindă. În definitiv, locuiam în apartamentul penthouse al clădirii. Însă coridorul din fața uşii mele fusese pustiu şi semănând a buncăr, ceea ce mă determinase cumva să-mi închipui că şi restul casei ar fi trebuit să semene, tot aşa, a azil, sau a închisoare.

Dar nu era aşa. În loc de asta, am avut impresia că mă aflu în decorul cine ştie cărui film vechi, de genul celor în care personajele stăteau să-şi bea ceaiul în salon. Covorul pluşat era acoperit de un alt covor, lung şi îngust, cu motive aurii, care se întindea în ambele direcții ale holului. Tablouri cu aspect de vechime erau presărate pe pereți, înfățişând personaje din vremuri apuse, cu vestimentații complicate care făceau ca rochiile mele să pară ieftine şi vulgare. Întreaga încăpere era luminată de

candelabre micuțe, prinse de tavan la distanțe de vreo doi metri între ele. Cristalele de forma unor lacrimi captau lumina cu fațetele lor, răspândind mici frânturi de curcubeu pe pereți. Le priveam cu gura căscată, fermecată de sclipiri şi de culori, acesta fiind probabil şi motivul pentru care n-am reuşit să observ şi o altă prezență de pe hol.

— Ce faceți acolo?

Sunetul aspru al vocii lui Nathan mă smulse din contemplarea cristalelor. Stătea sprijinit de peretele aflat de cealaltă parte față de uşa mea, şi-şi îndreptase spinarea de îndată ce ne zărise. Avea pe chip aceeaşi expresie de cruzime atât de caracteristică strigoilor, cea pe care uneori o observam şi la Dimitri, oricât de fermecător şi de blând mi s-ar fi părut alteori.

Ținuta lui Dimitri deveni rigidă şi defensivă.

— O scot la plimbare, zise el. Cam suna de parcă ar fi vorbit despre un câine, însă teama mea față de Nathan întrecea orice m-ar fi putut ofensa.

— Asta e împotriva regulamentului, zise Nathan. Şi-aşa e rău c-o mai ții aici. Galina a ordonat s-o ții închisă. N-avem nevoie de o haimana de dhampir care să bântuie pe-aici.

Dimitri făcu un semn cu capul spre mine.

— Ți se pare că ar arăta ca o amenințare?

Nathan îşi miji ochii spre mine. Nu-mi dădeam seama prea sigur cum mă vedea. Nu cred că arătam chiar atât de diferit, însă pe buzele lui flutură un mic zâmbet dispreţuitor, care dispăru prompt în clipa în care-şi întoarse la loc capul spre Dimitri.

— Nu, dar am primit ordin să păzesc uşa asta, şi n-am de gând să dau de necaz pentru plimbarea voastră câmpenească.

— Mă descurc eu cu Galina. O să-i spun că te-am supus cu forța, adăugă Dimitri, dezgolindu-şi colții lungi într-un rânjet. N-ar trebui să-i vină prea greu s-o creadă.

Privirea cu care îl săgeta Nathan pe Dimitri mă determină să dau înapoi, într-o mişcare inconştientă, izbindu-mă în cele din urmă de perete.

— Eşti prea plin de tine. Nu te-am trezit ca să te porți de parcă tu ai fi la comandă aici. Am făcut-o ca să ne putem folosi de forța şi de cunoştințele tale. Tu ar trebui să asculți de mine.

Dimitri ridică din umeri. Apucându-mă de mână, dădu să-i întoarcă spatele.

— Nu e vina mea că nu eşti destul de puternic ca să mă sileşti.

Acela fu momentul în care Nathan se aruncă asupra lui Dimitri. Dimitri ripostă atât de iute, încât mă făcu să cred că se aştepta la atac. Îmi lăsă instantaneu mâna, se răsuci să-l apuce pe Nathan, după care-l azvârli pe celălalt strigoi de perete. Nathan se ridică imediat — era nevoie de ceva mai mult decât o astfel de lovitură ca să-l descumpănească pe unul ca el — însă Dimitri era pregătit. Îşi repezi pumnul în nasul lui Nathan: o dată, de două ori, apoi şi a treia oară, într-o succesiune rapidă. Nathan căzu, plin de sânge pe față. Dimitri îi mai arse un picior în burtă, înălțându-se amenințător deasupra lui.

— Nici să nu încerci, îl avertiză el. Pierzi.

Îşi şterse dosul palmei de sângele lui Nathan, după care-şi împleti din nou degetele cu cele ale mele.

— Ți-am spus. Mă descurc eu cu Galina. Dar mersi pentru grijă.

Dimitri se întoarse din nou, părând să-şi dea seama că nu va mai avea parte şi de alte atacuri. Şi nu avu. Totuşi, în timp ce porneam în urma lui, am aruncat o ocheadă rapidă peste umăr, spre locul în care zăcea Nathan, pe podea. Ochii lui aruncau pumnale spre Dimitri, şi eram destul de convinsă că nu mai văzusem în viața mea o privire încărcată de atâta ură autentică... şi asta până când şi-o abătu asupra mea. Am simțit că înghet toată şi m-am grăbit, împleticindu-mă, după Dimitri.

Vocea lui Nathan răsună în urma noastră.

— Nu sunteți în siguranță! Niciunul dintre voi. Ea e masa de prânz, Belikov. Masa de prânz.

Dimitri îşi strânse degetele pe mâna mea şi-şi iuți paşii. Simțeam furia radiind din el şi, deodată, n-am mai ştiut sigur de cine ar trebui să-mi fie mai frică: de Nathan, sau de Dimitri? Dimitri era un dur, fie viu, fie mort viu. În trecut, îl văzusem atacându-şi inamicul fără urmă de teamă sau de şovăială. Mereu fusese magnific, la fel de viteaz pe cât îl lăudasem față de familia lui. Dar, în tot acel timp, avusese întotdeauna un motiv legitim să se lupte: de regulă, autoapărarea. Cu toate acestea,

confruntarea lui cu Nathan de adineauri însemnase ceva mai mult: dorința de impunere a dominației şi cea de a face să curgă sânge. Dimitri îmi lăsase impresia că-i plăcuse. Dacă se hotăra să mă atace tot aşa şi pe mine? Dacă refuzul meu constant avea să-l împingă spre tortură, făcându-mă să sufăr până când mă declaram, în sfârşit, de acord?

— Nathan mă sperie, i-am mărturisit, nevrând ca Dimitri să ştie că şi el mă înfricoşa. Mă simțeam slabă şi cu desăvârşire neajutorată, lucru care nu mi se întâmpla prea des. De obicei, eram pregătită să răspund oricărei provocări, indiferent de cât de disperată ar fi fost situația.

— N-o să se atingă de tine, replică aspru Dimitri. N-ai de ce să-ți faci griji.

Ajunserăm la scări. După doar câteva trepte, îmi deveni limpede faptul că nu eram în stare să cobor patru etaje. În afară de apatia stupefiantă în care mă mențineau muşcăturile lui, frecventele pierderi de sânge mă slăbiseră, cerându-şi tributul. Fără să rostească o vorbă, Dimitri mă săltă în brațe şi mă purtă până jos pe trepte fără pic de efort, după care mă lăsă jos cu blândețe la picioarele scării.

Parterul clădirii oferea aceeaşi senzație de măreție ca şi holul de sus. Antreul avea un imens acoperiş boltit, cu un candelabru minuțios lucrat, făcându-le pe cele mici văzute mai devreme să pară de-a dreptul neînsemnate. În fața noastră era o pereche de uşi ornamentate, cu geamuri din sticlă vitrată. Tot în fața noastră mai era şi un alt strigoi, un tip aşezat pe un scaun, părând să fie de gardă. Lângă el se vedea un panou încastrat în perete, plin de butoane şi de leduri. Un sistem de securitate modern, plasat în mijlocul acestui fermecător decor de modă veche... Tipul deveni rigid în timp ce ne apropiam, şi la început am crezut că era vorba despre firescul reflex al unui paznic... dar numai până când l-am văzut la față. Era strigoiul pe care-l torturasem în acea primă noapte din Novosibirsk, cel pe care-l expediasem cu mesajul pentru Dimitri. Buzele i se răsfrânseră uşor în clipa în care-mi întâlni privirea.

— Rose Hathaway, rosti strigoiul. Mi-aduc aminte numele, exact cum mi-ai cerut.

Nu mai spuse şi altceva, însă mă făcu să-l strâng mai tare de mână pe Dimitri. Strigoiul nu mă slăbi din ochi până când nu ajunserăm afară, închizând uşa după noi.

— Vrea să mă omoare, i-am spus lui Dimitri.

— Toți strigoii vor să te omoare, replică el.

— Dar el chiar vrea... L-am torturat.

— Ştiu. E în dizgrație de-atunci, şi şi-a cam pierdut ceva din poziția lui de-aici.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine. Dimitri nu păru deloc preocupat.

— Marlon nu e o cineva din cauza căruia să-ți faci griji. Faptul că te-ai luptat cu el n-a făcut decât să-i dovedească Galinei că eşti un câştig pentru noi. El e mai prejos de tine.

Tot nu mi se părea grozav de liniştitor. Îmi făceam prea mulți duşmani personali în rândul strigoilor... dar, dacă stau să mă gândesc, nu prea puteam să mă aştept că-mi voi face prieteni printre ei.

Era noapte, fireşte. Altfel, Dimitri nu m-ar fi scos la plimbare. Antreul mă făcuse să cred că eram în partea din față a casei, însă vastele grădini care se întindeau în jurul nostru mă determinau să mă întreb dacă nu cumva eram, de fapt, în spatele ei. Sau poate că întreaga clădire era învăluită de un astfel de spațiu verde. Eram înconjurați de un labirint dintr-un gard viu, tuns minunat de detaliat. În interiorul labirintului erau mici curticele, împodobite cu fântâni, sau statui. Şi pretutindeni, flori şi iar flori. Atmosfera era încărcată de parfumul lor. Şi mi-am dat seama că sigur cineva avusese multă bătaie de cap până să găsească atâtea specii cu înflorire nocturnă. Singura pe care am recunoscut-o era iasomia, cu lungile ei ramuri încărcate de flori albe cățărându-se pe spalierele şi pe statuile din interiorul labirintului.

Merserăm o vreme în tăcere, şi m-am pomenit pierdută în romantismul întregii situații. Tot timpul cât fusesem cu Dimitri la şcoală, mă mistuiseră temerile în legătură cu modul în care puteam jongla cu relația noastră şi cu îndatoririle fiecăruia. Un astfel de moment, în care să ne plimbăm printr-o grădină într-o noapte de primăvară, la lumina stelelor, mi s-ar fi părut o fantezie mult prea nebunească încât s-o iau măcar în considerare.

Chiar şi fără dificultatea coborârii treptelor, prea mult mers devenea istovitor în starea mea. M-am oprit, oftând.

— Am obosit, i-am zis.

Dimitri se opri la rândul lui şi mă ajută să mă aşez. Iarba era uscată şi-mi gâdila pielea. M-am întins pe spate în ea şi, în clipa imediat următoare, el mi s-a alăturat. Am avut, pentru un moment, o stranie senzaţie de déjà-vu, amintindu-mi de după-amiaza în care făcuserăm îngeri în zăpadă.

— E minunat, am zis, ridicându-mi privirea spre cer. Era senin, nu se vedea niciun nor. Pentru tine cum e?

— Hmm?

— E destulă lumină cât să văd destul de clar, dar tot e întuneric în comparaţie cu ziua. Vederea ta e mai bună ca a mea. Tu ce vezi?

— Pentru mine, e lumină ca ziua. Văzând că nu mai zic nimic, adăugă:

— Ar putea să fie la fel şi pentru tine.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi. Oare umbrele ar mai avea atât mister? Oare luna şi stelele ar străluci atât de tare?

— Nu ştiu, i-am zis. Mie-mi cam place întunericul.

— Numai pentru că nu ştii cum e. Am oftat.

— Aşa că-mi tot spui tu.

Se întoarse spre mine şi-mi îndepărtă părul de pe faţă.

— Rose, toate astea mă înnebunesc. M-am săturat de aşteptare. Vreau ca noi doi să fim împreună. Nu-ţi place? Tot ceea ce avem? Ar putea să fie chiar şi mai bine.

Cuvintele îi sunau romantic, dar nu şi tonul.

Da, chiar îmi plăcea. Îmi plăcea permanenta ceaţă în care trăiam, ceaţa în care dispăreau toate grijile. Adoram să fiu aproape de el, adoram felul în care mă săruta şi-mi spunea că mă doreşte.

— De ce? l-am întrebat.

— De ce, ce? Părea nedumerit, reacţie pe care încă n-o văzusem la vreun strigoi.

— De ce mă vrei?

Nici măcar nu ştiu de ce-i pusesem întrebarea. Nici el nu părea să ştie.

— De ce nu te-aş vrea?

I se părea ceva atât de evident, de parcă i-aş fi pus cea mai tâmpită întrebare din lume. Probabil că aşa şi era, din câte-mi dădeam seama, şi totuşi... cumva, aşteptasem un alt răspuns.

Tocmai atunci, am simţit cum mi se învolbură stomacul. După tot acest timp petrecut cu Dimitri, chiar izbutisem să-mi scot de pe ecranul radarului greaţa provocată de strigoi. Totuşi, prezenţa altor strigoi o sporea. O resimţisem în preajma lui Nathan, şi-o resimţeam şi acum. M-am ridicat în capul oaselor, iar Dimitri a făcut la fel, aproape în acelaşi timp. Probabil că fusese alertat de auzul lui superior.

O siluetă întunecată se profila deasupra noastră, acoperind lumina stelelor. Era o femeie, şi Dimitri ţâşni în picioare. Eu am rămas acolo unde eram, pe jos.

Era izbitor de frumoasă, dar într-un fel aspru şi înfricoşător. Construcţia îi era cam ca a mea, ceea ce arăta că nu fusese moroi înainte de transformare. Isaiah, strigoiul care mă luase prizonieră, fusese foarte bătrân, puterea radiind din el. Femeia aceasta nu era nici pe departe atât de bătrână, însă simţeam că e mult mai veche ca strigoi decât Dimitri şi cu mult mai puternică.

Îi spuse ceva pe ruseşte, şi vocea îi era la fel de rece ca şi frumuseţea. Dimitri îi răspunse, pe un ton încrezător, dar politicos. Am auzit numele lui Nathan pomenit de câteva ori în timp ce vorbeau. Dimitri se aplecă şi mă ajută să mă ridic, făcându-mă să mă simt jenată de faptul că aveam nevoie de sprijinul lui atât de des, când altădată fusesem aproape de aceeaşi forţă ca şi el.

— Rose, îmi zise, ţi-o prezint pe Galina. Ea este cea care a avut bunătatea să te lase să stai aici.

Pe chipul Galinei nu se citea chiar atât de multă bunătate. Era lipsit de orice emoţie, şi-mi simţeam sufletul în întregime expus privirii ei. Deşi nu prea ştiam bine cum stau lucrurile pe-acolo, dibui sem destule cât să-mi dau seama că şederea mea permanentă în casa ei era ceva rar şi extrem de delicat. Am înghiţit în sec.

— Spasibo, am zis. Nu ştiam cum să-i spun şi că eram încântată de cunoştinţă — şi, sincer vorbind, nu prea eram sigură că aş fi fost — însă mi-am închipuit că un simplu mulţumesc era suficient. Dacă-i fusese lui instructoare şi se pregătise la o Academie normală, probabil că ştia engleza şi doar se prefăcea că n-ar şti-o, la fel ca Eva. Habar n-aveam de ce făcea asta, dar dacă eşti în stare să

frângi gâtul unei adolescente dhampir, eşti îndreptăţit să faci orice ai chef.

Expresia Galinei — sau lipsa ei de expresie — nu se schimbă ca urmare a mulţumirilor mele, iar atenţia ei se întoarse spre Dimitri. Mai discutară pe seama mea, iar Dimitri gesticula de vreo două ori spre mine. Am desluşit echivalentul rusesc pentru puternică.

În cele din urmă, Galina rosti ceva care suna decisiv şi plecă fără să-şi mai ia rămas-bun. Nici Dimitri, nici eu, nu ne-am clintit, până când n-am simţit că-mi dispare greaţa.

— Haide, zise el. Trebuie să ne întoarcem.

Am plecat înapoi prin labirint, cu toate că habar n-aveam cum de ştia el pe unde să meargă. Era nostim. La început, când ajunsesem acolo, visul meu fusese să ajung afară şi să evadez. Acum, că eram aici... ei bine, nu mi se mai părea ceva important. În schimb, furia Galinei mi se părea.

— Ce-a zis? l-am întrebat.

— Nu-i place că mai eşti aici. Vrea ca eu să te trezesc, sau să te omor.

— A! Hm, şi tu ce-o să faci? Rămase tăcut timp de câteva clipe.

— O să mai aştept puţin şi pe urmă... o să aleg eu în locul tău.

Nu preciza şi ce anume avea să aleagă, şi aproape că-mi venea să-mi reînnoiesc rugăminţile de mai devreme, să mă omoare mai degrabă decât să mă transforme în strigoi. Dar, deodată, în loc de asta, l-am întrebat.

— Cât?

— Nu prea mult, Roza. Trebuie să alegi. Şi să faci alegerea corectă.

— Care ar fi?

Îşi întinse braţele în sus.

— Toate astea. O viaţă împreună.

Ieşind din labirint, am rămas cu privirea pironită asupra casei — demenţial de mare, când o priveai de afară — şi a superbelor grădini din jurul ei. Era ceva parcă desprins dintr-un vis. Dincolo, se întindea nesfârşitul peisaj rural, pierzându-se până la urmă în întuneric şi contopindu-se cu cerul complet negru... cu excepţia unei minuscule pete purpurii, strălucind delicat la orizont. Mi-am încordat privirea, încruntată, studiind-o, după care am întors capul spre Dimitri.

— Şi pe urmă? Pe urmă, o să lucrez şi eu pentru Galina?

— O vreme.

— Cât de mult înseamnă o vreme?

Ne-am oprit în faţa clădirii. Dimitri mă privi în ochi, cu chipul luminat de o expresie care mă determină să fac un pas înapoi.

— Până când o ucidem, Rose. Până când o ucidem şi luăm toate astea în stăpânire.

DOUĂZECI ŞI UNU

Dimitri nu mai intră în amănunte, iar eu eram prea năucită de cuvintele lui şi de toate celelalte întâmplări din noaptea aceea, ca măcar să mai ştiu de unde să le apuc. Mă duse înapoi înăuntru, trecând de strigoiul de serviciu la intrare şi urcând până în apartamentul meu. Nathan nu mai era pe hol.

Pentru scurt timp, vocea aceea sâcâitoare din capul meu mi se adresă suficient de tare încât să răzbată prin gândurile împrăştiate. Dacă nu mai exista un paznic pe culoar, iar Inna avea să apară curând, însemna că aveam o şansă destul de bună s-o ameninţ îndeajuns, încât să mă scoată de-acolo. Să recunoaştem, asta ar fi însemnat că eram nevoită să mă descurc cu o casă plină de Dumnezeu mai ştie câţi strigoi, însă şansele mele de evadare erau mai mari în casă, decât în cameră.

Apoi, aproape la fel de repede pe cât apăruseră, gândurile acestea dispărură. Dimitri îşi strecură braţul în jurul meu şi mă trase spre el. Fusese frig afară, şi chiar dacă trupul îi era rece, veşmintele şi, mai ales, jacheta, dădeau ceva căldură. M-am cuibărit mai strâns în el, în timp ce-şi plimba mâinile pe mine. Credeam că are de gând să-şi înfigă colţii în mine, însă doar gurile ni se întâlniră, cu violenţă şi furie. Mi-am înfipt degetele în părul lui, încercând să-l trag mai aproape. Între timp, degetele lui goneau pe piciorul meu gol, ridicându-mi fusta până aproape de şold. Aşteptarea şi nerăbdarea îmi

învăpăiară fiecare părticică din corp. Visam de atâta vreme întâmplarea din baracă, amintindu-mi de ea cu atâta poftă. Nu mă aşteptasem niciodată să se mai poată întâmpla din nou, însă acum credeam că e posibil, şi mă minunam de cât de amarnic mi-o doream.

Mâinile îmi coborâră spre cămaşa lui, desfăcându-i nasturii, ca să-i pot mângâia pieptul. Îi simţeam pielea tot ca gheaţa, într-un uimitor contrast cu focul din mine. Îşi dezlipi buzele de gura mea, coborând pe gât şi pe umeri, împingându-mi în jos breteaua rochiei în timp ce-mi acoperea carnea cu sărutări flămânde, îşi ţinea încă mâna pe şoldul meu dezgolit, şi m-am străduit disperată să-i scot cămaşa chiar şi-aşa.

Deodată, cu o neaşteptată bruscheţe, se smulse şi mă trânti pe jos. La început, am crezut că asta făcea parte din preludiu, până când mi-am dat seama că mă respingea dinadins.

— Nu, rosti el, cu asprime. Încă nu. Nu se poate, până când nu eşti trezită.

— De ce? l-am întrebat, disperată. Nu puteam să mă gândesc la altceva decât la mângâierile lui... şi, mă rog, la o nouă muşcătură. Ce mai contează? Există... există vreun motiv pentru care să nu putem?

Până să ajung aici, niciodată nu-mi trecuse prin cap că aş putea să fac sex cu un strigoi... poate că, pur şi simplu, era cu neputinţă.

Se aplecă spre mine, apropiindu-şi buzele de urechea mea.

— Nu, dar o să fie mult mai bine după ce eşti trezită. Lasă-mă s-o fac... lasă-mă s-o fac, şi pe urmă tot ce ne dorim o să fie posibil...

Era un pic de şantaj acolo, din câte-mi dădeam seama vag. Mă dorea — se vedea asta în toată fiinţa lui — dar se folosea de sex ca momeală, ca să mă determine să cedez. Şi, vreţi să fiu sinceră? Atâtica mi-a lipsit să cedez. Trupul îmi trecea înaintea minţii... aproape.

— Nu, am scâncit. Mi-e... mi-e frică.

Privirea aceea ameninţătoare se îndulci puţin şi, cu toate că nu arăta tocmai ca Dimitri cel de dinainte, vedeam în el ceva mai puţin un strigoi.

— Rose, tu crezi că aş fi în stare de ceva care să-ţi facă rău?

Nu cumva discutaserăm că aveam de ales între transformare şi moarte? Cea din urmă am impresia că mi-ar cam fi făcut rău, dar nu era momentul acum să-i atrag atenţia cu privire la asta.

— Muşcătura... transformarea m-ar durea...

— Ţi-am mai spus: o să fie exact cum a fost ceea ce am făcut deja. O să-ţi placă. N-o să te doară, ţi-o jur!

Mi-am întors privirea în altă parte. Fir-ar să fie! De ce nu putea să fi rămas şi acum sinistru şi înfricoşător? Mi-ar fi venit mult mai uşor să pun piciorul în prag şi să mă împotrivesc. Până şi în vâlvătăile pasiunii, eram capabilă să rezist. Dar cumva... văzându-l astfel, atât de calm şi de rezonabil... ei bine, se apropia atât de mult de acel Dimitri pe care-l iubeam. Şi asta era ceva la care-mi venea greu să rezist. Pentru prima dată, făcuse astfel încât transformarea mea în strigoi să nu mi se mai pară... chiar atât de rea.

— Nu ştiu, am rostit, cu o voce jalnică.

Îmi dădu drumul din braţele lui şi se ridică în capul oaselor, frustrarea învăluindu-i chipul. Mă simţeam aproape uşurată.

— Răbdarea Galinei e pe terminate. La fel şi a mea.

— Ziceai că mai avem timp... Pur şi simplu, am nevoie să mă mai gândesc...

Oare cât timp puteam să mă mai folosesc de scuza asta? După felul în care şi-a mijit ochii spre mine, am dedus că nu prea mult.

— Sunt nevoit să plec, mă anunţă, brutal.

Aha. Deci, gata cu mângâierile şi cu sărutările, era clar.

— Trebuie să mă ocup de câteva probleme, adăugă.

— Îmi pare rău, i-am zis, în acelaşi timp derutată, dar şi înfricoşată. Nu ştiam pe care anume Dimitri mi-l doream. Pe cel înspăimântător, pe cel senzual, sau pe cel aproape — dar tot nu destul de — tandru.

Nu zise nimic. Fără vreun avertisment, se aplecă şi-şi înfipse colţii în pielea delicată a gâtului meu. Orice firave strategii de scăpare aş fi avut se risipiseră acum. Am închis ochii, aproape prăbuşindu-

mă, numai brațul lui care mă cuprinsese ferm menținându-mă dreaptă. La fel ca atunci când ne sărutaserăm, îi simțeam buzele calde pe carnea mea, iar limba şi dinții lui mă electrizau toată.

Şi, uite-aşa, se şi termină. Dimitri se desprinse, lingându-se pe buze, în timp ce mă ținea în continuare cu brațul. Ceața revenise. Viața era minunată şi fericită şi lipsită de griji. Toate neliniştile lui legate de Nathan şi de Galina nu mai însemnau nimic pentru mine. Frica pe care o resimțisem cu câteva clipe mai devreme... dezamăgirea că nu făcuserăm sex... dezorientarea mea... ei bine, nu mai aveam timp să-mi mai bat capul cu nimic din toate astea, nu acum, când viața era atât de frumoasă şi-l iubeam atât de mult pe Dimitri. Mi-am ridicat privirea spre el, zâmbindu-i, şi am încercat să-l îmbrățişez încă o dată, dar el deja mă ducea spre canapea.

— Ne vedem mai târziu, zise. Ajunse la uşă iute ca fulgerul, ceea ce mă întrista. Aş fi vrut să rămână. Să rămână pe vecie. Adu-ți aminte, adăugă, te vreau... şi n-aş permite niciodată să ți se-ntâmple ceva rău. O să te apăr. Dar... nu mai pot să aştept mult.

Şi, cu acestea, plecă. Vorbele lui mă făcură să zâmbesc şi mai larg. Dimitri mă voia. Mi-am amintit, vag, că-l întrebasem în timp ce eram afară de ce mă voia. De ce Dumnezeu îl mai întrebasem? Oare ce răspuns aşteptam? De ce mai conta? Mă voia. Doar asta conta.

Gândul acesta şi minunatul flux de endorfine mă învăluiră în timp ce mă întindeam pe canapea, şi moleşeala mă cuprinse. Mersul până la pat mi se părea mult prea trudnic, aşa că am rămas pe loc, aşteptând să vină somnul.

Şi, pe neaşteptate, m-am pomenit într-unul dintre visele lui Adrian.

Îmi cam luasem gândul de la el. După primele mele tentative disperate de evadare din apartament, până la urmă ajunsesem să mă conving că Adrian nu avea să se mai întoarcă vreodată, că-l izgonisem pentru totdeauna. Şi totuşi, iată-l, chiar în fața mea sau, mă rog, varianta lui din vis. Adesea ne întâlneam prin pădure, sau în vreo grădină, dar acum ne aflam acolo unde ne întâlniserăm prima dată, pe veranda unei cabane pentru schiori din Idaho. Soarele strălucea, iar munții se înălțau în imediata apropiere.

I-am zâmbit cu gura până la urechi.

„Adrian!"

Nu cred să-l mai fi văzut vreodată atât de surprins ca în clipa aceea. Dacă mă gândeam cât de rea eram de obicei cu el, îi cam înțelegeam sentimentele.

„Bună, Rose", îmi zise. Îi simțeam nesiguranța din voce, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să-i joc vreo festă.

„Arăți bine azi", i-am zis. Şi aşa şi era. Purta o pereche de jeans de culoare închisă şi o cămaşă imprimată, descheiată la gât, în nuanțe de bleumarin şi de turcoaz, care se potrivea fantastic cu ochii lui de un verde închis. Ochii aceştia, totuşi, păreau obosiți. Sleiți. Era un pic cam neobişnuit. În visele acelea, el putea să modeleze lumea, ba chiar şi înfățişările noastre, după bunul lui plac, doar cu un foarte mic efort. Ar fi putut să arate perfect, dar în loc de asta, părea să-şi reflecte epuizarea din lumea reală.

„La fel şi tu."

Tonul îi era în continuare prudent, iar ochii lui mă studiau din cap până-n picioare. Eram încă în rochia aceea de plajă, mulată, cu părul desfăcut şi liber, cu safirele în jurul gâtului.

„Arată a ceva cu care te-aş fi îmbrăcat şi eu, în mod normal. Ai adormit în ea?"

„Mhî", i-am răspuns, netezindu-mi cutele rochiei şi gândindu-mă la cât de drăguț arăta. Mă întreb dacă i-o fi plăcut şi lui Dimitri. Nu mi-o spusese clar, dar îmi zicea tot timpul că sunt frumoasă. „N-am crezut c-o să te mai întorci", i-am zis apoi lui Adrian.

„Nici eu n-am crezut."

L-am privit din nou. Nu părea deloc în apele lui. „Ce faci, mai încerci să-ți dai seama unde sunt?" l-am întrebat.

„Nu, acum nu-mi mai pasă de asta", răspunse, oftând. „Singurul lucru de care-mi mai pasă e că nu eşti aici. Trebuie să te întorci, Rose."

Mi-am încrucişat brațele şi m-am aşezat pe parapetul verandei.

„Adrian, nu sunt pregătită pentru nimic amo..." „Nu pentru mine", exclamă el. „Pentru ea. Trebuie să te întorci pentru Lissa. De-asta am venit." „Lissa..."

În stare de trezie eram îmbibată de endorfine, pe care le cărasem după mine şi în vis. Am încercat să-mi amintesc de ce ar fi trebuit să mă îngrijoreze atât Lissa.

Adrian făcu un pas înainte şi mă examina cu atenție.

„Mda, o mai ştii pe Lissa? Prietena ta cea mai bună? Cea de care eşti legată şi pe care ai jurat s-o aperi?"

Am început să-mi legăn picioarele înainte şi-napoi.

„N-am depus niciodată vreun jurământ."

„Ce naiba se-ntâmplă cu tine?"

Nu-mi plăcea tonul lui repezit. Îmi strica buna dispoziție. „Ce se-ntâmplă cu tine?" i-am întors-o. „Te porți de parcă n-ai fi tu. Aura..." Se încruntă, neputând să mai continue. Am izbucnit în râs.

„O, da. Iar începem. Magica, mistica aură. Lasă-mă să ghicesc. E neagră, corect?" „Nu...e..."

Continuă să mă studieze timp de câteva secunde tensionate.

„Abia dacă pot să mă concentrez pe ea. E împrăştiată peste tot. Ce se-ntâmplă, Rose? Care-i problema în lumea treziei?"

„Nu se-ntâmplă nimic", i-am zis. „Nimic, în afară de faptul că eu mă simt fericită pentru prima oară în viață. De ce te porți ciudat aşa, dintr-odată? Erai un tip amuzant. Închipuie-ți, prima dată când, în sfârşit, mă simt şi eu bine, tu devii de-a dreptul plicticos şi ciudat."

Îngenunche în fața mea, fără cea mai mică urmă de umor.

„E ceva în neregulă cu tine. Nu pot să-mi dau seama ce..."

„Ți-am mai spus, mă simt perfect. De ce trebuie să tot vii şi să-ncerci să-mi strici tot?"

E adevărat, de curând îmi dorisem cu disperare ca el să apară, dar acum... ei bine, nu mai era atât de important. Mă simțeam bine aici cu Dimitri, măcar dac-aş fi putut să-mi dau seama cum să rezolv toate părțile nu-prea-bune.

„Şi eu ți-am spus, n-am venit pentru mine. Am venit pentru Lissa."

Îşi ridică spre mine ochii mari şi sinceri.

„Rose, te implor să vii acasă. Lissa are nevoie de tine. Nu ştiu ce e-n neregulă, aşa că nu ştiu nici cum s-o ajut. Nimeni altcineva nu ştie. Eu cred... eu cred că numai tu ai putea să ştii. Poate că depărtarea dintre voi e cea care-i face rău. Poate că tot asta e-n neregulă şi cu tine acum, motivul pentru care te comporți atât de bizar. Vino acasă, te rog! O să vă vindecăm noi pe amândouă. O să desluşim totul împreună. Ea se comportă tare ciudat. E necugetată şi nu-i mai pasă de nimic."

Am scuturat din cap.

„Depărtarea dintre noi nu înseamnă nimic în neregulă cu mine. Probabil că nici la ea nu e cauza. Dacă e cu adevărat îngrijorată din cauza efectelor spiritului, ar trebui să-şi ia din nou medicamentele."

„Ea nu e îngrijorată, tocmai asta-i problema. Fir-ar să fie!"

Se ridică şi începu să se plimbe agitat.

„Care-i problema cu voi două? De ce nu poate niciuna dintre voi să-şi dea seama că e ceva anapoda?"

„Poate că nu e din cauza noastră", am zis. „Poate că tu doar îți imaginezi tot felul de lucruri."

Adrian se întoarse din nou spre mine şi mă examina încă o dată.

„Nu. Nu eu."

Nu-mi plăcea nimic din toate astea: nici tonul lui, nici expresia feței, nici cuvintele. Fusesem entuziasmată să-l văd, dar acum mi-era ciudă pe el, din cauză că-mi stricase buna dispoziție. Nu voiam să mă gândesc la nimic din ce-mi spunea. Mi-ar fi fost prea greu.

„Uite ce e", i-am zis. „M-am bucurat să te văd în noaptea asta, dar acum nu mă mai bucur, în niciun caz dacă tot stai să mă acuzi şi să-mi comanzi."

„Nu vreau să fac aşa ceva", se apără. Vocea îi devenise blândă: furia trecuse. „Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să te fac nefericită. Țin la tine. Țin şi la Lissa. Vreau ca amândouă să fiți fericite şi să vă trăiți viețile aşa cum vreți... dar nu şi când o apucați amândouă pe calea distrugerii."

Aproape că mi se părea logic ce spunea. Aproape că mi se părea rezonabil şi sincer. Totuşi, am scuturat din cap.

„Nu te amesteca. Sunt acolo unde vreau să fiu, şi nu mă întorc. Lissa e pe cont propriu."

Am sărit jos de pe parapet. Lumea s-a învârtit un pic cu mine, şi m-am împiedicat. Adrian m-a

prins de mână, dar eu m-am smuls.
„Sunt bine.”
„Ba nu eşti. Doamne, Dumnezeule. Aş fi jurat că eşti beată, numai că... aura nu se potriveşte cu aşa ceva. Dar ce e?”
Îşi trecu degetele prin părul lui închis la culoare. La el, era semnul caracteristic pentru stările de agitație.
„Eu am terminat aici”, i-am zis, încercând să fiu cât puteam de politicoasă. De ce Dumnezeu îmi mai dorisem să-l revăd? Mi se păruse ceva atât de important la început, când ajunsesem aici. „Trimite-mă înapoi, te rog, i-am cerut.”
Deschise gura să spună ceva, după care rămase încremenit timp de mai multe secunde.
„Ce-ai la gât?”
Se întinse spre mine şi, zăpăcită sau nu, tot am reuşit să mă eschivez cu destulă eficiență. Habar n-aveam ce observase pe gâtul meu, dar nici nu mă interesa deloc să aflu.
„Nu mă atinge.”
„Rose, arată ca...”
„Trimite-mă înapoi, Adrian!”
Gata cu politețurile...
„Rose, lasă-mă să te ajut...”
„Trimite-mă! Înapoi!”
Îmi strigasem cuvintele. Şi apoi, pentru prima oară, am reuşit să mă smulg dintr-un vis de-al lui Adrian. În acelaşi timp, m-am smuls şi din brațele somnului, trezindu-mă pe canapea. Camera era nemişcată şi tăcută, singurul sunet care se auzea fiind cel al respirației mele repezite. Mă simțeam total răvăşită pe dinăuntru. În mod normal, la atât de scurt timp după o muşcătură, ar fi trebuit să plutesc, plină de voioşie. Cu toate acestea, întâlnirea cu Adrian lăsase o parte din mine tulburată şi întristată.
Ridicându-mă, am reuşit să mă îndrept spre baie. Am apăsat întrerupătorul şi am tresărit. Dincolo nu fusese cine ştie ce lumină. De îndată ce mi s-au adaptat ochii, m-am aplecat spre oglindă şi mi-am dat părul într-o parte Mi s-a tăiat răsuflarea văzând ceea ce am văzut. Aveam vânătăi pe tot gâtul, ca şi urme ale unor răni mai proaspete. Acolo unde tocmai mă muşcase Dimitri, puteam să zăresc sânge închegat.
Arătam... ca o prostituată pentru sânge.
Cum de nu observasem până acum? Umezind un şervet, mi-am frecat bine gâtul, încercând să scot urmele de sânge. Am frecat şi iar am frecat, până când pielea a ajuns trandafirie. Asta să fi fost tot? O mai fi ceva? Părea că tot ceea ce fusese mai rău dispăruse. Mă întreb cât o fi observat Adrian. Părul îmi era lăsat în jos, şi sunt destul de convinsă că-mi acoperise cea mai mare parte a gâtului.
Un gând rebel îmi răsări în minte. Ce importanță mai avea dacă Adrian văzuse sau nu? El nu înțelegea. Şi, oricum, nu avea cum să se mai apropie vreodată de mine. Eu eram cu Dimitri. Mda, el era diferit... dar nu chiar atât de diferit. Şi mă simțeam sigură că aş putea să găsesc o modalitate prin care să fac lucrurile să meargă, chiar şi fără să mă transform în strigoi. Atât doar, că deocamdată n-o găsisem.
Am tot încercat să mă încurajez singură, dar vânătăile alea nu încetau să se holbeze la mine.
Am ieşit din baie şi m-am întors pe canapea. Am aprins televizorul fără ca de fapt să mă uit la el şi, după o vreme, ceața fericirii m-a învăluit iarăşi. La scurt timp după aceea, am stins televizorul şi am adormit la loc. Dar, de data aceasta, visele au fost cele ale mele.
A trecut ceva timp până să apară Dimitri. Şi, prin „ceva timp”, vreau să spun aproape o zi întreagă. Devenisem țâfnoasă între timp, atât din cauză că-mi lipsea el, cât şi că-mi lipsea muşcătura. De obicei mă vizita de două ori pe zi, aşa că asta fusese perioada cea mai îndelungată în care stătusem fără endorfine. Având nevoie să fac ceva, m-am preocupat să mă fac cât mai frumoasă cu putință.
Am scotocit printre rochiile din şifonier, alegând-o pe una din mătase în nuanța fildeşului, cea cu flori purpurii delicat pictate în material. Îmi venea mănuşă. Aş fi vrut să-mi prind părul în creştet, dar după o nouă privire aruncată asupra vânătăilor, m-am hotărât să-l las liber. Fusesem dotată recent cu un fier pentru ondulat părul şi o trusă pentru machiaj, aşa că mi-am aranjat părul cu multă grijă,

răsucindu-l la vârfuri în mici onduleuri perfecte. Când am fost gata, m-am zgâit fericită la imaginea din oglindă, convinsă că şi Dimitri avea să fie fericit. Tot ceea ce-mi mai trebuia acum era să-mi pun câteva dintre minunatele bijuterii dăruite de el. Dar, când m-am întors să plec, mi-am zărit în treacăt spatele dintr-o parte şi mi-am dat seama că nu prinsesem bine o închizătoare. Am întins mâna, dar n-am reuşit s-o apuc. Era în acel loc perfect, imediat în afara razei mele de acţiune.

— Fir-ar a naibii, am bombănit, încă luptându-mă cu închizătoarea. O fisură în toată perfecţiunea mea.

Tocmai atunci, am auzit zgomotul uşii deschizându-se în camera cealaltă, urmat de cel care trăda aşezarea tăvii pe măsuţă. Norocul meu.

— Inna! am strigat, ieşind din baie. Am nevoie să-mi... M-a cuprins greaţa şi, intrând în living, am observat că nu Dimitri era cauza. Ci Nathan.

Am rămas cu gura căscată. Inna era alături de el, aşteptând răbdătoare lângă tavă, cu ochii plecaţi, ca întotdeauna. Am hotărât imediat s-o ignor şi mi-am întors privirea spre Nathan. Presupun că era încă de serviciu, dar asta nu indusese niciodată şi intrarea lui aici. Pentru prima oară după ceva vreme, unele dintre instinctele mele de luptă au ieşit la suprafaţă, evaluând posibilităţile de evadare. Teama mă îndemna să bat în retragere, dar asta ar fi însemnat să ajung captivă în baie. Cel mai bine era să rămân acolo unde eram. Chiar dacă nu puteam să ies din cameră, asta îmi oferea cel mai mare spaţiu de manevră.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat, uimindu-mă şi pe mine cât de calmă îmi suna vocea.

— Mă ocup de o problemă.

Nu prea aveam nevoie de indicaţii precise ca să-mi dau seama care anume era problema. Eu eram. Încă o dată, m-am împotrivit imboldului de a bate în retragere.

— Eu nu ţi-am făcut nimic vreodată.

Era o logică nepotrivită pentru un strigoi. Niciuna dintre victimele lor nu le făcuse vreodată ceva.

— Exişti, zise el. Ocupi spaţiu aici, irosind timpul tuturor. Tu ştii cum s-o găseşti — pe prinţesa Dragomir — şi totuşi nu vrei să ne oferi nimic măcar pe departe folositor, până când nu-şi mişcă Belikov fundul să te trezească. Şi, până atunci, Galina mă sileşte să-mi pierd vremea supraveghindu-te şi continuă să-l ridice pe el în slăvi, fiindcă a convins-o că vei însemna cine ştie ce valoare formidabilă pentru noi.

Era o serie interesantă de plângeri.

— Şi-atunci... hm, ce ai de gând să faci?

Printr-o mişcare fulgerătoare, ajunse în faţa mea. Vă-zându-l atât de aproape, amintirea aceea îmi apăru îndată în ochii minţii: cu el, înfigându-şi colţii în Dimitri şi declanşând toate astea. O scânteie de furie se aprinse în mine, dar nu se grăbi să se transforme în foc.

— O să fac rost de informaţia asta, într-un fel sau în altul, şuieră el. Spune-mi unde e.

— Ştii şi tu unde e. E la şcoală.

Nu era nimic folositor în vestea pe care i-o dădeam. Ştia şi el că ea era acolo. Ştia şi unde era şcoala.

Privirea pe care mi-o adresă îmi arătă că nu se simţea deloc fericit pentru faptul că-i ofeream informaţii deja cunoscute. Întinzându-se, mă apucă de păr şi-mi smuci dureros capul pe spate. Poate că, la urma urmei, lăsându-mi părul liber nu făcusem o treabă prea folositoare.

— Unde o să se ducă? Doar n-o să stea acolo toată viaţa. Se duce la facultate? La Curtea Regală? Sigur şi-au făcut planuri cu ea.

— Dar eu nu le ştiu. Sunt plecată de ceva vreme.

— Nu te cred, mârâi el, arătându-şi colţii. E prea valoroasă. Viitorul ei sigur a fost planificat cu mult înainte.

— Dac-a fost aşa, mie nu mi-a spus nimeni. Am plecat prea devreme.

Am ridicat din umeri, subliniindu-mi răspunsul. Mânia îi umplu ochii, care, jur, se făcură şi mai roşii.

— Sunteţi legate între voi! Ştii asta. Spune-mi acum totul, şi-o să te ucid repede. Dacă nu-mi spui, te trezesc ca să obţin informaţia, şi pe urmă te ucid. O să te aprind ca pe o torţă.

— Tu... m-ai ucide după ce-aş deveni una de-a voastră? Prostească întrebare. Strigoii nu ştiau ce

înseamnă loialitatea între ei.

— Da. Asta o să-l distrugă şi pe el şi, când o să-l vadă Galina cât e de dezechilibrat, eu o să-mi recapăt locul de dinainte, lângă ea... mai ales după ce-o să nimicesc spița Dragomir.

— O să nimiceşti pe dracu'!

Zâmbi şi-mi atinse fața, plimbându-şi degetele de-a lungul gâtului meu şi al vânătăilor de pe el.

— O, ba o s-o fac. Şi chiar ai uşura totul, dacă mi-ai spune chiar acum. Ai muri fericită, în loc să arzi de vie. Ne-am simți bine amândoi.

Îmi cuprinse gâtul cu mâna lui, cu delicatețe.

— Eşti, categoric, o problemă, dar eşti şi frumoasă... mai ales gâtul... îmi dau seama de ce te vrea el...

Tot felul de sentimente contradictorii se agitau în mine. Logic, ştiam că Nathan era cel din fața mea: Nathan, cel pe care-l uram pentru faptul că-l transformase pe Dimitri, în primul rând. Cu toate acestea, nevoia de endorfine a trupului meu îşi spunea şi ea cuvântul, şi nu prea mai conta dacă era Nathan cel care ar fi satisfăcut-o. Ceea ce conta acum era că-i vedeam colții doar la o suflare distanță de gâtul meu, făgăduindu-mi acel dulce, atât de dulce delir.

Şi, în timp ce-mi ținea gâtul cu o mână, cealaltă îmi cobora până dincolo de talie, până la curbura şoldului. Sesizasem o notă de înfierbântare în glasul lui Nathan, ca şi cum ar fi vrut să facă mai mult decât să-şi înfigă colții în mine. Şi, după atâtea apropieri cu încărcătură sexuală avute în ultima vreme cu Dimitri — apropieri niciodată concretizate cumva — trupului meu aproape că nici nu-i mai păsa cine l-ar atinge. Puteam să-mi închid ochii, şi n-ar mai fi avut importanță ai cui colți s-ar fi înfipt în carnea mea, sau ale cui mâini mi-ar fi smuls hainele de pe mine. Doar următoarea etapă ar fi contat. Puteam să închid ochii şi să-mi închipui că ar fi Dimitri, pierzându-mă în starea aceea, în timp ce buzele lui Nathan mi se plimbau pe piele.

Şi totuşi, aşa cum izbuti să-mi amintească o foarte mică parte din mine care mai rămăsese rezonabilă, Nathan nu-şi dorea doar sex şi sânge. El voia să mă omoare, până la urmă.

Ceea ce, într-un fel, ținea de ironia sorții. Mă dădusem de ceasul morții — calambur neintenționat — să mă omor atunci când ajunsesem aici, decât să mă transform în strigoi. Iar acum, Nathan îmi oferea îndeplinirea acelei dorințe. Chiar şi dacă m-ar fi transformat întâi, oricum plănuise să mă ucidă imediat după. Ori aşa, ori altminteri, era clar că n-aş fi fost nevoită să petrec o veşnicie în chip de strigoi. Ar fi trebuit să-i mulțumesc pentru intenție.

Numai că tocmai atunci, în timp ce trupul meu dependent urla că-şi vrea muşcătura şi porția de extaz, mi-am dat seama cu o uluitoare limpezime de ceva: nu voiam să mor. Poate că asta era din cauză că stătusem aproape o zi întreagă fără muşcătură, însă ceva mărunt şi revoltat se trezi în mine. Nu aveam să-l las să-mi facă asta. Nu aveam să-l las să-l atace pe Dimitri. Şi, naiba să-l ia, în niciun caz nu aveam să-l las s-o vâneze pe Lissa.

Forțându-mă să răzbat prin norul acela de endorfine de care încă eram învăluită, mi-am adunat pe cât posibil mai multă putere a voinței. Am scormonit adânc, amintindu-mi de anii mei de pregătire şi de toate lecțiile pe care mi le dăduse Dimitri. Îmi venea greu să ajung la acele amintiri, şi n-am putut să prind decât vreo câteva. Oricum, era destul cât să mă împingă la acțiune. M-am avântat înainte şi i-am expediat un pumn lui Nathan.

Şi n-am rezolvat nimic.

Nici nu s-a clintit. Ce naiba, nici măcar nu ştiu dac-o fi simțit ceva. Surprinderea de pe fața lui se prefăcu imediat în veselie, şi râse, în felul acela oribil în care râdeau strigoii: cu cruzime şi fără vreo bucurie autentică. Apoi, cu cea mai mare uşurință, îmi trase o palmă, azvârlindu-mă cât colo prin încăpere. Dimitri procedase aproape la fel când ajunsesem să-l atac. Numai că atunci nu zburasem atât de departe, şi nici efectul asupra lui nu fusese atât de neînsemnat.

M-am izbit de spătarul canapelei şi, pe bunul Dumnezeu, ce m-a mai durut! Un val de amețeală m-a cuprins, şi mi-am dat seama ce idioțenie făcusem luptându-mă cu cineva incomparabil mai puternic decât mine, după ce pierdusem sânge toată săptămâna. Izbutind să mă ridic, am început să mă gândesc disperată la următoarea mea mişcare. Nathan, în ceea ce-l privea, nu părea grăbit să riposteze la atacul meu. De fapt, el râdea încă.

Rotindu-mi privirea în jur, am dibuit o posibilitate de acțiune de-a dreptul vrednică de milă. Inna

era aproape de mine. Mişcându-mă cu o viteză dureros de scăzută — dar, oricum, mai acceptabilă decât mă aşteptam să-mi stea în puteri — m-am întins spre ea şi am prins-o cu ambele brațe de gât. A scâncit, surprinsă, iar eu am smucit-o mai tare spre mine.

— Ieşi de-aici, i-am zis lui Nathan. Ieşi de-aici, sau o omor. El se opri din râs, mă privi fix pentru o clipă, după care izbucni în hohote şi mai zgomotoase.

— Vorbeşti serios? Tu chiar crezi că n-aş putea să te împiedic, dac-aş vrea? Şi chiar ai impresia că-mi pasă? Dă-i înainte. Omoar-o. Ca ea mai sunt cu zecile.

Mda, nici asta n-ar fi trebuit să însemne o surpriză pentru mine, dar chiar şi-aşa, mă descumpănea un pic să văd cât de uşor îi venea să se debaraseze de viața unei slujitoare credincioase. OK. Era timpul să trec la Planul B. Sau poate că era Planul J? Sincer vorbind, le cam pierdusem şirul, şi oricum niciunul dintre ele nu era bun de nimic... -Au!

Inna îmi arsese deodată un cot în stomac. Surprinsă, i-am dat drumul. Rotindu-se cu un țipăt sugrumat, mă pocni în plină față. Nu fusese o lovitură la fel de puternică precum cea a lui Nathan, dar tot mă doborî. Am încercat să mă prind de ceva — de orice — în cădere, dar n-am reuşit. Am căzut la podea, izbindu-mă cu spatele de uşă. Mă aşteptam ca ea să se arunce imediat asupra mea, însă în loc de asta, ea țâşni de cealaltă parte a camerei şi — Doamne, păzeşte! — se opri într-o postură defensivă în fața lui Nathan.

Până să pot conştientiza pe deplin întreaga ciudățenie a faptului că ea încerca să apere pe cineva dispus s-o lase să moară, uşa se deschise brusc.

— Au! am exclamat din nou, în timp ce mă lovea, împingându-mă deoparte.

Dimitri intră grăbit. Îşi mută privirea de la o față la alta, şi nu mă îndoiam că pe-a mea se vedeau urme ale atacurilor, atât din partea lui Nathan, cât şi din cea a Innei. Pumnii lui Dimitri se încleştară, iar el se întoarse spre Nathan. Mi-am amintit de încăierarea lor din hol, plină de furie şi de răutate şi de sete de sânge. M-am făcut ghem, încordându-mă pentru vizionarea încă unei oribile confruntări.

— Nu face asta, îl preveni Nathan, cu o expresie de îngâmfare. Ştii doar ce-a zis Galina. Dacă te atingi de mine, ai zburat de-aici.

Dimitri traversă încăperea cu paşi apăsați, oprindu-se în fața lui Nathan şi azvârlind-o pe Inna într-o parte, ca şi cum ar fi fost o păpuşă din cârpe.

— Va merita să-i înfrunt mânia, mai ales după ce-o să-i spun că tu ai atacat primul. Se văd clar urmele la Rose.

— N-ai putea s-o faci, ripostă Nathan, arătându-i spre Inna, care zăcea năucită pe podea, în locul în care o trântise Dimitri. În ciuda propriilor dureri, am început să mă târăsc spre ea. Trebuia să mă asigur că era teafără. Ea o să spună adevărul, adăugă Nathan.

Veni rândul lui Dimitri să afişeze o expresie încrezută.

— Tu chiar ai impresia că Galina ar crede o ființă umană? Nu. Când o să-i spun că ne-ai atacat, pe mine şi pe Rose, din gelozie, o să mă lase în pace. Faptul că te-ai lăsat înfrânt atât de uşor ar fi dovada slăbiciunii tale. O să-ți retez capul şi-o să iau țepuşa lui Rose, din criptă. Cu ultima ta suflare, o s-o priveşti cum ți-o înfige în inimă.

Mama mă-sii! Era ceva un pic mai rău decât amenințarea lui Nathan, c-o să-mi dea foc... ia stai! Țepuşa mea?

Pe fața lui Nathan se vedea încă aroganța aceea trufaşă... cel puțin, în ochii mei. Însă Dimitri cred c-o fi zărit ceva care-l satisfăcea, ceva care-l făcea să înțeleagă că obținuse întâietatea. Se destinse vizibil, în timp ce zâmbetul de superioritate i se lățea pe față.

— A doua oară, zise el încet. E a doua oară când te las să scapi. Data viitoare... data viitoare, te-ai dus.

Ajungând lângă Inna, i-am întins mâna cu toată blândețea.

— Eşti bine? am murmurat.

Aruncându-mi o privire plină de ură, ea se trase înapoi şi se îndepărtă de-a buşilea. Privirea lui Nathan se opri asupra mea. Începu şi el să se retragă spre uşă.

— Nu, zise. E a doua oară când o las pe ea în viață. Data viitoare, ea s-a dus. Eu sunt cel care comandă aici, nu tu.

Nathan deschise uşa, şi Inna se ridică în picioare. Am rămas cu gura căscată, gândindu-mă la toate

evenimentele abia întâmplate. Nu-mi dădeam seama care dintre ele mi se părea mai tulburător. Ridicându-mi privirea spre Dimitri, m-am luptat cu diversele întrebări care-şi reclamau, toate, prioritatea. Ce urma să facem? De ce oare îl apărase Inna pe Nathan? De ce-l lăsase Dimitri să plece? Şi totuşi, niciuna dintre întrebările acestea provocatoare nu mi-a ajuns până la buze.

În schimb, am izbucnit în plâns.

DOUĂZECI ŞI DOI

Nu mi se întâmpla prea des să plâng. Şi nu puteam să suport când mi se întâmpla. Ultima dată când plânsesem în prezenţa lui Dimitri, braţele lui mă cuprinseseră imediat. De data asta, tot ceea ce am primit a fost o privire plină de răceală şi de furie.

— E numai vina ta! răcni el, cu pumnii strânşi. M-am tras înapoi, ghemuindu-mă, făcând ochii mari.

— Dar... el m-a atacat...

— Da. Şi Inna. O fiinţă umană! Te-ai lăsat atacată de o fiinţă umană! strigă, neputând să-şi ascundă batjocura din voce. Eşti slabă. Eşti incapabilă să te aperi singură... şi totul din cauză că refuzi să fii trezită!

Vocea îi era îngrozitoare, iar ochii cu care mă privea... Ei bine, mă înspăimântau aproape mai mult decât Nathan. Întinzându-şi braţul, mă smulse de jos, ridicându-mă.

— Dac-ai fi fost omorâtă adineauri, n-ar fi fost decât din vina ta, zise. Îşi înfipse degetele în încheietura mea, zgâlţâindu-mă. Ai şansa să obţii nemurirea, şi o putere incredibilă. Dar tu eşti prea oarbă şi prea încăpăţânată ca s-o vezi.

Mi-am înghiţit restul de lacrimi şi m-am şters la ochi cu dosul palmei libere. Fără îndoială, îmi stricam machiajul pe care mi-l construisem cu atâta migală. Inima era gata să-mi explodeze în piept, de cât îmi era de frică. Mă aşteptasem la furie şi la ameninţări din partea lui Nathan... dar nu şi din a lui Dimitri.

Stătusem destul de mult fără muşcătură şi aveam destulă adrenalină care să mă trezească, aşa că sâcâitoarea mea voce interioară răsuna cu mai multă forţă decât se auzise de multă vreme. Dimitri spunea că sunt slabă din cauză că nu eram strigoi, dar era vorba despre mai mult decât atât. Eram slabă şi fusesem doborâtă de Nathan şi de Inna din cauză că ajunsesem dependentă, din cauză că duceam o viaţă de ignoranţă extatică, iar aceasta îşi cerea tributul de la corpul şi de la mintea mea. Gândul mi se păru uluitor, şi abia puteam să-l reţin. Dorul meu mistuitor de endorfine de vampir răbufni, iar cele două tabere începură să mi se războiască în minte.

Am avut suficientă judecată cât să nu dau glas vreunuia dintre gândurile acelea. În schimb, am optat pentru ceva care l-ar putea domoli pe Dimitri.

— Eu nu cred c-aş ajunge mai puternică decât Nathan dac-aş fi trans... trezită.

Îşi trecu degetele prin părul meu, tonul devenindu-i preocupat. Părea să se calmeze, însă în ochi i se citeau încă furia şi nerăbdarea.

— Poate că nu de la început, însă tăria organismului şi voinţa se vor ocupa de schimbare. El nu e cu mult mai vechi decât oricare dintre noi... oricum, nu destul cât să existe vreo diferenţă semnificativă. Iată de ce tot bate în retragere ori de câte ori ne luptăm.

— Dar tu, de ce tot baţi în retragere?

I-am simţit corpul tensionându-se, şi mi-am dat seama că întrebarea mea putea fi interpretată ca o palmă la adresa curajului său. Am înghiţit în sec, frica revenindu-mi. Nu-mi slăbise strânsoarea asupra încheieturii, şi începea să mă doară.

— Pentru că are dreptate într-o privinţă, îmi răspunse el, rigid. Dacă l-aş omorî, aş atrage mânia Galinei asupra noastră. Iar aşa ceva nu pot să-mi permit. Deocamdată.

— Ai mai zis altădată că vei... că vom fi nevoiţi s-o ucidem.

— Da, şi de îndată ce-o vom face, va fi uşor să căpătăm controlul asupra bunurilor ei şi a organizaţiei.

— Dar ce anume este organizaţia ei?

Dacă aş fi continuat să-l distrag, poate că mânia ar fi dispărut. Poate că monstrul ar fi dispărut. Dimitri ridică din umeri.
— Tot felul de lucruri. O astfel de avere nu se câştigă fără eforturi.
— Eforturi care sunt ilegale şi le fac rău oamenilor?
— Are importanță?
Nu mi-am mai bătut capul să găsesc un răspuns.
— Dar Galina ți-a fost profesoară. Chiar ai putea s-o ucizi? Şi nu mă refer din punct de vedere fizic... Vreau să zic, n-ai avea remuşcări?
Se gândi puțin la întrebare.
— Ți-am mai zis. Totul ține de tărie şi de slăbiciune. Prăzi şi prădători. Dac-am putea s-o doborâm — şi nu mă îndoiesc c-am putea — atunci ea n-ar fi decât o pradă. Şi gata.
M-am cutremurat. Era atâta cruzime, un mod atât de radical şi de înfricoşător de a privi lumea... Tocmai atunci, Dimitri îmi dădu drumul, şi un val de uşurare mă străbătu. Cu paşi tremurători, m-am dat înapoi şi m-am aşezat pe canapea. Pentru o clipă, m-am temut c-o să mă înşface din nou, dar în loc de asta, s-a aşezat şi el lângă mine.
— De ce m-a atacat Inna? De ce l-a apărat pe Nathan?
— Din cauză că-l iubeşte, îmi răspunse Dimitri, fără să se sinchisească să-şi ascundă dezgustul.
— Dar cum...?
— Cine ştie? Parțial, se datorează promisiunii lui, c-o va trezi după ce-o să-şi facă stagiul aici.
Deodată, îmi reveniră în minte avertismentele lui Sydney, privitoare la motivele pentru care se temeau Alchimiştii de faptul că oamenii ar putea afla despre existența vampirilor: pentru că oamenii şi-ar putea dori să se transforme şi ei.
— Asta li se spune aproape tuturor servitorilor umani, preciza Dimitri.
— Li se spune?
— Da, pentru că în majoritatea lor sunt nedemni de aşa ceva. Sau, deseori, i se mai face foame cuiva, şi-arunci îl dă gata pe servitor.
Începea să mi se facă rău de la stomac, independent de prezența lui Dimitri.
— E o nenorocire, am zis.
— Nu trebuie să fie aşa, replică. Nu mă gândeam că ar putea să mă zgâlțâie din nou, dar asta nu mă împiedica să-i zăresc sclipirea primejdioasă din ochi. Monstrul era la doar o bătaie de inimă distanță. Timpul se cam sfârşeşte, insistă el. Am fost răbdător, Roza. Cu mult mai răbdător decât aş fi fost cu oricine altcineva.
— De ce? De ce-ai făcut-o?
Voiam — aveam nevoie — să-l aud spunând că o făcuse pentru că mă iubeşte şi că, datorită iubirii aceleia, nu avea să mă forțeze niciodată spre ceva din ceea ce n-aş fi vrut să fac. Aveam nevoie s-o aud, ca să-mi pot şterge din minte îngrozitoarea, furioasa creatură pe care o văzusem acum câteva minute.
— Pentru că ştiu cum gândeşti. Şi mai ştiu că, dacă ai fi trezită de bunăvoie, ai deveni un aliat mult mai important. Eşti o fire independentă şi hotărâtă: asta-i ceea ce te face să fii atât de valoroasă.
— Un aliat, hm?
Şi nu femeia iubită.
Îşi schimbă poziția, astfel încât fața îi ajunse să planeze deasupra mea.
— Nu ți-am mai spus deja că o să fiu mereu alături de tine? Sunt aici. O să te apăr. O să fim împreună. Suntem sortiți să fim împreună. Ştii asta.
Numai că în vocea lui era mai multă ferocitate, decât afecțiune.
Mă sărută pe buze, trăgându-mă mai aproape de el. Familiara fierbințeală mă potopi, trupul meu răspunzându-i instantaneu celui al lui. Dar, chiar şi în timp ce trupul reacționa într-un fel, cu totul alte gânduri mi se învolburau prin minte. Întotdeauna crezusem că eram sortiți să fim împreună. Iar el, într-adevăr, îmi spusese odată c-o să fie mereu alături de mine. Întotdeauna mi-o dorisem... numai că voiam să fiu şi eu, la rândul meu, alături de el. Voiam să fim egali, mereu păzindu-ne spatele unul celuilalt. Astăzi, nu fusese aşa. Eu mă arătasem neajutorată. Slabă. Niciodată, niciodată în viața mea nu mai fusesem astfel. Până şi în cele mai oribile momente, în care fusesem copleşită, tot izbutisem să

opun o rezistență acceptabilă. În cel mai rău caz, măcar avusesem voință să lupt. Dar nu şi acum. Fusesem îngrozită. Fusesem incapabilă. Nu fusesem în stare de nimic, decât să stau acolo, demnă de milă, şi să aştept să mă salveze cineva. Lăsasem o ființă umană să mă înfrângă.

Dimitri susținea că soluția era să mă transform în strigoi. În decursul ultimei săptămâni, îmi repetase întruna asta şi, cu toate că nu ajunsesem să fiu de acord, ideea nu-mi mai repugnase la fel de mult ca altădată. În ultimul timp, devenise un gând care-mi tot plutea prin minte, ca o îndepărtată posibilitate de a fi împreună cu el. Şi chiar îmi doream să fim împreună, mai ales în momente cum era acesta, când ne sărutam şi dorința exploda pretutindeni în jurul nostru.

Numai că, de astă-dată... dorința nu mai era chiar atât de intensă ca de obicei. Era încă prezentă, însă nu putea să-mi alunge imaginea a ceea ce fusese el mai devreme. Îmi dădeam seama, cu o uluitoare limpezime, că vedeam în fața ochilor un strigoi. Iar asta era ceva... ciudat.

Răsuflând anevoie, Dimitri se îndepărtă de buzele mele şi mă privi fix. Chiar şi cu înfăţişarea aceea impasibilă de strigoi, tot puteam să văd că mă doreşte... din foarte multe puncte de vedere. Era derutant. Ba era Dimitri, ba nu era Dimitri. Aplecându-se din nou spre mine, mă sărută pe obraz, apoi pe bărbie, apoi pe gât. Gura i se deschise mai larg, iar vârfurile colților lui începură să-mi apese pielea...

— Nu, am exclamat brusc, încremeni.

— Ce-ai spus?

Inima începu din nou să-mi bată cu putere, în timp ce aşteptam încordată o nouă explozie de furie.

— Hm... nu. Nu vreau, de data asta.

Se trase înapoi şi mă privi, părând atât şocat, cât şi iritat. Văzând că nu spune nimic, am început să bolborosesc în neştire.

— Nu mă simt bine... Mi-e rău. Mi-e frică să pierd sânge, chiar dacă vreau...

Dimitri îmi spunea mereu că pe el nu pot să-l mint, dar trebuia să încerc. Mi-am compus cea mai grozavă, mai pasională şi mai nevinovată mască.

— O vreau... vreau să simt muşcătura... dar mai întâi vreau să mă odihnesc, să prind puteri...

— Lasă-mă să te trezesc, şi-o să fii din nou puternică.

— Ştiu, i-am zis, menținându-mi încă o uşoară disperare în glas.

Mi-am abătut privirea de la el, sperând să sporesc aparența de dezorientare. Bine, după cum îmi fusese viața în ultima vreme, nu mi-era prea greu să mimez dezorientarea.

— Şi încep să mă gândesc... L-am auzit inspirând scurt.

— Începi să te gândeşti la ce?

Mi-am întors din nou capul spre el, sperând să-l pot convinge că mă gândeam cu toată seriozitatea la transformare.

— Încep să mă gândesc că nu vreau să mai fiu niciodată slabă.

Puteam s-o citesc pe fața lui. Mă credea. Dar, la urma urmei, această ultimă afirmație nu fusese o minciună. Nu voiam să mai fiu slabă.

— Te rog... Nu vreau decât să mă odihnesc. Am nevoie să mă mai gândesc puțin la asta.

Iată şi momentul de care atârna totul. Adevărul este că nu-l mințeam doar pe el. Mă mințeam şi pe mine. Fiindcă, serios vorbind? Îmi doream muşcătura. Rău de tot. Deja stătusem mult timp fără ea, iar corpul meu urla de poftă. Aveam nevoie de endorfine, aveam nevoie de ele mai mult decât de aer, sau de hrană. Şi totuşi, lipsită de ele timp de numai o zi, câştigasem o minusculă frântură de luciditate. Acelei părți din mine care nu-şi dorea decât bucuria ignoranței extatice nu-i păsa de limpezimea minții; şi totuşi ştiam, în adâncul ființei mele, că trebuia să încerc să obțin un pic mai multă, chiar dacă asta însemna să mă privez de ceea ce-mi doream mai mult şi mai mult.

După o îndelungă meditație, Dimitri făcu un semn de încuviințare şi se ridică. Îmi interpretase cuvintele în sensul că mă simțeam ajunsă într-un punct de cotitură, fiind la un pas de a accepta.

— Odihneşte-te, atunci, îmi zise. Şi-o să mai discutăm pe urmă. Dar, Rose... nu mai avem decât două zile.

— Două zile?

— Până la termenul limită stabilit de Galina. Atât ne-a mai acordat. După aceea, o să iau eu hotărârea în numele tău.

— O să mă trezeşti?

Nu eram sigură dacă varianta cu moartea mai era în program.

— Da. Dar va fi mai bine pentru noi toţi dacă n-am ajunge până acolo.

Se ridică de pe pat, pregătindu-se să plece, dar se opri o clipă şi se căută prin buzunar.

— A. Ti-am adus asta.

Îmi întinse o brăţară incrustată cu opale şi cu minuscule diamante, cu un gest de parcă n-ar fi fost mare scofală. Brăţara strălucea orbitor, iar fiecare opal sclipea în mii de culori.

— Uau. E... e superbă.

Mi-am prins-o la încheietură, cu toate că, nu ştiu de ce, astfel de cadouri nu mai însemnau chiar atât de mult pentru mine.

Cu un zâmbet satisfăcut, se aplecă şi mă sărută pe frunte. Porni apoi spre uşă, lăsându-mă întinsă pe spate pe canapea, străduindu-mă cu disperare să mă gândesc şi la altceva, în afară de cât mi-aş fi dorit ca el să se întoarcă şi să-şi înfigă colţii în mine.

Restul zilei a fost un chin.

Citisem deseori despre cei dependenţi, despre cât de greu le venea să se dezbare de alcool, sau de drogurile nepermise. Chiar văzusem odată un hrănitor făcând un fel de criză de nebunie, atunci când fusese scos din serviciu. Ajunsese prea bătrân, şi se considerase că ar fi fost riscant pentru sănătatea lui dacă ar fi continuat să le dea sânge moroilor. Îl privisem uimită cum se ruga şi implora să fie lăsat să rămână, cum se jura că nu-i păsa de riscuri. Chiar dacă ştiam că devenise dependent, pur şi simplu nu puteam să înţeleg de ce i se părea că merită să-şi rişte viaţa astfel. Acum, puteam.

În orele care trecuseră, mi-aş fi riscat şi eu viaţa doar ca să mai fiu muşcată. De fapt, era o chestie cam ciudată, fiindcă dacă mă mai lăsam muşcată o dată, chiar mi-aş fi riscat viaţa. Nu aveam nicio îndoială în privinţa faptului că o nouă înceţoşare a gândirii ar fi dus la acceptarea ofertei lui Dimitri. Dar, cu fiecare secundă nefericită, lipsită de muşcătură, gândurile îmi deveneau exponenţial mai limpezi. O, încă era cale lungă până la eliberarea de ceaţa tulbure a endorfinelor vampirice. Atunci când fuseserăm luaţi prizonieri în Spokane, Eddie fusese folosit ca sursă de sânge pentru strigoi, şi avusese pe urmă nevoie de mai multe zile până să-şi revină. Fiecare fărâmă de limpezime pe care o recâştigam acum mă făcea să înţeleg cât de important era pentru mine să mă feresc de muşcături. Cu toate acestea, conştientizarea nu-mi uşura câtuşi de puţin suferinţa trupească.

Mă confruntam aici cu câteva probleme grave. După toate aparenţele, orice-aş fi făcut, tot eram sortită să mă prefac în strigoi. Dimitri voia să mă transforme, astfel încât să putem stăpâni împreună, ca un soi de echivalent vampiric al lui Bonnie şi Clyde. Nathan voia să mă transforme în speranţa c-o va putea vâna pe Lissa... după care să mă ucidă. Evident, opţiunea lui Dimitri era mai atrăgătoare, dar nu cu mult. Nu mai era.

Ieri, aş fi zis că transformarea mea în strigoi nu însemna ceva pentru care să-mi fac prea multe griji. Acum, cruda realitate a ceea ce reprezenta cu adevărat mă izbea din plin, iar vechile sentimente îmi reveneau. Sinuciderea, ca alternativă a existenţei în chip de creatură a răului. Sigur, existenţa în chip de creatură a răului ar fi însemnat să fiu cu Dimitri...

Numai că nu era Dimitri. Sau da? Totul era atât de derutant, încă o dată, am încercat să-mi amintesc ceea ce-mi spusese demult: că, indiferent cât de mare ar fi fost asemănarea unui strigoi cu persoana pe care o cunoscuseşi, nu era aceeaşi. Şi totuşi, Dimitri afirmase că se înşelase în această privinţă.

— Endorfinele sunt de vină, Rose. Sunt ca drogurile...

Gemând, mi-am îngropat faţa între palme, stând pe canapea, cu televizorul bâzâind pe fundal. Minunat. Acum mai şi vorbeam singură.

Presupunând că aş fi putut să mă smulg din influenţa pe care o exercita asupra mea Dimitri, şi din starea asta de năuceală care mă tot făcea să cred că-i înţelesesem greşit pe strigoi... ei bine, şi-atunci, ce? Mă întorceam la impasul iniţial. N-aveam arme cu care să lupt împotriva strigoilor. N-aveam arme cu care să-mi iau viaţa. Eram din nou la mâna lor, numai că măcar mă mai apropiasem de starea în care aş fi fost capabilă de o luptă ca lumea. Sigur, ar fi fost o luptă pierdută, dar simţeam că dacă mă mai feream un pic de endorfine, puteam s-o dobor măcar pe Inna. Iar asta tot trebuia să însemne ceva.

Şi, iată-mă. Gata cu endorfinele. Ori de câte ori mintea îmi lua la rând opţiunile şi se izbea de un

zid, mă prăbuşeam la loc în realitatea fizică din faţa mea. Îmi doream starea mea de extaz. Îmi doream ceaţa aceea fericită. Aveam nevoie de întoarcerea lor, fiindcă altfel, sigur, aveam să mor. Asta ar fi fost ceea ce avea să mă ucidă, eliberându-mă din primejdia transformării în strigoi...

— Mama mă-sii!

M-am ridicat în picioare şi am început să fac ture prin cameră, sperând să mă distrag cumva. Televizorul nu mă ajuta, asta era clar. Dac-aş fi putut măcar să mai rezist puţin, aş fi fost în stare să-mi elimin drogul din organism, aş fi putut să găsesc o idee salvatoare, atât pentru mine, cât şi pentru Lissa, şi...

Lissa!

Fără alte polemici interioare, m-am aruncat în mintea ei. Fiind în trupul şi în mintea ei, poate că n-aş mai fi fost nevoită să mă lupt cu ale mele, măcar pentru o vreme. Şi-atunci, sevrajul mi-ar fi trecut mai repede...

Lissa şi ceilalţi se întorseseră de la Curtea Regală, un pic mai posomorâţi decât fuseseră la plecare. Lumina rece a dimineţii o făcuse pe Lissa să se simtă incredibil de idioată după cele întâmplate la petrecere. Să dansezi pe masă nu era cel mai rău lucru de pe lume, dar privind retrospectiv şi spre celelalte petreceri la care participase în acest weekend, ca şi spre activităţile ei sociale alături de Avery, începea să se întrebe oare ce-o fi apucat-o. Uneori, nici măcar nu se mai simţea ea însăşi. Iar sărutarea aceea cu Aaron... ei bine, aici era o cu totul altă problemă generatoare de vinovăţie.

— Nu-ţi face probleme pentru asta, o sfătuise Avery, în avion. Oricine face prostii când se îmbată.

— Dar nu şi eu, gemuse Lissa. Nu e stilul meu.

Cu toate afirmaţiile ei, Lissa consimţise totuşi să bea mimosas — şampanie amestecată cu suc de portocale — în timpul zborului de întoarcere.

Avery îi răspunsese printr-un zâmbet.

— Eu n-am cum să fac comparaţia. Mie mi s-a părut că ai fost OK. Şi, la urma urmei, doar n-ai încercat să fugi cu vreun băiat uman, sau cu unul fără sânge regal.

Lissa îi zâmbise la rândul ei, după care ochii îi fugiseră spre Jill, care se aşezase în avion un pic mai în faţa lor. Adrian stătuse de vorbă ceva mai devreme cu fata, însă ea era ocupată acum cu o carte, principala ei preocupare părând să fie păstrarea unei distanţe pe cât posibil mai mari faţă de Reed. Fratele lui Avery stătea din nou alături de Simon, iar Lissa fusese un pic surprinsă observând că gardianul o tot privea bănuitor pe Jill. Poate că Reed îi spusese lui Simon că fata ar fi reprezentat cine ştie ce ameninţare.

— Îţi faci griji în privinţa ei? o întrebase Avery, urmărindu-i privirea.

— Nu de asta... Pur şi simplu, nu pot să uit cum m-a privit aseară.

— E prea tânără. Cred că se şochează prea uşor.

Lissa se gândise că avea dreptate. Totuşi, prea tânără sau nu, existase ceva înviorător de limpede şi de sincer în felul în care strigase Jill la Lissa. Îi amintea Lissei de cum aş fi reacţionat eu.

Şi ea nu putea îndura să ştie că o astfel de persoană ar fi rămas cu o părere proastă despre ea.

— Mă întorc imediat, îi spusese ea lui Avery. Mă duc să vorbesc cu ea.

Jill fusese evident uimită în clipa în care Lissa se aşezase lângă ea. Îşi pusese un semn în cartea din care citea şi, indiferent de ce-ar fi putut să simtă, e clar că zâmbetul cu care o întâmpinase pe Lissa fusese unul autentic.

— Bună.

— Bună, răspunsese Lissa. Nu băuse prea mult din mimosas, aşa că stăpânea în suficientă măsură spiritul, încât să-i poată zări aura lui Jill. Era de un albastru-verzui intens, presărat cu purpuriu şi cu un albastru mai închis. Foarte bine, culori puternice. Uite, zisese ea, am vrut să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat aseară... pentru ceea ce am zis...

— O, exclamase Jill, îmbujorându-se. Nu-i nimic, pe bune. Adică, e-adevărat, a cam fost o nebunie, şi ştiu că nu gândeai limpede. Sau, cel puţin, aşa cred. Nu ştiu precis. De fapt, eu n-am băut în viaţa mea, aşa că n-am cum să-mi dau seama.

Emotivitatea caracteristică lui Jill o făcea să pară mereu că pendulează între trăncăneală şi muţenie.

— Mda, bine, ar fi trebuit să gândesc limpede înainte să ajung în situaţia aia. Şi îmi pare foarte rău

pentru ceea ce s-a întâmplat cu Reed, adăugă Lissa, coborându-şi tonul. Habar n-am ce-a fost aia... dar n-a fost deloc corect, cu ce-a făcut şi ce ţi-a zis.

Ambele fete se pomeniseră întorcându-şi ochii spre el. Reed era cufundat în lectura unei cărţi, dar deodată, ca şi cum le-ar fi simţit privirile, întorsese la rândul lui capul spre Jill şi spre Lissa. Le aruncase o căutătură mânioasă, iar ele se grăbiseră să privească în altă parte.

— Acolo categoric n-a fost vina ta, zisese Jill. Şi, ştii, a fost Adrian acolo, a intervenit el şi aşa mai departe. Aşa că a ieşit bine, până la urmă.

Lissa se străduise să-şi păstreze chipul serios. Adrian stătea mai departe, aşa că ele nu puteau să-l vadă, dar dacă ar fi fost în raza lor vizuală, Lissa avea senzaţia că Jill l-ar fi contemplat cu o privire visătoare. La rândul lui, Adrian o tot contemplase în ultima vreme pe Avery, iar Lissa putea să-şi dea seama că Jill nu avea să iasă niciodată din rolul acela de soră mai mică în care o încadrase el. Şi totuşi, era clar că lui Jill îi cam căzuse cu tronc. I se părea o chestie drăguţă, şi chiar dacă ştia că însemna o prostie din partea ei, Lissa nu se putea împiedica să se simtă un pic liniştită la gândul că Adrian reprezenta ţinta afecţiunii lui Jill, şi nu Christian.

— Ei, să sperăm că data viitoare o să fie mai bine, zisese până la urmă. Şi sper că n-a rămas nimeni cu o părere prea proastă despre mine.

— Eu, nu, se grăbise să spună Jill. Şi sunt sigur că nici Christian.

Lissa se încruntase, derutată pentru o clipă.

— Păi... n-are rost să-l mai stresăm şi cu asta. N-a fost decât o greşeală prostească din partea mea; mă descurc eu cu toată treaba.

Venise rândul lui Jill să se încrunte. Şovăise puţin înainte să vorbească, vechea ei emotivitate revenindu-i.

— Dar trebuie s-o faci. Trebuie să-i spui adevărul, nu?

— Nu e mare lucru, replicase Lissa, surprinsă ea însăşi de cât de defensiv îi devenise tonul. Mânia aceea imprevizibilă începea să se acumuleze în ea.

— Dar... voi doi aveţi o relaţie serioasă... Trebuie să fii mereu sinceră, nu? Adică, doar nu poţi să-l minţi!

Lissa îşi dăduse ochii peste cap.

— Jill, tu n-ai fost niciodată implicată într-o relaţie serioasă, nu-i aşa? Te-ai dus vreodată la o întâlnire? Nu se poate spune că-l mint. Pur şi simplu, nu-i spun unele lucruri care ar putea să-l sperie fără motiv. Nu e acelaşi lucru.

— Ba e, o contrazisese Jill. Puteam să-mi dau seama cât de mult o duruse să-i întoarcă vorba Lissei, însă eram nevoită să-i admir îndrăzneala. El are dreptul să ştie, insistase ea.

Lissa oftase iritată şi se ridicase.

— Las-o baltă. Am crezut că putem să purtăm o conversaţie de persoane adulte, dar se pare că m-am înşelat.

Şi privirea nimicitoare pe care i-o aruncase lui Jill o făcuse pe fată să tresară.

Acum, după întoarcerea la Academie, vinovăţia încă o macină pe Lissa. Christian o întâmpinase bucuros, copleşind-o cu sărutări şi îmbrăţişări. Ea credea cu toată fermitatea că Jill exagerase, însă de fiecare dată când îl privea pe Christian, îi venea în minte sărutul acela cu Aaron. Oare să fi fost ceva greşit, aşa cum dăduse de înţeles Jill? Fusese doar ceva întâmplător, şi sub influenţa alcoolului. Lissa ştia că, dacă i-ar fi spus lui Christian, l-ar fi necăjit, totuşi, aşa că n-ar fi suportat să abordeze subiectul. Avery, ascultând-o pe Lissa cum cugeta cu voce tare, fusese şi ea de părere că nu era cazul să-şi facă probleme. Şi totuşi, după cum o vedeam eu prin ochii Lissei, aveam impresia că Avery era mai neliniştită în legătură cu posibila reacţie emoţională a prietenei mele, în eventualitatea în care între ea şi Christian s-ar fi iscat o ceartă. Principiile morale păreau să fi devenit irelevante: Avery voia s-o protejeze pe Lissa.

Părea că totul va trece neobservat... până când, ceva mai târziu, în aceeaşi zi, Lissa se întâlnise cu Christian, să meargă la cină. Faţa lui era ca un nor de furtună în timp ce se apropia de Lissa, în holul căminului ei, ochii lui de un albastru decolorat dând impresia că ar putea arunca fulgere.

— Când aveai de gând să-mi spui? o luă el la rost. Ridicase tonul, făcându-i pe cei câţiva care treceau pe lângă ei să se întoarcă, surprinşi.

Lissa îl trase repede într-un colţ, unde îl întrebă, cu o voce cât mai scăzută:
— Despre ce vorbeşti?
— Ştii despre ce vorbesc. Despre cum ți-ai folosit tu evadarea din weekend ca pe o ocazie în care să te încurci cu alții.
Ea îl fixă cu privirea preț de câteva secunde. Apoi, adevărul i se dezvălui.
— Ți-a spus Jill, nu?
— Da. A trebuit să-i scot cuvintele cu forța. A venit să se antreneze cu mine şi era gata să izbucnească în plâns.
O furie total necaracteristică pentru Lissa explodă în ea.
— N-avea niciun drept!
— Tu nu aveai niciun drept. Chiar crezi, sincer, că poți să faci una ca asta... fără ca eu să aflu vreodată de la tine?
— Christian, n-a fost decât o tâmpenie făcută la beție, pentru numele lui Dumnezeu. O glumă, pentru că mă salvase de la căderea de pe o masă. N-a însemnat nimic.
Chipul lui Christian deveni gânditor, iar Lissa fu convinsă că el avea să fie de acord.
— N-ar fi însemnat nimic, zise el în cele din urmă, dacă mi-ai fi spus tu însăți. N-aş mai fi fost nevoit s-o aud de la altcineva.
— Jill...
—... nu constituie problema. Tu, da. Şocul o buimăci pentru o clipă pe Lissa.
— Ce tot spui?
— Eu...
Deodată, Christian păru istovit. Se frecă la ochi.
— Nu ştiu. Doar că... lucrurile s-au cam complicat în ultima vreme. Eu... pur şi simplu, nu sunt convins că aş putea să mă împac cu toate astea. Te-ai tot certat cu mine înainte de plecare, iar acum, asta!
— De ce nu vrei să mă asculți? N-a fost nimic! Până şi Avery a fost de aceeaşi părere.
— O, exclamă sarcastic Christian, dacă Avery a fost de aceeaşi părere, atunci e musai să fie bine.
Toanele Lissei îşi ridicară capul hidos.
— Asta ce mai vrea să-nsemne? Credeam că-ți place de ea.
— Îmi place. Dar nu-mi place că ai, în ultima vreme, mai multă încredere în ea, decât în mine.
— Nu ți se părea o problemă când aveam încredere în Rose.
— Dar Avery nu e Rose.
— Christian...
El o opri, scuturând din cap.
— Uite ce e, eu chiar nu mai am chef să merg la masă. Am nevoie doar să mă gândesc.
— Şi când ne mai vedem? întrebă ea, disperată. Acum, mânia îi fusese înlocuită de teamă.
— Nu ştiu. Altădată.
Şi plecă fără vreo altă vorbă. Lissa făcu ochii mari în urma lui, privindu-l îngrozită cum ieşea din hol. Ar fi vrut să se arunce în brațele lui, să-l implore să se întoarcă şi s-o ierte. Totuşi, era prea multă lume în jur, aşa că refuză să facă o scenă... sau să se vâre cu sila în sufletul lui. În schimb, porni spre singura soluție care-i mai rămăsese: Avery.
— Nu mă aşteptam să te văd din nou, zise Avery, deschi-zându-i uşa de la camera ei. Ce faci... Doamne sfinte! Ce-ai pățit?
O invită pe Lissa să intre, după care ceru să afle povestea. După o sumedenie de lacrimi şi o trăncăneală incoerentă, vecină cu isteria, Lissa izbuti să-i relateze ce se petrecuse cu Christian.
— Şi nu-mi dau seama ce-a vrut să spună. Oare vrea să ne despărțim? Oare o să vină mai târziu să discutăm? Sau ar trebui să mă duc eu la el?
Lissa îşi îngropa fața în palme.
— Of, Doamne. Tu nu crezi că ar fi ceva între el şi Jill, nu-i aşa?
— Tentația? Nu, exclamă Avery. Sigur că nu. Uite, ai nevoie să te calmezi. Mă sperii de-a binelea. Totul o să fie bine.
Nelinştea îi umbri chipul lui Avery. Plecă să-i aducă Lissei un pahar cu apă, dar, gândindu-se mai

bine, turnă vin în pahar, în locul apei.

Rămânând singură, Lissa se simțea torturată de sentimentele ei dezlănțuite. Detesta ceea ce făcuse. I se părea că era ceva în neregulă cu ea. La început, mă înstrăinase pe mine, iar acum, şi pe Christian. Oare de ce nu putea să-şi păstreze puterile? Ce i-ar fi trebuit? Oare chiar înnebunea, cu adevărat? Simțea că-şi pierde controlul şi că se lasă pradă disperării. Şi... Bang!

Dintr-odată, şi fără vreun avertisment, m-am pomenit aruncată afară din mintea Lissei.

Gândurile ei dispărură complet. Nici nu plecasem de bunăvoie, nici nu fusesem smulsă înapoi din cauza a ceva care să fi ținut de mine. Eram singură în cameră, încremenită pe loc în timp ce mă plimbam şi mă gândeam. Niciodată, niciodată nu mi se mai întâmplase ceva asemănător. Fusese ca o... mă rog, ca o forță fizică. De genul unui perete din sticlă, sau al unui câmp de forțe, trântit brusc în fața mea şi împingându-mă înapoi. Totul ținuse de o putere exterioară. Nu provenise din mine.

Dar ce să fi fost? Oare să fi făcut-o Lissa? Din câte ştiam, ea niciodată nu fusese în măsură să mă simtă când pătrunsesem în mintea ei. Să se fi schimbat situația? Să mă fi azvârlit ea afară? Oare sentimentele ei intrate în vrie să fi devenit într-atât de puternice, încât să nu mai rămână loc şi pentru mine?

Nu ştiam, şi nici nu-mi plăcea absolut deloc. În clipa în care se întâmplase, pe lângă senzația că aş fi fost împinsă, resimțisem şi o altă ciudățenie. Fusese ca un fâlfâit, ca şi cum ar fi pătruns cineva în mintea mea şi mi-ar fi gâdilat-o. Trecusem prin senzații fulgerătoare de căldură şi de frig, după care totul încetase, de îndată ce ieşisem din mintea ei. Mă simțisem invadată.

Şi, în acelaşi timp, fusese o senzație... familiară.

DOUĂZECI ŞI TREI

Din nefericire pentru mine, nu puteam să-mi amintesc unde şi când o mai avusesem.

Dat fiind tot ceea ce mi se întâmplase în rest, faptul că-mi aminteam măcar de senzație era remarcabil. Amintirile îmi erau cam împrăştiate, însă am făcut tot posibilul să le trec prin sită, întrebându-mă când mai simțisem o astfel de gâdilătură în creier. N-am găsit niciun răspuns şi, curând, simpla cumpănire a tuturor acestora a devenit la fel de frustrantă ca şi născocirea unui plan de evadare.

Şi, cu cât trecea mai mult timp, cu atât îmi dădeam seama că aveam cu adevărat nevoie de un plan de evadare. Sevrajul provocat de lipsa endorfinelor mă ucidea, însă gândeam din ce în ce mai limpede pe măsură ce efectele lor îmi dispăreau din organism. Mă şi uimea în ce măsură mă lăsasem scoasă din circuit. De îndată ce-l lăsasem pe Dimitri să-şi înfigă colții în mine... mă făcusem țăndări. Îmi pierdusem judecata sănătoasă, îmi pierdusem puterea şi abilitatea. Ajunsesem moale şi ridicolă şi proastă. Mă rog, nu în întregime. Dacă m-aş fi pierdut cu totul, aş fi fost deja strigoi acum. Exista şi o oarecare consolare prin faptul că, până şi pe culmile extazului ca urmare a muşcăturilor, o anumită parte din mine tot a continuat să lupte şi a refuzat să îngenuncheze.

Gândul că nu eram întru totul slabă, aşa cum crezusem, m-a ajutat să rezist mai departe. Mi-a fost mai uşor să nu iau în seamă poftele trupului, să-mi distrag atenția cu prostiile de la televizor şi să înfulec tot ceea ce se găsea de mâncare în micul frigider. Ba chiar am rămas trează timp îndelungat, sperând că mă voi istovi. Mi-a mers, aşa că am adormit imediat cum am pus capul pe pernă, plutind într-un somn fără vise, lipsit de efectele sevrajului.

Am fost trezită ceva mai târziu, când s-a strecurat alături de mine un alt trup. Am deschis ochii, privind drept în ochii roşii ai lui Dimitri. Pentru prima oară, după atâtea zile, îl priveam cu teamă, nu cu dragoste. Totuşi, am evitat ca fața să-mi trădeze sentimentul, zâmbindu-i. Întinzând mâna, l-am mângâiat pe față.

— Te-ai întors. Mi-a fost dor de tine.

Îmi prinse mâna şi-mi depuse o sărutare în palmă.

— Am avut treburi de rezolvat.

Umbrele se deplasară pe fața lui, permițându-mi să zăresc, pentru o fracțiune de secundă, un firişor de sânge închegat lângă gura lui. Strâmbându-mă, i l-am şters cu degetul.

— Văd, am comentat.
— Asta ține de ordinea firească a lucrurilor, Rose. Cum te mai simți?
— Mai bine. Doar că...
— Ce?
Mi-am întors privirea, măcinată din nou de sentimente contradictorii. În ochii lui, în clipa aceea, vedeam mai mult decât simpla curiozitate. Era şi preocupare acolo: mică de tot, dar era. Preocupare față de mine. Şi totuşi, doar cu o clipă mai devreme, îi ştersesem sângele de pe față: sângele cine ştie cărei sărmane persoane, a cărei viață se stinsese în ultimele câteva ore, cel mai probabil.
— Am fost în mintea Lissei, i-am zis, după un timp. Nu vedeam niciun rău în această mărturisire. Ca şi Nathan, el ştia că Lissa era la Academie. Şi... am fost aruncată afară, am continuat.
— Aruncată afară?
— Mda... Vedeam prin ochii ei, ca de fiecare dată, după care nu ştiu ce forță... Nu ştiu, parcă m-ar fi împins o mână invizibilă. N-am mai simțit niciodată ceva asemănător.
— Poate c-o fi o nouă capacitate a spiritului.
— Poate. Doar că am tot urmărit-o cu regularitate, şi n-am observat-o niciodată să exerseze, sau măcar să se gândească la aşa ceva.
Se foi un pic, cuprinzându-mă cu brațul.
— Când eşti trezită, obții simțuri mai ascuțite şi o mai mare accesibilitate a lumii. Dar tot nu devii atotştiutor. Aşa că nu-mi dau seama de ce ți s-a întâmplat una ca asta.
— E clar că nu devii atotştiutor, fiindcă altfel Nathan n-ar mai fi vrut cu atâta ardoare să-mi smulgă informații despre ea. Dar de ce toate astea? De ce sunt obsedați strigoii de nimicirea spițelor regale? Ştiu că ei... că voi tot faceți asta, dar de ce? Pentru ce contează? O victimă nu e doar o victimă... mai ales că foarte mulți strigoi au fost înainte moroi cu sânge regal?
— Întrebarea asta cere un răspuns mai complicat. În mare măsură, vânarea moroilor din familiile regale ține de frică. În vechea voastră lume, cei din familiile regale sunt văzuți ca situându-se deasupra tuturor celorlalți. Au parte de cei mai buni gardieni, de cea mai bună protecție.
Da, aici avea dreptate. Cel puțin atât descoperise şi Lissa la Curte.
— Dacă şi în condițiile astea, continuă Dimitri, tot putem să ajungem la ei, atunci ce înseamnă? Înseamnă că nimeni nu mai e în siguranță. Prin asta, se creează frica, iar frica îi împinge pe mulți să comită greşeli prosteşti. Îi face să devină prăzi mai uşoare.
— Asta-i ceva oribil.
— Ori prăzi, ori...
— Mda, mda, ştiu. Ori prăzi, ori prădători.
Îşi îngustă puțin privirea, părând să nu agreeze întreruperea. Totuşi, o lăsă să treacă.
— Mai există şi un alt beneficiu în destrămarea conducerii moroilor. Asta creează şi instabilitate.
— Sau poate îi face să se descurce mai bine, printr-o schimbare a conducerii, mi-am dat cu părerea. M-a privit din nou un pic cam ciudat, dar şi eu am fost un pic uimită. Iată-mă gândind din nou ca Victor Dashkov. Mi-am dat seama că mai bine era dacă tăceam. Nu mă comportam în stilul obişnuit din ultimul timp, împrăştiat şi extatic. Şi în rest? l-am întrebat.
— În rest... Un zâmbet îi arcui în sus colțurile buzelor. Restul ține de prestigiu. O facem pentru gloria în sine. Pentru reputația pe care o câştigăm, şi pentru satisfacția de a şti că suntem răspunzători pentru distrugerea a ceea ce alții n-au putut să distrugă secole de-a rândul.
Pur şi simplu, era vorba despre firea strigoilor. Răutate, vânătoare şi moarte. Nici nu mai era nevoie de alte motive.
Privirea lui Dimitri se mută dincolo de mine, spre măsuța de lângă pat. Acolo îmi scoteam în fiecare noapte şi-mi aşezam toate bijuteriile. Toate darurile lui erau acolo, scânteind precum un soi de comoară de-a pirații̦lor. Întinzându-se pe deasupra mea, luă nazar-ul cu lănțişorul lui cu tot.
— Încă îl mai ai.
— Mhî. Nu e la fel de drăguț ca alea de la tine, totuşi. Vederea acelui ochi albastru îmi aminti de mama. Nu mă mai gândisem la ea de multă vreme. Cât timp stătusem în Baia, ajunsesem s-o privesc pe Olena ca pe o a doua mamă, dar acum... acum mi-o cam doream pe cea adevărată. Poate că Janine Hathaway nu gătea şi nu deretica, însă era inteligentă şi competentă. Şi, în anumite privințe, mi-am

dat seama tresărind, gândeam la fel. Trăsăturile le moştenisem de la ea, şi ştiam cu certitudine că, dacă s-ar fi aflat într-o astfel de situație, ea n-ar fi încetat să-şi facă planuri de evadare.

— Pe-ăsta nu l-am mai văzut până acum, zise Dimitri. Pusese nazar-ul la loc şi culesese inelul simplu din argint pe care mi-l dăruise Mark. Nu-l mai purtasem de ultima dată când fusesem în casa familiei Belikov şi-l aşezasem pe măsuță alături de nazar.

— L-am primit când am fost...

M-am oprit, dându-mi seama că nu mai adusesem până acum vorba despre călătoria mea de dinainte de Novosibirsk.

— Când ai fost ce?

— Când am fost în oraşul tău natal. În Baia.

Dimitri era ocupat să se joace cu inelul, mutându-l de pe un vârf de deget pe altul, însă acum se opri şi-şi îndreptă privirea spre mine la auzul numelui.

— Ai fost acolo?

Ciudat lucru, nu prea discutaserăm despre asta. Pomenisem de câteva ori despre Novosibirsk, dar asta fusese tot.

— Am crezut că ai putea să fii acolo, i-am explicat. Nu ştiam că strigoii de pe-aici vânează în oraşele mari. Am stat cu familia ta.

Privirea i se întoarse la inel. Continuă să se joace cu el, tot răsucindu-l şi rostogolindu-l.

- Şi?

— Şi... au fost drăguțe, toate. Mi-a plăcut de ele. Mi-am petrecut o grămadă de timp împreună cu Viktoria.

— Cum de nu era la şcoală?

— Era vacanța de Paşte.

— A, da. Ce mai făcea?

— Foarte bine, i-am răspuns repede. Nu mă puteam îndura să-i povestesc despre ultima seară, cu ea şi cu Rolan. Şi Karolina e bine. Mi-a adus aminte de tine. S-a înfipt bine de tot în câțiva dhampiri care provocau necazuri.

Zâmbi din nou şi mi se păru... drăguț. Adică, tot era înfricoşător din cauza colților, dar nu mai avea acea notă accentuat sinistră la care mă aşteptam. Vedeam tandrețe pe fața lui, o afecțiune neprefăcută care mă uimea.

— Mi-o şi imaginez pe Karolina. A născut deja?

— Mda...

Încă mă simțeam descumpănită de zâmbetul acela.

— Are o fată. Zoia.

— Zoia, repetă el, continuând să nu mă privească. Nu e rău, ca prenume. Şi Sonia?

— E bine. N-am prea văzut-o. Ea e un pic cam ultrasensibilă... Viktoria zice că e din cauza sarcinii.

— Ce, şi Sonia e însărcinată?

— A, mda. În şase luni, cred.

Zâmbetul i se mai şterse puțin, şi păru aproape preocupat.

— Bănuiesc că tot trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Hotărârile ei nu sunt mereu la fel de înțelepte ca ale Karolinei. Copiii Karolinei au apărut cu voia ei... Bănuiesc că la Sonia a fost o surpriză.

— Mda. Am şi eu aceeaşi senzație. Inventarie apoi şi restul familiei.

— Mama şi bunica?

— Ăăă... foarte bine. Amândouă.

Conversația aceasta devenea din ce în ce mai stranie. Nu doar că era prima discuție normală pe care o aveam de când sosisem eu acolo, ci era şi prima dată când părea cu adevărat interesat de ceva care nu avea legătură cu strigoii, sau care nu implica sărutatul şi muşcatul, excepție făcând câteva amintiri despre luptele noastre de la început... şi de sâcâitoarele amintiri ale nopții de sex din baracă.

— Bunica ta m-a cam speriat un pic.

Râse, făcându-mă să tresar. Era atât, atât de aproape de vechiul lui râs... Mai aproape decât mi-aş fi

imaginat vreodată că ar fi posibil.
— Da, zise, cam are obiceiul ăsta faţă de alţii.
— Şi s-a prefăcut că nu ştie engleza.
Nu era decât un mic amănunt în marele ansamblu al faptelor, dar unul care mă scosese din pepeni.
— Da, şi obiceiul ăsta îl are.
Zâmbea în continuare, iar vocea îi era afectuoasă.
— Mai locuiesc toate împreună? În aceeaşi casă?
— Mhî. Am văzut şi cărţile despre care mi-ai povestit. Alea frumoase... dar n-am putut să le citesc.
— Acolo am început eu cu westernurile americane.
— Mamă, ce-mi mai plăcea să te iau la mişto pe tema asta...
Chicoti.
— Da, cu asta, cu clişeele tale despre muzica est-europenilor, şi cu toată povestea cu „tovarăşe”, aveai material din belşug.
Am râs, la rândul meu.
— Aia cu „tovarăşe” şi muzica erau cam alandala. Aproape că şi uitasem vechiul apelativ de alint pe care-l foloseam cu el. Acum, şi-aşa nu se mai potrivea.
— Dar chestia cu cowboy tu singur ai adus-o în discuţie, cu duster-ul din piele şi...
Eram pe cale să menţionez datoria de a-i ajuta pe cei aflaţi la nevoie, dar acum nu prea mai putea fi cazul. El nu-mi observă omisiunea.
— Şi pe urmă le-ai lăsat şi ai plecat la Novosibirsk?
— Mda. Am venit împreună cu dhampirii ăia cu care vânam... cu ceilalţi nejuraţi. Totuşi, era cât pe-aci să nu vin. Familia ta ar fi vrut să rămân acolo. Mă şi gândisem să rămân.
Dimitri ridică inelul în lumină, în timp ce faţa îi era umbrită de gânduri. Oftă.
— Probabil că aşa ar fi trebuit să faci.
— Sunt cumsecade.
— Sunt, mă aprobă el, cu afecţiune. Puteai să fii fericită acolo.
Întinzându-se, aşeză inelul pe măsuţă, apoi se întoarse spre mine, iar gurile ni se întâlniră. Era cel mai tandru, cel mai dulce sărut pe care mi-l dăduse în chip de strigoi, iar şocul meu, şi-aşa considerabil, crescu. Cu toate acestea, tandreţea se dovedi efemeră şi, câteva secunde mai târziu, sărutările noastre se întoarseră la cele cu care ne obişnuiserăm: energice şi flămânde. Aveam senzaţia că era flămând şi de altceva, decât de sărutări, cu toate că se hrănise foarte de curând. Împingând deoparte deruta mea legată de cât de... în fine, cât de normal şi de afectuos păruse cât timp vorbiserăm despre familia lui, am încercat să mă gândesc cum puteam să evit o altă muşcătură, fără să-i trezesc bănuieli. Trupul îmi era încă slab şi plin de dorinţă, dar mintea mi-o simţeam ca fiind a mea mai mult decât fusese de-o veşnicie.
Dimitri se retrase din sărutare, aşa că am bolborosit cel dintâi lucru care mi-a trecut prin minte, înainte ca el să facă orice altceva.
— Cum e?
— Cum să fie ce?
— Sărutatul.
Se încruntă. Unu la zero pentru mine. Reuşisem, pentru o clipă, să nedumeresc un mort viu, o creatură malefică a nopţii. Sydney ar fi fost mândră de mine.
— La ce te referi?
— Ai spus că, după ce eşti trezit, ţi se ascut toate simţurile. E şi sărutul altfel, atunci?
— A, exclamă, înţelegerea luminându-i trăsăturile. Cam este, într-un fel. Simţul meu olfactiv e mai puternic decât înainte, aşa că mirosul tău răzbate cu o mult mai mare intensitate... transpiraţia, şamponul din păr... e mai presus de orice ţi-ai putea imagina. Îmbătător. Şi, desigur, simţul gustativ şi cel tactil fiind mai ascuţite, totul e mult mai bun.
Se aplecă şi mă sărută din nou, şi ceva anume din descrierea lui îmi făcu măruntaiele să se sensibilizeze... în bine. Asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple. Speranţa mea era să-l distrag pe el... nu pe mine.
— Acum două nopţi, când eram afară, florile miroseau chiar puternic. Dacă era un miros puternic

pentru mine, atunci pentru tine cum era, copleşitor? Adică, oare ajung miresmele să fie prea tari?

Şi uite-aşa începu spectacolul. Îl bombardam cu toate întrebările care-mi treceau prin minte, cerându-i detalii despre toate aspectele vieții de strigoi. Voiam să ştiu cum era, cum se simțea... Puneam toate întrebările plină de curiozitate şi de entuziasm, muşcându-mi buzele şi prefăcându-mă gânditoare de fiecare dată când era cazul. Vedeam cum interesul lui sporeşte în timp ce vorbeam, cu toate că atitudinea lui era una vioaie şi eficientă... fără să semene în vreun fel cu afectuoasa noastră conversație de mai devreme. Spera că mă aflam, în sfârşit, la un pas să-mi dau acordul pentru transformare.

Pe măsură ce interogatoriul continua, se înmulțeau şi semnele mele exterioare de oboseală. Căscam o grămadă, îmi pierdeam tot mai mult firul gândurilor. Până la urmă, m-am frecat la ochi şi am căscat din nou.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştiu... încă nu le ştiu

— Ți-am spus eu c-o să fie ceva uimitor.

Sinceră să fiu, în unele privințe era. Dar în majoritatea era al naibii de înfricoşător, dar dacă treceai peste toată povestea cu morții vii şi cu creaturile malefice, categoric existau şi câteva motive de laudă în a fi strigoi.

— Mai am şi alte întrebări, am murmurat. Am închis ochii, suspinând, apoi i-am deschis ca şi cum m-aş fi forțat să rămân trează. Dar... sunt atât de obosită... Tot nu mă simt prea bine. Nu crezi că aş fi făcut vreo comoție, nu?

— Nu. Şi, după ce-o să fii trezită, oricum n-o să mai conteze.

— Da, dar nu înainte ca tu să-mi răspunzi şi la celelalte întrebări.

Mi-am înăbuşit cuvintele într-un căscat, dar tot a înțeles. I-a trebuit ceva timp până să-mi dea replica.

— OK. Până atunci, nu. Dar să ştii că timpul e cam pe sfârşite. Ți-am mai spus asta.

Atunci, mi-am lăsat pleoapele să cadă, închizându-se.

— Dar încă n-a venit cea de-a doua zi...

— Nu, îmi răspunse, încet. Încă nu.

Am rămas acolo întinsă, făcându-mi respirația cât mai regulată posibil. Oare prefăcătoria mea avea să dea rezultate? Era foarte posibil ca el să vrea oricum să bea din mine, chiar şi crezând că dorm. Aici, jucam la cacealma. O singură muşcătură, şi toate eforturile mele de luptă împotriva sevrajului aveau să se irosească. Reveneam la starea de dinainte. Chiar şi-aşa, habar n-aveam cum puteam să evit şi data viitoare muşcătura... dar, dacă mă gândesc mai bine, nici nu cred că avea să existe vreo dată viitoare. Până atunci, ajungeam deja strigoi.

Dimitri mai rămase întins lângă mine timp de câteva minute, după care l-am simțit mişcându-se. M-am încordat pe dinăuntru. Naiba s-o ia. Uite-o că vine. Muşcătura. Fusesem convinsă că sărutările noastre făceau parte din ispita de a bea din mine şi că, dacă adormeam, ispita avea să dispară. Se pare că nu era aşa. Toată prefăcătoria mea fusese degeaba. Totul se termina acum.

Dar nu se termină.

El se ridică şi plecă.

Auzind că se închide uşa, am fost la un pas să cred că era un truc. Eram convinsă că încerca să mă păcălească şi că, de fapt, rămăsese încă în cameră. Cu toate acestea, când am simțit că greața provocată de prezența strigoilor se diminuează, mi-am dat seama că el chiar plecase, crezând că am nevoie de somn. Interpretarea mea fusese convingătoare.

M-am ridicat imediat în capul oaselor, răsucind în minte câteva idei. În această ultimă parte a vizitei lui, mi se păruse... mă rog, îmi amintise mai mult ca oricând de vechiul Dimitri. Sigur, el tot strigoi fusese, de la un capăt la altul, dar mai existase şi altceva. Un strop de căldură în râsul lui. Interes şi afecțiune neprefăcute în timp ce asculta veşti despre familie. Oare asta să fi fost? Oare faptul că aflase veşti despre familia lui declanşase un mecanism care scosese la iveală o bucată de suflet îngropată înăuntrul monstrului? Trebuie să mărturisesc, mă simțeam un pic geloasă la gândul că ele ar fi putut să forjeze în el schimbarea de care eu nu fusesem capabilă. Şi totuşi, încă avea în glas aceeaşi căldură atunci când vorbea despre noi, măcar un pic...

Nu, nu. Trebuia să încetez cu toate astea. Nu exista întoarcere din starea lui. Nu făceam decât să-mi

iau dorințele drept realitate şi, cu cât îmi redobândeam vechea mea personalitate, cu atât mai mult îmi dădeam seama de adevărul situației.

Acțiunile lui Dimitri îmi aduseseră aminte de ceva. Uitasem complet de inelul Oksanei. L-am ridicat de pe măsuță şi mi l-am strecurat pe deget. N-am simțit vreo schimbare semnificativă, însă dacă magia aceea lecuitoare mai exista în el, putea să mă ajute. Putea să-mi grăbească vindecarea trupului şi a minții de urmările sevrajului. În cazul în care ceva din întunericul Lissei s-ar fi scurs în mine, inelul ar fi putut să-i atenueze şi lui efectele.

Am oftat adânc. Indiferent de câte ori mi-aş repeta singură că mă desprinsesem de ea, n-aş fi reuşit niciodată. Era cea mai bună prietenă a mea. Eram legate într-un fel pe care puțini erau capabili să-l înțeleagă. Negarea în care mă complăcusem se destramă. Acum, regretam felul în care mă purtasem cu Adrian. El venise să-mi ceară ajutorul, iar eu îi azvârlisem bunătatea înapoi în față. Acum, eram văduvită de orice cale de comunicare cu lumea exterioară.

Şi gândul la Lissa îmi aminti din nou de ceea ce se întâmplase mai devreme, când pătrunsesem în mintea ei. Oare ce mă împinsese afară? Am ezitat, cântărindu-mi direcția de acțiune. Lissa era departe şi, poate, la ananghie. În schimb, Dimitri şi ceilalți strigoi erau aici. Totuşi... Nu puteam să plec, nu chiar acum. Trebuia să mai arunc o privire spre ea, doar una fugară...

Am găsit-o într-un loc la care nu mă aşteptam. Era cu Deirdre, unul dintre psihologii din campus. Lissa frecventa un psiholog încă de când începuseră să se manifeste efectele spiritului, însă fusese altul. Extinzându-mi simțurile la gândurile Lissei, am citit întreaga poveste. Psihologul ei plecase la scurt timp după atacul asupra şcolii. Lissa îi fusese repartizată lui Deirdre... care mai demult se ocupase de mine, când toată lumea crezuse că înnebunisem ca urmare a morții lui Mason.

Deirdre era o femeie moroi foarte stilată, întotdeauna îmbrăcată cu migală şi cu părul blond perfect aranjat. Nu părea cu mult mai în vârstă decât noi, iar în cazul meu, metoda ei de consiliere psihologică semănase cu un interogatoriu polițienesc. Cu Lissa, era mult mai blândă. Era de înțeles.

— Lissa, suntem un pic îngrijorate pentru tine. În mod normal, ai fi fost suspendată. De fapt, eu am împiedicat deznodământul acesta. Simt că se-ntâmplă ceva, despre care tu nu-mi spui nimic. Că există o altă problemă.

Lissa, suspendată? Din nou, m-am extins, vrând să descifrez situația. Şi am găsit. Noaptea trecută, Lissa şi ceilalți fuseseră prinşi că pătrunseseră prin efracție, unde credeți, tocmai în bibliotecă, iar acolo improvizaseră o petrecere, cu tot cu alcool şi cu distrugerea unora dintre bunuri. Doamne sfinte! Prietena mea cea mai bună ar trebui să se înscrie la Alcoolicii Anonimi.

Lissa îşi ținea brațele încrucişate, într-o atitudine aproape agresivă.

— Nu există nicio problemă. Doar încercam să ne distrăm, îmi cer scuze pentru pagube. Dacă vrei să mă suspenzi, n-ai decât.

Deirdre clătină din cap.

— Nu aceasta este hotărârea mea. Preocuparea mea aici este de ce. Ştiu că ai suferit de depresie şi de alte probleme din cauza, hm, magiei tale. Dar aici seamănă mai mult a un fel de revoltă.

Revoltă? O, dar era mai mult decât atât. După cearta dintre ei, Lissa nu mai reuşise să-l găsească pe Christian, ceea ce o distrugea. Acum, nu mai ştia ce să facă în timpul său liber. Nu se putea gândi decât la el... sau la mine. Petrecerile şi asumarea riscurilor erau singurele care puteau s-o distragă de la noi.

— Elevii fac mereu chestii de-astea, protestă Lissa. De ce se face atunci caz cu mine?

— Păi, pentru că te pui în pericol. După întâmplarea din bibliotecă, ai fost cât pe ce să intri la piscină. Înotul sub influența alcoolului este, categoric, un motiv de alarmă.

— Nu s-a înecat nimeni. Chiar dacă ar fi fost cineva în pericol de înec, sunt sigură că, la câți eram, am fi putut să-l scoatem.

— Totuşi, este alarmant, ținând seama de unele comportamente autodistructive pe care le-ai etalat în trecut, cum ar fi automutilarea...

Şi aşa continuă o oră încheiată, iar Lissa se descurcă la fel de bine ca mine să se eschiveze de la întrebările lui Deirdre. După ce se sfârşi şedința, Deirdre o anunță că nu avea să recomande luarea unei măsuri disciplinare. Voia, în schimb, ca Lissa să se întoarcă pentru alte şedințe de consiliere psihologică, în realitate, Lissa ar fi preferat o detenție, sau spălatul duşumelelor.

În timp ce traversa cu paşi furioşi campusul, îl descoperi pe Christian îndreptându-se în direcția opusă. Speranța îi lumină întunericul din minte ca o rază de soare.

— Christian! urlă ea, alergând spre el.

El se opri, adresându-i o privire precaută.

— Ce vrei?

— Cum adică ce vreau?

Voia să se arunce în brațele lui şi să-l facă să-i spună că totul va fi bine. Era necăjită şi copleşită şi plină de întuneric... însă exista acolo şi o fărâmă de vulnerabilitate, care avea nevoie disperată de el.

— N-am putut să mai dau de tine, zise ea.

— M-am... Christian se întunecă la față. Nu ştiu. M-am gândit. În plus, din câte am auzit, nu te-ai plictisit prea tare.

Nu era nicio surpriză în faptul că toată lumea aflase despre dezastrul din noaptea trecută. Veştile de genul acesta se răspândeau ca un incendiu mistuitor, grație morii neferecate a bârfitorilor din Academie.

— N-a fost nimic, se apără ea. Felul în care o privea Christian îi provoca junghiuri în inimă.

— Tocmai asta-i problema, replică el. În ultima vreme, orice se-ntâmplă nu e nimic. Petrecerile tale. Flirturile cu alți tipi. Minciunile.

— Dar n-am mințit! exclamă ea. Şi când ai de gând să mai termini cu Aaron?

— Nu-mi spui adevărul. E acelaşi lucru.

Parcă auzea ecoul sentimentelor lui Jill. Lissa abia o cunoscuse, şi deja chiar începea s-o deteste.

— Pur şi simplu, nu mai pot să suport asta, continuă Christian. Nu pot să fiu părtaş la întoarcerea ta la vremea când nu erai decât o fată dintr-o familie regală care se ținea de tâmpenii împreună cu prietenii ei cu sânge regal.

Aici era problema. Dacă Lissa şi-ar fi aprofundat mai mult sentimentele, înțelegând cât de mult o consumau vinovăția şi depresia, şi cum o făceau să-şi piardă controlul... ei bine, după părerea mea, Christian i-ar fi fost alături cât ai clipi, gata s-o ajute. Cu toată aparența lui cinică, avea suflet bun... iar cea mai mare parte din acest suflet era pentru Lissa. Sau fusese. Acum, tot ceea ce mai putea să vadă la ea era nesăbuință şi superficialitate şi tendința de întoarcere la un mod de viață pe care el îl disprețuia.

— Ba nu-i aşa! exclamă ea. Doar că... nu ştiu. Pur şi simplu simt că-mi face bine să-mi las frâu liber.

— Eu nu pot aşa, zise el. Nu pot să rămân cu tine, dacă aşa vrei să-ți trăieşti viața acum.

Lissa făcu ochii mari.

— Vrei să spui că te desparți de mine?

— Vreau... nu ştiu. Mda, aşa cred.

Lissa era atât de marcată de şocul şi de oroarea situației, încât chiar nu-l vedea pe Christian aşa cum puteam eu să-l văd, nu-i observa suferința din ochi. Se simțea distrus procedând astfel. Şi el suferea, dar tot ceea ce vedea în fața ochilor era că fata pe care-o iubea se schimba, transformându-se într-o persoană incompatibilă cu el.

— Lucrurile nu mai sunt cum au fost, explică el.

— Nu poți să-mi faci una ca asta, strigă ea. Nu, ea nu-i vedea suferința. Nu-l vedea decât ca fiind crud şi nedrept. Trebuie să discutăm despre asta, insistă ea. Să înțelegem...

— Vremea discuțiilor a trecut, o întrerupse el. Trebuia să fii pregătită pentru discuții mai devreme... nu acum, nu când constați deodată că treburile nu merg cum îți doreşti.

Lissa nu-şi dădea seama dacă voia să țipe la el, sau să izbucnească în plâns. Ştia doar că nu-şi permitea să-l piardă pe Christian... mai ales după ce mă pierduse pe mine. Dacă ne pierdea pe amândoi, nu-i mai rămânea nimic pe lume.

— Te rog, nu face asta, îl imploră ea. Pot să mă schimb.

— Îmi pare rău, o repezi el. Pur şi simplu, nu văd nimic care să mi-o dovedească.

Îi întoarse spatele brusc şi plecă. Pentru ea, plecarea lui era un semn de asprime şi de răceală. Dar, o spun încă o dată, eu vedeam chinul din ochii lui. Cred că plecase fiindcă ştia că, dacă ar mai fi rămas, nu şi-ar mai putut duce hotărârea la îndeplinire... această hotărâre care-l îndurera, dar despre

care ştia că este cea corectă. Lissa vru să plece după el, însă un braț o trase deodată înapoi. Se întoarse şi-i văzu pe Adrian şi pe Avery în fața ei. După expresiile lor, auziseră totul.

— Lasă-l, o sfătui grav Adrian. El fusese cel care o oprise, îşi lăsă brațul în jos şi-şi împleti degetele cu cele ale lui Avery. Dacă te duci acum după el, nu faci decât să înrăutățeşti situația. Lasă-i puțin timp.

— Nu se poate să facă una ca asta, se plânse Lissa. Nu se poate să-mi facă mie una ca asta.

— E supărat, zise Avery, la fel de îngrijorată ca şi Adrian. Nu mai gândeşte normal. Aşteaptă-l să se linişească, şi-o să se-ntoarcă el.

Lissa îşi încorda privirea spre silueta din ce în ce mai îndepărtată a lui Christian, simțind că i se frânge inima.

— Nu ştiu. Nu ştiu dac-o să se mai întoarcă. Of, Doamne. Nu se poate să-l pierd.

Şi eu îmi simțeam inima frântă. Mi-aş fi dorit atât de mult să mă duc la ea, s-o consolez şi să-i fiu aproape. Era atât de singură, iar eu mă simțeam oribil pentru faptul c-o părăsisem. Ceva anume o împinsese în vria asta, iar eu ar fi trebuit să fiu acolo, s-o ajut să iasă din ea. Aşa ar fi procedat cea mai bună prietenă. Trebuia să fiu acolo.

Lissa întoarse capul spre Avery.

— Sunt atât de derutată Nu ştiu ce să mai fac.

Avery îi căută privirea, dar când i-o întâlni... se întâmplă un lucru dintre cele mai ciudate. Avery n-o privea pe ea. Mă privea pe mine.

Of, nenică. Iar tu?

Vocea îmi răsună în cap, după care... zbang! Nu mai eram în mintea Lissei.

Iată-le, acel brânci mental şi acea periere a creierului meu, şi valurile de fierbințeală şi de frig. Mi-am rotit privirea prin cameră, şocată de cât de abruptă fusese tranziția. Totuşi, aflasem ceva. Ştiam acum că nu Lissa fusese cea care mă aruncase afară din mintea ei, nici data trecută, nici acum. Lissa fusese mult prea distrasă şi mult prea zăpăcită pentru aşa ceva. Iar vocea? Nici vocea nu era a ei.

Şi, atunci, în sfârşit, mi-am adus aminte unde mai simțisem atingere ca de perie pe creier. La Oksana. Fusese aceeaşi senzație pe care o avusesem atunci când îmi pătrunsese ea în minte, încercând să-mi desluşească dispoziția şi intențiile, o acțiune despre care atât ea, cât şi Mark, admiteau că era inva-zivă şi incorectă, dacă nu aveai o legătură specială cu acea persoană.

Mi-am derulat, cu multă atenție, filmul întâmplării de adineauri cu Lissa. Încă o dată, am vizionat acele ultime câteva momente. Ochii albaştri-cenuşii privindu-mă fix... pe mine, nu pe Lissa.

Nu Lissa fusese cea care mă azvârlise afară din mintea ei. Avery fusese.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Aşadar, avery era o utilizatoare a magiei spiritului.

— Of, mama mă-sii.

M-am aşezat la loc pe pat, cu mintea ca o vârtelniță. Nu mă aşteptasem la asta. Ce naiba, nimeni nu se aşteptase. Avery făcuse un spectacol pe cinste din faptul că ar fi fost o utilizatoare a aerului. Orice moroi controla, la un nivel foarte scăzut, fiecare dintre elemente. Ea făcuse cu ajutorul aerului exact atât cât fusese nevoie ca să dea impresia că în aşa ceva s-ar fi specializat. Nimeni nu-i pusese şi alte întrebări, fiindcă, sincer vorbind, cine s-ar fi aşteptat să mai existe prin preajmă vreun alt utilizator al spiritului? Şi, din moment ce ea terminase şcoala, nu exista vreun motiv pentru care să mai fie testată, sau obligată să-şi demonstreze abilitățile. Nimeni nu stătea s-o ia la bani mărunți.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât descopeream indiciile mărunte. Personalitatea fermecătoare, felul în care putea să-i convingă pe ceilalți de orice. Oare câte dintre interacțiunile ei erau controlate prin folosirea spiritului? Şi era posibil... era posibil ca atracția lui Adrian față de ea să nu se fi datorat decât faptului că ea îşi folosise forța de constrângere asupra lui? Nu aveam niciun motiv să mă bucur de asta, dar... în fine, mă cam bucuram.

Dar, mai precis, ce anume să fi vrut Avery de la Lissa? Că-şi folosea forța de constrângere făcându-l pe Adrian să-i placă de ea nu era ceva prea deplasat. Era un tip chipeş şi provenea dintr-o familie

importantă. Era strănepotul reginei şi, cu toate că membrii familiei monarhului în exercițiu nu puteau să moştenească tronul imediat după, el tot avea un frumos viitor în față, unul care urma să-l mențină permanent în cele mai înalte sfere ale societății.

Dar Lissa? Care să fi fost miza pentru Avery, în cazul ei? Ce-ar fi avut de câştigat? Întregul comportament al Lissei devenea acum limpede: atipica ei atracție față de petreceri, toanele bizare, gelozia, certurile cu Christian... Avery o împingea pe Lissa dincolo de limite, determinând-o să facă alegeri groaznice. Avery folosea un fel de forță de constrângere, făcând-o pe Lissa să-şi piardă controlul, înstrăinând-o şi punându-i viața în primejdie. De ce? Ce voia Avery să obțină?

N-avea importanță. „De ce?”-ul nu era important. Important era „cum?”, altfel spus: cum aveam eu să ies de-aici şi să ajung înapoi la cea mai bună prietenă a mea.

M-am uitat la mine, la delicata rochie din mătase cu care eram îmbrăcată. Dintr-odată, n-am mai putut s-o sufăr. Îmi amintea cum fusesem, cât de slabă şi de inutilă. Mi-am scos-o în grabă şi am început să-mi răscolesc şifonierul. Îmi luaseră perechea de jeans şi tricoul, dar bine că măcar mă lăsaseră să-mi păstrez hanoracul cu glugă. Mi-am pus rochia verde din lână, fiindcă era cea mai rezistentă dintre toate şi m-am simțit oarecum mai capabilă. Peste ea, mi-am tras hanoracul cu glugă. Nu prea mă făcea să mă simt ca un războinic viteaz, dar, oricum, mai competentă. Suficient de bine echipată pentru acțiune, m-am întors în living şi mi-am reluat plimbările în sus şi-n jos, care parcă mă ajutau să gândesc mai bine... nu că aş fi avut vreun motiv să cred că puteau să-mi vină idei noi. Mă tot străduisem timp de atâtea zile, fără succes. Nimic nu avea să se schimbe.

— Fir-ar al naibii! am urlat, simțindu-mă ceva mai bine după o astfel de izbucnire. Enervată, m-am trântit pe scaunul de la birou, uimită de faptul că nu-l azvârlisem mai întâi de perete, în iritarea mea.

Scaunul se clătină, chiar dacă aproape insesizabil.

Încruntându-mă, m-am ridicat şi l-am privit mai bine. Totul acolo era ultimul răcnet. Ciudat lucru că exista şi un scaun defect. Îngenunchind, l-am examinat mai îndeaproape. Uite, acolo, la unul dintre picioare, o crăpătură aproape de locul în care se îmbină piciorul cu tăblia. Am făcut ochii mari. Toată mobila din apartament era de maximă rezistență, fără îmbinări vizibile. O ştiam foarte bine, din moment ce trântisem de atâtea ori cu scaunul în pereți la început, când ajunsesem aici. Nu-i lăsasem nici măcar o urmă, cât de mică. Şi-atunci, de unde să fi fost crăpătura aia? Faptul că-l trântisem iar şi iar nu mă ajutase cu nimic.

Da, dar nu fusesem eu singura care azvârlise cu el.

În acea primă zi, mă bătusem cu Dimitri şi mă repezisem cu scaunul la el. Mi-l smulsese şi-l azvârlise de perete. De-atunci, nu-i mai acordasem vreo atenție, abandonând gândul că l-aş putea sparge. Pe urmă, când mai încercasem să sparg fereastra, folosisem o măsuță, fiindcă era mai grea. Puterile mele nu fuseseră în măsură să a varieze scaunul... însă ale lui, da.

L-am ridicat de jos şi am izbit imediat cu el în fereastra aceea, tare ca diamantul, aproape sperând că aş putea nimeri doi iepuri dintr-un foc. Nț. Ambele rămaseră intacte. Aşa că am lovit încă o dată. Şi încă o dată. Nici nu mai ştiu de câte ori am dat cu scaunul în geam. Mă dureau mâinile şi ştiam că, deşi îmi revenisem, tot nu eram la capacitatea mea maximă. Era enervant.

În sfârşit, la lovitura care părea să fie cea cu numărul un catralion, privind scaunul, am observat că se mărise crăpătura. Progresul izbutit îmi împrospăta voința şi forțele. Am lovit şi iar am lovit, neluând în seamă durerea provocată de lemnul care-mi pătrundea în carne. Într-un târziu, am auzit un pârâit, iar piciorul s-a rupt. L-am ridicat de jos, privindu-l uluită. Ruptura nu era una regulată. Avea aşchii şi era ascuțită. Îndeajuns de ascuțită cât să poată fi folosită în chip de țepuşă? Nu ştiam precis. Dar ceea ce ştiam sigur era că aveam în mână un lemn de esență tare, iar dacă îl manevram cu destulă forță, poate că reuşeam să-l înfig în inima unui strigoi. Nu l-ar fi ucis, însă lovitura putea să-l năucească. Nu puteam să ştiu dacă era suficient încât să pot scăpa de-acolo, însă altceva nu aveam acum. Iar arma asta însemna cu al naibii de mai mult decât avusesem cu doar o oră în urmă.

M-am aşezat la loc pe pat, încercând să-mi revin după lupta cu scaunul şi împungând cu țepuşa improvizată încoace şi-ncolo. OK. Acum, aveam şi armă. Dar ce puteam să fac cu ea? Imaginea chipului lui Dimitri îmi fulgeră prin minte. Fir-ar să fie. Nu exista urmă de îndoială. El reprezenta ținta evidentă, cel de care trebuia să mă ocup întâi şi-ntâi.

Deodată, uşa țăcăni, deschizându-se. Mi-am ridicat privirea, alarmată. Cu mişcări rapide, am

împins scaunul într-un colț întunecos, cuprinsă de panică. Nu, nu. Nu eram pregătită. Nu mă convinsesem de-a binelea că trebuie să-l străpung...

Era Inna. Aducea o tavă, dar nu purta pe față obişnuita ei expresie servilă. Privirea scurtă cu care mă învrednici era încărcată de ură. Nu ştiu ce avea, de era atât de întoarsă pe dos. Doar nu-i făcusem vreun rău.

Încă.

M-am apropiat de ea cu paşi mari, dând impresia că vreau să examinez conținutul tăvii. Ridicând capacul, am văzut un sandviş cu şuncă şi cartofi prăjiți. Arătau bine — mai ales că nu mâncasem de ceva vreme — însă adrenalina care gonea prin mine îmi împinse deoparte orice poftă de mâncare posibilă. Mi-am întors privirea spre ea, zâmbindu-i dulce. Ea mi-a răspuns cu o căutătură fioroasă.

Nu ezita, îmi repetase mereu Dimitri.

Şi n-am ezitat.

Am sărit pe Inna, aruncând-o atât de tare la podea, încât i-a ricoşat capul ca o minge. A părut năucită, dar şi-a revenit repede şi a încercat să riposteze. De data asta, nu mai eram drogată — în fine, nu prea mult — iar anii mei de antrenamente şi puterea înnăscută şi-au făcut, în sfârşit, reapariția. M-am apăsat cu tot corpul peste ea, țintuind-o cu fermitate pe loc. Pe urmă, am scos la iveală țepuşa pe care o ascunsesem în prealabil şi am apăsat-o cu vârful ascuțit de gâtul ei.

Era ca şi cum s-ar fi întors vremurile în care-i pironeam pe strigoi pe alei. Ea nu putea să vadă că arma mea nu era decât un picior de scaun, însă ascuțişurile îi atrăgeau atenția, cum i le tot apăsam pe gât.

— Cifrul, i-am zis. Care e cifrul?

Singurul ei răspuns fu un şir de obscenități proferat pe ruseşte. OK, nu era o surpriză, dat fiind faptul că, probabil, nu înțelesese ce-i cerusem. Mi-am răsfoit pipernicitul dicționar ruso-englez din cap. Eram în țara asta de destulă vreme încât să-mi alcătuiesc un vocabular cât de cât. Recunosc, era echivalent cu unul pentru un țânc de doi ani, dar până şi ei puteau să comunice.

— Cifre, am rostit pe ruseşte. Uşă. Sau, cel puțin, asta sper că zisesem.

Îmi mai adresă câteva expresii nepoliticoase, cu o înfățişare sfidătoare. Chiar că semăna cu interogatoriile la care-i supusesem pe strigoi. Țepuşa mea se înfipse mai adânc, făcând să țâşnească sânge. M-am silit să mă înfrânez. Puteam să-mi pun problema dacă aveam destulă forță încât să-i străpung inima unui strigoi cu arma asta, dar să-i tai venele unei ființe umane? Floare la ureche. Ea şovăi un pic, părând să înțeleagă acelaşi lucru.

Încă o dată, am încercat să-mi valorific rusa stricată.

— Te omor. Gata cu Nathan. Pe veci...

Cum se zicea, oare? Îmi reveni în minte slujba de la biserică. Sper că înțelesesem bine.

— Adio viață veşnică.

Asta o făcu să devină atentă. Nathan şi viața veşnică. Lucrurile cele mai importante pentru ea. Îşi muşcă buzele, încă furioasă, însă îşi încetă imprecațiile.

— Cifre. Uşă, am repetat. Văzând că nu răspunse, am apăsat şi mai mult țepuşa, smulgându-i un țipăt de durere.

În sfârşit, începu să vorbească, bolborosind un şir de cifre. Cifrele din limba rusă reprezentau un capitol pe care-l memorasem relativ bine, cel puțin. Erau esențiale pentru adrese şi numere de telefon. Ea îmi înşirase şapte cifre.

— Încă o dată, i-am cerut. Am obligat-o să le repete de trei ori, sperând că le voi ține minte. Dar mai era ceva. Eram destul de convinsă că uşa cealaltă avea un cifru cu totul diferit. Cifre. Uşa. Doi, am zis. Parc-aş fi fost omul peşterilor. Inna se holbă la mine, fără să înțeleagă ce voiam.

— Uşă. Doi.

După sclipirea din ochii ei, înțelesese. Păru să se înfurie. Din câte bănuiam, sperase că n-o să-mi dau seama de faptul că uşa cealaltă avea propriul ei cod. Alte împunsături cu țepuşa o determinară să mai urle şapte cifre. Şi de data aceasta, am pus-o să le repete, deşi eram conştientă că nu puteam să ştiu precis dacă-mi spunea adevărul; cel puțin, până nu încercam codurile. Din acest motiv, m-am hotărât s-o păstrez pe lângă mine.

M-am simțit vinovată pentru ceea ce am făcut în continuare, dar momentul era unul disperat.

Pregătirea de gardian mă învățase atât să ucid, cât şi să scot adversarul din luptă. De data aceasta, am ales ultima variantă, trântind-o din nou cu capul de podea şi lăsând-o fără cunoştinţă. Faţa îi deveni apatică, iar pleoapele îi căzură. Fir-ar să fie. Eram obligată acum să-i fac rău unei adolescente din rândul oamenilor.

Ridicându-mă, m-am dus până la uşă şi am tastat pe cifre, sperând că le reţinusem corect. Spre marea şi deplina mea uimire, aşa era. Încuietoarea electronică a ţăcănit, dar până să pot deschide uşa, am auzit în ultima clipă un alt ţăcănit. Cineva desafiase uşa exterioară.

— Rahat, am bombănit.

M-am retras imediat de lângă uşă, am cules de jos trupul fără simţire al Innei şi m-am grăbit să-l duc în baie. Am aşezat-o în cadă cu toată delicateţea posibilă şi tocmai închideam uşa de la baie în clipa în care am auzit deschizându-se cea de la intrare. Am simţit greaţa caracteristică prezenţei unui strigoi prin apropiere. Ştiam că strigoii sunt capabili să-i simtă pe oameni după miros, şi speram că, dacă o închisesem în baie, făcusem destul încât să-i amortizez mirosul. Ieşind din hol, am ajuns în living, unde l-am găsit pe Dimitri. I-am zâmbit şi am dat fuga în braţele lui.

— Te-ai întors, am zis, bucuroasă.

Mă îmbrăţişa scurt, după care făcu un pas înapoi.

— Da.

Părea încântat de primire, însă imediat expresia îi deveni calculată.

— Ai luat o hotărâre?

Nu tu bună. Nu tu cum te mai simţi? Moralul mi se prăbuşi. Acesta nu era Dimitri.

— Mai am întrebări.

M-am îndreptat spre pat şi m-am întins netulburată pe el, exact aşa cum făceam de fiecare dată. M-a urmat după câteva clipe şi s-a aşezat pe margine, coborându-şi privirea spre mine.

— Cât o să dureze? l-am întrebat. Atunci când o să mă trezeşti? E ceva instantaneu?

Încă o dată, m-am avântat într-o repriză de interogatoriu. Sinceră să fiu, cam terminasem întrebările şi, într-un astfel de moment, nu prea mai aveam chef să aflu noutăţi despre complicaţiile transformării în strigoi. Deveneam din ce în ce mai agitată de la o clipă la alta. Trebuia să-mi joc rolul. Trebuia să mă folosesc de efemerele mele şanse de salvare.

Şi totuşi... până să trec la acţiune, trebuia să mă asigur pe mine însămi de faptul că tipul din faţa mea nu era cu adevărat Dimitri. Era o prostie. Ar fi trebuit s-o ştiu până acum. Îi vedeam bine transformările fizice. Îi observasem răceala, brutalitatea, îl văzusem venind după ce tocmai ucisese pe cineva.

Nu, nu era bărbatul pe care-l iubeam. Şi totuşi... pentru acel unic moment efemer de mai devreme... Oftând, Dimitri se întinse lângă mine.

— Rose, mă întrerupse el, dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că tragi de timp.

Mda, chiar şi în chip de strigoi, Dimitri îmi cunoştea modul de gândire şi toate tertipurile. Mi-am dat seama că, dacă voiam să fiu convingătoare, trebuia să nu mai fac pe proasta şi să-mi aduc aminte să fiu Rose Hathaway.

Am făcut o mutră ofensată.

— Sigur că asta fac! E o problemă importantă. Am venit aici să te ucid, iar acum tu îmi ceri să devin la fel ca tine. Ce crezi, că-mi vine uşor să fac asta?

— Dar tu crezi că mie-mi vine uşor să aştept atât? ripostă el. Singurii care au dreptul să aleagă sunt moroii care ucid de bunăvoie, cum a fost cazul cu cei din familia Ozera. Nimeni altcineva nu poate să aleagă. Nici eu n-am ales.

— Şi nu regreţi asta?

— Nu, acum nu. Acum sunt ceea ce trebuia să fiu, zise, dar apoi se încruntă. Singurul rănit îmi este orgoliul: prin faptul că Nathan m-a obligat să fiu trezit şi că se comportă acum de parcă i-aş fi dator. Iată motivul pentru care dau dovadă de atâta bunătate încât să-ţi ofer acum posibilitatea alegerii, de dragul orgoliului tău.

Bunătate, hm? Privindu-l, am simţit din nou că mi se frânge inima. Era ca şi cum aş fi aflat încă o dată vestea morţii lui. Deodată, m-am temut că aş putea începe să plâng. Nu. Fără lacrimi. Dimitri vorbea mereu despre prăzi şi prădători. Eu trebuia să fiu prădătorul.

— Transpiri, remarcă el deodată. De ce?

Rahat, rahat, şi iar rahat! Evident că transpiram. Mă pregăteam să-l străpung cu ţepuşa pe bărbatul pe care-l iubeam... sau pe care credeam că-l iubesc. Şi, pe lângă transpiraţie, sigur degajam şi feromoni din cauza stării mele de agitaţie. Mirosul strigoilor era capabil să simtă şi astfel de lucruri.

— Pentru că mi-e frică, i-am răspuns, cu o voce şoptită. Proptindu-mă într-un cot, i-am mângâiat contururile feţei, încercând să-i memorez toate trăsăturile. Ochii. Părul. Forma pomeţilor. Cu puterea imaginaţiei, am suprapus peste ele imaginea celor pe care mi le aminteam. Ochii întunecaţi. Pielea bronzată. Zâmbetul tandru.

— Cred... cred că sunt pregătită, dar e... nu ştiu. E ceva atât de important...

— O să fie cea mai bună hotărâre din viaţa ta, Roza. Respiraţia mea devenise agitată, şi mă rugam ca el să creadă că era astfel din cauza fricii mele faţă de transformare.

— Mai spune-mi o dată. O singură dată. De ce-ţi doreşti atât de mult să mă trezeşti?

O expresie uşor plictisită îi traversă chipul.

— Pentru că te doresc. Mereu te-am dorit.

Şi atunci, am ştiut. În sfârşit, am înţeles care era problema, îmi tot dăduse acelaşi răspuns, mereu acelaşi, şi de fiecare dată, ceva anume mă deranjase la acest răspuns. Cu toate acestea, niciodată nu izbutisem să-mi dau seama cu claritate despre ce era vorba. Acum, puteam. El mă dorea. Mă dorea, în sensul în care îţi doreşti unele bunuri de valoare, sau piese de colecţie. Acel Dimitri pe care-l ştiam... cel de care mă îndrăgostisem şi cu care mă culcasem... acel Dimitri mi-ar fi răspuns că dorea ca noi doi să fim împreună pentru că mă iubeşte. Dar aici nu exista iubire.

I-am zâmbit. Aplecându-mă, l-am sărutat cu gingăşie. Probabil, a crezut c-o făcusem din acelaşi motiv pentru care o făceam de fiecare dată: mânată de atracţie şi de dorinţă. În realitate, era un sărut de adio. Gura lui îmi răspunse, cu buzele calde şi nerăbdătoare. Am mai prelungit puţin sărutul, atât ca să-mi opresc lacrimile care-mi izvorau din ochi, cât şi ca să-l amorţesc, ducându-l într-o stare în care să nu bănuiască nimic. Degetele mi se strânseră în jurul piciorului de scaun, pe care-l ascunsesem în buzunarul hanoracului meu cu glugă...

Niciodată n-o să-l uit pe Dimitri, câte zile voi avea. Şi, de data asta, n-o să-i uit nici lecţia.

Cu o iuţeală pentru care el nu era pregătit, mi-am avântat braţul, împlântându-i ţepuşa în piept. Forţa îmi revenise: strecoară ţepuşa pe lângă coaste şi înfige-o drept în inimă.

Şi, în timp ce-o înfigeam, simţeam că-mi străpung şi propria inimă, în acelaşi timp.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Făcu ochii mari, şocat, iar gura i se deschise. Chiar dacă ştiam că nu era o ţepuşă din argint, m-am prefăcut că ar fi. Ca să-i străpung inima cu ea, trebuia să fac un gest la fel de categoric ca şi cum i-aş fi dat o lovitură mortală. Trebuia să accept, în sfârşit, moartea acelui Dimitri al meu. Acesta de-aici nu era decât un strigoi. Nu putea fi vorbă despre un viitor cu el. Nu aveam să fiu ca el.

Asta tot nu făcea ca vreo parte din mine să nu vrea să se oprească şi să se întindă alături de el, totuşi, sau, în cel mai rău caz, să aştepte să vadă ce avea să se mai întâmple. După acea surprindere iniţială, trăsăturile lui înţepeniră, iar respiraţia i se opri, dând iluzia morţii. Totuşi, doar asta era: o iluzie. Mai văzusem aşa ceva. Probabil că aveam la dispoziţie cel mult cinci minute până ca el să se vindece şi să se scuture de starea asta. Nu aveam vreme să jelesc pentru ce-a fost şi ce-ar fi putut să fie. Trebuia să acţionez imediat. Fără ezitare.

Mi-am plimbat mâinile pe trupul lui, căutându-i prin veşminte orice mi-ar putea fi de folos. Am găsit un mănunchi de chei şi ceva bani gheaţă. Mi-am vârât cheile în buzunar şi am vrut să-i las banii, dar pe urmă mi-am dat seama că ar putea să-mi trebuiască, în eventualitatea în care scăpăm de-aici. Ai mei îmi fuseseră luaţi când ajunsesem. Am mai înhăţat şi câteva dintre bijuteriile de pe măsuţă. Găsirea unor cumpărători pentru aşa ceva nu era o sarcină prea dificilă în marile oraşe ruseşti.

Asta, dacă ajungeam într-un astfel de oraş. M-am ridicat de pe pat, aruncând o ultimă privire îndurerată spre Dimitri. Câteva dintre lacrimile pe care le ascunsesem de el ceva mai devreme îmi şiroiau acum pe obraji. Era tot ceea ce puteam să-mi permit. Dacă voi mai avea parte şi de un mai

târziu, voi jeli atunci. Înainte să plec, privirea mi-a zăbovit pe țepușă. Aş fi vrut să mi-o iau cu mine: era unica mea armă. Dar dac-o trăgeam afară însemna ca el să-şi revină cam într-un minut. Or eu aveam nevoie de mai mult timp. Oftând, i-am întors spatele, sperând că voi găsi vreo altă armă pe altundeva.

M-am repezit spre uşa apartamentului şi am tastat din nou cifrul. Uşa s-a descuiat, şi am păşit pe coridor. Până să mă îndrept spre cea de-a doua uşă, am examinat-o pe cea prin care tocmai trecusem. Pentru intrare, era o altă tastatură numerică. Prin urmare, şi ca să intri aveai nevoie să introduci un cod. Trăgându-mă puțin înapoi, am izbit cu pumnul şi cu piciorul tastatura cât am putut de tare. Am repetat de încă două ori mişcarea, până când am văzut stingându-se micuțul led roşu. Nu ştiam dacă prin asta afectasem şi încuietoarea de dinăuntru, însă în filme, deteriorarea încuietorilor electronice părea să dea mereu rezultate.

Întorcându-mi atenția spre următoarea încuietoare, m-am străduit să-mi amintesc cifrele pe care mi le spusese Inna. Nu-mi erau întipărite în memorie la fel de bine ca primele. Am apăsat pe şapte butoane. Luminița a rămas tot roşie.

— Fir-ar a naibii!

Era posibil ca ea să fi mințit cu privire la codul acesta, dar, cumva, aveam o bănuială cum că memoria mea era de vină aici. Am mai încercat o dată, ştiind că secundele care-mi mai rămâneau până când avea să vină Dimitri după mine se scurgeau implacabil. Beculețul roşu clipi din nou. Care să fi fost cifrele? Am încercat să le vizualizez în minte şi, în cele din urmă, am ajuns la concluzia că nu eram întru totul sigură de ordinea ultimelor două. Le-am inversat şi am introdus încă o dată codul. S-a aprins ledul verde, şi uşa s-a descuiat.

Fireşte, afară era un cu totul alt tip de sistem de securitate. Un strigoi. Şi nu oricare. Era Marlon. Cel pe care-l torturasem pe alee. Cel care mă ura, din cauză că-l făcusem de ruşine în fața Galinei. Se vedea clar că e de pază şi arăta ca şi cum s-ar fi aşteptat la o noapte plictisitoare. Apariția mea pe uşă era un şoc pentru el.

Asta îmi dărui, o, cam o milisecundă de surpriză. Primul meu gând a fost să mă reped pur şi simplu la el, cu toată forța brută pe care mi-o puteam aduna. Ştiam că şi el ar fi făcut la fel cu mine. De fapt... exact aşa ceva a şi făcut.

Am rămas pe loc, stând astfel încât să pot ține uşa deschisă. S-a aruncat asupra mea, vrând să-mi împiedice evadarea, iar eu am făcut un pas în lateral, deschizând şi mai larg uşa. Vorba e că nici eu nu eram îndeajuns de îndemânatică, nici el nu era destul de tâmpit încât să se lase pur şi simplu ademenit dincolo. S-a oprit în prag, încercând să mă înhațe. Astfel, îmi punea în față o misiune dificilă: să-i resping atacul şi, în acelaşi timp, să-l atrag pe coridorul din spatele uşii. Am făcut un pas înapoi până în cadrul uşii, sperând că mă va urma. Şi, în tot acest timp, eram nevoită să țin uşa deschisă. Era foarte complicat, şi nu mai aveam vreme să tastez codul încă o dată.

Ne-am luptat în acel spațiu strâmt. Cel mai important lucru pe care l-am sesizat în favoarea mea era că Marlon părea să fie un strigoi tânăr, ceea ce părea logic. Galina îşi dorea să aibă în preajma ei acoliți pe care să-i poată ține sub control. Desigur, forța şi viteza strigoilor compensau lipsa de experiență. Faptul că fusese moroi înainte mai însemna şi că, probabil, avea foarte puțină pregătire. Şi aceasta era un avantaj pentru mine. Dimitri era un strigoi redutabil fiindcă se pregătise ca luptător înainte să fie transformat. Cu tipul din fața mea nu era cazul.

Prin urmare, Marlon mă nimeri cu câțiva pumni, unul oprindu-se periculos de aproape de ochiul meu. Celălalt mă nimeri în burtă, lăsându-mă fără aer pentru o jumătate de secundă. Totuşi, în cea mai mare parte a cazurilor, izbuteam să-i eschivez destul de bine loviturile. Iar asta părea să-l enerveze. Să iei bătaie de la o fată, şi adolescentă pe deasupra, nu-ți aducea un loc prea grozav în topurile strigoilor. La un moment dat, am reuşit chiar să-l fentez, trimițându-l într-o direcție şi izbindu-l cu piciorul prin surprindere — figură mai uşor de realizat decât mă aşteptasem, dat fiind că eram în rochia asta afurisită —, împingându-l câțiva paşi înăuntrul coridorului îngust. Am reuşit între timp să țin uşa cu mâna, chiar la limită, dar asta a fost tot ceea ce-mi trebuia. Împleticirea lui mi-a oferit cele câteva secunde necesare, în care să mă strecor pe uşă în holul principal. Din nefericire, când am încercat s-o închid, el deja încerca să treacă. M-am străduit să trag uşa cu mâinile spre mine, ca s-o închid, în acelaşi timp împingându-l pe el înapoi, cu lovituri de picior. Ne-am mai luptat o vreme şi

aşa, până când, mulţumită cine ştie cărui dram de noroc mi-o mai fi rămas, am izbutit să închid uşa destul cât să nu-i mai treacă decât un braţ prin ea. Încordându-mi forţele, am smucit uşa spre mine, într-o singură mişcare titanică, viguroasă. S-a trântit drept peste încheietura lui Marlon. Aproape că mă aşteptam să-i văd mâna desprinzându-i-se de trup şi zburând prin hol, însă el şi-a smuls-o înapoi. Până şi strigoii mai aveau anumite instincte, pentru evitarea durerii.

Gâfâind — capacitatea mea fizică tot nu era la nivelul ei maxim — m-am tras înapoi. Dacă ştia codul, atunci totul fusese degeaba. O clipă mai târziu, clanţa fu zgâlţâită, dar uşa nu se deschise. Se auzi un urlet de furie, după care pumnii lui începură să bubuie în uşă.

Unu la zero pentru mine. Nu, unu la zero pentru baftă. Dac-ar fi ştiut codul, aş fi fost...

Bum. Marlon continua să izbească uşa, şi am observat un cucui minuscul apărând pe suprafaţa metalică.

— Ptiu, drace, am exclamat.

N-am mai pierdut vremea să văd de câte lovituri avea nevoie până să spargă uşa. În acelaşi timp, mi-am dat seama că, şi dacă stricasem prima încuietoare, Dimitri tot putea să doboare şi uşa aceea. Dimitri...

Nu. Categoric, nu trebuia să mă gândesc la el acum.

În timp ce fugeam de-a lungul holului, îndreptându-mă spre scara pe care coborâsem data trecută împreună cu Dimitri, în minte îmi răsări o amintire neaşteptată. Atunci când îl ameninţase ultima oară pe Nathan, Dimitri pomenise despre ţepuşa mea, pe care ar scoate-o dintr-o criptă. Dar care anume criptă să fi fost? Poate pe-aici, prin dependinţele clădirii? Dacă da, era clar că n-aveam timp s-o caut. Atunci când puneai în balanţă varianta de a scotoci printr-o casă cu patru etaje, plină cu vampiri, cu cea de a fugi cât te ţin picioarele până pe câmp, înainte ca ei să te găsească... ei bine, alegerea era evidentă.

Şi tocmai în toiul acestui proces de gândire s-a întâmplat să dau peste o fiinţă umană la capătul de sus al scării. Era un bărbat, mai în vârstă decât Inna, ducând în braţe un teanc de rufe, pe care-l scăpă în clipa ciocnirii. Aproape fără să mă opresc, l-am înhăţat şi l-am împins în perete. Nu aveam vreo armă cu care să-l ameninţ, aşa că m-am întrebat cum aveam să-mi impun voinţa de astă-dată. Cu toate acestea, de îndată ce l-am imobilizat, şi-a azvârlit braţele în sus într-un gest de apărare şi a început să scâncească pe ruseşte. Aşadar, fără atacuri din partea lui.

Desigur, acum intervenea problema comunicării a ceea ce-mi trebuia. Marlon tot mai bubuia în uşă, iar Dimitri avea să-şi facă apariţia în vreo două minute. I-am aruncat bărbatului o privire feroce, sperând că o să par înfricoşătoare. După înfăţişarea lui, aş zice că aşa-i păream. Am încercat şi cu el stilul de conversaţie tip om-de-grotă pe care-l abordasem cu Inna... numai că, de astă-dată, mesajul era un pic mai complicat.

— Băţ, am zis, pe ruseşte. Habar n-aveam care era echivalentul pentru ţepuşă. I-am arătat spre inelul din argint pe care-l purtam pe deget şi am făcut un gest de şfichiuit. Băţ, am repetat. Unde?

Se holbă la mine, cuprins de o evidentă nedumerire, după care mă întrebă, într-o engleză perfectă:

— Dar de ce vorbiţi aşa?

— Of, slavă Domnului, am exclamat. Unde e cripta?

— Cripta?

— Locul în care-şi ţin armele! Continuă să se holbeze.

— Caut o ţepuşă din argint.

— A, zise. Aşa ceva.

Stânjenit, îşi aruncă privirea în direcţia din care se auzea bubuitul.

L-am înghesuit şi mai tare în perete. Îmi simţeam inima gata să-mi explodeze în piept, însă am încercat să-mi maschez senzaţia. Voiam ca tipul să mă creadă invincibilă.

— Nu-l lua în seamă. Du-mă la criptă. Imediat! Scâncind înfricoşat, îmi făcu grăbit semne de încuviinţare şi-mi arătă spre scară. Am coborât până la etajul al doilea, unde-am cotit scurt. Coridoarele erau aici la fel de întortocheate ca şi labirintul din gard viu pe care mi-l arătase Dimitri, toate fiind decorate în acelaşi stil, cu aur şi candelabre, făcându-mă să mă întreb dacă voi fi vreodată în stare să ies din casa asta. Un astfel de ocol însemna un risc, dar nu eram sigură că puteam să ies din clădire fără să fiu urmărită. Iar dac-aş fi fost, m-ar fi aşteptat o confruntare. Trebuia să mă apăr.

Omul mă conducea pe un alt coridor, apoi pe un altul. În cele din urmă, am ajuns în dreptul unei uşi care semăna cu oricare alta. Se opri şi mă privi, aşteptând.
— Deschide-o, i-am cerut. Clătină din cap.
— N-am cheia.
— Ei bine, eu sigur n-am... ia stai!
Vârându-mi mâna în buzunar, am scos legătura de chei luată de la Dimitri. Erau cinci chei pe inel. Le-am încercat pe rând, iar la cea de-a treia am dat lovitura. Uşa s-a deschis.
Între timp, călăuza mea tot arunca priviri repezite în spatele lui şi arăta pregătit s-o rupă la fugă.
— Nici prin gând să nu-ți treacă, l-am prevenit.
Se albi la față şi încremeni pe loc. Încăperea care se deschidea în fața noastră nu era prea mare, şi în timp ce covorul alb pluşat şi tablourile cu rame din argint îi confereau un aspect elegant, camera era... în fine, în esență, arăta ca un teren pentru colectarea deşeurilor. Tot felul de cutii şi de obiecte bizare — o grămadă de obiecte personale, în mod special ceasuri de mână şi inele — zăceau în dezordine.
— Ce-i asta? l-am întrebat.
— Magie, îmi răspunse, încă evident scos din minți de frică. Obiecte magice, ținute aici ca să-şi piardă puterile, sau să fie distruse.
Magie... aha. Erau obiecte fermecate cu magia moroilor. Farmecele aveau întotdeauna un oarecare efect asupra strigoilor — de obicei, unul neplăcut — țepuşele fiind cele mai eficiente, din moment ce se foloseau toate cele patru elemente fizice. Era logic ca strigoii să vrea să izoleze obiectele dăunătoare şi să se descotorosească de...
— Țepuşa mea!
M-am repezit înainte şi am luat-o, aproape scăpând-o, din cauză că aveam mâinile atât de transpirate. Țepuşa zăcea deasupra unei cutii, împreună cu o bucată de stofă şi câteva pietre ciudate. Examinând-o, mi-am dat seama că nu era, în realitate, țepuşa mea; nu că ar fi însemnat vreo diferență în materie de omorât strigoi. Țepuşa asta era aproape identică, excepție făcând un mic model geometric întins în jurul bazei. Era o chestie pe care o făceau uneori gardienii, dacă se simțeau ataşați în mod special de țepuşele lor: îşi gravau pe ele un desen, sau inițialele. Ținând în mână țepuşa, am simțit pentru o clipă un junghi de tristețe. Îi aparținuse cuiva care o mânuise odinioară cu mândrie, cuiva care, cel mai probabil, acum era mort. Dumnezeu ştie câte alte zeci de țepuşe or mai fi fost aici, confiscate de la alți nefericiți prizonieri; totuşi, acum n-aveam vreme să caut sau să-i jelesc pe morți.
— OK, acum vreau să mă duci la...
M-am oprit, ezitând. Chiar şi înarmată cu o țepuşă, ar fi fost cu mult mai bine pentru mine dacă nu m-aş mai fi întâlnit cu alți strigoi. Dar trebuia să presupun că tot ar mai fi fost unul de pază la ieşirea principală.
— Caut o cameră la etajul ăsta, cu o fereastră care chiar să se deschidă. Şi să fie departe de scară.
Omul se gândi o clipă, după care îmi făcu iute un semn aprobator.
— Pe-aici.
L-am urmat printr-un alt labirint de coridoare întortocheate.
— Cum te cheamă? m-am interesat.
— Oleg.
— Ştii, Oleg, i-am zis. Eu o s-o şterg de-aici... dacă vrei... dacă vrei, aş putea să te iau cu mine.
Să am cu mine şi pe altcineva — mai ales un om obişnuit — mi-ar fi încetinit indiscutabil evadarea. Şi totuşi, conştiința nu-mi dădea voie să las pe cineva în urmă, într-un astfel de loc.
Îmi aruncă o privire neîncrezătoare.
— De ce-aş vrea să fac una ca asta?
Sydney avusese categoric dreptate cu privire la oamenii care făceau sacrificii uriaşe în schimbul nemuririi. Oleg şi Inna erau dovezi vii în acest sens.
Am trecut de un colț şi am ajuns în fața unei perechi de uşi glisante minuțios lucrate. Prin sticla vitrată, am zărit etajere înțesate de cărți, întinzându-se pe toată înălțimea pereților. O bibliotecă: una enormă, care se întindea tot mai departe, cât vedeam cu ochii. Dar, mai mult decât atât, am remarcat şi o fereastră într-o nişă, vizavi de mine, încadrată în draperii grele din satin, de culoarea sângelui.

— Perfect, am zis, deschizând uşile.

Atunci a fost momentul în care m-a izbit greaţa. Nu eram singuri în încăpere.

Galina ţâşni în picioare de pe un fotoliu aşezat lângă şemineu, în partea opusă a încăperii. O carte îi căzu din poală. Nu aveam timp să zăbovesc asupra ciudăţeniei ca un strigoi să stea de lecturi la gura sobei, fiindcă ea venea direct spre mine. Eram gata să cred că Oleg mă atrăsese într-o capcană, însă l-am văzut chircindu-se într-un colţ, chipul lui oglindind şocul de care eram şi eu cuprinsă. Cu toate dimensiunile enorme ale bibliotecii, Galina ajunse în câteva clipe la mine.

I-am eschivat primul atac... sau, cel puţin, am încercat. Era iute, nu glumă. Era clar că, exceptându-l pe Dimitri, ceilalţi strigoi din casa asta făceau parte din detaşamentul secund; aproape că uitasem cât de redutabil putea să fie un strigoi cu adevărat priceput. Galina mă prinse de braţ şi mă trase spre ea, cu gura deschisă şi colţii avântându-se drept spre gâtul meu. Aveam ţepuşa în mână, aşa că am încercat, cu stângăcie, s-o zgârii măcar cu ea, însă mă ţinea mult prea strâns. În cele din urmă, am izbutit să mă ghemuiesc puţin şi să-mi feresc beregata din calea ei, dar prin asta n-am făcut decât să-i dau ocazia să mă apuce de păr. Mă smuci în sus, făcându-mă să urlu de durere. Felul în care ştia să mă ţină de păr fără să mi-l şi smulgă era absolut remarcabil. Încă ţinându-l strâns, mă îmbrânci în perete.

Când mă bătusem prima dată cu Dimitri aici, fusese dur, dar nu voise să mă omoare. Galina voia. Îl crezuse pe cuvânt pe Dimitri când afirmase că voi fi pentru ei o achiziţie valoroasă, dar acum era evident că devenisem o veritabilă pacoste. Armistiţiul ei se sfârşise, iar acum era hotărâtă să mă ucidă. Cel puţin, aveam consolarea că ea, probabil, nu va încerca să mă transforme în strigoi. Pentru Galina, eram prânzul.

Un strigăt îmi atrase deodată atenţia asupra uşii. Dimitri era acolo, cu chipul învăpăiat de mânie. Orice iluzii aş fi nutrit cu privire la posibilitatea ca el să mai fie cel de dinainte dispărură. Furia aceea radia practic în jurul lui, ochii i se îngustaseră, iar colţii ieşeau la iveală. Tenul palid şi ochii roşii contrastau puternic între ele. Era ca un demon trimis direct din iad ca să mă nimicească. Se apropie cu paşi mari de noi, iar primul gând care-mi trecu prin minte fu: Ei bine, măcar asta o să pună capăt lucrurilor mult mai repede.

Numai că... nu eu eram ţinta atacului. Ci Galina.

Nu-mi dau seama care dintre noi a fost mai surprinsă, dar în clipa aceea, eram complet uitată. Strigoii năvăliră unul spre celălalt, în timp ce eu stăteam încremenită, năucită de cumplita frumuseţe a confruntării lor. Aproape că vedeam un soi de graţie în felul în care se mişcau, în care loveau şi în care îşi eschivau reciproc atacurile. Am mai rămas puţin în contemplare, după care mi-am ars o palmă mentală, trezindu-mă la acţiune. Asta era şansa mea de scăpare. Nu aveam voie să mă las distrasă.

M-am întors spre fereastra din nişă, căutând cu disperare un mijloc prin care s-o deschid. Nu se vedea niciunul. — Mama mă-sii!

Poate că Oleg mă atrăsese în capcană, la urma urmei. Sau poate că nu era vorba decât de un mecanism pe care eu nu-l observam. Oricum, mă simţeam destul de încrezătoare în faptul că exista o cale pentru deschiderea ei.

Am dat fuga în partea de încăpere în care stătuse Galina şi am înşfăcat un scaun din lemn ornamentat. Era evident că fereastra asta nu avea geamul din sticlă la fel de dură ca în camera mea. Aici, materialul semăna cu cel al uşilor glisante, delicat şi gravat cu modele fanteziste, chiar dacă era vopsit în culori întunecate. Nu cred că trebuia prea multă forţă ca să-l spargi. După toate acele infructuoase izbituri din camera mea, am avut un soi de satisfacţie plină de superioritate în clipa în care am trântit scaunul în geam, cu toată forţa posibilă. Impactul a produs o spărtură uriaşă într-o parte a ferestrei, împroşcând peste tot cu cioburi. Câteva mă nimeriră în faţă, dar aşa ceva nu putea să fie acum un motiv de îngrijorare pentru mine.

În spatele meu, zgomotele luptei continuau să răsune. Cei doi strigoi scoteau mârâieli şi strigăte înfundate în timp ce se băteau, iar din când în când se auzea câte un sunet de mobilă sfărâmată. Muream de curiozitate să întorc capul şi să văd ce se-ntâmplă, dar nu puteam s-o fac. Aşa că am luat scaunul şi l-am repezit din nou, spărgând şi cealaltă jumătate a geamului. Acum, gaura era imensă, perfectă pentru ieşirea mea.

— Rose!

Vocea lui Dimitri declanşa o reacţie instinctivă în mine. Am aruncat o privire în spate şi l-am văzut încă încleştat cu Galina. Amândoi erau epuizaţi, însă se vedea clar că el avusese cel mai mult de suferit. Şi totuşi, în bătălia lor, el tot încerca s-o ţină într-o poziţie care-i expunea pieptul unei lovituri. Privirea lui o întâlni pe a mea. Cât timp fusese dhampir, rareori avuseserăm nevoie de cuvinte ca să ne transmitem ceea ce gândeam. Acesta era un astfel de moment. Ştiam ce voia să fac. Voia s-o străpung cu ţepuşa.

Ştiam că n-ar fi trebuit s-o fac. Trebuia să sar afară pe fereastra aia chiar acum. Trebuia să-i las să se bată mai departe, chiar dacă părea evident că Galina avea să învingă. Şi totuşi... în ciuda neîncrederii mele, nu ştiu ce forţă mă împinse să traversez încăperea, cu ţepuşa pregătită să lovească. Poate era din cauză că niciodată n-aş fi putut să-mi pierd total atracţia faţă de Dimitri, indiferent ce soi de monstru ar fi devenit. Poate că era dintr-un subconştient simţ al datoriei, fiindcă ştiam că tocmai îmi salvase viaţa. Sau poate era fiindcă ştiam că unul dintre strigoi trebuia să moară în seara aceasta, iar ea mi se părea cea mai periculoasă.

Numai că nu era chiar atât de uşor de răpus. Era iute şi puternică, iar el avea mari greutăţi. Galina se tot zvârcolea, străduindu-se să-şi reia atacurile. Tot ceea ce-i trebuia era să-l scoată din luptă, aşa cum făcusem eu; pe urmă, nu mai avea nevoie decât să-l decapiteze, sau să-i dea foc, ca să termine cu el. Şi nu mă îndoiam că s-ar fi descurcat în ambele variante.

Dimitri reuşi s-o mai sucească puţin, oferindu-mi cea mai bună privelişte de până acum asupra pieptului ei. Am făcut câţiva paşi înainte... după care Dimitri s-a izbit de mine. Am rămas zăpăcită timp de câteva clipe, neînţelegând de ce mă ataca, după ce mă salvase, dar numai până când mi-am dat seama că fusese împins... de Nathan. Nathan tocmai intrase în bibliotecă, împreună cu Marlon. Izbutiseră să-i distragă atenţia lui Dimitri, dar nu şi mie. Încă beneficiam de breşa pe care mi-o crease împotriva Galinei, aşa că mi-am implântat ţepuşa în pieptul ei. N-a pătruns atât de adânc pe cât mi-ar fi plăcut, şi ea tot mai putea să se lupte cu mine, izbind puternic din picioare. Strâmbându-mă, am împins mai mult, ştiind că argintul sigur o afecta. În clipa imediat următoare, am văzut cum i se schimonoseşte faţa de durere. A avut o clipă de ezitare, iar eu am profitat de avantajul obţinut, împingând ţepuşa până la capăt. A fost nevoie de câteva secunde, dar până la urmă ea a încetat să se mai mişte, trupul năruindu-se pe podea.

Presupunând că i-ar fi remarcat moartea, ceilalţi strigoi nu-i acordară deloc atenţie. Nathan şi Marlon erau concentraţi asupra lui Dimitri. Un alt strigoi — o femeie pe care n-o cunoşteam — se alătură confruntării. Mi-am smucit ţepuşa din trupul Galinei şi am început să mă retrag încetişor spre fereastră, sperând că n-o să atrag prea multă atenţie. Inima mă purta spre Dimitri. Era în inferioritate numerică. Dac-aş fi putut să-i împrumut şi puterea mea, să-l ajute în luptă...

Dar, fireşte, puterea mea era pe cale de dispariţie. Încă suferearn de pe urma atâtor zile cu muşcături de vampir şi pierderi de sânge. Mă bătusem astă-seară cu doi strigoi şi omorâsem unul cu adevărat puternic. Asta fusese fapta mea bună, eliminarea ei de pe lumea asta. Următoarea pe care puteam s-o fac era să plec şi să-i las pe strigoii aceia să-l nimicească pe Dimitri. Supravieţuitorii aveau să rămână fără conducător şi să reprezinte o ameninţare mai mică. Dimitri ar fi fost eliberat din starea asta malefică, iar sufletul lui ar fi putut în sfârşit să se înalţe într-o lume mai bună. Iar eu aveam să supravieţuiesc (speram), după ce ajutasem lumea să scape de alţi strigoi.

Săltându-mă pe pervaz, am privit afară. Era noapte: nu prea grozav. Peretele perpendicular al clădirii nu era, la rândul lui, câtuşi de puţin ideal pentru o coborâre. N-ar fi fost imposibil, dar însemna pierdere de timp. Iar eu nu mai aveam timp. Drept sub fereastră, se zărea un soi de tufiş cu frunzişul dens.

Nu puteam să-l văd clar, aşa că nu-mi rămânea decât să sper că nu era unul de trandafiri, sau de altceva cu ţepi. O săritură de la etajul al doilea nu m-ar fi omorât, totuşi. Probabil că nici nu m-ar fi rănit... prea rău.

Am încălecat pervazul, întâlnindu-i pentru o clipă privirea lui Dimitri, în timp ce era atacat de ceilalţi strigoi. Cuvintele lui mi-au revenit în minte: Nu ezita. Era cea mai importantă lecţie primită de la Dimitri. Numai că nu fusese şi cea dintâi. Cea dintâi fusese despre ceea ce trebuia să fac, în cazul în care eram în inferioritate numerică şi nu mai aveam la dispoziţie alte opţiuni. Fugi.

Venise vremea ca eu să fug.

Aşa că am sărit afară pe fereastră.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Cred că obscenităţile care mi-au ieşit pe gură în clipa în care am aterizat ar fi fost uşor de înţeles de vorbitorii oricărei limbi. A durut.

Tufişul nu era nemaipomenit de înţepător sau de tăios, dar nici moale nu putea fi considerat, oricât de departe ai fi mers cu imaginaţia. Mi-a amortizat oarecum căderea, deşi n-a putut să-mi împiedice glezna să se sucească sub mine. „Rahat!”, am scrâşnit printre dinţii încleştaţi, ridicându-mă în picioare. Categoric, Rusia mă făcea să înjur, nu glumă. Mi-am încercat glezna, lăsându-mi greutatea pe ea, şi am simţit un junghi de durere, dar nimic din ceea ce n-aş fi putut suporta. Doar o luxaţie, slavă Domnului. Glezna nu era fracturată, iar eu păţisem altele şi mai rele. Totuşi, avea să-mi încetinească evadarea.

M-am îndepărtat şchiopătând de tufiş, străduindu-mă să-mi grăbesc pasul şi să nu iau în seamă durerea. În faţa mea se întindea acel tâmpit labirint din gard viu care mi se păruse atât de fain cu două nopţi în urmă. Cerul era înnorat, dar mă îndoiam că lumina lunii mi-ar fi facilitat în vreun fel orientarea. Nici gând să pot înfrunta balamucul ăla frunzos. Trebuia să-i dau de capăt şi să ies pe-acolo.

Din nefericire, după ce am dat roată clădirii, am descoperit tristul adevăr: gardul viu se întindea peste tot. Înconjura moşia ca un soi de şanţ de apărare medieval. Partea cea mai supărătoare era alta: mă îndoiam că Galina s-ar fi gândit măcar să-l planteze în scopuri de apărare. Probabil, o făcuse din acelaşi motiv pentru care-şi împânzise coridoarele cu candelabre şi cu tablouri vechi: pentru că era şic.

Ei bine, asta însemna că nu era nimic de făcut. Am ales la întâmplare o deschizătură a labirintului şi am pornit pe drumul meu întortocheat. Habar n-aveam încotro să merg, nu-mi făcusem vreo strategie salvatoare. Umbrele pândeau pretutindeni, şi deseori nu observam fundăturile până când nu dădeam cu nasul de ele. Tufişurile erau îndeajuns de înalte încât, imediat cum m-am îndepărtat un pic prin labirint, să pierd complet din vedere vârful clădirii. Dac-aş fi putut s-o iau ca punct de reper, poate c-aş fi reuşit să mă deplasez măcar în linie dreaptă... sau aproape dreaptă.

Aşa, nu eram întru totul convinsă că nu mă întorceam înapoi, sau că nu mă roteam în cerc, sau mai ştiu eu cum. La un moment dat, am fost destul de sigură că am trecut pe lângă acelaşi spalier cu iasomie pentru cea de-a treia oară. Am încercat să-mi amintesc de poveştile pe care le citisem, cu unii care se orientau prin labirinturi. Oare de ce se foloseau? De firimituri de pâine? De gheme de sfoară? Nu mai ştiam, şi cu cât trecea mai mult timp, iar glezna mi se umfla mai rău, începeam să-mi pierd curajul. Omorâsem un strigoi în starea mea de slăbiciune, dar nu eram în stare să scap de o grămadă de tufişuri. Jenant, pe bune.

— Roza!

Vocea pluti din depărtare, purtată de vânt, făcându-mă să încremenesc. Nu era posibil. Dimitri. Scăpase cu viaţă.

— Roza, ştiu că eşti acolo, strigă el. Îţi simt mirosul.

Aveam eu o senzaţie că blufează. Nu era suficient de aproape încât să simt greaţa, iar cu tot parfumul acela încărcat al florilor, mă îndoiam că putea să mă adulmece, deocamdată... chiar dacă transpiram din belşug. Încerca să mă momească, astfel încât să-mi trădez poziţia.

Cu o hotărâre reînnoită, m-am îndreptat spre următoarea cotitură a tufişurilor, rugându-mă să fi găsit ieşirea. OK, Doamne, mi-am zis în gând. Scoate-mă de-aici şi o să încetez cu codelile mele legate de mersul la biserică. M-ai ajutat să scap astă-seară de o haită de strigoi. Adică, să-l prind pe ăla între uşi a fost o chestie care n-ar fi trebuit să-mi iasă, aşa că e clar că Tu ai fost la comandă. Fă să ies de-aici, şi-o să... nu ştiu. Să donez banii de la Adrian în folosul săracilor. Să mă botez. Să intru la mănăstire. Adică, nu. Asta, ultima, nu se pune.

Dimitri continua să mă sâcâie.

— N-o să te omor, dacă te predai de bunăvoie. Ai doborât-o pe Galina pentru mine, aşa că eu sunt

şeful acum. Înlocuirea ei s-a petrecut un pic mai devreme față de program, dar asta nu-i o problemă. Sigur, acum n-au mai rămas prea mulți pe care să-i conduc, dacă tot au murit şi Nathan şi ceilalți. Dar şi asta se poate rezolva.

Incredibil. Chiar scăpase cu viață, oricât de puține şanse ar fi avut. O mai zisesem şi altădată, şi vorbisem serios: fie viu, fie mort viu, iubirea vieții mele era un tip redutabil. În mod normal, n-ar fi avut cum să-i înfrângă pe cei trei... şi totuşi, până la urmă... îl mai văzusem şi altădată înfruntând sorți nebunesc de potrivnici. Şi, era cât se poate de clar, faptul că se afla aici îi dovedea capacitățile.

Poteca din fața mea se bifurca, aşa că am ales la întâmplare drumul din dreapta. Se întindea prin beznă, aşa că am oftat uşurată. Punct pentru mine. Cu toate comentariile lui vioaie, ştiam că şi Dimitri înainta prin labirint, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Şi, spre deosebire de mine, el cunoştea potecile şi ştia unde se găseşte ieşirea.

— Nu sunt supărat pe tine nici pentru că m-ai atacat. Şi eu aş fi făcut la fel, dac-aş fi fost în locul tău. Nu e decât un motiv în plus pentru ca noi doi să fim împreună.

Următoarea mea cotitură mă conduse într-o fundătură plină de volbură cățărătoare. Mi-am păstrat înjurăturile pentru mine şi am făcut cale-ntoarsă.

— Totuşi, eşti încă periculoasă. Dac-o să te găsesc, probabil c-o să fiu nevoit să te omor. N-aş vrea, dar încep să cred că n-avem loc amândoi pe lumea asta. Vino la mine de bunăvoie, şi-o să te trezesc. O să stăpânim împreună peste imperiul Galinei.

Aproape că-mi venea să râd. N-aş fi putut să-l găsesc, ca să mă duc la el de „bunăvoie”, nici să fi vrut, într-un balamuc ca ăla. Dac-aş fi avut un astfel de talent, mai degrabă aş fi...

Stomacul mi se învolbură un pic. O, nu. Dimitri se apropia. Oare ştia deja unde sunt? Încă nu înțelegeam pe deplin corelația existentă între intensitatea greții şi distanță, dar nu mai conta. El era prea aproape, şi punct. Cât de aproape i-ar fi trebuit să ajungă ca să-mi simtă mirosul? Ca să-mi audă paşii prin iarbă? Fiecare secundă îl aducea tot mai aproape de reuşită. De îndată ce-mi lua urma, eram mâncată. Inima începu să-mi gonească şi mai tare — dacă mai era posibil, în acel moment — iar adrenalina revărsată în mine îmi amorți durerea din gleznă, chiar dacă luxația continua să-mi încetinească mersul.

Încă o fundătură mă obligă să fac stânga-mprejur, dar mă străduiam să mă liniştesc, ştiind că panica m-ar fi făcut neglijentă. Şi, în tot acest timp, greața aceea continuă să crească exponențial.

— Chiar dacă ieşi de-aici, unde-o să te duci? strigă el. Suntem în mijlocul pustietății!

Vorbele lui erau ca otrava, infiltrându-mi-se prin piele. Dacă m-aş fi concentrat asupra lor, frica m-ar fi biruit şi aş fi cedat. M-aş fi făcut ghem şi l-aş fi aşteptat să vină după mine, şi n-aveam niciun motiv să cred că m-ar fi lăsat în viață. Aşa că viața mea s-ar fi putut sfârşi în următoarele câteva minute.

O cotitură la stânga mă conduse până în fața încă unui zid din frunze verzi, lucioase. L-am evitat repede şi am pornit în direcția opusă, unde am văzut... câmpul.

Lungi, vaste întinderi de pajişte se întindeau în fața mea, făcând loc în depărtare şi unor copaci răzleți. Împotriva tuturor aşteptărilor, reuşisem să ies. Din nefericire, greața devenise acum puternică. Fiind atât de aproape, sigur ştia unde sunt. Am privit încordată în jur, dându-mi seama de adevărul cuvintelor lui. Unde-aş fi putut să mă duc? Habar n-aveam nici măcar unde eram.

Acolo. În stânga mea, am văzut ştearsă licărire purpurie la orizont, cea pe care o observasem alaltăieri noapte. Atunci, nu-mi dădusem seama despre ce era vorba, însă acum ştiam. Erau luminile oraşului, cel mai probabil ale Novosibirskului, din moment ce banda Galinei acolo îşi săvârşea majoritatea isprăvilor. Şi chiar să nu fi fost Novosibirsk, oricum era civilizația. Acolo puteam să găsesc oameni. Adăpost. Puteam să găsesc ajutor.

M-am lansat în cea mai rapidă goană de care eram în stare, cu tălpile bătând energic pământul. Nici măcar adrenalina nu putea să-mi estompeze un impact atât de puternic, aşa că durerea îmi săgeta piciorul la fiecare pas. Respirația îmi era greoaie şi neregulată, iar ceilalți muşchi mi-i simțeam încă slăbiți după toate cele prin care trecusem. Chiar şi având o țintă, tot ştiam că oraşul era la destui kilometri depărtare.

Şi, în tot acest timp, greața sporea, şi iar sporea. Dimitri era aproape. Sigur ieşise până acum din labirint, dar nu puteam risca să privesc înapoi. Nu făceam decât să alerg spre licărirea aceea purpurie

de la orizont, chiar dacă asta însemna că trebuia să pătrund printr-un pâlc de copaci. Poate, poate că-mi vor oferi un paravan. Eşti proastă, îmi şopti o voce interioară. N-ai unde să te ascunzi de el.

Ajungând la subţiratica linie a copacilor, am încetinit doar un pic, gâfâind după aer şi rezemându-mă de un trunchi zdravăn, în sfârşit, am îndrăznit să privesc înapoi, dar n-am văzut nimic. Casa strălucea în depărtare, înconjurată de întunecimea labirintului din gard viu. Stomacul nu mi se simţea mai îngreţoşat, aşa că era posibil să am un oarecare avans faţă de el. Labirintul avea mai multe ieşiri; el nu ştia pe care dintre ele scăpasem.

Momentul meu de răgaz terminându-se, am pornit mai departe, fără să pierd vreo clipă din ochi, printre crengi, slaba licărire a luminilor oraşului. Nu era decât o chestiune de timp ca Dimitri să mă găsească. Glezna mea nu avea să-mi permită să ajung prea departe. Ideea că l-aş putea întrece în fugă mi se părea, încetul cu încetul, tot mai fantezistă. Frunzele căzute toamna trecută foşneau sub paşii mei, dar nu-mi puteam permite să le ocolesc. Nu-mi mai făceam acum griji că m-ar putea adulmeca Dimitri. Oricum, mă trăda zgomotul.

— Rose! Îţi jur că nu e prea târziu.

Pac! Vocea venea de aproape. Am privit în jur, disperată. Nu puteam să-l văd, dar dacă tot mai striga după mine, era foarte probabil ca nici el să nu mă fi văzut. Negura luminoasă a oraşului îmi era încă steaua călăuzitoare, dar între mine şi ea se aflau copacii şi bezna. Deodată, îmi veni în minte cineva cu totul neaşteptat. Tasha Ozera. Era mătuşa lui Christian, o ţipă absolut formidabilă, una dintre promotoarele ideii ca moroii să fie învăţaţi cum să lupte împotriva strigoilor.

„Putem să ne retragem, şi să ne tot retragem, lăsându-ne înghesuiţi într-un cotlon pentru totdeauna”, spusese ea odată. „Sau putem să ieşim la iveală şi să întâmpinăm duşmanul în momentul şi în locul ales de noi. Nu de ei.”

OK, Tasha, mi-am zis. Hai să vedem dacă sfatul tău mă duce la moarte.

Privind în jur, am găsit un copac la ale cărui crengi puteam să ajung. Vârându-mi ţepuşa în buzunar, m-am prins de creanga cea mai de jos şi m-am săltat pe ea. Glezna mea a protestat tot timpul, dar lăsând deoparte problema aceasta, aveam la dispoziţie suficiente crengi încât să-mi găsesc puncte de sprijin solide pentru mâini şi pentru picioare. M-am tot căţărat până când am găsit o cracă groasă, masivă, care m-am gândit că mi-ar putea suporta greutatea. M-am suit pe ea, ţinându-mă aproape de trunchi şi încercând cu prudenţă rezistenţa crengii. Ţinea. Atunci, mi-am scos ţepuşa din buzunar şi am aşteptat.

După cam un minut, am auzit un slab foşnet de frunze, semn că Dimitri se apropia. Făcea mult mai puţin zgomot decât mine. Silueta lui înaltă şi întunecată îmi apăru în vedere, ca o sinistră umbră a nopţii. Se mişca foarte încet, foarte precaut, lăsându-şi privirea să rătăcească pretutindeni, şi nu mă îndoiam că şi celelalte simţuri îi funcţionau la fel de bine.

— Roza... Vorbea încet.

— Ştiu că eşti aici. Nu ai nicio şansă să scapi cu fuga. Nicio şansă să te ascunzi.

Privirea îi era fixată la mică înălţime. Credea că m-am ascuns în spatele unui copac, sau că stau ghemuită la pământ, încă vreo câţiva paşi. Atât aveam nevoie de la el. Strânsă pe ţepuşă, mâna începuse să-mi transpire, dar n-aveam cum să mă şterg. Stăteam încremenită, atât de încremenită, încât nu îndrăzneam nici măcar să respir.

— Roza...

Vocea lui îmi dezmierda pielea, rece şi ucigătoare. Cercetând încă împrejurimile, Dimitri mai făcu un pas înainte. Apoi, încă unul. Şi încă unul.

Am impresia că i-a trecut prin minte să-şi ridice privirea chiar în clipa în care am sărit. Corpul mi s-a izbit de al lui, doborându-l pe spate la pământ. Imediat, a încercat să mă azvârle de pe el, tocmai în timp ce încercam să-i străpung inima cu ţepuşa. Semnele extenuării şi ale luptei se vedeau peste tot la el. Înfrângerea celorlalţi strigoi îşi ceruse preţul, deşi mă îndoiam că eu aş fi fost într-o formă mai bună. Ne-am pornit lupta corp la corp şi, la un moment dat, am reuşit să-i brăzdez obrazul cu ţepuşa. A scos un mârâit de durere, dar şi-a păstrat pieptul bine protejat. Acolo, vedeam locul în care-i sfâşiasem cămaşa, atunci când îl străpunsesem prima dată. Rana se lecuise deja.

— Tu. Eşti. Uluitoare, zise, cuvintele fiindu-i încărcate atât de mândrie, cât şi de furia bătăliei.

Nu mai aveam suficientă energie pentru o replică. Singura mea ţintă era inima lui. M-am zbătut să

rămân deasupra şi, în sfârşit, ţepuşa mea i-a străpuns pieptul... numai că el s-a mişcat prea iute. Mi-a îndepărtat mâna dintr-o lovitură înainte să-i pot înfige ţepuşa până la capăt. În acelaşi timp, m-a şi azvârlit de pe el. Am zburat la câţiva paşi mai încolo, din fericire fără să mă izbesc de vreun copac. M-am ridicat precipitată, ameţită, şi l-am văzut venind spre mine. Era iute... dar nu la fel de iute pe cât fusese în luptele anterioare. Aveam să ne sinucidem, încercând să ne ucidem reciproc.

Acum îmi pierdusem avantajul, aşa că am fugit să mă ascund printre copaci, ştiindu-l că vine imediat în urma mea. Eram sigură că putea să mă întreacă în fugă, dar dacă reuşeam să adun un cât de mic avans, atunci era posibil să-mi asigur un alt loc bun pentru atac şi să încerc să...

— Aaah!

Ţipătul îmi răsună prin noapte, vibrând prin tăcerea beznei. Piciorul îmi fugise de sub mine, şi acum lunecam în viteză pe o coastă abruptă, incapabilă să mă opresc. Copaci erau puţini, însă pietrele şi incomoda mea poziţie făceau din căderea aceea una dureroasă, cu atât mai mult cu cât eram îmbrăcată în rochia de lână. Cum de izbuteam să-mi păstrez ţepuşa, asta mă depăşea. M-am izbit cu brutalitate de pământul de jos, am izbutit să mă ridic în picioare pentru scurt timp, după care m-am împiedicat imediat şi am căzut... în apă.

Am făcut ochii mari, privind în jur. În replică, luna s-a zgâit la mine printre nori, aruncând suficientă lumină încât să-mi înfăţişeze imensa întindere de apă întunecată, iute curgătoare, din faţa mea. Am rămas cu gura căscată în faţa priveliştii, complet dezorientată, după care am întors capul în direcţia oraşului. Acesta era Obi, fluviul care curgea prin Novosibirsk. Apa se îndrepta direct spre oraş. Aruncând o privire înapoi, l-am zărit pe Dimitri stând pe muchia falezei. Spre deosebire de unii dintre noi, se pare că el avusese grijă unde calcă. Ori asta, ori urletul meu i-o fi vândut pontul că era ceva în neregulă.

Nu i-ar fi trebuit, totuşi, decât cel mult un minut ca să ajungă în fugă la mine. Mi-am întors privirea în partea cealaltă, apoi drept înainte. OK. Apă curgătoare rapidă. Posibil, adâncă. Foarte lată. Mă scutise de presiunea asupra gleznei, dar şansele mele de a scăpa fără să mă înec nu mă entuziasmau deloc. În legende, vampirii nu puteau să traverseze apele. Mamă, aş fi vrut eu! Imaginaţie pură.

M-am întors spre stânga mea şi abia am apucat să zăresc o umbră întunecată deasupra apei. Un pod? Era cea mai bună şansă de care dispuneam. Am ezitat un pic până să mă îndrept într-acolo: aveam nevoie ca Dimitri să pornească spre mine. Nu aveam de gând s-o rup la fugă şi să-i dau voie să mă urmărească la pas, acolo, pe faleză. Aveam nevoie de acel timp pe care m-ar fi ajutat să-l câştig coborârea lui la vale. Aşa. A făcut un pas în jos, pe pantă, iar eu am ţâşnit de-a lungul malului, fără să privesc înapoi. Podul se apropia tot mai mult de mine, şi astfel, mi-am dat seama cam cât era de înalt. Calculasem greşit din locul în care aterizasem. Iar pantele din jurul podului urcau tot mai mult, pe măsură ce înaintam în aval. Mă aştepta o ascensiune tare afurisită.

Nicio problemă. Puteam să-mi fac mai târziu griji în privinţa asta... mai precis, cam peste treizeci de secunde, fiindcă probabil de atât va avea nevoie Dimitri ca să mă prindă din urmă. Şi-aşa, îi auzeam tălpile plescăind prin apa mică de la mal, sunetul apropiindu-se din ce în ce mai mult. Măcar dac-aş fi putut să ajung la pod, măcar dac-aş fi putut să ajung pe un teren mai înălţat, şi de cealaltă parte...

Greaţa năvăli peste mine. O mână mă prinse de poalele hanoracului, smucindu-mă înapoi. Am căzut peste Dimitri şi am început imediat să mă lupt cu el, încercând să mă eliberez. Dar, Dumnezeule, eram atât de obosită... Fiecare bucăţică din mine mă durea şi, oricât ar fi fost el de sleit, eu eram şi mai rău.

— Încetează! urlă el, prinzându-mă de ambele braţe. Nu înţelegi? N-ai cum să câştigi!

— Atunci, omoară-mă!

M-am zvârcolit, însă îmi strângea cu prea multă putere antebraţele şi, chiar dacă mai aveam ţepuşa în mână, tot nu puteam să fac nimic cu ea.

— Ai zis c-o să mă omori dacă nu mă predau de bunăvoie. Ei bine, ghici! N-am făcut-o. N-o s-o fac. Aşa că, termină-ţi treaba.

Lumina aceea fantomatică a lunii îi căzu peste faţă, ştergând fireştile umbre şi făcându-i tenul să pară alb ca varul pe fundalul nopţii. Era ca şi cum lumea ar fi fost pustiită de toate culorile. Ochii lui

se vedeau doar întunecați, însă în mintea mea, dogoreau ca focul. Înfățișarea îi era rece şi calculată.

Nu e Dimitri al meu.

— Mi-ar fi foarte greu să te omor, Rose, zise el. Asta nu e de ajuns.

Nu eram chiar atât de convinsă. Încă ținându-mă în strânsoarea aceea indestructibilă, se aplecă spre mine. Avea să mă muşte. Colții aceia aveau să-mi străpungă pielea, iar el, să mă prefacă într-un monstru asemeni lui, sau să bea până când mă omora. Fie aşa, fie altminteri, tot aş fi fost prea drogată şi prea amețită încât să-mi mai dau seama. Persoana care fusese până acum Rose Hathaway avea să părăsească lumea asta fără ca măcar s-o ştie.

O panică pură mă străbătu... chiar dacă părticica din mine care se afla încă sub efectele sevrajului plângea de mama focului după încă o porție din acele minunate endorfine. Nu, nu. Nu puteam să permit una ca asta. Fiecare nerv din mine parcă luă foc, tresăltând pentru defensivă, pentru atac, pentru orice... orice ar fi putut împiedica deznodământul. Nu aveam să mă las transformată. Nu puteam să mă las transformată. Îmi doream cu atâta ardoare să fac ceva prin care să mă salvez, întreaga mea ființă era mistuită de acest imbold. Puteam s-o şi simt, gata să explodeze, gata să...

Mâinile mele puteau să se atingă între ele, dar nu şi pe Dimitri. După ceva manevre, mi-am folosit degetele de la mâna stângă ca să smulg inelul de la Oksana. Mi-a căzut de pe deget, tocmai în mâl, exact în clipa în care colții lui Dimitri îmi atingeau pielea.

Parcă s-ar fi produs o explozie nucleară. Fantomele şi spiritele pe care le chemasem în drum spre Baia năvăliră între noi. Erau pretutindeni, diafane şi luminiscente, în nuanțe de verde-pal, de albastru, de galben şi de argintiu. Îmi azvârlisem deoparte toate barierele protectoare, mă lăsasem pradă emoțiilor mele, într-un fel de care nu fusesem capabilă atunci când mă prinsese Dimitri prima dată. Puterile tămăduitoare ale inelului mă ținuseră în frâu până acum, cu chiu, cu vai, dar gata cu asta! Nu mai existau acum bariere în fața puterilor mele.

Dimitri făcu un salt înapoi, cu ochii mari. Aidoma strigoiului de pe drum, începu să-şi agite brațele, alungând spiritele ca pe țânțari. Dar mâinile lui treceau doar prin ele, fără vreun efect. Și atacul lor era, mai mult sau mai puțin, ineficient. Ele nu puteau să-i aducă vreo vătămare fizică, dar îi puteau afecta mintea, şi erau al naibii de derutante. Cum spusese Mark? Morții îi detestă pe morții vii. Și, după felul în care roiau fantomele acestea în jurul lui Dimitri, era clar că avusese dreptate.

A făcut un pas înapoi, scrutând pământul din fața mea. Iată-l. Inelul sclipea spre mine dintr-o băltoacă. M-am aplecat şi l-am ridicat, după care am luat-o la fugă, lăsându-l pe Dimitri în voia sorții. Nu pot să spun chiar că țipa, dar oricum scotea tot felul de sunete oribile. Zgomotele acelea mă sfâşiau, dar îmi continuam drumul, alergând spre pod. Am ajuns la el într-un minut, cu aproximație. Era tot atât de înalt pe cât mă temusem că avea să fie, însă rezistent şi bine clădit, chiar dacă îngust. Era genul acela de pod de la țară, pe care nu putea să-l traverseze decât o singură maşină o dată.

— Pân-aici mi-a fost, am bombănit, privind în sus spre țărm. Nu numai că era mai înalt decât cel de pe care căzusem, era şi mai abrupt. Mi-am vârât în buzunar inelul şi țepuşa, după care mi-am ridicat brațele, înfigându-le în pământ. Aveam să mă târăsc şi să mă cațăr în acelaşi timp. Glezna mea beneficia de o mică păsuire; acum, era vorba doar despre forța părții superioare a corpului. Totuşi, în timp ce mă cățăram, am început să observ ceva. Slabe fulgere în câmpul vizual periferic. Impresia că zăresc chipuri, şi cranii. Şi o durere care-mi zvâcnea spre ceafă.

O, nu! Şi asta mi se mai întâmplase. În starea asta de panică, nu puteam să-mi mențin barierele cu care obişnuiam să-i țin pe morți departe de mine. Acum, însă, fantomele se apropiau, mai degrabă curioase, decât agresive. Dar, pe măsură ce numărul lor creştea, deveneau tot atât de derutante ca şi ceea ce înfrunta acum Dimitri.

Nu puteau să-mi facă vreun rău, dar mă speriau de moarte, iar caracteristica migrenă care le însoțea începea să-mi producă ameţeală. Aruncând o privire înapoi spre el, am văzut ceva uluitor. Dimitri venea încă. Era, într-adevăr, un zeu, un zeu care aducea moartea tot mai aproape la fiecare pas. Fantomele mai roiau în jurul lui ca un nor, însă el tot reuşea să înainteze, pas cu pas, cu toată durerea chinuitoare. Întorcându-mi la loc capul, mi-am continuat ascensiunea, ignorându-mi pe cât îmi stătea în puteri luminoşii însoțitori.

În cele din urmă, am ajuns în vârful țărmului şi am păşit, împleticindu-mă, pe pod. Abia mă mai țineam pe picioare, atât de slăbiți îmi erau muşchii. Am mai făcut câțiva paşi, după care m-am

prăbuşit pe coate şi în genunchi. Tot mai multe spirite se roteau în jurul meu, iar capul mi-l simţeam gata să explodeze. Dimitri îşi continua încă lenta înaintare, dar deocamdată era departe de ţărm. Am încercat să mă ridic din nou în picioare, folosindu-mă ca sprijin de balustradele podului, dar n-am reuşit. Gratiile aspre mi-au julit gambele goale.

— Fir-ar să fie!

Ştiam ce trebuia să fac ca să mă salvez, deşi deznodământul putea foarte bine să aducă şi propria-mi moarte. Cu o mână tremurătoare, m-am căutat în buzunar şi am scos de-acolo inelul. Tremuram atât de rău, încât eram sigură c-o să-l scap.

Nu ştiu cum, am reuşit să-l ţin bine, ba chiar să mi-l strecor pe deget. Un mic val de căldură a început să radieze din el prin mine, şi am simţit cum un pic de stăpânire începe să mi se aşeze la locul ei. Din nefericire, fantomele erau tot acolo.

Urmările acelei frici, fie de moarte, fie de transformarea în strigoi, erau încă în mine, însă acum se mai atenuaseră, fiindcă nu mai eram într-o primejdie iminentă. Simţindu-mă mai puţin instabilă, mi-am căutat barierele şi dispozitivele de apărare pe care de obicei le menţineam ridicate, străduindu-mă cu disperare să le trântesc la locul lor şi să-mi alung vizitatorii.

— Plecaţi, plecaţi, plecaţi, am şoptit, închizându-mi strâns ochii. Efortul mi se părea egal cu mutarea unui munte, a unui imposibil obstacol, pentru care nimeni nu avea suficientă forţă. Despre acest fapt mă prevenise Mark, spunându-mi că nu trebuia să fac asta. Morţii reprezentau un puternic aliat, însă odată chemaţi, era greu să te mai debarasezi de ei. Cum zisese el? Cei care dansau pe marginea prăpastiei întunericului şi a nebuniei n-ar trebui să rişte aşa ceva. Plecaţi! am strigat, aruncându-mi şi ultima fărâmă de energie în acest cuvânt.

Una câte una, fantomele din jurul meu dispărură. Simţeam cum lumea mi se reaşează în ordinea firească. Doar că, atunci când mi-am coborât privirea, am constatat că fantomele îl lăsaseră şi pe Dimitri în pace... aşa cum şi bănuisem. Şi, uite-aşa, el se pusese din nou în mişcare.

— Fir-ar să fie!

Probabil, expresia morţii pentru mine.

De data aceasta, am reuşit să mă ridic în picioare în timp ce el alerga pe pantă. Din nou, era mai lent ca de obicei... dar tot mai mult decât suficient de rapid. Am început să bat în retragere, fără să-mi dezlipesc ochii de el. Descotorosirea de fantome îmi dăduse mai multă energie, dar nu şi câtă mi-ar fi trebuit ca să scap. Dimitri câştigase.

— Încă un efect al atingerii umbrei? mă întrebă, punând piciorul pe pod.

— Mda, i-am răspuns, înghiţindu-mi nodul din gât. Se vede treaba că fantomelor nu le place de strigoi.

— Nici ţie nu păreau să-ţi placă prea mult.

Am mai făcut un pas încet înapoi. Unde puteam să mă duc? Imediat cum m-aş fi întors să fug, el ar fi sărit deja pe mine.

— Aşadar, am mers suficient de departe cât să nu mai vrei să mă transformi? l-am întrebat, pe un ton cât de voios îmi era cu putinţă.

Îmi adresă un zâmbet pieziş, strâmb.

— Nu. Abilităţile tale, datorate atingerii umbrei, îşi au foloasele lor... Mare păcat că vor dispărea când vei fi trezită.

Aşa. Planul lui rămânea acelaşi. Oricât de mult l-aş fi înfuriat, el tot voia să mă păstreze lângă el, pe vecie.

— Tu n-o să mă trezeşti, i-am zis.

— Rose, n-ai cum să...

— Nu.

M-am căţărat pe balustrada podului, trecându-mi un picior pe deasupra ei. Ştiam ce trebuia să se întâmple acum. L-am văzut încremenind.

— Ce faci?

— Ţi-am spus. O să mor înainte să devin strigoi. N-o să fiu ca tine, sau ceilalţi. Nu vreau asta. Nici tu n-ai vrut-o, odată ca niciodată.

Îmi simţeam faţa îngheţată în bătaia vântului nopţii, ca urmare a lacrimilor care-mi curgeau pe

furiş pe obraji.

Mi-am săltat şi celălalt picior dincolo de balustradă şi mi-am încordat privirea spre apa care curgea în viteză. Eram la o înălțime mai mare decât două etaje. Impactul cu apa avea să fie unul dur, şi chiar dac-aş fi supraviețuit căderii, tot n-aş fi avut destulă energie încât să înot contra curentului şi să ajung la mal. În timp ce priveam, meditând la moarte, gândul mi-a zburat la ziua în care stătusem, împreună cu Dimitri, pe bancheta din spate a unui SUV, discutând chiar subiectul acesta.

Era prima oară când stăteam unul lângă celălalt, şi orice punct în care ni se atingeau corpurile îl simțeam cald şi minunat. Mirosea bine — acel miros, acel miros de viu nu mai exista acum, mi-am dat seama — şi era mai relaxat ca de obicei, gata să zâmbească. Vorbiserăm despre ceea ce însemna să fii viu şi să ai deplină stăpânire asupra propriului suflet... şi despre ceea ce însemna să devii un mort viu, să-ți pierzi iubirea şi lumina vieții şi pe toți cei pe care i-ai cunoscut. Ne priviserăm în ochi şi căzuserăm de acord că moartea era de preferat față de o astfel de soartă.

Privindu-l acum pe Dimitri, eram nevoită să-mi mențin părerea.

— Rose, nu face asta.

În glasul lui am simțit o panică autentică. Dacă mă scăpa peste balustradă, mă pierdea. Nu mai ajungeam strigoi. Nu mai puteam fi trezită. Dacă voia să mă transforme, trebuia să mă ucidă, bându-mi sângele, şi apoi să mă alimenteze cu sângele lui. Dacă aş fi sărit, apa ar fi fost cea care m-ar fi ucis, nu pierderea sângelui. Aveam să fiu moartă de-a binelea până să mă găsească el în apă.

— Te rog, insistă. Chiar avea în voce o nuanță tânguitoare, care mă ului. Mă făcu să mi se strângă inima. Îmi amintea prea mult de Dimitri cel viu, de cel care nu fusese un monstru. De cel care ținea la mine, de cel care mă iubea, de cel care credea în mine şi cel care făcuse dragoste cu mine. Dimitri, cel din fața mea, cel care nu era niciunul dintre toți aceştia, făcu doi paşi prudenți înainte, după care se opri din nou. Avem nevoie să fim împreună, mai zise.

— De ce? l-am întrebat, încetişor. Vântul îmi spulberă cuvintele, dar el tot le auzi.

— Pentru că te vreau.

I-am adresat un zâmbet trist, întrebându-mă dacă-l voi revedea vreodată pe tărâmul celor morți.

— Răspuns greşit, i-am zis. Şi m-am lăsat să cad.

Dar iată-l imediat lângă mine, sprintând cu acea demențială viteză a strigoilor, în timp ce-mi începeam căderea. Se întinse şi mă prinse de un braț, trăgându-mă înapoi spre balustradă. Mă rog, trăgându-mă pe jumătate peste balustradă. Doar o parte a corpului îmi trecu dincolo; cealaltă rămase încă atârnată deasupra râului.

— Nu te mai lupta cu mine! ceru el, încercând să mă tragă de brațul de care mă prinsese.

El însuşi era acum într-o poziție precară, călare pe balustradă, străduindu-se să se aplece destul încât să mă poată apuca şi ține mai bine.

— Dă-mi drumul! am urlat la el.

Însă el era prea puternic, aşa că izbuti să mă salte în cea mai mare parte peste balustradă, destul cât să nu mai fiu întru totul în pericol să cad din nou.

Vedeți, aici era problema. În clipa aceea de dinainte să mă las să cad, îmi aşteptasem cu adevărat moartea. Ajunsesem să mă împac cu ea şi s-o accept. Cu toate acestea, mai ştiam şi că Dimitri va proceda exact aşa. Era, pur şi simplu, prea iute şi prea priceput. Şi tocmai acesta era motivul pentru care-mi păstrasem țepuşa în cealaltă mână, care atârna liberă. L-am privit drept în ochi.

— O să te iubesc mereu.

După care i-am înfipt țepuşa în piept.

N-a fost o lovitură atât de precisă pe cât mi-ar fi plăcut, mai ales la câtă îndemânare avea în privința eschivelor. M-am luptat să-i împlânt țepuşa cât mai adânc, până în inimă, neştiind precis dacă puteam s-o fac dintr-un astfel de unghi. Deodată, zbaterile lui încetară. Ochii mă priviră fix, uimiți, iar buzele i se desfăcură, aproape ca pentru un zâmbet, chiar dacă unul sinistru şi chinuit.

— Asta ar fi trebuit să spun... rosti, cu ultima suflare. Acestea au fost ultimele lui cuvinte.

Tentativa lui eşuată de evitare a țepuşei îl făcuse să-şi piardă echilibrul pe balustradă. Puterile magice ale țepuşei facilitară restul, amețindu-l şi amorțindu-i reflexele.

Dimitri se prăbuşi.

A fost cât pe-aci să mă ia cu el, însă am reuşit în ultima clipă să mă smulg din strânsoarea lui şi să

mă agăţ de balustradă. Se prăbuşi prin beznă... jos, tot mai jos, în întunecimea fluviului Obi. O clipă mai târziu, dispăru din vedere.

Am privit după el, întrebându-mă dacă aveam să-l zăresc în apă, încordându-mi vederea cât puteam. Dar nu l-am văzut. Fluviul era prea întunecat şi prea departe. Norii se întoarseră în faţa lunii, şi bezna acoperi din nou totul. Pentru o clipă, cum stăteam aşa, privind în jos şi dându-mi seama de ceea ce făcusem, am vrut să mă azvârl după el, fiindcă în mod sigur n-aş mai fi putut să trăiesc de-acum încolo.

Ba trebuie să trăieşti. Vocea mea interioară era mult mai calmă şi mult mai încrezătoare decât ar fi trebuit. Vechiul Dimitri ar fi vrut să trăieşti. Dacă l-ai iubit cu adevărat, atunci trebuie să-ţi continui viaţa.

Cu respiraţia tremurată, m-am căţărat peste balustradă şi am ajuns din nou cu picioarele pe pod, rămânând surprinsă de cât îi eram de recunoscătoare pentru siguranţa pe care mi-o oferea. Nu ştiam cum aveam să mă descurc cu viaţa, dar ştiam că-mi doream să trăiesc. Nu m-aş fi simţit pe deplin sigură până când n-aş fi ajuns pe pământ solid, aşa că, deşi corpul parcă mi se desfăcea în bucăţele, am început să trec podul, pas cu pas. Ajungând de cealaltă parte, aveam de ales. Să urmez fluviul, sau drumul? Se îndepărtau puţin unul faţă de celălalt, dar până la urmă se îndreptau amândouă în direcţia din care se zăreau luminile oraşului. Am optat pentru drum. Nu-mi mai doream să văd fluviul prin apropiere. Nu voiam să mă mai gândesc la ceea ce tocmai se întâmplase. Nu puteam să mă gândesc. Creierul meu refuza. Mai întâi, fă-ţi griji pentru cum să rămâi în viaţă. Abia pe urmă gândeşte-te la ce-o să faci cu viaţa.

Drumul, deşi evident unul de ţară, era neted şi bătătorit şi prielnic pentru o plimbare uşoară... dar numai pentru oricine altcineva. Colac peste pupăză, o ploaie uşoară începu să cadă. Îmi doream întruna să mă aşez şi să mă odihnesc, să mă fac ghem şi să nu mă mai gândesc la nimic. Nu, nu, nu. Lumina. Trebuia să merg către lumină. Gândul acesta aproape că mă făcu să râd în gura mare. Era nostim, pe bune. Parc-aş fi fost cineva tocmai ieşit dintr-o moarte clinică. Apoi, chiar am râs.

Toată noaptea asta fusese plină de stări asemănătoare morţii clinice. Iar aceasta fusese cea mai măruntă dintre toate.

Fusese şi cea din urmă, şi, oricât de mult mi-aş fi dorit să ajung în oraş, ştiam că era mult prea departe. Nu-mi dau seama precis cât am mai mers, până când, în sfârşit, am fost nevoită să mă opresc şi să mă aşez. Doar pentru un minut, am hotărât. O să mă odihnesc timp de un minut, după care merg mai departe. Trebuia să merg mai departe. Dacă, prin cine ştie ce întâmplare demenţială, nu i-aş fi nimerit inima, era posibil ca Dimitri să se caţere pe mal chiar în clipa aceasta. Sau, vreun alt strigoi scăpat cu viaţă ar fi putut să vină după mine, de la moşie.

Şi totuşi, nu m-am ridicat după un minut. Cred că am adormit şi, sinceră să fiu, nu ştiu de cât timp stăteam acolo, când m-au trezit brusc luminile unor faruri. Un automobil îşi încetini mersul şi se opri. Atunci abia am reuşit să mă ridic, încordându-mă în aşteptare.

Dar niciun strigoi nu coborî. În schimb, apăru o fiinţă umană, un bătrân. Mă privi cu atenţie şi rosti ceva pe ruseşte. Am clătinat din cap şi am făcut un pas înapoi. Aplecându-se spre maşină, bătrânul mai spuse ceva şi, o clipă mai târziu, coborî şi o femeie bătrână. Mă privi şi făcu ochii mari, cu compătimire pe faţă. Îmi spuse ceva cu blândeţe şi-mi întinse mâna, cu acea prudenţă pe care o manifeşti atunci când abordezi un animal sălbatic. Am privit-o fix timp de câteva secunde grele, după care am arătat spre orizontul purpuriu.

— Novosibirsk, am zis.

Mi-a urmărit gestul cu ochii, după care a încuviinţat.

— Novosibirsk.

Făcu un semn spre mine, apoi spre automobil.

— Novosibirsk.

Am mai ezitat un pic, dar apoi m-am lăsat condusă de bătrână pe bancheta din spate a automobilului. Ea şi-a scos haina şi a pus-o peste mine, şi atunci am observat că eram leoarcă de ploaie. Cred că arătam ca naiba după toate cele prin care trecusem în noaptea asta. Mare minune că se opriseră. Bătrânul a pornit automobilul, iar mie mi-a trecut prin cap că poate tocmai mă urcasem într-o maşină cu o pereche de asasini în serie. Dar, dacă stăteam să mă gândesc, ce diferenţă ar fi însemnat

față de restul nopții?

Suferința mentală şi cea fizică mă aduceau în pragul leşinului, aşa că, făcând un ultim efort, mi-am umezit buzele şi am mai scos, cu vocea sugrumată, încă o perlă din vocabularul meu rusesc.

— Pazvanit?

Femeia şi-a întors privirea surprinsă spre mine. Nu eram convinsă că nimerisem cuvântul. Poate că tocmai întrebasem de un telefon public, în loc de un telefon mobil — sau poate că întrebasem despre o girafă — dar speram că oricum mesajul avea să fie înțeles. În clipa imediat următoare, bătrâna s-a scotocit prin geantă, după care mi-a întins un telefon mobil. Până şi în Siberia, toată lumea era conectată. Cu mâinile tremurătoare, am format numărul pe care îl memorasem între timp. Îmi răspunse o voce de femeie.

— Alo?

— Sydney? Sunt eu, Rose...

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Nu-l cunoşteam pe tipul pe care l-a trimis Sydney să mă aştepte când am ajuns în Novosibirsk, însă avea acelaşi tatuaj aurit ca şi ea. Avea părul nisipiu şi era trecut de treizeci de ani... şi era, desigur, om. Părea competent şi de încredere, şi, în timp ce eu mă rezemam de automobil, el a început să râdă şi să se converseze cu cuplul de vârstnici ca şi cum ar fi fost cei mai buni prieteni de-o veşnicie. Avea un aer experimentat şi liniştitor, aşa că, foarte curând, începură şi bătrânii să zâmbească. Nu ştiu precis ce le-o fi spus: poate, că eram fiica lui rebelă, sau ceva asemănător, însă în cele din urmă lor li s-au părut argumente suficient de întemeiate încât să mă încredinţeze în mâinile lui. Bănuiesc că din fişa postului de Alchimist făcea parte şi fermecarea celorlalţi.

După plecarea celor doi bătrâni, comportamentul lui se modifică uşor. Nu părea la fel de rece pe cât fusese Sydney la început, dar cu mine nu avea nici râsete, nici glume. Adoptase un ton evident profesional, şi nu m-am putut împiedica să mă gândesc la poveştile cu bărbaţii în negru, cei care făceau curat după întâlnirile cu extraterestrii, astfel încât să menţină lumea în ignoranţă faţă de adevăr.

— Poţi să mergi? m-a întrebat, examinându-mă din cap până-n picioare.

— Nu mi-e clar deocamdată, am replicat.

Dar se dovedi că puteam, chiar dacă nu grozav de bine. Cu ajutorul lui, am ajuns până la urmă într-o casă dintr-o zonă rezidenţială a oraşului. Vedeam ca prin ceaţă şi abia dacă mă mai puteam ţine pe picioare, în momentul acela. Mai erau şi alte persoane pe-acolo, dar n-am avut ochi pentru niciuna. Singurul lucru important pentru mine era dormitorul în care m-a condus cineva. Atunci, mi-am adunat destulă putere cât să mă desprind de braţul care mă sprijinea şi să mă trântesc cu faţa în jos drept în mijlocul patului. Am adormit instantaneu.

M-am trezit în lumina strălucitoare a soarelui care-mi umplea camera, şi în sunetul vocilor care vorbeau în şoaptă. Date fiind toate întâmplările prin care trecusem, nu m-aş fi mirat să-l văd acolo şi pe Dimitri, sau pe Tatiana, sau chiar pe doctoriţa Olendzki, de la Academie. În locul lor, chipul bărbos al lui Abe era cel care mă privea de deasupra, cu toate bijuteriile de pe el scânteind în lumină.

Pentru o clipă, imaginea feţei lui se înceţoşa, şi tot ceea ce mai vedeam în faţa ochilor erau apele întunecate, foarte întunecate... apele care ameninţau să mă ia cu ele. Cele din urmă cuvinte ale lui Dimitri îmi răsunau în cap: Asta ar fi trebuit să spun... înţelesese că voiam să-l aud spunându-mi că mă iubeşte. Ce s-ar fi întâmplat dacă am mai fi avut încă vreo câteva clipe la dispoziţie? Oare ar fi rostit cuvintele acelea? Oare le-ar fi gândit? Şi, oare, ar mai fi contat?

Cu aceeaşi hotărâre pe care mi-o adunasem mai devreme, am despărţit apele care mi se învolburau în minte, poruncindu-mi să las deoparte noaptea trecută cât de mult timp puteam. M-aş fi înecat dacaş fi continuat să mă gândesc la ea. Acum, trebuia să înot. Chipul lui Abe îmi apăru din nou în faţa ochilor.

— Salutare, Zmeule, i-am zis, cu o voce slabă. Cumva, prezenţa lui acolo nu mă surprindea. Sydney era obligată să-şi informeze superiorii despre mine, iar ei, la rândul lor, erau obligaţi să-l informeze pe Abe. Drăguţ din partea ta să te târâi până aici.

Scutură din cap, cu un zâmbet melancolic.

— Cred că mă cam întreci când vine vorba despre furişatul prin ungherele întunecoase. Crezusem că eşti pe drumul de întoarcere în Montana.

— Data viitoare, asigură-te că mai treci vreo câteva clauze în contract. Sau, doar fă-mă pachet şi trimite-mă în State de-a binelea.

— A, exclamă, este exact ceea ce am de gând să fac. Zâmbea în continuare în timp ce-şi rostea replica, dar, nu ştiu de ce, aveam senzaţia că nu glumeşte. Şi, dintr-odată, nu m-am mai temut de acest deznodământ. Întoarcerea acasă începea să-mi sune bine.

Mark şi Oksana se apropiară, oprindu-se lângă el. Prezenţa lor era una neaşteptată, dar bine-venită. Şi ei îmi zâmbeau, cu înfăţişări melancolice, dar uşurate. M-am ridicat în capul oaselor pe pat, mirată că mai puteam să mă mişc cât de cât.

— M-ai lecuit, i-am zis Oksanei. Tot mă mai doare, dar nu mă mai simt de parc-aş fi pe moarte, ceea ce sunt nevoită să consider că înseamnă o ameliorare.

Oksana făcu un semn aprobator.

— Am făcut destul cât să mă asigur că n-o să mai fii într-un pericol iminent. Mi-am închipuit că pot să fac şi restul după ce te trezeşti.
Am scuturat din cap.
— Nu, nu. O să mă refac singură.
Niciodată nu suportam când mă lecuia Lissa. Nu voiam ca ea să-şi irosească energia cu mine. În plus, nu-mi doream ca ea să-şi atragă efectele secundare ale întrebuințării spiritului.
Lissa...
Mi-am smuls păturile de pe mine.
— Of, Doamne! Trebuie să ajung acasă. Imediat! Cât ai clipi, trei perechi de brațe îmi barară trecerea.
— Stai pe loc, îmi porunci Mark. Nu pleci nicăieri. Oksana te-a lecuit doar puțin. Mai ai mult până să fii refăcută.
— Şi tot nu ne-ai povestit ce s-a întâmplat, zise Abe, cu obişnuita lui agerime în privire. Era genul de persoană care avea nevoie să ştie totul, iar misterele care mă înconjurau probabil că-l înnebuniseră.
— N-am timp! Lissa are probleme. Trebuie să mă întorc la şcoală.
Îmi aminteam totul. Comportamentul schimbător al Lissei, isprăvile ei nebuneşti, provocate de un anume soi de constrângere... sau de super-constrângere, bănuiesc, ținând seama de cum fusese Avery capabilă să mă arunce afară din mintea prietenei mele.
— O, acum vrei să te întorci în Montana! exclamă Abe. Rose, chiar dacă ar fi un avion care să te aştepte în camera de alături, e vorba despre un zbor de douăzeci de ore, cel puțin. Iar starea ta nu-ți permite să pleci nicăieri.
Am scuturat din cap, încă străduindu-mă să mă pun pe picioare. După tot ceea ce înfruntasem noaptea trecută, grupul din fața mea nu însemna cine ştie ce amenințare — în fine, poate că Mark ar fi însemnat — dar nu prea eram în stare să împart pumni în stânga şi-n dreapta. Şi, mă rog, tot nu ştiam de ce ar fi fost capabil Abe.
— Nu înțelegeți! Cineva încearcă s-o omoare pe Lissa, sau s-o rănească, sau...
În fine, nu prea înțelegeam ce urmărea Avery. Tot ceea ce ştiam era că ea o constrângea cumva să comită tot felul de fapte nesăbuite. Probabil că era uluitor de puternică în folosirea spiritului, încât nu doar să izbutească astfel de lucruri, ci să le şi țină ascunse față de Lissa şi de Adrian. Îşi crease până şi o aură falsă, ca să şi-o ascundă pe cea aurie. Habar n-aveam cum de era posibilă existența unei puteri de o asemenea intensitate, mai ales dacă mă gândeam că personalitatea amatoare de distracții a lui Avery nu prea avea cum să fie calificată ca nebunească. Dar, indiferent care i-ar fi fost urzelile, Lissa era în primejdie. Trebuia să fac ceva.
Scoțându-l din ecuație pe Abe, mi-am ridicat privirea rugătoare spre Mark şi spre Oksana.
— Ea e partenera mea de legătură, le-am explicat. Are probleme. Cineva încearcă să-i facă rău. Trebuie să ajung la ea... voi înțelegeți de ce trebuie.
Şi am citit pe chipurile lor că da, înțelegeau. Mai ştiam şi că, dacă s-ar fi aflat în situația mea, ar fi făcut exact acelaşi lucru unul pentru celălalt.
Mark oftă.
— Rose... o să te ajutăm să te duci la ea, dar nu putem s-o facem acum.
— O să luăm legătura cu şcoala, propuse Abe, ca într-o doară. Se ocupă ei de tot.
Sigur. Şi cum anume o să facem? Să-l sunăm pe directorul Lazar şi să-l informăm că petrecăreață lui fiică în realitate îi corupe şi-i manevrează pe ceilalți cu ajutorul puterilor ei paranormale şi că trebuie să fie închisă, pentru binele Lissei şi al tuturor celorlalți?
Lipsa unui răspuns din partea mea îi făcu să creadă că mă convinseseră, în mod special pe Abe.
— Cu ajutorul Oksanei, probabil c-o să fii într-o stare suficient de bună încât să pleci mâine, adăugă el. Pot să-ți rezerv un bilet pentru poimâine.
— Crezi că ea va fi bine până atunci? mă întrebă Oksana, cu blândețe.
— Nu... nu ştiu...
Ce putea să facă Avery în două zile? S-o înstrăineze şi s-o facă de râs şi mai mult pe Lissa? Era ceva oribil, dar nu ireversibil, sau care să-i amenințe viața. Sigur, sigur... avea să fie bine până atunci, nu?

— Stați să văd...

I-am observat ochii lui Mark mărindu-se, în clipa în care a înțeles ce voiam să fac. Pe urmă, n-am mai văzut nimic altceva din camera aceea, fiindcă nici nu mai eram acolo. Ajunsesem în mintea Lissei. Un nou decor s-a aşternut în jurul meu şi, pentru o fracțiune de secundă, am avut impresia că sunt din nou pe pod şi privesc în jos spre apele întunecate şi spre răceala morții.

Abia apoi am reuşit să conştientizez ceea ce vedeam... sau, mai bine zis, ceea ce vedea Lissa. Stătea pe pervazul ferestrei, într-o clădire din campus. Era noapte. Nu puteam să-mi dau seama imediat care anume clădire era, dar asta n-avea importanță. Lissa părea să se afle la etajul al şaselea, stând acolo, încălțată în pantofi cu tocuri înalte, râzând de ceva, în timp ce pământul întunecat o aştepta, amenințător, dedesubt. Din spatele ei, am auzit vocea lui Avery.

— Lissa, ai grijă! N-ar trebui să stai acolo.

Numai că vorbele ei aveau acelaşi dublu înțeles care răzbătea din orice ar fi făcut Avery. Chiar în timp ce rostea acest îndemn la prudență, am simțit în Lissa un imbold necugetat, ceva care-i spunea că stătea bine acolo unde era, şi că nu trebuia să-şi facă prea mari griji. Era forța de constrângere exercitată de Avery. Apoi, am simțit acea fluturare pe creier, şi am auzit vocea aceea agasată.

Iar ai apărut?

Am fost aruncată cu forța înapoi, în camera din Novosibirsk. Abe era înspăimântat, părând să creadă că fusesem cuprinsă de vreo criză cataleptică, iar Mark şi Oksana încercau să-i explice ce se întâmpla. Am clipit şi m-am frecat pe frunte, reculegându-mă, iar Mark a scos un suspin de uşurare.

— E mult mai ciudat când priveşti cum o face altcineva, decât când o faci tu însuți, se justifică el.

— Are necazuri, am zis, încercând din nou să mă ridic. Are necazuri... şi eu nu ştiu ce să fac...

Aveau dreptate afirmând că în niciun caz n-aş fi putut să ajung prea curând la Lissa. Şi, chiar dac-aş fi acceptat propunerea lui Abe, să luăm legătura cu şcoala... nici măcar nu ştiam sigur unde se afla Lissa, sau dacă s-ar găsi cineva acolo dispus să mă creadă. M-am gândit să mă întorc şi să încerc să citesc în mintea Lissei unde anume se găsea, însă cel mai probabil Avery m-ar fi aruncat iarăşi afară. Din ceea ce simțisem în foarte scurta mea vizită, Lissa nu avea telefonul mobil la ea: deloc surprinzător. Existau reguli stricte cu privire la luarea lor în sălile de clasă, aşa că ea şi-l lăsa, de regulă, în camera ei de cămin.

Dar ştiam pe altcineva care-şi avea telefonul la el. Şi care m-ar fi crezut.

— Are cineva un telefon? am întrebat.

Abe s-a grăbit să mi-l înmâneze pe al lui, şi am format numărul lui Adrian, mirându-mă că-l ținusem minte. Adrian era supărat pe mine, dar ținea la Lissa. Ar fi sărit s-o ajute, oricât de multă pică mi-ar fi purtat mie. În plus, m-ar fi crezut dacă i-aş fi descâlcit ițele unui complot dement, urzit de spirit.

Dar, în clipa în care se stabili legătura, căsuța vocală fu cea care-mi răspunse, nu proprietarul în persoană. „Ştiu cât de dezolată eşti că nu m-ai găsit”, rosti vocea lui veselă, „dar lasă-mi un mesaj, şi-o să mă străduiesc să-ți alin suferința cât de curând posibil.”

Am închis, simțindu-mă pierdută. Deodată, mi-am ridicat privirea spre Oksana, în timp ce una dintre cele mai nebuneşti idei mi se contura în minte.

— Tu... tu poți să faci chestia aia... când pătrunzi activ în mintea cuiva şi-i pipăi gândurile, aşa-i? Cum ai făcut şi cu mine?

Oksana făcu o mică strâmbătură.

— Da, dar e ceva care nu-mi place. Nu mi se pare corect.

— Şi poți s-o constrângi pe persoana aceea, după ce-i intri în minte?

Păru şi mai dezgustată.

— Păi, da, sigur cele două lucruri sunt, de fapt, extrem de asemănătoare. Dar una e să pătrunzi în mintea cuiva, şi cu totul alta e să-i provoci cu forța vreun gest pe care nu şi l-ar dori.

— Prietena mea e pe cale să facă un lucru foarte primejdios, i-am explicat. Ar putea să şi moară. E sub efectul forței de constrângere, dar eu nu pot să fac nimic ca s-o ajut. Legătura dintre noi nu-mi permite să ajung la ea efectiv. Nu pot decât să urmăresc ce se petrece. Dac-ai putea să pătrunzi în mintea ei, şi s-o constrângi să iasă din primejdie... Oksana scutură din cap.

— Presupunând că moralitatea n-ar constitui o problemă, tot n-aş putea să pătrund în mintea cuiva

care, în realitate, nu e aici... darămite a unei persoane pe care n-am întâlnit-o în viața mea.
Mi-am trecut degetele prin păr, cuprinsă tot mai mult de panică. Mi-aş fi dorit ca Oksana să ştie cum să pătrundă în visele altora. Asta i-ar fi dăruit măcar capacitatea de a influența la mare distanță. Toate aceste puteri ale spiritului păreau să derive una din alta, fiecare având câte o nuanță suplimentară. Cineva capabil să pătrundă în visele altora poate că era în măsură să facă şi pasul următor, vizitându-i şi în stare de trezie.
O idee chiar mai nebunească decât prima îmi răsări în minte. Era o zi care putea să zguduie lumea din temelii.
— Oksana... tu poți să pătrunzi în mintea mea, da?
— Da, confirmă ea încă o dată.
— Dacă... dacă aş fi în clipa aia în mintea partenerei mele de legătură, ai putea să pătrunzi în mine şi apoi să ajungi în mintea ei? Aş putea, cum să zic, să fiu eu veriga de legătură dintre voi două?
— N-am auzit în viața mea una ca asta, murmură Mark.
— Pentru că n-am avut niciodată atât de mulți utilizatori ai spiritului şi atât de multe persoane atinse de umbră prin preajmă, am precizat eu.
Abe, lesne de înțeles, părea total dezorientat. O umbră căzu pe fața Oksanei.
— Nu ştiu...
— Ori merge, ori nu, am insistat. Dacă nu merge, atunci nu facem niciun rău. Dar dac-ai putea să ajungi la ea, prin mine ai putea s-o constrângi.
Oksana dădu să spună ceva, dar n-am lăsat-o.
— Ştiu, ştiu... eşti de părere că ar fi incorect. Dar ce spui despre cealaltă utilizatoare a spiritului? Ea e cea care procedează incorect. Tot ceea ce trebuie să faci e s-o constrângi pe Lissa să iasă din primejdie. E gata să sară pe fereastră! Opreşte-o acum, după care ajung eu la ea peste vreo două zile, şi pun lucrurile la punct.
Şi, prin punerea lucrurilor la punct, înțelegeam distrugerea înfățişării drăguțe a lui Avery, prin învinețirea unui ochi.
În decursul ciudatei mele vieți, ajunsesem să mă cam obişnuiesc ca oamenii — în special, adulții — să-mi respingă ideile şi afirmațiile bizare. Mă străduisem al naibii de mult să-i conving pe ceilalți că Victor o răpise pe Lissa, şi la fel de greu îmi fusese să-i fac pe gardieni să înțeleagă că şcoala era atacată. Aşadar, în astfel de situații, o parte din mine aproape că se aştepta la împotrivire. Însă realitatea era că, oricât de stabili ar fi fost acum, Oksana şi Mark se luptaseră cu spiritul aproape toată viața. Nebunia era, într-un fel, o stare de normalitate în derularea existenței lor, aşa că, după încă o clipă de gândire, ea nu mă mai contrazise.
— Foarte bine, îmi zise. Dă-mi mâinile.
— Ce se-ntâmplă aici? vru să ştie Abe, încă total derutat. Aveam o mică satisfacție văzându-l, măcar pentru o dată, rămas pe dinafară.
Mark îi murmură ceva pe ruseşte Oksanei şi-o sărută pe obraz. O avertiza să fie prudentă, n-o condamna pentru alegerea ei. Ştiam că şi el ar fi vrut acelaşi lucru, dacă ea ar fi fost în locul Lissei. Iubirea pe care o vedeam strălucind între ei era atât de profundă şi de puternică, încât aproape mi-am pierdut hotărârea de a continua. Genul acesta de iubire îmi amintea de Dimitri, şi dacă mă lăsam pradă gândurilor legate de el, fie şi pentru o clipă în plus, aveam să retrăiesc noaptea trecută...
Mi-am încleştat mâinile de cele ale Oksanei, cu un nod de frică în stomac. Nu-mi plăcea ideea că mi-ar pătrunde cineva în minte, chiar dacă era un sentiment ipocrit din partea cuiva care călătorea constant printre gândurile celei mai bune prietene ale sale. Oksana îmi dărui un mic zâmbet, deşi mi-era clar că se simțea la fel de emoționată ca mine.
— Îmi pare rău, îmi zise. Detest să le fac asta altora...
Şi atunci am simțit-o, era exact aceeaşi senzație pe care o trăisem atunci când mă împinsese Avery afară din mintea Lissei. Era ca o senzație fizică efectivă, că mi-ar atinge cineva creierul. Mi s-a tăiat răsuflarea, privind-o în ochi pe Oksana, în timp ce valurile de fierbințeală şi de frig mă străbăteau alternativ. Oksana era în mintea mea.
— Acum, du-te la prietena ta, mă îndemnă.
Aşa am şi făcut: mi-am concentrat gândurile asupra Lissei şi am găsit-o stând încă pe pervazul

ferestrei. Bine că era acolo, şi nu zdrobită de pământ, dar tot voiam ca ea să coboare de-acolo şi să se întoarcă în cameră, până nu se întâmpla ceva îngrozitor. Totuşi, nu era treaba mea. Eu eram doar vehiculul, ca să zic aşa. Oksana era cea care trebuia s-o convingă, literalmente, pe Lissa să coboare de pe pervaz. Numai că nu aveam niciun indiciu care să-mi demonstreze că femeia venise cu mine. În clipa în care pătrunsesem în mintea Lissei, pierdusem senzațiile date de prezența Oksanei. Nu mai simțeam furnicături pe creier.

Oksana? am chemat-o, în gând. Eşti aici?

Niciun răspuns; cel puțin, nu din partea Oksanei. Răspunsul îmi veni dintr-o sursă cu totul neaşteptată.

Rose?

Lissei îi aparținea vocea pe care o auzeam în minte. Încremenise în locul ei de pe pervaz şi încetase brusc să râdă de nu ştiu ce chestie împreună cu Avery. Îi simțeam groaza şi deruta, în timp ce se întreba dacă nu cumva are halucinații. Îşi roti privirea prin cameră, ochii ei ocolind-o pe Avery. Avery îşi dădu seama că se întâmpla ceva, şi se înăspri la față. A urmat deja cunoscuta senzație a prezenței ei în mintea Lissei şi n-am fost surprinsă când a încercat să mă gonească iar.

Numai că... nu i-a mers.

Până acum, când mă alunga Avery, simțeam ca un fel de brânci real. Aveam impresia că, de data aceasta, când încerca iarăşi, i se părea că s-ar izbi de un zid din cărămidă. Nu-i mai era uşor să mă împingă. Oksana era cumva alături de mine, împrumutându-mi forța ei. Avery era încă pe direcția privirii Lissei, aşa că am observat cum ochii aceia adorabili, albaştri-cenuşii, se măresc, şocați de faptul că nu mai aveau control asupra mea.

Aha, m-am gândit. Începe circul, cățea!

Rose? Din nou, vocea Lissei. Oare o iau razna?

Nu încă. Dar trebuie să te dai jos, imediat. Cred că Avery încearcă să te omoare.

Să mă omoare? Puteam să simt, puteam să aud neîncrederea Lissei. Ea n-ar face niciodată una ca asta.

Uite ce e, hai să nu ne contrazicem acum pe tema asta. Tu doar dă-te jos de pe pervaz, şi basta.

Am simțit impulsul în Lissa, am simțit-o mişcându-se şi începând să-şi coboare un picior spre podea. Apoi, a fost ca şi cum o anume parte din miezul ființei ei ar fi împiedicat-o. Piciorul rămase pe loc... şi, încetul cu încetul, începu să devină nesigur...

Era opera lui Avery. Mă întrebam dacă Oksana, pândind în umbra legăturii, putea să contracareze această forță de constrângere. Nu, Oksana nu juca un rol activ aici. Puterile spiritului ei mă aduseseră pe mine într-o comunicare activă cu Lissa, în timp ce ea rămânea pasivă. Mă aşteptasem ca eu să fiu puntea, gândindu-mă că Oksana ar face saltul până în mintea Lissei şi ar constrânge-o. Totuşi, situația se inversase, iar eu nu aveam în realitate forță de constrângere. Tot ceea ce aveam erau legendarele mele agerime de minte şi putere de convingere.

Lissa, tu trebuie să te lupți cu Avery, i-am zis. E utilizatoare a spiritului, şi te constrânge. Tu eşti una dintre cele mai puternice din câte cunosc, când vine vorba despre forța de constrângere. Ar trebui să fii în stare să te lupți cu ea.

Frica fu răspunsul.

Nu pot... nu pot s-o constrâng acum.

De ce nu?

Pentru că am băut.

Am scos un geamăt mental. Sigur că da. De-aia se grăbea mereu Avery s-o aprovizioneze cu alcool pe Lissa. Alcoolul amorțea spiritul, după cum o demonstraseră frecventele excese ale lui Adrian. Avery o încurajase să bea, astfel încât capacitățile spirituale ale Lissei să slăbească şi să-i opună o mai mică rezistență. În mai multe rânduri, Lissa nu putuse să evalueze precis cât de mult băuse Avery, privind retrospectiv, era clar că Avery apelase la destul de multe simulări.

Atunci, foloseşte-ți puterea voinței, cea normală, am sfătuit-o. E posibil să rezişti în fața constrângerii.

Era adevărat. Forța de constrângere nu însemna în mod automat biletul de acces la stăpânirea lumii. Unele persoane se descurcau mai bine să reziste decât altele, deşi era clar că un strigoi sau un

utilizator al spiritului complicau situația.

Simțeam cum hotărârea Lissei începe să se acumuleze, simțeam cum îmi repetă cuvintele iar şi iar, spunându-şi că trebuie să fie puternică şi să coboare de pe pervaz. Se străduia să împingă deoparte impulsul pe care i-l implantase Avery şi, fără să-mi dau seama cum, m-am pomenit împingând şi eu. Lissa şi cu mine ne-am unit puterile şi am început s-o împingem afară pe Avery.

În lumea reală, Avery şi Lissa se fixau reciproc din priviri, în timp ce lupta psihică îşi urma cursul. Pe chipul lui Avery se citea o intensă concentrare, care deodată ajunse să fie acoperită de şoc. Observase că luptam şi eu împotriva ei. Îşi îngustă ochii şi, în clipa în care vorbi, mi se adresă mie, şi nu Lissei.

— O, şuieră Avery, nu ți-ai dori să te pui cu mine.

— Chiar aşa?

Urmă un val de fierbințeală şi senzația aceea că mi-ar umbla cineva prin minte. Numai că nu era Oksana. Era Avery, lansată într-o serioasă investigare a gândurilor şi a amintirilor mele. Înțelegeam acum la ce se referise Oksana, când afirmase că e ceva invaziv, o violare a intimității. Nu însemna doar că priveşti prin ochii altcuiva: de fapt, îi spionai cele mai intime gânduri.

Şi atunci, lumea din jurul meu se evaporă. Eram acum într-o cameră pe care n-o cunoşteam. Pentru o clipă, am avut impresia că sunt din nou în casa Galinei. Era clar că avea aerul acela de bogăție, de lux. Totuşi, nu. După o examinare de o clipă, mi-am dat seama că nu era nicidecum acelaşi lucru. Mobilierul şi accesoriile erau diferite. Până şi senzația era alta. Casa Galinei era frumoasă, dar dădea o impresie de răceală, de ceva impersonal. Locul acesta era îmbietor şi, categoric, foarte iubit. Pe canapeaua pluşată se vedea, aruncată la întâmplare, într-un colț, o cuvertură, ca şi cum cineva — sau doi de cineva — s-ar fi cuibărit sub ea. Şi, cu toate că nu era tocmai dezordine, erau câteva obiecte împrăştiate — cărți, fotografii înrămate — indicând că încăperea era folosită cu adevărat şi nu însemna numai un decor.

M-am dus spre un mic raft pentru cărți şi am luat una dintre fotografiile înrămate. Mi-a venit s-o scap din mână când am văzut pe cine înfățişa. Era o fotografie cu mine şi cu Dimitri... de care nu-mi aminteam absolut deloc. Ne țineam de braț, aplecându-ne capetele unul spre celălalt, ca să fim siguri că intrăm amândoi în cadru. Eu zâmbeam cu gura până la urechi, iar el, la rândul lui, afişa un zâmbet vesel, unul dintre cele pe care nu prea avusesem ocazia să le văd la el. Îi îndulcea parțial acea impetuozitate protectoare care-i umplea de obicei trăsăturile şi-l făcea să arate mai sexy decât mi-aş fi imaginat vreodată. O şuviță din părul lui şaten şi moale îi scăpase din coadă şi-i atârna pe obraz. În spatele nostru se întindea un oraş pe care l-am recunoscut imediat: Sankt Petersburg. M-am încruntat. Nu, categoric, o astfel de fotografie nu putea să existe.

O studiam încă, în clipa în care am auzit că intră cineva în cameră. Şi, când am văzut cine era, mi s-a oprit inima în loc. Am pus fotografia la loc pe etajeră, cu mâinile tremurătoare, şi am făcut câțiva paşi înapoi.

Era Dimitri.

Purta jeans şi un tricou roşu, sport, perfect potrivit cu musculatura suplă a corpului său. Părul îi era dezlegat şi puțin umed, ca şi cum abia ar fi ieşit de sub duş. Ținea în mâini două căni şi chicoti la vederea mea.

— Tot nu te-ai îmbrăcat? mă întrebă, clătinând din cap. Or să ajungă dintr-un moment în altul.

Mi-am coborât privirea şi am observat că eram în pantaloni de pijama din flanel ecosez şi o bluză fără mâneci. Mi-a întins o cană, iar eu, fiind atât de năucită, n-am putut să fac altceva decât s-o iau. Am examinat-o cu atenție — era ciocolată caldă — şi apoi mi-am ridicat ochii spre el. Nu avea nici pic de roşeață în ochi, nici urmă de răutate pe față. Doar o minunată căldură şi afecțiune. Era Dimitri al meu, cel pe care-l iubeam, cel care mă proteja. Cel cu inima şi sufletul curate.

— Cine... cine vine? l-am întrebat.

— Lissa şi Christian. I-am invitat la un mic dejun întârziat. Te simți bine? mă întrebă apoi, cu o privire nedumerită.

Am privit în jur, studiind încă o dată camera aceea atât de tihnită. Printr-o fereastră, am zărit o curte plină de pomi şi de flori. Soarele se revărsa înăuntru, până pe covor. M-am întors spre el, scuturând din cap.

— Ce-i asta? Unde suntem?

Expresia lui derutată se transformă acum în încruntare, înaintând spre mine, îmi luă cana din mână şi o aşeză, împreună cu a lui, pe etajeră. Mâinile i se opriră pe şoldurile mele, făcându-mă să tresar, dar fără să mă feresc: cum aş fi putut, când semăna.atât de mult cu Dimitri al meu?

— Asta e casa noastră, îmi zise, trăgându-mă aproape de el. Din Pennsylvania.

— Pennsylvania... suntem la Curtea Regală? Ridică din umeri.

— La câţiva kilometri distanţă. Am clătinat încetişor din cap.

— Nu... aşa ceva nu e posibil. Noi doi nu putem să avem o casă a noastră. Şi în niciun caz atât de aproape de ceilalţi. Nu ne-ar permite niciodată.

Presupunând prin absurd că, în cine ştie ce lume nebunească, Dimitri şi cu mine am fi ajuns să trăim împreună, ar fi trebuit să fie în secret: undeva, într-un loc izolat, ca Siberia.

— Tu ai insistat, îmi răspunse, cu un mic zâmbet. Şi nimănui dintre ceilalţi nu-i pasă. O acceptă cu toţii. În plus, tu ai fost cea care a zis că trebuie să locuim aproape de Lissa.

Mintea îmi era ca o vârtelniţă. Ce se petrecea acolo? Cum de era posibil? Cum se putea ca eu să locuiesc împreună cu Dimitri mai ales atât de aproape de moroi? Nu era bine... şi totuşi, simţeam că ar fi bine. Privind în jur, puteam să-mi dau seama că era casa mea. Simţeam dragostea plutind prin ea, simţeam legătura pe care eu şi Dimitri o aveam cu ea. Dar... cum era posibil ca eu chiar să fiu cu Dimitri? Nu era vorba să fac altceva? Nu era vorba să fiu altundeva?

— Tu eşti strigoi, i-am zis, într-un târziu. Nu se poate... tu eşti mort. Eu te-am omorât.

Îşi plimbă un deget pe obrazul meu, încă zâmbindu-mi în felul acela melancolic.

— Ţi se pare că arăt a mort? Ţi se pare că arăt a strigoi?

Nu. Arăta minunat, şi sexy, şi puternic. Era tot ceea ce-mi aminteam, tot ceea ce iubeam.

— Dar tu erai...

Vocea mi se stinse, încă dezorientată. Nu, nu era bine. Aveam ceva de făcut, dar tot nu puteam să-mi amintesc ce anume.

— Ce s-a întâmplat?

Mâna i se întoarse pe şoldul meu şi mă atrase într-o îmbrăţişare strânsă.

— Tu m-ai salvat, îmi murmură la ureche. Dragostea ta m-a salvat, Roza. M-ai adus înapoi, ca să putem fi împreună.

Aşa să fi făcut? Nu-mi aminteam nimic nici despre asta. Dar totul părea atât de adevărat, şi părea atât de minunat. Mi-era dor să-i simt braţele în jurul trupului. Da, mă ţinuse în braţe când era strigoi, dar niciodată nu-l simţisem aşa. Şi, când se aplecă să mă sărute, am ştiut cu certitudine că nu era strigoi. Nu-mi dau seama cum de putusem să mă înşel acolo, acasă la Galina. Sărutarea aceasta era plină de viaţă. Îmi învăpăia sufletul şi, pe măsură ce buzele mele se apăsau tot mai nerăbdătoare pe cele ale lui, simţeam legătura aceea, legătura care-mi spunea că, pentru mine, nu mai exista nimeni altcineva pe lume, în afara lui.

Şi totuşi, nu-mi puteam alunga senzaţia că nu trebuia să fiu acolo. Dar unde ar fi trebuit să fiu? Lissa... era ceva legat de Lissa...

M-am desprins din sărut, dar nu şi din îmbrăţişare. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui.

— Chiar te-am salvat?

— Dragostea ta a fost mult prea puternică. Dragostea noastră a fost mult prea puternică. Nici măcar morţii vii nu ne-au putut despărţi.

Aş fi vrut să-l cred. Cu disperare. Dar vocea aceea din minte mă tot sâcâia... Lissa. Ce era cu Lissa? Şi atunci, am ştiut. Lissa şi Avery. Trebuia s-o salvez pe Lissa de Avery. M-am smuls de lângă Dimitri, iar el m-a privit surprins.

— Ce faci?

— Nu e nimic adevărat, i-am zis. E o înşelătorie. Tu eşti încă strigoi. Noi nu putem să fim împreună... nu aici, nu printre moroi!

— Ba sigur că putem.

În ochii lui căprui, profunzi, se vedea că era lezat, ceea ce-mi sfâşie inima.

— Nu vrei să fii cu mine?

— Trebuie să mă întorc la Lissa...

— Las-o, îmi zise, apropiindu-se din nou de mine. Lasă totul. Stai aici, cu mine: putem să avem tot ceea ce ne-am dorit vreodată, Rose. Putem să fim împreună în fiecare zi, să ne trezim împreună în fiecare dimineață.

— Nu, am exclamat, îndepărtându-mă şi mai mult. Ştiam că, dacă n-o făceam, m-ar fi sărutat din nou, iar atunci aş fi fost cu adevărat pierdută. Lissa avea nevoie de mine. Lissa era prinsă într-o capcană. Cu fiecare secundă care trecea, amănuntele despre Avery îmi reveneau în minte. Toate acestea nu erau decât o amăgire.

— Rose? mă întrebă el. Era atât de multă durere în vocea lui... Rose, ce faci?

— Îmi pare rău, i-am zis, simțind că sunt gata să izbucnesc în lacrimi.

Lissa. Trebuia să ajung la Lissa.

— Nimic nu e adevărat. Tu nu mai eşti. Noi doi nu vom putea niciodată să fim împreună; în schimb, pe ea încă mai pot s-o ajut.

— O iubeşti pe ea mai mult decât pe mine?

Lissa mă întrebase aproape acelaşi lucru atunci când o părăsisem, ca să plec după Dimitri. Blestemul vieții mele, să trebuiască mereu să aleg între ei.

— Vă iubesc pe amândoi, am replicat.

Şi, cu aceasta, mi-am adunat întreaga voință şi m-am avântat înapoi spre Lissa, oriunde s-ar fi aflat, smulgându-mă din această fantezie. Sinceră să fiu, aş fi putut să-mi petrec tot restul zilelor în lumea aceasta imaginară, să rămân cu Dimitri în casa aceea, să mă trezesc lângă el în fiecare dimineață, cum spusese el. Dar nu era nimic adevărat. Era prea simplu; şi, dacă am învățat ceva de la viață, era tocmai faptul că viața nu era simplă.

Efortul a fost unul supraomenesc, dar deodată, m-am trezit privind din nou camera de la Sf. Vladimir. M-am concentrat asupra lui Avery, care ne fixa cu privirea pe mine şi pe Lissa. Extrăsese amintirea care mă chinuia cel mai mult, încercând să mă tulbure şi să mă smulgă de lângă Lissa, prin intermediul unei plăsmuiri cu ceea ce mi-aş fi dorit mai mult pe lume. Mă împotrivisem capcanei mentale a lui Avery şi mă simțeam destul de tare pentru asta... în ciuda junghiului din inimă. Mi-aş fi dorit să pot comunica direct cu ea şi să-i transmit câteva comentarii în legătură cu părerea pe care o aveam despre ea şi despre jocul ei. Dar asta ieşea din discuție, aşa că, în schimb, mi-am avântat încă o dată întreaga voință alături de cea a Lissei şi, împreună, am coborât de pe pervaz, pe podeaua camerei.

Avery transpira vizibil şi, când înțelese că pierduse lupta decisivă pe plan psihic, fața ei drăguță se urâți rău.

— Foarte bine, rosti. Sunt şi moduri mai simple prin care să vă ucid.

Reed intră brusc în cameră, arătând la fel de ostil ca totdeauna. Habar n-aveam de unde apăruse, sau cum de ştiuse să apară tocmai atunci, însă se îndreptă direct spre Lissa, cu mâinile întins în față. Fereastra aceea deschisă se profila în spatele ei, şi nu era nevoie să fii un geniu ca să-i ghiceşti intențiile. Avery încercase s-o facă să sară folosindu-şi forța de constrângere. Reed voia, pur şi simplu, s-o împingă.

Într-un răstimp cât o bătaie de inimă, se petrecu o conversație fulgerătoare între mine şi Lissa.

OK, i-am zis eu. Uite cum stau lucrurile. O să trebuiască să inversăm un pic rolurile.

Ce tot spui? Frica o potopi, ceea ce era de înțeles, din moment ce mâinile lui Reed mai aveau nevoie doar de câteva secunde până s-o înhațe.

Ei bine, am continuat, eu tocmai m-am ocupat de lupta cu puterea psihicului. Ceea ce înseamnă că tu va trebui să te ocupi de lupta fizică. Şi-o să-ți arăt eu cum.

DOUĂZECI ŞI OPT

Lissa nu mai avea nevoie de cuvinte ca să-şi exprime şocul. Sentimentul de uluire pură care se revărsa în mine spunea mai multe decât orice cuvinte. Cu toate acestea, eu aveam pentru ea un singur cuvânt, dar unul important: Jos!

Cred că surpriza a fost cea care-a făcut-o să reacţioneze atât de repede. Lissa se lăsă pe podea. Mişcarea fu una stângace, însă o scoase din calea atacului direct al lui Reed şi o îndepărtă (în mare măsură) din zona ferestrei. El tot se ciocni cu ea, lovind-o în umăr şi în tâmplă, dar asta nu însemnă decât o izbitură oarecare, provocându-i puţină durere.

Desigur, exprimarea „puţină durere" avea semnificaţii total diferite pentru noi două. Lissa fusese supusă la tortură de vreo două ori, însă în cea mai mare parte, bătăliile ei fuseseră mentale. Nu se implicase niciodată într-o confruntare fizică unu-la-unu. În cazul meu, era ceva obişnuit să se dea cu mine de toţi pereţii, însă pentru ea, o lovitură la cap căpăta proporţii monumentale.

Târăşte-te mai încolo, i-am ordonat. Îndepărtează-te de el şi de fereastră. Îndreaptă-te spre uşă, dacă poţi.

Lissa începu să se târască pe coate şi pe genunchi, însă prea lent. Reed reuşi s-o înhaţe de păr. Mă simţeam de parcă ne-am fi jucat de-a telefonul fără fir. Dacă adăugam, la întârzierea cu care-i dădeam indicaţii, pe cea cu care înţelegea ea cum trebuie să reacţioneze, ajungeam la concluzia că puteam la fel de bine să-i transmit mesajul prin intermediul a cinci persoane, până să ajungă la ea. Mi-aş fi dorit să-i fi putut controla corpul ca un păpuşar, însă eu nu eram utilizatoare a spiritului. O să doară, dar întoarce-te cât poţi de repede şi loveşte-l. O, dar chiar a durut. Încercarea de a se întoarce însemna ca tragerea de păr să devină cu mult mai dureroasă. Ea, totuşi, se descurcă rezonabil de bine, biciuindu-l cu braţele pe Reed. Loviturile ei nu erau prea coordonate, însă pe el îl surprinseră în suficientă măsură încât să-i dea drumul la păr, încercând să se apere. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că nici mişcările lui nu prea erau coordonate. Era mai puternic decât ea, e adevărat, dar la fel de evident era şi că nu avea vreo pregătire pentru luptă, după cum îi lipseau din arsenal loviturile de bază şi după cum îşi azvârlea greutatea de colo-colo. El nu venise acolo pentru o luptă adevărată: venise doar s-o îmbrâncească afară pe fereastră şi să termine cu ea.

Pleacă de-acolo dacă poţi; pleacă de-acolo dacă poţi.

Lissa se târî grăbită pe podea, însă, din nefericire, calea aleasă pentru evadare nu-i oferea acces la uşă. În loc de asta, se retrase şi mai mult în cameră, până când se izbi cu spatele de un balansoar de lângă birou.

Ia-l. Loveşte-l cu el.

Uşor de spus, greu de făcut. El era deja acolo, încercând încă s-o înhaţe şi s-o smucească în picioare. Ea apucă scaunul şi încercă să-l rostogolească spre el. Eu aş fi vrut să-l ridice şi să-l azvârle în el, însă pentru Lissa nu era chiar atât de uşor. Reuşi, totuşi, să se ridice în picioare şi să aducă scaunul între ei doi. Am îndrumat-o să-l lovească întruna, într-o încercare de a-l face să bată în retragere. A dat ceva rezultate, însă ea nu prea avea forţa necesară ca să-l rănească de-a binelea.

Între timp, mă aşteptasem ca Avery să intre în luptă. N-ar fi avut nevoie de un prea mare efort ca să-l ajute pe Reed s-o înfrângă pe Lissa. În loc de asta, am văzut, cu coada ochiului Lissei, că Avery stătea perfect nemişcată, cu ochii privind în gol, un pic cam sticloşi. OK. Era ceva bizar, dar nu puteam să mă plâng de neparticiparea ei la confruntare.

Cum s-ar spune, Lissa şi Reed ajunseseră într-o situaţie de şah etern, una din care trebuia s-o scot eu. Eşti în defensivă, i-am atras atenţia. Trebuie să treci la atac.

În sfârşit, am avut parte şi de un răspuns direct. Ce? Eu nu pot să fac aşa ceva! Habar n-am cum!

O să-ţi arăt eu. Trage-i un şut; de preferinţă, între picioare. Asta-i pune jos cam pe toţi tipii.

Fără alte cuvinte, am încercat să-mi trimit sentimentele în ea, învăţând-o cum să-şi încordeze muşchii şi cum să lovească, întărindu-se, ea împinse scaunul deoparte, astfel încât acum nu mai rămase nimic între ea şi Reed. Mişcarea îl prinse nepregătit, oferindu-i Lissei, pentru scurt timp, o breşă. Piciorul ei lovi. Rată locul sensibil, dar tot îl nimeri în genunchi. Era aproape la fel de bine. Reed se împletici înapoi, piciorul fugindu-i de sub el, şi abia în ultima clipă reuşi să se prindă de

scaun, ca sprijin. Numai că balansoarul începu să se legene, ceea ce nu-i fu de niciun ajutor.
Lissa nu mai avea nevoie de vreun îndemn ca să sprinteze spre uşă într-un astfel de punct; numai că drumul îi era blocat. Simon tocmai intrase. Pentru o clipă, atât Lissa, cât şi eu, simţirăm o mică uşurare. Un gardian! Gardienii erau persoane sigure. Gardienii ne apărau. Problema era că gardianul acesta lucra pentru Avery, şi curând ne deveni limpede faptul că serviciile lui mergeau mai departe de simpla protecţie împotriva strigoilor. Simon intră grăbit şi, fără cea mai mică ezitare, o înhaţă pe Lissa şi o târî cu brutalitate înapoi spre fereastră.
În acel moment, n-am prea ştiut ce indicaţii să-i mai dau. Fusesem un profesor acceptabil cât timp îi arătasem cum să se apere de un adolescent arogant. Dar cu un gardian? Iar acel adolescent arogant îşi revenise între timp, iar acum i se alătura lui Simon pentru desăvârşirea operei.
Constrânge-l!
Era ultima mea încercare disperată. Aici era forţa Lissei. Din nefericire, chiar dacă băutura de mai devreme fusese metabolizată în suficientă măsură încât să-i amelioreze coordonarea, îi afecta încă puterea de stăpânire asupra spiritului. Putea să ajungă la acea putere... dar nu la prea mult din ea. Şi controlul îi era stângaci. Cu toate acestea, hotărârea ei era puternică. Îşi atrase cât de mult spirit putea, canalizându-l în forţa de constrângere. Fără rezultat. Apoi, am simţit acea bizară gâdilătură în cap. La început, am crezut că Avery reintrase în scenă, numai că, în loc să umble cineva în mine, părea mai degrabă să umble prin mine.
Puterea erupse în Lissa, făcându-mă să-mi dau seama ce se întâmplase. Oksana era în continuare acolo, undeva în planul secund, şi-şi oferea din nou puterea, trimiţând-o prin mine până în Lissa. Simon încremeni, şi situaţia deveni aproape amuzantă. Gardianul zvâcni puţin, legănându-se înainte şi înapoi, în timp ce încerca să înainteze şi să-şi ducă la îndeplinire misiunea ucigaşă. Era ca şi cum ar fi fost împotmolit în aspic.
Lissa ezita să se mişte, de frică să nu-şi piardă controlul. Mai exista şi problema lui Reed, care nu era constrâns, dar pentru moment, el părea mult prea derutat de ceea ce se întâmpla cu Simon, ca să mai reacţioneze.
— Nu se poate să mă omori aşa, pur şi simplu! se repezi Lissa. Nu crezi că lumea o să pună întrebări dacă mă găseşte aruncată pe fereastră?
— N-o să observe nimeni, replică Simon, rigid. Până şi câteva cuvinte însemnau un efort pentru el. Mai ales după ce-o să fii readusă la viaţă. Iar dacă n-o să se poată, atunci n-o să fie decât un accident tragic întâmplat unei fete cu tulburări psihice.
Încetul cu încetul, Simon începea să iasă de sub influenţa forţei ei de constrângere. Puterea Lissei, deşi era încă prezentă, slăbea un pic: ca şi cum ar fi fost o fisură pe undeva, din cauza căreia s-ar fi scurs afară. Bănuiam că putea să fie din cauza influenţei lui Avery, sau doar a oboselii psihice a Lissei. Poate ambele. O expresie de supremă satisfacţie îi lumină trăsăturile lui Simon în timp ce se avânta înainte, după care...
Încremeni la loc.
O aură cu văpăi aurii se aprinse în câmpul vizual periferic al Lissei. Întoarse capul doar cât să-l vadă pe Adrian în cadrul uşii. Înfăţişarea lui era comică, dar, oricât de şocat ar fi fost, sau nu, înţelesese suficient cât să-l ia la ţintă pe Simon. Acum, forţa de constrângere a lui Adrian era cea care-l ţinea pe loc pe gardian. Lissa nu-şi găsea locul, dar tot nu uita să se ţină cât mai departe de blestemata aia de fereastră deschisă.
— Ţine-l! îi strigă ea lui Adrian.
— Nu... pot, replică el, strâmbându-se. Ce naiba? Parc-ar mai fi şi altcineva aici...
— Avery, îi explică Lissa, stricând o scurtă privire pe cealaltă fată. Avery devenise extrem de palidă până şi pentru un moroi. Respiraţia îi era greoaie şi transpira şi mai mult. Se lupta cu forţa de constrângere a lui Adrian. Câteva clipe mai târziu, Simon se eliberă din nou. Înainta spre Lissa şi Adrian, deşi mişcările îi păreau leneşe.
Mă-ta pe gheaţă, l-am înjurat în gând.
Şi-acum? vru să ştie Lissa.
Reed. Atacă-l pe Reed. Scoate-l din peisaj.
Reed rămăsese stană de piatră pe timpul luptei cu Simon, pe care o urmărise fascinat. Şi, aidoma

celor ale gardianului, mişcările lui Reed păreau apatice. Cu toate acestea, porni din nou spre Lissa. După toate aparenţele, Simon ajunsese la concluzia că Adrian reprezenta amenințarea imediată, aşa că se îndrepta spre el. Era vremea să vedem dacă principul „dezbină şi stăpâneşte" dădea roade.

Ce facem cu Adrian? se interesă Lissa.

Va trebui să-l lăsăm să se descurce singur un minut. Du-te la Reed. Pune-l jos.

Ceee???

Totuşi, porni în direcția lui, înaintând cu o hotărâre care-mi încălzi inima de mândrie. Chipul lui se schimonosi într-un rânjet. Totuşi, era cuprins de frenezie şi prea încrezător... nu gândea limpede şi se mişca în continuare într-un fel stângaci. Încă o dată, am încercat s-o învăț pe Lissa ce să facă fără să folosesc cuvintele. Nu puteam s-o manevrez, însă încercam s-o fac să simtă cum era să-i arzi un pumn cuiva. Cum să-şi ia avânt cu braţul, cum să-şi strângă degetele în mod corespunzător, cum să-şi adune puterea. După cum o văzusem ceva mai devreme, nu puteam să sper la mai mult decât la o aproximare acceptabilă a unei lovituri de pumn, îndeajuns cât să-l țină pe Reed la distanță faţă de ea şi să creeze un răgaz suplimentar.

Şi atunci se petrecu un lucru cu adevărat minunat.

Lissa îl pocni drept în nas. Şi chiar pocni era termenul potrivit. Amândouă auzirăm impactul, auzirăm cum se rupe nasul. Sângele ţâşni. Reed zbură înapoi, atât el, cât şi Lissa, făcând ochii cât cepele. Niciodată, în viaţa mea, n-aş fi crezut-o pe Lissa capabilă de una ca asta. Pe dulcea, delicata, frumoasa Lissa.

Îmi venea să chiui şi să țopăi de bucurie. Numai că nu se terminase încă.

Nu te opri! Mai pocneşte-l o dată! Trebuie să-l pui jos!

Dar l-am pocnit! țipă ea, îngrozită de ceea ce făcuse. Şi pumnul ei trecea prin dureri cumplite. Despre asta nu prea pomenisem în cadrul lecţiei mele.

Nu, trebuie să-l scoţi din luptă, i-am zis. Cred că el şi Avery sunt legaţi între ei, şi cred că ea îşi ia energia din el. Acum părea logic, de ce încremenise el când îşi extrăsese Avery puterea ca să-şi folosească forța de constrângere, de ce ştiuse când trebuia să-şi facă apariţia. Ea se folosise de legătura dintre ei, chemându-l.

Aşa că Lissa îl atacă din nou pe Reed. Îi mai trase doi pumni, unul dintre ei izbindu-l cu capul de perete. Reed căscă gura, iar trăsăturile îi deveniră flasce. Se prăbuşi pe podea, cu ochii privind în gol. Nu ştiam sigur dacă-şi pierduse cunoştința complet, dar oricum, pentru moment, ieşea din discuţie. Dintr-o parte a încăperii, se auzi un mic țipăt scos de Avery.

Lissa se întoarse spre Adrian şi Simon. Adrian încetase orice încercări de constrângere, din cauză că Simon se lansase într-un atac cu toată forţa. Pe faţa lui Adrian se vedea că încasase vreo câteva lovituri, şi mi-am închipuit că, la fel ca Lissa, nu fusese nici el angajat vreodată într-o astfel de confruntare fizică. Fără să mai aibă nevoie de indicaţii din partea mea, Lissa se apropie în grabă şi-şi porni forța de constrângere. Simon tresări, surprins, fără să-şi oprească asaltul asupra lui Adrian, dar lăsându-se prins cu garda jos. Lissa era încă slăbită, însă zidurile de apărare din jurul lui se mai înmuiaseră, exact cum bănuiam că avea să se-ntâmple. — Ajută-mă! strigă Lissa.

Profitând de momentul de neatenţie al lui Simon, Adrian încercă şi el să-şi exercite puterile spiritului. Lissa îl simți şi-i observă modificările din aură, în timp ce magia izvora din el. Îl simți că se alătură atacului ei psihic împotriva lui Simon şi, în clipa imediat următoare, aveam s-o simt şi eu pe Oksana intrând în luptă. Aş fi vrut să joc rolul generalului şi să strig comenzi, dar nu mai era bătălia mea.

Simon făcu ochii mari şi se prăbuşi în genunchi. Lissa simțea prezenţa celorlalţi doi utilizatori ai spiritului — fiind surprinsă de cea a Oksanei — şi avea vaga impresie că ei trei acționau puțin cam diferit asupra lui Simon. Lissa încerca să-l constrângă să-şi înceteze atacul, să rămână pur şi simplu nemişcat. Efemerul contact cu magia lui Adrian o informă că el încerca să-l adoarmă pe gardian, în timp ce Oksana voia să-l determine pe Simon să fugă afară din cameră.

Mesajele contradictorii şi toată această putere conjugată erau prea de tot. Cele din urmă ziduri de apărare din jurul lui Simon se năruiră când amestecul de mesaje îl plesni în plin, creând un fel de val seismic al spiritului. Gardianul se prăbuşi la podea. Cu toată magia lor combinată, cei trei utilizatori ai spiritului îl doborâseră, lăsându-l fără cunoştinţă. Lissa şi Adrian se întoarseră apoi spre Avery,

pregătindu-se s-o înfrunte, însă nu mai era necesar.

De îndată ce tot acel spirit se abătuse asupra lui Simon, Avery începuse să urle. Şi urlă, şi iar urlă. Se prinse cu palmele de tâmple, scoțând sunete oribile şi stridente. Lissa şi Adrian schimbară o privire între ei, neştiind precis cum să procedeze după această nouă întorsătură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, icni Adrian, istovit. Cum facem să-i închidem gura?

Lissa nu ştia ce să-i răspundă. Se gândea dacă să se apropie de Avery şi să încerce s-o ajute, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase. Dar, după numai câteva secunde, Avery tăcu. Nu-şi pierdu cunoştința, aşa cum se întâmplase cu acoliții ei. Doar că rămase pe loc, cu ochii sticloşi. Privirea nu-i mai semăna cu cea năucă avută în timp ce-şi exercita puterile spiritului. Era doar... goală. De parcă n-ar mai fi existat nimic înăuntrul ei.

— Ce... ce s-a întâmplat? întrebă Lissa. Eu ştiam răspunsul.

Spiritul s-a revărsat din Simon în ea. Şi a ars-o. Lissa rămase uimită.

Dar cum ar fi putut să ajungă din Simon în ea? Simplu, pentru că sunt legați. Dar spuneai că ea are o legătură cu Reed! Da, are. E legată de fiecare în parte.

Lissa fusese prea distrasă cât timp se luptase să-şi salveze viața, însă eu reuşisem să observ aura fiecăruia, privind prin ochii ei. Avery — care nu şi-o mai camufla acum — avea una aurie, exact la fel ca Adrian şi Lissa. Simon şi Reed avuseseră unele aproape identice, în culorile obişnuite... dar încadrate în câte un cerc negru. Amândoi erau atinşi de umbră, amândoi fuseseră readuşi din moarte de Avery.

Lissa nu-mi mai puse întrebări, şi doar se prăbuşi în brațele lui Adrian. Nu era nimic amoros în asta, ci doar nevoia disperată, din partea ambilor, de a fi aproape de un prieten.

— De ce-ai venit? îl întrebă ea.

— Ce, glumeşti? Cum aş fi putut să nu vin? Parcă erați un foc de tabără, cu atât spirit cât manevrați. L-am simțit până de partea cealaltă a campusului.

Se opri şi privi în jur.

— Nenică, am o grămadă de întrebări.

— La fel şi eu, bombăni ea.

Eu trebuie să plec, i-am spus Lissei. Mă simțeam un pic cuprinsă de melancolie pentru faptul că trebuia să-i las. Mi-e dor de tine. Când te întorci? Curând.

Îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru că ai fost lângă mine.

O să fiu mereu. Cred că zâmbeam, în propriul meu trup. A, şi... Lissa? Spune-i lui Adrian că sunt mândră de el.

Camera din Academie dispăru. Stăteam din nou pe un pat, la celălalt capăt al lumii. Abe mă privea îngrijorat. Şi Mark era îngrijorat, însă el avea ochi numai pentru Oksana, care stătea întinsă lângă mine. Ea arăta un pic cam ca Avery, palidă şi transpirată. Mark o prinse disperat de mână, cuprins tot de frică.

— Te simți bine? Ea îi zâmbi.

— Doar obosită. O să fiu bine. Aş fi vrut s-o îmbrățişez.

— Îți mulțumesc, am răsuflat. Îți mulțumesc atât de mult...

— Mă bucur c-am putut să vă ajut, răspunse ea. Dar sper să nu mai fiu nevoită s-o fac şi altădată. A fost... ciudat. Nu-mi dau seama precis ce rol am jucat acolo.

— Nici eu.

Chiar fusese bizar. Uneori, aveam impresia că Oksana chiar fusese acolo, luptând imediat alături de Lissa şi tot restul. Alteori, mă simțeam de parcă Oksana s-ar fi contopit cu mine. M-am cutremurat. Prea multe minți legate între ele.

— Data viitoare, va trebui să fii lângă ea, zise Oksana. În lumea reală.

Mi-am coborât privirea spre palmele mele, dezorientată şi neştiind sigur ce să cred. Inelul din argint îmi sclipi pe deget. Scoțându-l, i l-am întins.

— Inelul ăsta m-a salvat. Pe tine poate să te lecuiască, dacă tu eşti creatoarea lui?

Îl ținu în palmă pentru o clipă, după care mi-l înapoie.

— Nu, dar aşa cum spuneam, o să-mi revin. Mă vindec repede pe cont propriu.

Era adevărat. O văzusem pe Lissa lecuindu-se remarcabil de repede în trecut. Asta făcea parte din

permanenta prezenţă a spiritului în tine. Mi-am concentrat privirea asupra inelului, şi un amănunt tulburător mi-a venit în minte. Era un gând care-mi apăruse în timp ce veneam, împreună cu cei doi bătrâni, spre Novosibirsk, în timp ce tot leşinam şi mă trezeam.

— Oksana... un strigoi a atins inelul ăsta. Şi, pentru câteva clipe — cât timp l-a atins — a fost ca şi cum... în fine, tot strigoi era, nu-i vorbă. Dar, cât timp l-a ţinut în mână, a fost aproape la fel ca înainte.

Oksana nu-mi răspunse imediat. Îşi ridică privirea spre Mark, şi rămaseră aşa, ochi în ochi, timp îndelungat. Apoi, el îşi muşcă buzele şi clătină din cap.

— Nu, zise. Nu-i decât un basm.

— Ce? m-am repezit. Îmi tot plimbam privirea de la unul la celălalt. Dacă ştiţi ceva despre asta... despre strigoi... trebuie să-mi spuneţi!

Mark spuse ceva pe ruseşte, pe un ton tăios, cu un soi de avertisment în voce. Oksana păru la fel de hotărâtă.

— Nu e demn de noi să tăinuim informaţii, replică ea. Apoi, se întoarse spre mine, cu un aer solemn. Mark ţi-a povestit despre moroiul acela pe care l-am cunoscut demult... despre celălalt utilizator al spiritului?

Am încuviinţat.

— Mda.

— Obişnuia să spună o mulţime de poveşti... în majoritatea lor, cred, neadevărate. Dar una dintre ele, în fine, el pretindea că ar fi readus la viaţă un strigoi.

Abe, tăcut până atunci, pufni.

— Asta chiar e un basm.

— Ce? Simţeam că se învârteşte lumea cu mine. Cum?

— Nu ştiu. N-a intrat niciodată în prea multe amănunte, iar detaliile se schimbau frecvent. Mintea i se cam dusese, şi cred că jumătate din ceea ce spunea ţinea doar de imaginaţie, îmi explică ea.

— E nebun, interveni Mark. Nu era adevărat. Nu te lăsa prinsă de fantezia unui dement. Nu te fixa pe asta. Nu lăsa ca asta să-ţi devină următoarea cruciadă de cavaler rătăcitor. Tu trebuie să te întorci la partenera ta de legătură.

Am înghiţit în sec, toate emoţiile din lume învolburându-se în stomacul meu. Să fi fost adevărat? Oare să fi reuşit un utilizator al spiritului să readucă la viaţă un strigoi? Teoretic... ei bine, dacă utilizatorii spiritului puteau să vindece şi să readucă morţii la viaţă, atunci de ce n-ar fi putut şi cu morţii vii? Iar Dimitri... Dimitri categoric păruse schimbat cât timp ţinuse inelul în mână. Oare să fi fost afectat de spirit, care să-i fi scos la iveală vreo frântură din vechea personalitate? În momentul acela, presupusesem doar că era influenţat de afecţiunea cu care-şi amintea de familia lui...

— Trebuie să vorbesc cu el, am murmurat.

Nu c-aş fi ştiut şi pentru ce. Basm sau nu, oricum era prea târziu. O făcusem. Îl omorâsem pe Dimitri. Acum, nimic nu-l mai putea aduce înapoi, niciun miracol al spiritului. Pulsul mi se acceleră, şi abia mai puteam să respir. În mintea mea, îl vedeam căzând, căzând... căzând pentru totdeauna, cu ţepuşa înfiptă în piept. Oare mi-ar fi spus că mă iubeşte? Era o întrebare pe care aveam să mi-o tot repet tot restul vieţii.

Suferinţa şi mâhnirea mă inundară, cu toate că, în acelaşi timp, era prezentă acolo şi uşurarea. Îl eliberasem pe Dimitri dintr-o stare malefică. Îi adusesem pacea sufletului, trimi-ţându-l spre fericire. Poate că el şi Mason erau împreună, pe undeva prin rai, exersând câteva figuri de-ale gardienilor. Făcusem ceea ce trebuia. Nu era cazul să am vreun regret.

Fără să-şi dea seama de emoţiile de care eram cuprinsă, Oksana îmi răspunse la cea din urmă afirmaţie.

— Mark a vorbit serios. Omul acela e nebun... dac-o mai fi în viaţă. Ultima dată când l-am văzut, abia dacă mai era în stare să poarte o conversaţie, sau chiar să-şi folosească puterile magice. A fugit de lume, ascunzându-se. Nimeni nu ştie unde o fi... poate cu excepţia fratelui său.

— Ajunge, o preveni Mark.

Cu toate acestea, curiozitatea lui Abe fusese deja stârnită. Se aplecă în faţă, vigilent ca întotdeauna.

— Cum îl cheamă pe tip?

— Robert Doru, îi răspunse Mark, după câteva clipe de ezitare.
Nu era un nume pe care să-l cunosc, şi mi-am dat seama cât de inutile erau toate acestea. Tipul însemna o cauză pierdută şi, probabil, îşi imaginase întreaga poveste a salvării unui strigoi în timpul unei crize de demență. Dimitri se dusese. Partea aceasta a vieții mele se sfârşise. Acum, trebuia să mă întorc la Lissa.
Abia atunci am observat că Abe rămăsese neobişnuit de nemişcat.
— Îl ştii? l-am întrebat.
— Nu. Dar tu?
— Nu, am răspuns, examinându-i chipul. Dar e clar că pari să ştii ceva, Zmeule.
— Ştiu despre el, mă lămuri Abe. E un vlăstar nelegitim al unei persoane dintr-o familie regală. Tatăl lui a avut o aventură, din care a rezultat Robert. Tatăl lui chiar l-a considerat ca făcând parte din familie. Robert şi fratele lui vitreg au fost foarte apropiați în copilărie, lucru pe care puțini îl ştiu.
Dar Abe îl ştia, evident.
— Doru este numele de familie al mamei lui, preciza el. Nicio surpriză. Doru nu se număra printre numele familiilor regale.
— Şi numele de familie al tatălui?
— Dashkov. Trenton Dashkov.
— Asta, i-am zis, e un nume pe care-l cunosc.
Îl întâlnisem pe Trenton Dashkov cu ani în urmă, în timp ce-i însoțeam pe Lissa şi pe ceilalți din familia ei la o petrecere de vacanță a unei familii regale. Trenton era bătrân şi gârbov pe atunci, blajin, dar aproape pe moarte. Moroii ajungeau frecvent să depăşească o sută de ani, însă el deja trecuse de o sută douăzeci... ceea ce însemna că era foarte bătrân, până şi după standardele lor. Nu existase vreun semn, sau vreo bârfă, cu privire la existența vreunui fiu nelegitim de-al lui, însă fiul legitim al lui Trenton fusese acolo. Acel fiu chiar dansase cu mine, arătându-se extrem de curtenitor față de o umilă fată dhampir.
— Trenton a fost tatăl lui Victor Dashkov, am zis. Prin urmare, spui că Robert Doru e fratele vitreg al lui Victor Dashkov.
Abe încuviință, continuând să mă urmărească atent. Din câte observam, le ştia pe toate. Probabil că ştia şi despre povestea mea cu Victor.
Oksana se încruntă.
— Victor Dashkov este o persoană importantă, nu?
Acolo, în căsuța lor din Siberia, ea stătea departe de tumultul politicii moroilor, neştiind că bărbatul care ar fi putut să le fie rege era acum închis într-o temniță.
Am început să râd... dar nu din cauză că aş fi găsit ceva amuzant în această situație. Toată povestea era incredibilă, iar reacția mea isterică era singura cale prin care puteam să-mi refulez toate sentimentele delirante din mine. Exasperare. Resemnare. Sarcasm.
— Ce e atât de nostim? mă întrebă Mark, nedumerit.
— Nimic, i-am răspuns, conştientă de faptul că, dacă nu mă opream din râs, probabil c-aş fi început să plâng. Tocmai asta e. Nu e nimic nostim.
Ce minunată întorsătură în viața mea! Singura persoană în viață care ar fi putut să ştie ceva despre salvarea strigoilor era fratele vitreg al celui mai mare duşman al meu în viață, Victor Dashkov. Iar singura persoană care ar fi putut să ştie unde se afla Robert era Victor însuşi. Victor cunoştea o mulțime de lucruri despre spirit, iar acum aveam o straşnică bănuială despre cum ajunsese să le învețe.
Nu că ar mai fi avut importanță. Nimic din toate astea nu mai avea importanță. Victor însuşi putea să fi fost capabil să-i convertească pe strigoi, după cât „bine” mi-ar fi făcut. Dimitri murise de mâna mea. Se dusese, fiind salvat în unicul mod pe care-l cunoşteam. Mai fusesem nevoită o dată să aleg între el şi Lissa, şi-l alesesem pe el. Acum, nu mai încăpea discuție. O alesesem pe ea. Ea era reală. Ea era vie. Dimitri era trecutul.
O vreme, am tot fixat absentă pereții. Acum, însă, mi-am ridicat ochii şi l-am privit pe Abe drept în ochi.
— Bine, moşule, i-am zis. Fă-mă pachet şi trimite-mă acasă.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Zborul a durat de fapt vreo treizeci de ore.

Să ajung din centrul Siberiei în centrul Montanei n-a fost uşor. Am zburat de la Novosibirsk la Moscova, apoi la Amsterdam, la Seattle şi, în sfârşit, la Missoula. Patru curse diferite. Cinci aeroporturi diferite. O grămadă de alergătură. A fost epuizant, dar când le-am întins paşaportul pentru revenirea în State, în Seattle, am simţit în mine un ciudat val de emoţie... bucurie şi uşurare.

Înainte să plec din Rusia, mi-am închipuit că s-ar putea ca Abe să vină cu mine şi să-şi ducă personal sarcina până la sfârşit, predându-mă cine ştie cui l-o fi angajat.

— Acum chiar te întorci, nu? m-a întrebat el, la aeroport. La şcoală? N-ai de gând să cobori într-una dintre escale şi să dispari?

I-am zâmbit.

— Nu. Mă întorc la Sf. Vladimir.

— Şi-o să rămâi acolo? a insistat el. Nu prea arăta la fel de primejdios pe cât păruse în Baia, însă tot îi zăream o sclipire de duritate în ochi.

Zâmbetul mi se şterse.

— Nu ştiu ce-o să se mai întâmple. Nu mai sunt înscrisă acolo.

— Rose...

Am ridicat un braţ, oprindu-l, surprinsă eu însămi de hotărârea mea.

— Ajunge. Fără predici pro-şcoală. Ai zis c-ai fost angajat ca să mă trimiţi înapoi acolo. Nu mai e treaba ta ce-o să fac pe urmă.

Sau, cel puţin, aşa speram. Indiferent cine m-ar fi vrut înapoi, trebuie să fi fost cineva de la Academie. Curând, aveam să fiu acolo. Câştigaseră. Serviciile lui Abe nu mai erau necesare.

Cu tot triumful său, nu părea fericit de faptul că se despărţea de mine. Ridicându-şi privirea spre unul dintre panourile cu plecări, a oftat.

— Trebuie să treci prin dispozitivul de securitate, altfel pierzi avionul.

Am încuviinţat.

— Mersi pentru...

Pentru ce, anume? Pentru ajutor?

—... pentru tot.

Am dat să mă întorc şi să plec, dar mi-a pus o mână pe umăr.

— Astea-s toate hainele tale?

Cele mai multe dintre veşmintele mele rămăseseră împrăştiate prin Rusia. Unul dintre Alchimişti descoperise ceva pantofi, o pereche de jeans şi un sveter, dar în rest, eram floricică până ajungeam înapoi în State.

— Nu prea am nevoie de altceva, i-am răspuns.

Abe îşi arcui o sprânceană. Întorcându-se spre unul dintre gardienii lui, îi făcu un mic semn spre mine. Imediat, gardianul îşi scoase paltonul şi mi-l întinse. Individul era înalt şi deşirat, dar paltonul tot era prea mare pentru mine.

— Nu, n-am nevoie...

— Ia-l, îmi ordonă Abe.

L-am luat şi, spre şi mai marea mea năuceală, Abe a început să-şi desfacă fularul de la gât. Era unul dintre cele mai frumoase pe care le avea: din caşmir, ţesut într-o bogată paletă de culori strălucitoare, mai potrivit pentru Caraibe, decât pentru Rusia, sau pentru Montana. Am dat să protestez şi de data asta, dar expresia feţei lui m-a redus la tăcere. Mi-am înfăşurat fularul la gât şi i-am mulţumit, întrebându-mă dacă aveam să-l mai văd vreodată. Nu mi-am mai bătut capul să-l întreb, fiindcă aveam o bănuială că oricum n-o să-mi spună.

Când, în sfârşit, am aterizat în Missoula, treizeci de ore mai târziu, eram destul de convinsă că n-o să-mi mai doresc prea curând să zbor cu avionul; să zicem, în următorii cinci ani. Poate zece. Neavând bagaj, ieşirea din aeroport a fost simplă. Abe trimisese vorbă în prealabil, anunţându-mi

sosirea, dar habar n-aveam pe cine aveau să-mi trimită în întâmpinare. Alberta, şefa gardienilor de la Sf. Vladimir, părea să fie alegerea cea mai probabilă. Sau poate că avea să mă aştepte chiar mama. Nu ştiam niciodată unde era la un anumit moment dat şi, brusc, mi-am dorit tare, tare mult s-o văd. Şi ea ar fi reprezentat o alegere logică.

Aşa că am avut o oarecare surpriză constatând că persoana care mă aştepta la ieşirea din aeroport era Adrian.

Un zâmbet mi s-a întins pe faţă, şi am grăbit pasul. Mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui, gest care ne-a uimit pe amândoi.

— Niciodată, în viața mea, n-am fost mai fericită să te văd, l-am informat.

M-a strâns în brațe cu putere, apoi mi-a dat drumul, privindu-mă admirativ.

— Visele nu se compară niciodată cu realitatea, micuțule dhampir. Arăți formidabil.

Mă pusesem în ordine după grelele mele încercări cu strigoii, iar Oksana continuase să mă lecuiască, în ciuda protestelor mele; până şi vânătăile de pe gât, despre care nu-mi pusese niciodată vreo întrebare, mi le vindecase. N-aş fi vrut să mai afle şi altcineva despre ele.

— Iar tu arăți...

L-am studiat puțin. Era la fel de drăguț îmbrăcat ca de fiecare dată, cu un palton din stofă trei-sferturi şi un fular verde asortat cu ochii lui. Părul lui şaten închis avea aceeaşi ciufu-lealā stilată care-i plăcea lui, însă fața... of, asta e. După cum remarcasem, Simon îl nimerise cu vreo câțiva pumni zdraveni. Unul dintre ochii lui Adrian era umflat şi încercuit de vânătăi. Dar, chiar şi-aşa, dacă mă gândeam la el şi la tot ceea ce făcuse... ei bine, niciun cusur nu mai avea importanță.

— Arăți superb, am decretat.

— Mincinoaso, replică.

— Lissa nu putea să-ți lecuiască ochiul ăla?

— E ca o medalie de merit. Mă face să arăt a bărbat. Haide, caleaşca te aşteaptă.

— Dar de ce te-au trimis pe tine? l-am întrebat, în timp ce ne îndreptam spre parcare. Şi chiar eşti treaz, nu-i aşa?

Adrian nu-mi învrednici cu un răspuns această din urmă întrebare.

— Ei bine, şcoala nu mai are nicio responsabilitate oficială față de tine, dat fiind faptul că te-ai retras şi aşa mai departe. Aşa că nu aveau vreo obligație reală să vină să te ia. Niciunul dintre ceilalți prieteni ai tăi nu poate să plece din campus... dar eu? Nu sunt decât un spirit liber, plutind pe-acolo. Aşa că am închiriat o maşină, şi iată-mă.

Cuvintele lui declanşară în mine reacții amestecate. Eram mişcată de faptul că se deranjase să vină, dar şi necăjită de partea cu lipsa de responsabilități a şcolii față de mine. Pe toată durata călătoriilor mele, umblasem de colo-colo gândindu-mă la Sf. Vladimir ca la casa mea... deşi, în accepțiunea cea mai practică, nu mai era aşa ceva, într-adevăr. Nu aveam să fiu decât un oaspete.

În timp ce ne urcam în maşină, Adrian m-a pus la curent cu deznodământul întâmplărilor de la şcoală. După măreața demonstrație a spiritului, nu mă mai avântasem în mintea Lissei. Oksana îmi lecuise trupul, însă din punct de vedere mental, mă simțeam încă epuizată şi îndurerată. Chiar dacă îmi îndeplinisem scopul pentru care plecasem la drum, acea imagine a lui Dimitri, căzând şi iar căzând, mă bântuia în continuare.

— S-a dovedit că ai avut dreptate în legătură cu faptul că Avery şi i-a legat de ea pe Reed şi pe Simon, îmi zise Adrian. Din informațiile pe care am putut să le adunăm, se pare că Simon a fost omorât cu ani în urmă, într-o luptă la care Avery a fost martoră. Toată lumea a crezut că el a supraviețuit printr-o minune, fără să-şi dea seama care era, de fapt, adevărul.

— Şi-a ascuns puterile, la fel ca voi, am cugetat. Şi Reed a murit mai târziu?

— Ei bine, aici e ciudățenia, răspunse Adrian, încruntându-se. Nimeni nu poate să afirme cu certitudine când a murit. Cum să-ți spun, e dintr-o familie regală. A fost cocoloşit toată viața, nu? Dar, pe baza a ceea ce am putut să scoatem de la el — adică nu prea mult, din moment ce toți sunt destul de varză acum — se pare că Avery l-ar fi omorât intenționat, după care l-ar fi readus la viață.

— Exact cum avea de gând cu Lissa, am zis, amintindu-mi cuvintele lui Simon, din timpul luptei. Avery voia s-o omoare, s-o readucă la viață şi să fie legată de ea. Dar de ce tocmai Lissa şi nu altcineva?

— Vrei să ştii ce cred eu? Din cauză că e utilizatoare a spiritului. Acum, că spiritul nu mai e un secret, n-a fost decât o problemă de timp până ca Avery să afle despre Lissa şi despre mine. Cred că Avery s-a gândit că, legându-se de Lissa, îşi va spori propria putere. Şi-aşa, absorbea o grămadă de energie din ăia doi, comentă Adrian, scuturând din cap. Şi n-am glumit când am spus că simţeam spiritul ăla din cealaltă parte a campusului. Volumul de care a avut nevoie Avery ca să constrângă atâtea persoane, să-şi camufleze aura, şi cine mai ştie câte altele... ei bine, a fost incredibil.

Am rămas cu privirea pierdută spre autostrada din faţa noastră, calculând consecinţele faptelor lui Avery.

— Şi de-asta era Reed atât de întors pe dos... de-asta era atât de furios şi gata să sară la bătaie. El şi cu Simon absorbeau tot întunericul produs de ea, prin utilizarea spiritului. Exact cum se-ntâmplă cu mine şi cu Lissa.

— Mda, cu excepţia faptului că voi două nu sunteţi nici pe departe ca ăia. La Simon, nu era chiar atât de evident — se descurca mai bine să-şi păstreze o figură serioasă —, însă ei doi erau de-a dreptul pe marginea prăpastiei. Şi acum? Au făcut un pas înainte. Toţi trei.

Mi-am amintit de privirea pierdută în gol a lui Simon şi de urletele lui Avery. M-am cutremurat.

— Când spui prăpastie...

— Mă refer la totala şi deplina demenţă. Ei trei îşi vor petrece restul vieţii într-un ospiciu.

— Ca urmare a ceea ce aţi... a ceea ce am făcut noi? am întrebat, îngrozită.

— Parţial, aprobă el. Avery îşi arunca toată puterea aceea asupra noastră, iar atunci când i-am aruncat-o înapoi... mă rog, cred c-a fost ca o supraîncărcare pentru minţile lor. Şi, sincer să fiu, gândindu-mă la cum erau deja Reed şi Simon, cred că scena era deja pregătită pentru asta. Cu tot cu Avery.

— Mark a avut dreptate, am murmurat.

— Cine?

— Celălalt tip atins de umbră pe care l-am cunoscut. Îmi spunea despre cum am putea, într-o zi, eu şi cu Lissa, să ne lecuim una pe cealaltă de întunericul din noi. Este nevoie de un echilibru menţinut cu grijă între utilizatorul spiritului şi cel atins de umbră. Eu încă nu înţeleg totul pe deplin, dar bănuiesc că micul cerc de trei al lui Avery nu putea să fie capabil de menţinerea acelui soi de echilibru. Nu cred că e sănătos să fii legat de mai multe persoane.

— Hm. Adrian nu mai zise nimic o vreme, meditând doar la toate acestea. În cele din urmă, râse. Nenică, nu-mi vine să cred că ai dat peste încă un utilizator al spiritului şi încă o persoană atinsă de umbră. E ca şi cum ai fi găsit acul în carul cu fân, dar ţie ţi se-ntâmplă mereu lucruri de genul ăsta. Abia aştept să aflu şi ce-ai mai făcut în rest.

Mi-am întors privirea în altă parte, rezemându-mi obrazul de geam.

— Restul, de fapt, nu e prea interesant.

Nimeni dintre oficialităţile Academiei nu ştia despre rolul pe care-l jucasem în povestea cu Avery. Aşa că n-aveam să fiu luată la întrebări după întoarcerea mea. Deocamdată, făceau curat şi-i bombardau pe Adrian şi pe Lissa cu un maldăr de întrebări. Spiritul încă reprezenta un fenomen nou, aşa că nimeni nu ştia ce să creadă despre ceea ce se petrecuse. Avery şi partenerii ei de legătură fuseseră duşi să fie îngrijiţi, iar tatăl ei plecase deja într-un concediu fără plată.

Adrian mă înscrise ca oaspete al său, ceea ce-mi oferi dreptul la un permis de acces în campus. La fel ca toţi oaspeţii, am mai primit şi o listă cu unde aveam să stau şi cu ce puteam să fac şi ce nu. Am ignorat-o cu promptitudine.

— Trebuie să plec, l-am informat imediat pe Adrian. Mi-a răspuns cu un zâmbet cunoscător.

— Mi-am închipuit eu.

— Îţi mulţumesc... pentru c-ai venit să mă iei. Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc...

Îmi respinse printr-un gest îngrijorările.

— Dar nu mă părăseşti. Te-ai întors: asta-i tot ceea ce contează. Am avut răbdare atât de mult timp... pot să mai rezist puţin.

I-am susţinut privirea pentru câteva clipe, uimită de senzaţia de căldură care începuse dintr-odată să clocotească în interiorul meu. Cu toate acestea, am păstrat-o pentru mine, dăruindu-i lui Adrian numai un zâmbet în fugă, după care am pornit prin campus.

M-am ales cu o grămadă de priviri ciudate când am intrat în căminul Lissei. Era imediat după terminarea orelor, aşa că era o circulaţie intensă, elevii grăbindu-se să intre, sau să iasă cine ştie unde. Totuşi, în timp ce treceam, s-a aşternut tăcerea, iar ceilalţi s-au oprit din mers sau din vorbit. Asta-mi amintea de vremea în care eu şi cu Lissa ne întorseserăm la şcoală, după fuga noastră. Fuseserăm duse prin cantina cu autoservire şi avuseserăm parte de un tratament asemănător din partea colegilor noştri.

Poate să fi fost doar în imaginaţia mea, însă mi s-a părut că de data asta era şi mai rău. Privirile, mai şocate. Tăcerea, mai apăsătoare. Ultima dată, bănuiesc că lumea crezuse că fuga noastră fusese un soi de poznă. De data asta, nimeni nu ştia cu adevărat de ce plecasem. Ieşisem din atacul asupra şcolii cu un statut de erou, dar imediat renunţasem şi dispărusem. Cred că unii dintre colegii de cămin ai Lissei aveau impresia că văd o fantomă.

Ignorarea bârfelor şi a părerilor altora era un sport pentru care aveam destul antrenament, aşa că am trecut cu toată viteza printre spectatori fără să privesc înapoi, urcând treptele câte două. M-am baricadat faţă de sentimentele Lissei în timp ce înaintam pe palierul ei. Poate să pară o prostie, dar voiam să nu-mi stric surpriza. Nu voiam decât să deschid ochii şi s-o văd pe ea, în persoană, fără să fiu prevenită dinainte de ceea ce simţea, sau ce gândea. Am bătut la uşă.

Adrian îmi spusese că întâlnirile cu mine din vis nu se comparau cu vederea mea în persoană. Era la fel de adevărat şi în cazul Lissei. Să intru în mintea ei nu însemna nimic faţă de ceea ce am simţit văzând-o de aproape, în realitate. Uşa s-a deschis, şi a fost de parcă în faţa mea s-ar fi materializat o nălucă, un soi de mesager divin, pogorât din cer. Nu mai fusesem niciodată departe de ea pentru o vreme atât de îndelungată şi, după tot acest timp, ceva din mine se întreba dacă nu cumva îmi imaginam întâlnirea.

Îşi duse mâna la gură şi mă privi cu ochii mari. Cred că şi ea simţea acelaşi lucru... şi nici măcar nu fusese prevenită în legătură cu vizita mea. Ştia doar că mă întorc „curând”. Fără îndoială că şi ei îi păream că aş fi o fantomă.

Cât despre această regăsire... era ca şi cum aş fi ieşit dintr-o peşteră — una în care fusesem timp de aproape cinci săptămâni — în lumina strălucitoare a zilei. Atunci când fusese transformat Dimitri, simţisem că mi-am pierdut o parte din suflet. Când am părăsit-o pe Lissa, s-a mai dus o parte. Acum, văzând-o... începeam să cred că, poate, sufletul meu ar reuşi să se vindece. Poate că, la urma urmei, aş izbuti să merg mai departe. Încă nu mă simţeam întreagă, sută la sută, însă prezenţa ei umplea golul din mine. Eram eu însămi mai mult decât mă simţisem de veacuri încoace.

Un întreg univers de întrebări şi de tulburări plana prin tăcerea dintre noi. În ciuda tuturor celor prin care trecuserăm cu Avery, rămăseseră încă foarte multe probleme nerezolvate de când părăsisem eu şcoala. Pentru prima dată de când pusesem piciorul pe terenurile Academiei, mi-era teamă. Teamă că Lissa ar fi putut să mă respingă, sau să ţipe la mine pentru ceea ce făcusem.

În loc de asta, mă prinse într-o uriaşă îmbrăţişare.

— Am ştiut eu, zise. Sughiţurile de plâns îi înecau deja glasul. Am ştiut eu c-o să te întorci.

— Sigur că da, am murmurat cu faţa în umărul ei. Ţi-am zis c-o să mă întorc.

Cea mai bună prietenă a mea. Îmi recăpătasem cea mai bună prietenă. Dac-o aveam pe ea, puteam să-mi revin după ceea ce se întâmplase în Siberia. Puteam să-mi duc viaţa mai departe.

— Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare atât de rău pentru ce-am făcut.

M-am smuls din braţele ei, surprinsă. Am intrat în cameră şi am închis uşa după noi.

— Îţi pare rău? Pentru ce-ar trebui să-ţi pară ţie rău?

Cu toată bucuria revederii, eu venisem aşteptându-mă ca ea să fie încă supărată pe mine, din cauză că o părăsisem. Nimic din toată povestea cu Avery nu s-ar fi întâmplat dac-aş fi rămas acolo. Mă învinuiam pentru asta.

Lissa se aşeză pe pat, cu ochii umezi.

— Pentru ceea ce am spus când ai plecat. N-aveam niciun drept să-ţi spun ceea ce ţi-am spus. N-aveam niciun drept să-ţi controlez viaţa. Şi mă simt oribil fiindcă...

Îşi trecu mâna peste ochi, încercând să-şi şteargă cea mai mare parte a lacrimilor.

— Mă simt oribil fiindcă ţi-am zis că n-o să-l readuc la viaţă pe Dimitri. Adică, ştiu că nu mai conta, dar tot ar fi trebuit măcar să mă ofer să...

— Nu, nu!

M-am lăsat jos în fața ei şi i-am apucat mâinile, încă minunându-mă că eram din nou cu ea.

— Uită-te la mine. Tu nu ai nimic pentru care să-ți pară rău. Şi eu am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun. Aşa se-ntâmplă la supărare. Niciuna dintre noi n-ar trebui să se autoflageleze pentru asta. Cât despre readucerea lui... Am oftat adânc. Ai procedat corect refuzându-mă. Chiar dacă l-am fi găsit înainte să fie transformat, tot n-ar mai fi avut importanță. Nu poți să te legi de mai multe persoane, nu e bine. Asta a fost greşeala lui Avery.

Mă rog, a fost una dintre greşelile lui Avery. Manipularea altora şi abuzul de putere au jucat, şi ele, un rol uriaş. Suspinele Lissei se mai domoliră.

— Cum ai făcut asta, Rose? Cum de ai fost acolo, până la urmă, exact când aveam nevoie de tine? Cum de-ai ştiut?

— Eram împreună cu o altă utilizatoare a spiritului. Am cunoscut-o în Siberia. Ea poate să ajungă activ în mințile altora — ale oricui, nu numai ale persoanei de care e legată — şi să comunice. La fel cum putea şi Avery, de fapt. Oksana a intrat în mintea mea în timp ce eram în legătură cu tine. E chiar ciudat cum a decurs totul.

Puțin spus.

— Încă o putere pe care eu n-o am, remarcă Lissa, întristată.

I-am zâmbit.

— Hei, încă n-am cunoscut vreun utilizator al spiritului în stare să tragă un pumn, aşa ca tine. A fost o poezie, Liss.

Lissa gemu, dar simțeam că-i făcuse plăcere să mă audă folosind vechiul nume de alint.

— Sper că n-o să mai fiu nevoită să fac asta vreodată. Nu sunt făcută să fiu luptătoare, Rose. Tu eşti cea cu atacurile. Eu sunt cea care aşteaptă să ofere sprijin moral şi lecuire după luptă. Îşi ridică palmele, privindu-le. Pfui! Nu. Categoric, nu vreau să mai am de-a face cu pumni şi alte alea.

— Dar cel puțin acum ştii că poți. Dacă vei vrea vreodată să mai exersezi...

— Nu! strigă, izbucnind în râs. Am prea multe de exersat acum cu Adrian... mai ales după ce mi-ai tot povestit despre alte şi alte lucruri pe care le pot face alții cu spiritul...

— Perfect. Poate că e mai bine dacă lucrurile revin la ceea ce au fost.

Chipul îi redeveni serios.

— Doamne, aşa sper. Rose... am făcut atât de multe tâmpenii cât timp a fost Avery prin preajmă...

Prin intermediul legăturii dintre noi, am simțit care era regretul ei cel mai mare: Christian. O durea sufletul pentru el, şi vărsase o mulțime de lacrimi. După ce fusese smuls Dimitri de lângă mine, ştiam ce înseamnă să-ți pierzi o astfel de dragoste, şi mi-am jurat în sinea mea c-o să fac ceva care s-o ajute. Dar acum nu era momentul. Mai întâi, noi două trebuia să ne restabilim comunicarea.

— Totuşi, n-ai avut de ales, i-am atras atenția. Forța ei de constrângere era prea puternică... mai ales după ce te-a făcut să bei şi ți-a amorțit capacitatea de apărare.

— Mda, aşa e, dar nu toată lumea ştie asta, sau vrea s-o înțeleagă.

— O să se uite totul, i-am zis. Mereu se uită.

Îi înțelegeam teama pentru propria reputație, dar mă îndoiam că ar putea să fie vorba de ceva cu adevărat ireversibil... cu excepția lui Christian. Analizasem împreună cu Adrian manipulările lui Avery şi deduseserăm totul, de îndată ce făcuserăm legătura cu comentariul lui Simon, despre nefericitul accident căruia urma să-i fie victimă Lissa. Avery voise s-o facă pe Lissa să pară instabilă psihic, pentru eventualitatea în care n-ar fi fost capabilă s-o readucă la viață. În cazul în care Lissa chiar ar fi murit, nimeni n-ar fi mers prea departe cu investigațiile. După atâtea săptămâni de comportament nebunesc, de alcoolică, faptul că ea şi-ar fi pierdut controlul şi ar fi căzut accidental pe fereastră ar fi fost unul tragic, dar nu întru totul străin de tărâmul posibilităților.

— Spiritul e o pacoste, afirmă Lissa. Toți vor să profite de tine. Atât cei care nu-l folosesc, ca Victor, cât şi utilizatorii, cum a fost Avery. Îți jur, m-aş fi întors la medicamentele mele, dacă n-aş fi devenit paranoică la gândul că trebuie să mă apăr de alții ca Avery. Dar de ce-a vrut să mă omoare pe mine, şi nu pe Adrian? De ce sunt eu mereu ținta?

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet, cu toată gravitatea subiectului.

— Pentru că voia ca tu să-i fii supusă, iar pe el l-ar fi vrut ca iubit. Probabil că-şi dorea un tip care s-o ajute să escaladeze scara societății, şi nu putea să rişte să-l omoare, încercând să-l lege de ea. Sau,

cine ştie? Poate că, până la urmă, ar fi încercat şi cu el. Sinceră să fiu, nu m-ar mira ca ea să se fi simțit amenințată de tine şi să fi vrut să se asigure că o are sub control pe cealaltă utilizatoare feminină a spiritului cunoscută. Priveşte lucrurile în față, Liss. Am putea să pierdem ore în şir încercând să ne dăm seama ce a fost în capul lui Avery Lazar, şi tot să nu ajungem la vreun rezultat.

— Corect, corect, zise, ridicându-se din pat şi aşezându-se lângă mine pe podea. Dar ştii ceva? Simt că am putea să stăm ore în şir discutând despre orice altceva. Eşti aici de zece minute, şi parcă... în fine, e de parcă n-ai fi fost niciodată plecată.

— Mda, am aprobat-o. Înainte să fie transformat în strigoi, să fiu cu Dimitri mi se părea totdeauna ceva firesc şi normal. Şi să fiu cu Lissa mi se părea ceva firesc şi normal... cu toate că era un alt gen de normalitate. În durerea mea legată de pierderea lui Dimitri, aproape că uitasem de dragostea față de ea. Erau cele două fețe ale mele.

În stilul ei neobişnuit de a ghici gândurile, Lissa zise:

— Chiar am gândit ceea ce am spus mai devreme. Îmi pare rău pentru cum m-am comportat... ca şi cum aş fi avut vreun drept să-ți dictez ție viața. Dacă te hotărăşti să rămâi, sau să-mi fii gardian, faci asta din propria alegere şi din propria bunătate. Vreau să fiu sigură că trăieşti şi-ți alegi singură ce vrei să faci în viață.

— N-are nicio legătură cu bunătatea. Întotdeauna mi-am dorit să te apăr pe tine. Şi acum mi-o doresc, am adăugat, oftând. Doar că... doar că mai am unele lucruri de pus la punct. Trebuie să mă adun... şi-mi pare rău că nu m-am purtat prea bine cu tine.

Cam multe scuze, dar îmi dădeam seama cum stau treburile cu cei la care ții. Îți ceri scuze, vă iertați reciproc şi mergeți mai departe.

Lissa ezită înainte să-mi pună următoarea întrebare, dar eu ştiam că are să vină.

— Şi... ce s-a întâmplat? L-ai... l-ai găsit?

La început, nu credeam că aş avea chef să discut despre asta, dar acum mi-am dat seama că aveam nevoie s-o fac. Şi treaba era că vreo câteva lucruri diferite nu merseseră bine înainte între mine şi Lissa. Unul dintre ele fusese acela că ea mă luase ca pe ceva de la sine înțeles. Celălalt, că eu nu puteam să-i spun adevărul... şi pe urmă i-am purtat pică pentru asta. Dacă era să ne reparăm prietenia şi să ne iertăm una pe cealaltă, mai întâi trebuia să ne asigurăm că n-o să repetăm greşelile trecutului.

— Da, l-am găsit, i-am răspuns până la urmă.

Şi m-am lansat în povestire, relatându-i tot ceea ce mi se întâmplase: cu călătoriile mele, cu familia Belikov, cu Alchimiştii, cu Oksana şi Mark, cu nejurații şi, fireşte, cu Dimitri. Exact cum spusese ea în glumă, mai devreme, am vorbit ore în şir. Mi-am deschis inima în fața ei, iar ea m-a ascultat fără să mă judece. Tot timpul, pe chip i-am citit compasiunea, iar când am ajuns la sfârşit, deja plângeam cu sughițuri, toată iubirea şi furia şi suferința pe care le ținusem în mine din noaptea aceea cu podul explodând acum. Nu-i mai mărturisisem nimănui din Novosibirsk unde anume fusesem în vremea în care stătusem cu Dimitri. Nu îndrăznisem să-i mărturisesc nimănui că jucasem rolul prostituatei pentru sânge cu un strigoi. Mă limitasem la afirmații vagi, sperând că, dacă nu vorbesc despre asta, poate că nici nu s-a întâmplat în realitate.

Acum, cu Lissa, am fost nevoită să accept faptul că totul fusese real şi să simt cu adevărat: îl omorâsem pe bărbatul pe care-l iubeam.

O bătaie în uşă ne smulse brusc dintr-o lume în care nu ne aflam decât eu şi ea. Aruncând o privire iute spre ceas, am rămas uimită să constat că era aproape ora stingerii. Chiar mă întrebam dacă nu cumva o să fiu azvârlită afară. Numai că, atunci când Lissa deschise uşa — după ce mi-am şters în grabă ochii — supraveghetoarea căminului ne transmise un cu totul alt soi de mesaj.

— Alberta vrea să stea de vorbă cu tine, îmi comunică femeia. S-a gândit că aici ai putea să fii de găsit.

Am schimbat o privire cu Lissa.

— Când? Acum? am întrebat. Femeia ridică din umeri.

— După cum suna? Mda, aş zice că imediat. Sau şi mai devreme.

Şi închise uşa după ea. Alberta era căpitanul gardienilor din campus, iar atunci când spunea ea ceva, ceilalți se executau.

— Oare despre ce-o fi vorba? întrebă Lissa. M-am ridicat, părându-mi rău că trebuie să plec.

— O grămadă de lucruri, îmi închipui. Mă duc să văd ce vrea, după care o iau spre pavilionul pentru oaspeți. Nu c-o să şi dorm. Habar n-am după ce fus orar mai funcționez acum.

Lissa îmi dărui o îmbrățişare de despărțire, din care ne veni greu să ne desprindem.

— Succes, îmi mai zise.

Am dat să apăs pe clanță, dar mi-a venit ceva în minte. Mi-am scos inelul de pe deget şi i l-am întins Lissei.

— E inelul care... o! exclamă, strângându-l în mână, în timp ce pe chip i se citea o fascinație crescândă.

— Poți să simți puterile magice din el? am întrebat-o.

— Mda... slab, dar sunt acolo.

Ridică inelul la lumină şi-l privi cu atenție. Probabil că nici nu avea să-mi observe plecarea, fiindcă aveam senzația că va sta toată noaptea să-l studieze.

— E foarte straniu, zise ea. Aproape imediat am putut să simt cum l-a făcut ea.

— Mark zicea că probabil mai avem de lucru până să putem lecui aşa ca ei... dar poate că între timp ai putea să-ți dai seama cum se fac farmecele?

Ochii ei verzi ca jadul erau încă fixați pe inel.

— Mda, cred că aş putea.

Am zâmbit văzându-i entuziasmul şi am dat din nou să plec, însă ea m-a prins de braț.

— Hei... Rose... ştiu c-o să ne mai vedem şi mâine, dar...

— Dar ce?

— Doar voiam să-ți zic, după tot ceea ce s-a întâmplat... Ei bine, nu mai vreau să trecem vreodată printr-o despărțire ca asta. Adică, ştiu că nu putem să fim împreună în fiecare clipă — şi, oricum, asta e ceva destul de înfricoşător — dar legătura dintre noi nu e degeaba. Suntem destinate să avem grijă una de cealaltă şi să ne fim aproape.

Vorbele ei îmi trimiseră un frison pe spinare, ca şi cum ar fi fost cuprinse de puteri mai presus de noi.

— Aşa o să fie.

— Nu, am vrut să zic... tu eşti mereu aici, când am nevoie. Ori de câte ori sunt în pericol, tu vii în fuga mare să mă salvezi. N-o să mai fie aşa.

— Ce, nu mai vrei să te salvez?

— Nu asta am vrut să zic! Vreau să fiu şi eu lângă tine la nevoie, Rose. Dacă pot să dau un pumn, pot orice. Chiar dacă doare, nu glumă.

Oftă, exasperată.

— Of, Doamne, vorbesc în dodii! Uite, ideea e, dacă vreodată o să mai fii nevoită să pleci de una singură, ia-mă cu tine. Nu mă mai lăsa.

— Liss...

— Vorbesc serios, insistă. Frumosul ei chip luminos era acum învăpăiat de hotărâre şi de voință. Indiferent peste ce obstacole ar trebui să treci, o să fiu alături de tine. Nu mai pleca singură. Jură-mi că, dacă vreodată te mai hotărăşti să-ți iei zborul, o să mă iei cu tine. O să mergem amândouă.

Am dat să protestez, un milion de temeri răsărindu-mi în minte. Cum aş putea să-i pun viața în pericol? Cu toate acestea, privind-o, mi-am dat seama că avea dreptate. La bine şi la rău, între noi exista o legătură de la care nu puteam să ne sustragem. Lissa era, într-adevăr, legată de partea aceea a mea de suflet, şi eram mai puternice dacă luptam împreună, decât separat.

— OK, i-am zis, strângându-i mâna. Îți jur. Data viitoare când îmi mai vine să fac vreo tâmpenie care m-ar putea costa viața, te iau şi pe tine.

TREIZECI

Alberta ma aştepta în biroul de serviciu de la intrarea în clădirea administrativă a gardienilor. Rolul ei de căpitan aici era unul remarcabil, dat fiind ponderea inferioară a femeilor în rândurile noastre. Era trecută de cincizeci de ani şi una dintre cele mai zdravene femei din câte cunoscusem. În părul ca nisipul apăruseră fire cărunte, iar anii de activitate în aer liber îi veştejiseră tenul.

— Bine-ai venit înapoi, Rose, mă întâmpină ea, ridicându-se în timp ce mă apropiam. E clar că nu avea în intenție să mă îmbrățişeze, iar comportamentul îi era formal, însă faptul că folosise prenumele reprezenta o generozitate din partea ei. Pe lângă asta, mi s-a părut că-i zăresc în ochi o scânteie mititică de uşurare şi de bucurie. Hai să mergem în biroul meu, mă îndemnă.

Nu mai fusesem niciodată acolo. Toate problemele disciplinare pe care le avusesem cu gardienii fuseseră, de obicei, dezbătute în sala comitetului. Deloc surprinzător, în biroul Albertei domnea o curățenie desăvârşită, totul fiind aranjat cu o eficiență militărească.

— Rose, zise ea, aplecându-se spre mine. O să vorbesc fără menajamente cu tine. N-am de gând să-ți țin predici, sau să-ți solicit explicații. Sinceră să fiu, din moment ce nu mai eşti eleva mea, nu am dreptul să-ți cer sau să-ți ordon ceva.

Era exact ceea ce-mi spusese şi Adrian.

— Puteți să-mi țineți predici, i-am răspuns. V-am respectat întotdeauna şi vreau să aud ce aveți de spus.

Fantoma unui zâmbet îi fulgeră pe chip.

— Foarte bine, atunci, uite. Ai făcut-o de oaie.

— Uau. N-ați glumit în legătură cu lipsa de menajamente.

— Motivele nu au importanță. N-ar fi trebuit să pleci. N-ar fi trebuit să te retragi. Educația şi pregătirea ta sunt prea valoroase — indiferent de cât crezi tu că ai şti — şi tu eşti mult prea talentată, încât să rişti să-ți arunci viitorul pe apa Sâmbetei.

Mi-a venit să râd.

— Vreți să vă spun adevărul? Nici nu mai ştiu sigur care mi-o fi viitorul.

— Motiv pentru care trebuie să-ți termini şcoala.

— Dar m-am retras. Pufni zgomotos.

— Atunci, înscrie-te la loc!

— Să... ce? Cum?

— Completând formularele. La fel ca peste tot pe lumea asta.

Sinceră să fiu, nu ştiam ce-aş mai fi avut de făcut, după întoarcerea mea aici. Preocuparea mea imediată era Lissa: să fiu cu ea şi să mă asigur că e bine. Ştiam că nu mai pot să fiu gardianul ei oficial, dar îmi închipuisem că, dacă rămâneam împreună, nimeni n-ar fi putut-o opri să-şi petreacă timpul cu o prietenă. Aveam să fiu bodyguardul ei angajat, ca să zic aşa, exact cum îi avea Abe pe cei ai lui. Şi, între timp, să tai frunză la câini prin campus, ca şi Adrian.

Dar să mă înscriu din nou?

— Am... am pierdut o lună. Poate mai mult.

Pierdusem noțiunea timpului. Era prima săptămână din mai, iar eu plecasem aproape de sfârşitul lui martie, de ziua mea de naştere. Cât însemna asta? Cinci săptămâni? Aproape şase?

— Ai mai pierdut tu doi ani, şi tot ai reuşit să recuperezi. Am încredere în tine. Şi, chiar dac-ar fi să ai greutăți, absolvirea cu note mai mici e de preferat, decât să nu absolvi deloc.

Am încercat să mă imaginez întoarsă în lumea aceasta a lor. Chiar să nu fi fost decât o lună şi ceva? Orele... programul de zi cu zi... cum aş putea să mă întorc, pur şi simplu, la aşa ceva? Cum aş putea să mă întorc la o astfel de viață, după ce am văzut cum trăia familia lui Dimitri, după ce am fost cu Dimitri şi după ce l-am pierdut... din nou?

Oare mi-ar fi spus că mă iubeşte?

— Nu ştiu ce să zic, i-am răspuns Albertei. Sunt cam multe de chibzuit.

— Atunci, hotărăşte-te repede. Cu cât te întorci mai repede la ore, cu atât e mai bine.

— Dar chiar o să mi se permită?

Asta era partea care mi se părea un pic de necrezut.

— Eu o să-ți permit, declară ea. Nici nu mă gândesc să renunț la cineva ca tine. Iar acum, că nu mai e Lazar... ei bine, e cam balamuc pe-aici. N-o să-şi mai bată nimeni capul cu formalitățile.

Zâmbetul acela crispat i se furişă din nou pe față.

— Şi, dacă ne face cineva probleme... mi s-a dat de înțeles că ai un protector care poate să tragă câteva sfori şi să netezească drumul.

— Un protector, am repetat, apăsat. Un protector care poartă fulare țipătoare şi bijuterii din aur?

— Nu cunosc, zise ea, ridicând din umeri. Nici măcar nu-i ştiu numele, dar a amenințat cu retragerea unei donații substanțiale în folosul şcolii, în eventualitatea în care n-ai fi primită înapoi. Dacă vrei să vii înapoi.

Mda. Afaceri şi şantaje. Eram destul de convinsă că ştiam cine-mi era protectorul.

— Lăsați-mi un pic de timp să mă gândesc la asta. O să iau foarte curând o hotărâre... vă promit.

Se încruntă, gânditoare, după care înclină scurt capul, în semn de aprobare.

— Foarte bine.

Ne ridicarăm amândouă, iar ea mă conduse până la ieşirea din clădire. Când să ies, mi-am întors privirea spre ea.

— Ştiți ce, dacă o să termin şcoala... credeți că va mai exista vreodată posibilitatea să intru în calcul ca gardian oficial al Lissei? Ştiu că deja i-au ales pe alții pentru ea, şi că eu cam sunt în, hm, un pic cam în dizgrație.

Ne opriserăm în fața uşilor exterioare, iar Alberta îşi puse o mână în şold.

— Nu ştiu. Oricum, e clar că putem încerca. Situația a devenit cu mult mai complicată.

— Mda, ştiu, am replicat, întristată, amintindu-mi de acțiunile samavolnice ale Tatianei.

— Dar, după cum ți-am spus, facem tot posibilul. Ce vorbeam eu, despre absolvirea cu note mai mici? N-o să fie cazul. Mă rog, poate la matematică, sau la ştiințe... dar asta nu mai ține de mine. Oricum, o să fii cea mai bună dintre novici. O să lucrez eu personal cu tine.

— OK, am răspuns, dându-mi bine seama ce uriaşă concesie îmi făcea. Vă mulțumesc.

Abia ieşisem, când mă strigă din nou.

— Rose?

Am prins uşa cu mâna şi am întors capul.

— Da?

Pe fața Albertei apăruse o expresie de blândețe... cum nu mai văzusem până acum.

— Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Şi că nimeni dintre noi n-a putut să facă nimic.

I-am citit în ochi faptul că ştia despre mine şi Dimitri. Nu-mi dau seama de unde. Poate că aflase după bătălie, sau poate că ghicise dinainte. Oricum, nu era nici urmă de mustrare în privirea ei, ci numai mâhnire sinceră şi compasiune. I-am răspuns cu o scurtă înclinare a capului, apoi am plecat.

A doua zi, l-am întâlnit pe Christian, însă conversația noastră a fost sumară. Se ducea la o întâlnire cu învățăceii lui şi era în întârziere. Cu toate acestea, m-a îmbrățişat şi s-a arătat sincer bucuros de întoarcerea mea. Asta-mi demonstra cât de mult evoluase relația dintre noi, dacă mă gândeam la aversiunea reciprocă de când ne cunoscuserăm.

— Era şi timpul, îmi zise. Lissa şi Adrian s-au dat peste cap de câte griji şi-au făcut pentru tine, dar n-au fost singurii. Şi era nevoie de cineva care să-l pună pe Adrian la locul lui, ştii. Nu pot să mă ocup eu mereu de asta.

— Mersi. E un chin pentru mine să spun asta, dar să ştii că şi mie mi-a fost dor de tine. N-am mai găsit în Rusia vreunul cu un sarcasm comparabil cu al tău.

Deodată, amuzamentul îmi păli.

— Dar, dacă tot ai pomenit despre Lissa...

— Nu, nu, mă opri el, ridicând mâna în semn de protest, asprindu-se la față. Ştiam că la asta o să ajungi.

— Christian! Ea te iubeşte. Ştii bine că tot ceea ce s-a întâmplat n-a fost din vina ei...

— Ştiu, mă întrerupse. Dar asta nu înseamnă că nu m-a durut. Rose, ştiu că asta-i firea ta, să dai buzna şi să spui exact ceea ce se teme cineva că ar putea să audă, dar, te rog... nu şi de data asta. Am

nevoie de timp, să-mi dau seama cum stau lucrurile.

M-am văzut nevoită să-mi înghit o sumedenie de comentarii. Lissa amintise despre Christian în conversația noastră de ieri. Ceea ce se petrecuse între ei reprezenta pentru ea unul dintre cele mai mari regrete: probabil, faptul pentru care-i purta cel mai mult pică lui Avery. Lissa ar fi vrut să se ducă la el şi să se împace, însă el păstra distanța. Şi, da, Christian avea dreptate. Nu era dreptul meu să dau buzna... încă. Dar simțeam nevoia ca ei să-şi rezolve problema.

Aşa că i-am respectat dorința şi i-am adresat un semn aprobator.

— OK. Deocamdată.

Cel din urmă cuvânt a făcut ca zâmbetul să-i devină un pic strâmb.

— Mersi. Uite, eu trebuie să plec. Dac-o să ai vreodată chef să le arăți copiilor ăstora cum se trage un şut în fund ca la carte, treci pe-acolo când vrei. Jill o să leşine dacă te vede din nou.

I-am promis c-o să vin şi l-am lăsat să se ducă în treaba lui, având în vedere faptul că aveam şi eu drumuri de făcut. Dar să nu creadă că terminasem cu el!

Aveam întâlnire pentru cină cu Adrian şi cu Lissa, în foaierul unuia dintre etajele pavilionului pentru oaspeți. Discuția cu Christian mă făcuse să întârzii, aşa că am traversat în fugă holul clădirii, fără să prea iau în seamă ceva din jur.

— Mereu pe fugă, rosti o voce. Mare minune să te poată opri cineva.

Am încremenit pe loc şi m-am întors, făcând ochii mari.

— Mamă...

Stătea rezemată de perete, cu brațele încrucişate pe piept şi părul castaniu-auriu, tuns scurt, la fel de ondulat şi de ciufulit ca întotdeauna. Chipul, încercat de vreme, la fel ca al Albertei, de câte intemperii înfruntase, îi era plin de uşurare şi de... dragoste. Nu se vedea nici urmă de supărare, nici urmă de acuzare. Niciodată, de când mă ştiam, nu mai fusesem atât de fericită s-o văd. I-am sărit în brațe cât ai clipi, rezemându-mi capul de pieptul ei, chiar dacă era mai scundă ca mine.

— Rose, Rose, şopti prin părul meu. Să nu mai faci asta niciodată. Te rog.

M-am tras înapoi şi am privit-o în ochi, uluită că vedeam lacrimi revărsându-se din ei. O mai văzusem pe mama înlăcrimată după atacul asupra şcolii, dar niciodată, niciodată n-o văzusem plângând de-a binelea. În mod sigur, nu pentru mine. Îmi venea şi mie să plâng, aşa că, printr-un gest inutil, am încercat s-o şterg la ochi cu fularul lui Abe.

— Nu, nu, linişteşte-te. Nu plânge, i-am zis, într-o bizară inversare a rolurilor. Îmi pare rău. N-o să mai fac. Mi-a fost tare dor de tine.

Era adevărat. O iubisem pe Olena Belikova. Mi se părea bună şi frumoasă, şi aveam să păstrez cu mare drag amintirea clipelor în care îmi alinase suferința provocată de pierderea lui Dimitri, şi a felului în care se dădea peste cap să mă hrănească. Într-o altă viață, ar fi putut să-mi fie soacră. În cea actuală, aveam s-o consider mereu un fel de mamă adoptivă.

Numai că mama mea adevărată nu era ea. Era cea din fața mea: Janine Hathaway. Şi, stând acolo împreună cu ea, mă simțeam fericită — foarte, foarte fericită — că-i eram fiică. Nu era perfectă, dar nimeni nu era, după cum învățam de la viață. Dar era, oricum, bună şi curajoasă şi extraordinară şi miloasă... şi cred că mă înțelegea mai mult decât credeam eu uneori. Dac-aş putea să fiu măcar pe jumătate din femeia care era ea, aş fi sigură că n-aş trăi în zadar.

— Am fost atât de îngrijorată, îmi mărturisi, reculegându-se. Unde-ai fost... adică, ştiu acum că ai fost în Rusia... dar pentru ce?

— M-am gândit...

Am înghițit nodul care mi se pusese în gând, văzându-l din nou pe Dimitri cu țepuşa mea împlântată în piept.

— În fine, am avut un lucru de făcut. M-am gândit că trebuie să-l fac singură.

Acum, nu mai eram atât de sigură de ultima parte. E adevărat, îmi îndeplinisem singură scopul, însă acum îmi dădeam seama cât de multă lume mă iubea şi era alături de mine. Cine ştie cât de diferit s-ar fi putut întâmpla unele lucruri, dac-aş fi cerut ajutor? Poate că totul ar fi fost mai simplu.

— Am o grămadă de întrebări, mă avertiză ea.

Vocea i se înăsprise, şi am zâmbit fără voia mea. Acum era din nou Janine Hathaway pe care o cunoşteam. Şi o iubeam pentru asta. Ochii i se abătură de pe fața mea pe gât, şi am văzut-o cum

devine rigidă. Pentru o clipă, cuprinsă de panică, m-am întrebat dacă nu cumva Oksana omisese să-mi vindece vreo urmă de muşcătură. Gândul că mama ar putea să vadă până unde mă coborâsem în Siberia îmi făcea inima să se oprească din bătaie.

În loc de asta, ea întinse mâna şi pipăi culorile strălucitoare ale fularului din caşmir, cu chipul plin de mirare, dar şi de şoc.

— Ăsta... ăsta-i fularul lui Ibrahim... e moştenire de familie...

— Nu, e al unui gangster căruia-i zice Abe...

M-am oprit imediat cum mi-a ieşit numele de pe buze. Abe. Ibrahim. Auzindu-le pe ambele rostite cu voce tare, mi-am dat seama cât de mult semănau.. Abe... Abe era, în engleză, prescurtarea pentru Abraham. Abraham, Ibrahim. Nu era decât o mică diferență la vocale. Abraham era un nume destul de comun în State, însă numele de Ibrahim nu-l mai auzisem decât o dată până acum, rostit cu dispreț de regina Tatiana, când se referise la cineva cu care fusese încurcată mama...

— Mamă, am zis, nevenindu-mi să cred. Tu îl cunoşti pe Abe.

Avea încă mâna pe fular, şi ochii din nou plini de emoție... dar una de un cu totul alt gen decât cea pe care o avusese pentru mine.

— Da, Rose. Îl cunosc.

— Te rog, nu-mi spune că...

Of, Doamne. De ce nu puteam să fi fost eu un vlăstar nelegitim al cuiva dintr-o familie regală, la fel ca Robert Doru? Sau chiar fata poştaşului?

— Te rog, nu-mi spune că Abe e tatăl meu...

Dar nici nu mai trebuia să mi-o spună. Scria pe fața ei, cu o expresie visătoare, amintindu-şi de alte vremuri şi locuri...

vremuri şi locuri care, fără îndoială, se refereau şi la conceperea mea. Uf!

— Of, Doamne, am zis. Sunt fata Zmeului. Zmeu Junioara. Zmeița, chiar.

Asta îi atrase atenția. Îşi ridică ochii spre mine.

— Ce Dumnezeu tot spui acolo?

— Nimic, i-am răspuns. Eram năucită, străduindu-mă cu disperare să potrivesc această nouă informație în tabloul vieții mele. Mi-am rechemat în minte imaginea chipului aceluia viclean, bărbos, încercând să depistez vreo asemănare de familie. Toată lumea spunea că trăsăturile feței mele erau la fel ca ale mamei, de când era tânără... dar tenul, părul mai închis la culoare şi ochii... da, astea erau la fel ca ale lui Abe. Ştiusem dintotdeauna că tatăl meu era turc. De acolo venea misterul accentului lui Abe, unul care nu era rusesc, dar tot îmi suna străin în urechi. Ibrahim probabil era varianta turcească a lui Abraham.

— Cum? am întrebat-o. Cum Dumnezeu ai ajuns să te încurci cu cineva ca el?

Făcu o față ofensată.

— Ibrahim e un bărbat minunat. Tu nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu.

— Evident.

Am ezitat puțin înainte de următoarea întrebare.

— Mamă... tu trebuie să ştii. Cum îşi câştigă Abe existența?

— E om de afaceri. Cunoaşte foarte multe persoane, cărora le face favoruri, şi de-aia are o influență atât de mare.

— Dar ce fel de afaceri? Am auzit că ar fi ilegale. Doar nu... of, Doamne! Te implor, spune-mi că nu face trafic cu prostituate pentru sânge, sau mai ştiu eu ce.

— Ce? exclamă, şocată. Nu. Sigur că nu.

— Dar face şi lucruri ilegale.

— Cine poate să spună? N-a fost niciodată prins cu ceva ilegal.

— Îți jur, ceea ce spui aproape pare că încerci să faci o glumă!

Nu m-aş fi aşteptat niciodată de la ea să apere un infractor, dar ştiam mai bine decât mulți alții cum iubirea te putea împinge spre gesturi nebuneşti.

— Dacă el vrea să-ți spună, o să-ți spună. Şi gata, Rose. În plus, şi tu îți ai partea de secrete. Voi doi aveți foarte multe în comun.

— Glumeşti? El e arogant, sarcastic, îi place să-i intimideze pe ceilalți şi... a!

OK. Poate că avea şi ea dreptate.

O jumătate de zâmbet îi jucă pe buze.

— Niciodată nu m-am aşteptat să vă întâlniți aşa. Niciodată nu m-am aşteptat să vă întâlniți, şi punct. Am considerat amândoi că e mai bine ca el să nu facă parte din viața ta.

Un nou gând îmi veni în minte.

— Tu ai fost, aşa-i? Tu l-ai angajat să mă găsească.

— Ce să fac? Am luat legătura cu el după ce ai dispărut... dar sigur nu l-am angajat.

— Atunci, cine? m-am mirat. Mi-a zis că lucrează pentru cineva.

Zâmbetul ei drăgăstos, melancolic, deveni crispat.

— Rose, Ibrahim Mazur nu lucrează pentru nimeni. Nu e genul de persoană pe care s-o poți angaja.

— Dar el a zis... ia stai. Şi de ce mă urmărea? Vrei să spui că m-a mințit?

— Păi, recunoscu ea, n-ar fi pentru prima oară. Dacă te-a urmărit, n-a fost pentru că ar fi fost trimis, sau plătit, de altcineva. A făcut-o pentru că a vrut. A vrut să te găsească şi să se asigure că eşti bine. A avut grijă ca toate cunoştințele lui să fie cu ochii pe tine.

Mi-am derulat în minte scurta mea istorie cu Abe. Tenebros, sarcastic, enervant. Numai că venise cu maşina prin noapte să mă ia atunci când fusesem atacată, se arătase de neclintit în țelul lui de a mă expedia înapoi la şcoală şi la loc sigur, şi se pare că-mi dăruise şi o moştenire de familie, gândindu-se c-o să-mi fie frig în drum spre casă. E un bărbat minunat, afirmase mama.

Presupun că existau şi tați mai răi.

— Rose, aici erai? De ce-ai întârziat atât?

Eu şi mama ne întoarserăm, văzând-o pe Lissa, care tocmai pătrundea în hol, luminându-se la față la vederea mea.

— Haideți... amândouă. Se răceşte mâncarea. Şi n-o să vă vină să credeți ce-a adus Adrian.

Mama şi cu mine schimbarăm o privire rapidă, niciuna dintre noi neavând nevoie de cuvinte. Ne aştepta o lungă conversație, dar trebuia să ne mai păsuiască.

Habar n-aveam cum aranjase Adrian, dar în clipa în care ajunserăm în foaier, observarăm masa aranjată cu mâncare chinezească. La Academie nu se servea aproape niciodată aşa ceva, iar atunci când se întâmpla, pur şi simplu nu avea gustul... potrivit. În schimb, aici era marfă de calitate. Boluri peste boluri cu pui dulce-acrişor şi ouă fooyong. Într-un coş pentru gunoi dintr-un colț, am observat câteva ambalaje din carton, având imprimată pe una dintre fețe adresa unui restaurant cu livrare la domiciliu din Missoula.

— Cum naiba ai adus aşa ceva aici? m-am interesat. Nu numai atât, mai erau şi calde încă.

— Nu pune la îndoială astfel de lucruri, Rose, zise Adrian, umplându-şi farfuria cu orez cu carne friptă de porc. Părea extrem de încântat de sine. Nu trebuie decât să te împaci cu ele. După ce-ți rezolvă Alberta formalitățile, o să mâncăm aşa în fiecare zi.

M-am oprit la jumătatea îmbucăturii.

— De unde ştii asta? Îmi făcu cu ochiul.

— Când nu ai altceva de făcut decât să arzi gazul tot timpul prin campus, cam prinzi unele chestii din zbor.

Lissa îşi plimba privirea de la mine la el şi înapoi. Fusese la ore toată ziua, şi nu avuseserăm prea mult timp să vorbim.

— Asta ce mai e?

— Alberta vrea să mă reînscriu şi să-mi termin şcoala, i-am explicat.

Lissa fu gata să scape farfuria din mână.

— Atunci, fă-o!

Mama părea la fel de uimită.

— Şi-o să te lase?

— Aşa mi-a zis, i-am răspuns.

— Atunci, fă-o! exclamă şi mama.

— Ştii ce, medita Adrian, îmi cam plăcea ideea ca noi doi să fim în aceeaşi barcă.

— Vezi să nu, am ripostat. Probabil că nu m-ai lăsa să vâslesc.

— Terminați!

Mama se întorsese cu fermitate la vechea ei fire: gata cu mâhnirea provocată de dispariția fetei ei, sau cu melancolia pentru o iubire pierdută.

— Trebuie s-o iei în serios. E în joc viitorul tău, declară, arătându-mi apoi cu capul spre Lissa. E în joc viitorul ei. Desăvârşirea educație tale aici şi faptul că vei ajunge gardian este...

— Da, am întrerupt-o.

— Da? mă întrebă, nedumerită. I-am zâmbit.

— Da, sunt de acord.

— Eşti de acord... cu mine?

Cred că mama nu-şi amintea să se mai fi întâmplat aşa ceva. Nici eu, fiindcă veni vorba.

— Mhî. Îmi trec testele, absolv şi devin un membru al societății cât mai respectabil îmi va sta în puteri. Nu c-ar suna prea amuzant, am tachinat-o.

Păstram un ton lejer, dar înăuntrul meu ştiam că aveam nevoie de asta. Aveam nevoie să mă întorc printre cei care mă iubeau. Aveam nevoie de un nou scop în viață, fiindcă altfel n-aş fi putut trece niciodată peste pierderea lui Dimitri. N-aş înceta niciodată să-i văd chipul, sau să-i aud vocea.

Lângă mine, Lissa icni şi-şi împreună strâns palmele. Bucuria ei mă inundă. Adrian nu-şi trăda atât de fățiş sentimentele, dar puteam să observ că şi el era încântat de hotărârea mea. Mama părea încă oarecum năucită. Cred că se obişnuise cu ipostaza mea irațională... care, de obicei, avea prioritate.

— Chiar rămâi? mă mai întrebă o dată.

— Doamne, sfinte! am exclamat, râzând. De câte ori trebuie să-ți repet? Da, mă întorc la şcoală.

— Şi rămâi? vru ea să ştie precis. Două luni şi jumătate în cap?

— Nu se înțelege de la sine?

Fața îi era aspră... şi extrem de maternă.

— Vreau să ştiu sigur că nu ai de gând să te răzgândeşti şi să fugi iar. O să stai şi-o să-ți termini şcoala, orice-ar fi? O să rămâi până la absolvire? Îmi juri?

I-am căutat privirea, surprinsă de intensitatea ei.

— Da, da. Îți jur.

— Excelent, zise ea. La urmă, o să te bucuri că ai făcut asta. Cuvintele aveau rigoare de gardian, însă în ochi îi citeam dragostea şi bucuria.

Ne-am terminat cina şi am strâns vasele, pentru serviciul de curățenie din clădire. În timp ce deşertam resturile de mâncare într-un coş, l-am simțit pe Adrian lângă mine.

— Cât de gospodină poți să fii, îmi zise. E ceva cam excitant, pe bune. Mă faci să am tot felul de fantezii cu tine, într-un şorțuleț, dând cu aspiratorul la mine acasă.

— Of, Adrian, cât de mult mi-ai lipsit! am exclamat, dându-mi ochii peste cap. Să presupun că nu dai şi tu o mână de ajutor?

— Noo. Ajutorul a fost că am mâncat tot din farfurie. Aşa, nu se face mizerie.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Şi, da, n-ai pentru ce. Am izbucnit în râs.

— Ştii ce, foarte bine ai făcut că n-ai comentat când i-am promis mamei că rămân aici. Poate că mi-aş fi schimbat hotărârea.

— Nu prea cred că ai fi rezistat în fața ei. Mama ta pare să fie cineva care-şi cam impune punctul de vedere.

Aruncă pe furiş o privire spre cealaltă parte a încăperii, unde stăteau de vorbă mama şi Lissa. Îşi coborî glasul.

— Cred că e ceva ereditar. Dacă stau să mă gândesc, poate că ar trebui să-i cer ajutorul într-o problemă.

— Să-ți facă rost de un transport de țigări de contrabandă?

— Să-i cer voie să ies cu fata ei. Gata să scap farfuria din mână.

— M-ai invitat să ies cu tine o grămadă.

— Nu tocmai. Am făcut aluzii inadecvate, cu frecvente insistențe pentru nuditate. Dar niciodată nu te-am invitat la o întâlnire aşa cum trebuie. Şi, dacă mă mai ajută memoria, chiar ai promis c-o să-mi dai o şansă după ce-mi goleşti contul din bancă.

— Încă nu l-am golit, am replicat, râzând.

Dar, cum stăteam acolo, privindu-l, mi-am amintit că-i promisesem aşa ceva, pentru eventualitatea în care scăpăm cu viaţă din expediţia de căutare a lui Dimitri. Îi promisesem c-o să-i dau o şansă. Atunci, i-aş fi promis orice, numai să fac rost de banii de care aveam nevoie, dar acum, îl priveam pe Adrian cu alţi ochi. N-aş fi fost gata să mă mărit cu el, oricât mi-aş fi dat frâu liber imaginaţiei, nici nu consideram pe deplin că ar putea fi un iubit de nădejde. Nici măcar nu ştiam dacă mi-aş mai dori vreodată un iubit. Însă el îmi fusese un bun prieten şi orice altceva, pe tot timpul haosului acestuia. Fusese drăguţ şi statornic şi, mda, n-aveam cum să neg... chiar şi cu un ochi vânăt pe cale de îngălbenire, tot era extraordinar de atrăgător.

Şi, cu toate că asta n-ar fi trebuit să conteze, Lissa aflase de la el că, în mare parte, pasiunea lui aprinsă faţă de Avery se datorase forţei de constrângere. Lui îi plăcuse de ea, şi n-ar fi exclus posibilitatea unei legături amoroase, însă puterile ei amplificaseră mult intensitatea a ceea ce simţea el în realitate. Sau, cel puţin, aşa pretindea el. Dac-aş fi fost băiat şi toate astea mi s-ar fi întâmplat mie, probabil aş fi susţinut şi eu că m-am aflat sub influenţa magiei.

Şi totuşi, din felul în care mă privea acum, mi se părea greu de crezut că mi-ar fi putut lua cineva locul în inima lui în ultima aproximativ o lună.

— Fă-mi o ofertă, i-am zis, într-un târziu. Scrie-o pe hârtie şi fă-mi un rezumat, pe puncte, a motivelor pentru care ai fi un pretendent convenabil.

Izbucni în râs, dar apoi îmi văzu faţa.

— Serios? Parcă mi-ai da o temă pentru acasă. E unul dintre motivele pentru care nu m-am dus la facultate.

Am trosnit din degete.

— La treabă, Ivashkov. Vreau să-mi prezinţi o lucrare bună până mâine.

Mă aşteptam la o glumă, sau la o cerere de amânare, însă în loc de aşa ceva, el rosti doar:

— OK.

— OK? Acum mă simţeam la fel ca mama, mai devreme, când mă declarasem atât de repede de acord cu ea.

— Mhî. Mă duc chiar acum în camera mea şi încep să-mi alcătuiesc ciorna compunerii.

L-am privit neîncrezătoare în timp ce-şi întindea mâna după haina lui. Niciodată nu-l mai văzusem pe Adrian mişcându-se atât de repede când era vorba despre orice fel de muncă. O, nu! Oare în ce mă vârâsem?

Deodată, se opri şi se căută în buzunarul hainei, cu un zâmbet exasperat.

— De fapt, practic ţi-am scris deja un eseu. Era gata să uit. Scoase o foaie împăturită de hârtie şi-o flutură prin aer.

— Ar trebui să-ţi iei şi tu un telefon. N-am de gând să mai fac pe secretarul pentru tine.

— Ce-i asta?

— Un tip din străinătate m-a sunat mai devreme. Mi-a zis că avea numărul meu în memoria telefonului.

Încă o dată, Adrian îşi îndreptă ochii spre Lissa şi spre mama. Erau, în continuare, adâncite în conversaţia lor.

— Mi-a zis că are un mesaj pentru tine, şi că nu vrea să-i mai spun şi altcuiva. M-a pus să-l scriu pe hârtie şi pe urmă să i-l citesc. Tu eşti singura pentru care aş face aşa ceva, să ştii. Cred că o să menţionez asta când o să-mi redactez cererea de ieşit împreună.

— Vrei să mi-l dai, sau nu?

Îmi întinse biletul, făcându-mi cu ochiul, după care schiţă o plecăciune şi se duse să-şi ia rămas-bun de la Lissa şi de la mama. Începeam să mă cam întreb dacă el chiar avea să scrie o cerere de ieşit împreună. Dar, în principal, atenţia mea se îndrepta asupra biletului. Nu aveam nicio îndoială asupra identităţii celui care-l sunase. Folosisem telefonul lui Abe atunci când îl sunasem pe Adrian din Novosibirsk, iar ceva mai târziu îi povestisem lui Abe despre implicarea financiară a lui Adrian în călătoria mea. După toate aparenţele, tatăl meu — uf, tot mi se părea ceva ireal — ajunsese la concluzia că asta-l făcea pe Adrian să fie demn de încredere, deşi mă întrebam de ce n-o folosise pe mama în calitate de mesager.

Am despăturit biletul, şi mi-au trebuit câteva secunde până să-i descifrez caligrafia lui Adrian. Dacă avea să-mi scrie o cerere de ieşit împreună, speram din tot sufletul s-o scrie pe calculator. Biletul suna astfel:

Trimis mesaj fratelui lui Robert. Mi-a spus că nimic din ce i-aş putea oferi nu l-ar putea determina să dezvăluie locul în care se află Robert... şi, crede-mă, am multe de oferit. Dar a zis că, atât timp cât va trebui să-şi petreacă restul vieții acolo, informația va muri odată cu el. Am crezut că ai vrea să ştii.

Nu prea semăna a eseu, cum pretinsese Adrian. Mai era şi un pic codificat, dar, la urma urmei, Abe nu şi-ar fi dorit ca mesajul să poată fi lesne descifrat de Adrian. Pentru mine, înțelesul era clar. Fratele lui Robert era Victor Dashkov. Abe reuşise cumva să-i trimită un mesaj lui Victor, în cine ştie ce oribilă, izolată închisoare ar fi fost deținut (Nu ştiu de ce, dar nu era o surpriză pentru mine faptul că Abe aranjase aşa ceva.). Fără îndoială, Abe încercase să încheie una dintre tipicele lui înțelegeri cu Victor, astfel încât să afle unde putea fi găsit Robert, însă Victor îl refuzase. Nici aici nu era vreo surpriză. Victor nu se număra printre persoanele cele mai îndatoritoare, iar acum nici nu puteam să-l învinuiesc întru totul. Individul era închis pe viață „acolo": în temniță. Ce-ar putea să-i ofere cineva unui condamnat, astfel încât să-i aducă, într-adevăr, o schimbare în viață?

Oftând, am pus deoparte biletul, cumva mişcată de faptul că Abe făcuse asta pentru mine, oricât de zadarnică fusese încercarea. Şi, încă o dată, aceeaşi contradicție îmi veni în minte. Chiar dacă Victor i-ar fi oferit informația despre locul în care se afla Robert, ce importanță ar mai fi avut? Cu cât mă îndepărtam mai mult de evenimentele din Rusia, cu atât mai ridicol mi se părea fie şi să mă gândesc că aş putea transforma un strigoi la loc, în starea lui originară. Numai moartea veritabilă îi putea elibera, numai moartea...

Vocea mamei mă salvă, înainte să retrăiesc încă o dată în minte scena podului. Îmi spuse că trebuie să plece, însă îmi promise c-o să stăm de vorbă mai târziu. Imediat după plecarea ei, eu şi Lissa ne asigurarăm că totul este pus la loc în foaier, iar pe urmă pornirăm spre camera mea. Noi două aveam încă o mulțime de lucruri de discutat. În timp ce urcam, m-am întrebat cât avea să mai dureze până să mă mute din pavilionul pentru oaspeți înapoi în căminul meu. Probabil, când avea să termine Alberta cu birocrația. Încă mi se părea imposibil de acceptat faptul că aş putea fi în stare să mă întorc la fosta mea viață şi să trec peste ceea ce mi se întâmplase în ultima lună şi ceva.

— Ce ți-a dat Adrian, un bilețel de amor? mă întrebă Lissa. Tonul îi era glumeț, dar cu ajutorul legăturii dintre noi, ştiam că era încă îngrijorată pentru suferința mea din cauza lui Dimitri.

— Nu încă, i-am răspuns. Îți explic eu mai târziu.

În fața camerei mele, una dintre îngrijitoarele clădirii tocmai se pregătea să bată la uşă. Când mă văzu, îmi întinse un plic cu căptuşeala groasă.

— Tocmai ți-l aduceam. A sosit cu poşta de azi.

— Mersi, i-am zis.

Am luat plicul şi mi-am aruncat privirea pe el. Numele meu şi adresa de la Sf. Vladimir erau scrise cu litere îngrijite de tipar, ceea ce mi s-a părut neobişnuit, din moment ce sosirea mea fusese atât de neaşteptată. Nu exista vreo adresă de-a expeditorului, însă pe plic erau timbre ruseşti, iar livrarea se făcuse prin intermediul serviciului internațional poştal de noapte.

— Ştii de la cine e? mă întrebă Lissa, după ce plecă femeia.

— Nu ştiu. Am cunoscut multă lume în Rusia.

Putea să fie de la Olena, sau de la Mark, sau de la Sydney. Şi totuşi... ceva inexplicabil îmi trezea simțurile până la alerta maximă.

Am sfâşiat plicul într-o parte şi mi-am vârât mâna înăuntru. Degetele mi s-au închis în jurul a ceva rece şi metalic. Am ştiut ce era chiar înainte s-o scot din plic. Era o țepuşă din argint.

— O, Doamne, am exclamat.

Am sucit țepuşa pe toate părțile, trecându-mi degetul peste modelul geometric gravat la baza ei. Nu putea fi vreo îndoială. Era unic. Era țepuşa pe care o luasem din cripta casei Galinei. Cea pe care o...

— De ce ți-ar trimite cineva o țepuşă? se miră Lissa.

Nu i-am răspuns pe loc. În schimb, am scos următorul obiect aflat în plic: un mic carton pentru însemnări. Pe el, într-o caligrafie pe care o cunoşteam mult prea bine, scria:

Ai uitat o altă lecție: „Nu te întoarce niciodată cu spatele până nu te asiguri că adversarul e mort.” Se pare că va trebui să parcurgem încă o dată lecția asta, data viitoare când ne vedem... ceea ce se va întâmpla curând.

Cu drag, D.

— O, am exclamat, gata să scap cartonaşul din mână. Asta nu e bine.

Lumea se învârti pentru o clipă în jurul meu, şi am închis ochii, inspirând adânc. Pentru cea de-a suta oară, am recapitulat evenimentele nopții în care scăpasem de Dimitri. În toate celelalte rânduri, emoțiile şi atenția îmi fuseseră mereu focalizate pe expresia feței lui, din clipa în care-l înjunghiasem, pe imaginea trupului prăbuşindu-se în apa aceea neagră. Acum, mintea mea invocă detaliile luptei. Mi-am amintit cum eschiva lui de ultim moment îmi stânjenise lovitura drept în inimă. Pentru o clipă, atunci, crezusem că nu-mi împlântasem suficient de tare țepuşa... până când îi observasem chipul vlăguindu-se şi-i urmărisem prăbuşirea.

Dar, într-adevăr, nu împlântasem țepuşa suficient de tare. Primul meu instinct fusese cel corect, însă totul se petrecuse prea repede. Căzuse... şi pe urmă, ce? Oare țepuşa să fi fost într-atât de slăbită, încât să cadă singură? Sau fusese el capabil s-o scoată afară? Sau impactul cu apa râului să fi smuls-o?

— Tot antrenamentul ăla cu manechinele, degeaba, am bombănit, amintindu-mi cum mă tot instruise Dimitri, iar şi iar, să împlânt țepuşa în piept astfel încât să treacă de coaste şi să străpungă inima.

— Rose, exclamă Lissa, şi am senzația că nu era prima oară când mă striga. Ce se-ntâmplă?

Cea mai importantă lovitură de țepuşă din viața mea... şi o ratasem. Şi-acum, ce avea să se-ntâmple? Se pare că va trebui să parcurgem încă o dată lecția asta, data viitoare când ne vedem... ceea ce se va întâmpla curând.

Nu ştiam cum ar fi trebuit să mă simt. Disperată, din cauză că nu-i eliberasem sufletul lui Dimitri şi nu-mi împlinisem jurământul pe care i-l făcusem în secret? Uşurată, pentru faptul că nu-l omorâsem pe bărbatul iubit? Şi mereu, mereu, aceeaşi întrebare: oare mi-ar fi zis că mă iubeşte, dac-am mai fi avut la dispoziție câteva clipe în plus?

Încă nu aveam răspunsul. Emoțiile mi-o luau razna, şi era necesar să mi le pun pe pauză şi să analizez datele pe care le aveam acum.

Mai întâi: două luni şi jumătate. Îi promisesem mamei mele două luni şi jumătate. Nicio acțiune până atunci.

Între timp, Dimitri rămânea să bântuie încă prin lume, tot ca strigoi. Atât timp cât umbla liber prin lume, pentru mine nu avea să fie pace. Nu avea să se sfârşească. Privind din nou cartonaşul, mi-am dat seama că nu aveam să cunosc pacea nici măcar dacă încercam să-l ignor. Acum înțelegeam mesajul.

Dimitri urma să vină după mine de data asta. Şi ceva îmi spunea că-mi aruncasem în aer şansa de a fi transformată în strigoi. Acum, venea să mă omoare. Ce spusese atunci când evadasem din casa Galinei? Că în niciun caz nu aveam loc amândoi pe lumea asta?

Şi totuşi, poate c-am fi avut...

Văzând că nu-i răspund imediat, neliniştea Lissei crescu.

— Chipul tău mă cam înfricoşează un pic. La ce te gândeşti?

— Tu crezi în basme? am întrebat-o, privind-o în ochi. Şi, chiar în timp ce pronunțam cuvintele, îmi închipuiam privirea dezaprobatoare a lui Mark.

— Ce... ce gen de basme?

— Genul celor pentru care n-ar trebui să-ți iroseşti viața.

— Nu înțeleg, zise ea. Sunt complet dezorientată. Spune-mi, ce se-ntâmplă? Ce pot să fac?

Două luni şi jumătate. Trebuia să rămân aici timp de două luni şi jumătate. Părea o eternitate. Dar îi promisesem mamei că aşa o să fac, şi refuzam să mă arăt din nou nesocotită... mai ales când miza era, acum, atât de înaltă. Jurăminte. Mă înecam în atâtea jurăminte. Până şi Lissei îi jurasem ceva.

— Ai vorbit serios data trecută? Vrei să mergi cu mine în următoarea mea expediție nebunească?

Orice-ar fi?
— Da.
Nu era nici urmă de nesiguranță, nici urmă de ezitare în cuvântul acela, nici urmă de şovăială în ochii ei verzi şi fermi. Evident, m-am întrebat dacă se va simți la fel ceva mai târziu, când va afla ce trebuia să facem.
Ce-ar putea să-i ofere cineva unui condamnat, astfel încât să-i aducă, într-adevăr, o schimbare în viață?
Cumpănisem asta mai devreme, încercând să-mi dau seama ce anume l-ar putea determina pe Victor Dashkov să vorbească. Victor îi transmisese lui Abe că nimic din ceea ce i-ar putea oferi cineva nu-l va face să ofere informația despre pretinsa capacitate a fratelui său de a-i readuce pe strigoi la starea de dinainte. Victor executa o sentință de condamnare pe viață: niciun fel de mită nu mai conta acum pentru el. Însă un lucru ar fi contat, îmi dădeam seama. Libertatea. Şi era o singură cale de a duce aşa ceva la îndeplinire.
Trebuia să-l ajutăm pe Victor Dashkov să evadeze din închisoare.
Totuşi, m-am hotărât să nu-i pomenesc deocamdată Lissei despre asta.
Tot ceea ce ştiam acum era că aveam o infimă posibilitate de a-l salva pe Dimitri. Mark spusese că ar fi un basm, dar trebuia să-mi încerc şansa. Întrebarea era: cât timp aveam la dispoziție, până să vină Dimitri să mă ucidă? Cât timp mai puteam să aflu dacă imposibilul ar fi, de fapt, posibil? Aceasta era adevărata problemă. Pentru că, dacă Dimitri îşi făcea apariția până să găsesc eu dragonul din poveste — pe Victor, adică — lucrurile ieşeau urât. Poate că toată povestea asta cu Robert nu era decât o minciună gogonată, dar chiar dacă n-ar fi fost... ei bine, ceasul ticăia. Dacă Dimitri ajungea la mine până să pot ajunge eu la Victor şi la Robert, eram nevoită să mă lupt din nou cu el. Fără discuție. Nu mai puteam să aştept leacul magic. De data asta, trebuia să-l omor cu adevărat pe Dimitri, şi să pierd orice şansă aş mai fi putut avea de a-mi readuce prințul lângă mine. Fir-ar să fie.
Norocul meu că mă descurc bine când sunt sub presiune.